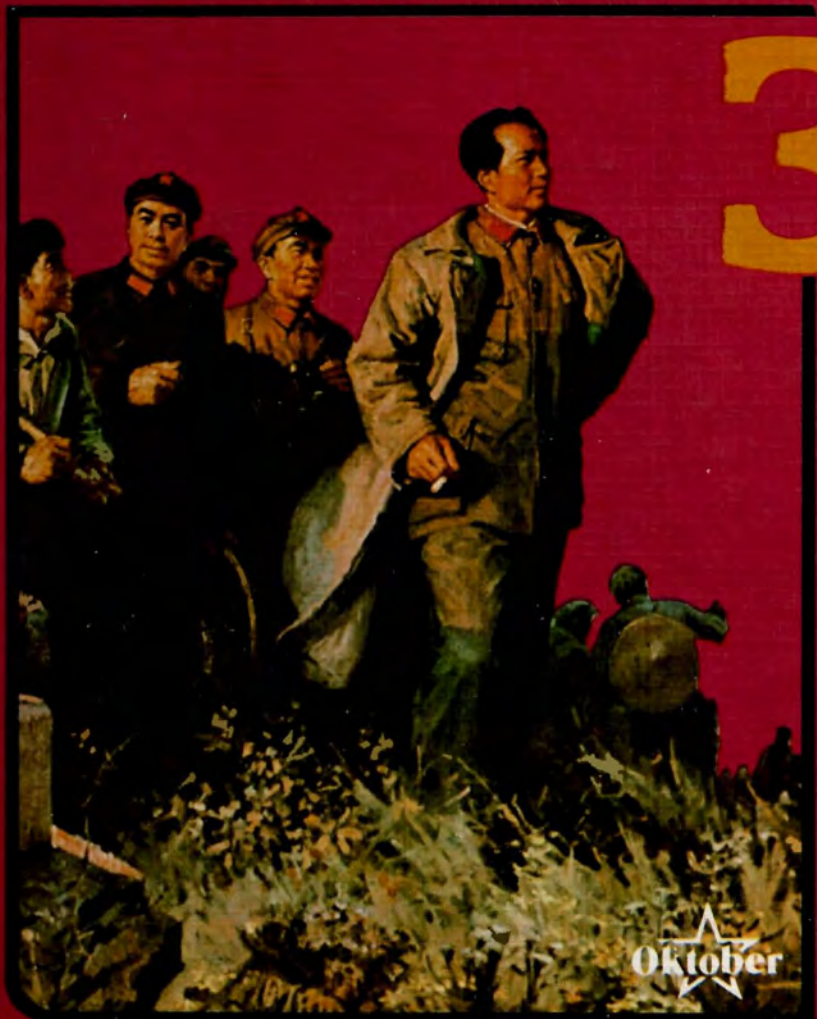

MAO TSETUNG

Verker i utvalg

3

Oktober

ARBEIDERE I ALLE LAND, FOREN DERE!

Mao Tsetung

Verker i utvalg

Bind 3

**Forlaget Oktober A/S
Oslo 1979**

MÅL-, VEKT- OG PENGEENHETER

chin (katti) — asiatisk vektenhet. Før varierte den fra 0,3 til 2,5 kg. Det mest vanlige var 0,5 kg. I 1959 blei enheten knytta til det metriske systemet, og er nå på 1 kg.

li — kinesiske måleenheter. Lengdemål: Før var 1 li ca. 500 m. Etter 1959 blei det 1 km (også kalt kung li = offisiell li). Flatemål: Før var 1 li ca. $\frac{1}{4}$ km², etter 1959 1 km². Vekt: 1 li er $\frac{1}{1000}$ tael = 0,04 gram.

liang — vektenhet = 50 gram.

mou — flatemål. Tradisjonelt ca. 0,6 mål, etter 1959 100 m².

tan (pikul) — østasiatisk vektenhet som varierte i størrelse fra land til land og fra landsdel til landsdel. Den vanligste verdien var 50 kg. I grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia var 1 tan 150 kg. Etter 1959 blei 1 tan 100 kg.

yuan — pengeenhet: Nå om lag 3 kroner.

fen — $\frac{1}{100}$ yuan

wen — ikke navn på en konkret pengeenhet — «skillemynt».

Mao Tsetung

Verker i utvalg, bind 3

Oversatt fra den autoriserte engelske oversettelsen av den andre kinesiske utgava av det tredje bindet av *Verker i utvalg* av Mao Tsetung utgitt i april 1960 av Folkets Forlag, Peking.

Engelsk tittel: Selected Works of Mao Tsetung, Volume III

© Forlaget Oktober A/S, Oslo 1979

1. opplag, oktober 1979, 0000

Trykt hos A/S Duplotrykk, Oslo 1979

ISBN 82-7094-216-2

INNHold

PERIODEN MED MOTSTANDSKRIGEN MOT JAPAN (II)

FORORD OG ETTERORD TIL UNDERSØKELSER AV FORHOLDA PÅ LANDSBYGDA (Mars og april 1941)	11
Forord	11
Etterord	14
STUDIENE VÅRE MÅ BLI BEDRE (Mai 1941)	17
AVSLØR PLANEN OM ET MÜNCHEN FOR DET FJERNE ØSTEN (25. mai 1941)	26
OM DEN INTERNASJONALE ENHETSFRONTEN MOT FASCISMEN (23. juni 1941)	28
TALE I DEN VALGTE FOLKEFORSAMLINGA FOR GRENSEOMRÅDET MELLOM SHENSI, KANSU OG NINGSIA (21. november 1941)	29
KORRIGER ARBEIDSSTILEN TIL PARTIET (1. februar 1942)	33
MOT DEN KLISJÉPREGA SKRIVESTILEN I PARTIET (8. februar 1942)	50
TALER PÅ YENAN-KONFERANSEN OM LITTERATUR OG KUNST (Mai 1942)	67
Innleiing	67
Sluttord	72
EN SVÆRT VIKTIG POLITIKK (7. september 1942)	98
VENDEPUNKTET I DEN ANDRE VERDENSKRIGEN (12. oktober 1942)	102
TIL TJUEFEMÅRS DAGEN FOR OKTOBERREVOLUSJONEN (6. november 1942)	107
ØKONOMISKE OG FINANSIELLE PROBLEMER I KRIGEN MOT JAPAN (Desember 1942)	108
NOEN SPØRSMÅL OM METODER FOR LEDELSE (1. juni 1943)	114
NOEN SKARPE SPØRSMÅL TIL KUOMINTANG (12. juli 1943)	120

SPRE KAMPANJENE FOR Å SETTE NED LANDSKYLDA, ØKE PRODUKSJONEN OG «STØTTE REGJERINGA OG HA OMSORG FOR FOLKET» I BASEOMRÅDENE (1. oktober 1943)	127
KOMMENTAR TIL SESJONENE TIL KUOMINTANGS SENTRALEKSEKUTIVKOMITE OG FOLKETS POLITISKE RÅD (5. oktober 1943)	132
ORGANISER DERE! (29. november 1943)	147
STUDIENE VÅRE OG SITUASJONEN NÅ (12. april 1944)	156
TJEN FOLKET (8. september 1944)	171
OM TALEN TIL CHIANG KAI-SHEK PÅ 10. OKTOBERFESTEN (11. oktober 1944)	173
ENHETSFRONTEN I KULTURARBEIDET (30. oktober 1944)	178
VI MÅ LÆRE OSS Å DRIVE ØKONOMISK ARBEID (10. januar 1945)	181
DET ER MULIG Å PRODUSERE I GERILJASONENE OGSÅ (31. januar 1945)	188
DE TO SKJEBNENE SOM STÅR ÅPNE FOR KINA (23. april 1945)	193
OM KOALISJONSREGJERINGA (24. april 1945)	196
I. De grunnleggende krava det kinesiske folket stiller	196
II. Situasjonen internasjonalt og innenlands	197
III. To linjer i krigen mot Japan	199
Nøkkelen til Kinas problemer	199
Historia følger en krokete veg	201
Folkekrigen	204
De to frontene i krigen	208
De frigjorte områdene i Kina	210
Kuomintang-områdene	211
Motpoler	213
Hvem er det som «undergraver motstandskrigen og setter staten i fare»?	215
«Ulydighet mot påbud fra regjeringa og militære ordrer»	216
Faren for borgerkrig	217
Forhandlinger	218
To utsikter	218
IV. Politikken til det kinesiske kommunistpartiet	220
Det allmenne programmet vårt	221
Det konkrete programmet vårt	228
1. Knus de japanske angriperne fullstendig, gå ikke med på noe kompromiss på halvvegen	232
2. Avskaff ettpartidiktaturet til Kuomintang og opprett ei demokratisk koalisjonsregjering	233

3. Frihet for folket	235
4. Enhet i folket	237
5. Folkehæren	238
6. Jordspørsmålet	240
7. Spørsmålet om industrien	245
8. Spørsmålet om kulturen, utdanninga og de intellektuelle	248
9. Spørsmålet om minoritetsnasjonalitetene	249
10. Spørsmålet om utenrikspolitikken	250
Oppgavene i Kuomintang-områdene	252
Oppgavene i de områdene som er okkupert av Japan	254
Oppgavene i de frigjorte områdene	255
V. Hele partiet må forene seg og kjempe for å fullføre oppgava si!	257
DEN DUMME GAMLE MANNEN SOM FLYTTA FJELLA (11. juni 1945)	266
OM HÆRENS PRODUKSJON FOR SJØLBERGING OG OM BETYDNINGA AV DE STORE KORRIGERINGS- OG PRODUKSJONSBEVEGELSENE (27. april 1945)	270
DUETTEN MELLOM HURLEY OG CHIANG ER EN FIASKO (10. juli 1945)	275
FAREN VED HURLEY-POLITIKKEN (12. juli 1945)	280
TELEGRAM TIL KAMERAT WILLIAM Z. FOSTER (29. juli 1945)	282
SISTE RUNDE MOT DE JAPANSKE INNTRENGERNE (9. august 1945)	284
KART	286

**Perioden
med motstandskrigen
mot Japan (II)**

FORORD OG ETTERORD TIL UNDERSØKELSER AV FORHOLDA PÅ LANDSBYGDA

Mars og april 1941

FORORD

17. mars 1941

Den politikken partiet har for landsbygda nå, er ikke en politikk for å gjennomføre en jordbruksrevolusjon, slik det var under den ti år lange borgerkrigen, men politikken til den nasjonale enhetsfronten mot Japan. Hele partiet må sette ut i livet sentralkomiteens direktiver fra 7. juli og 25. desember 1940,¹ og direktivene fra den sjuende nasjonale kongressen som nå står for døra. Det materialet som foreligger her, blir trykt for å hjelpe kameratene til å finne fram til en metode for å studere problemene. Mange av kameratene våre har fortsatt en primitiv og uvøren arbeidsstil. De prøver ikke å sette seg grundig inn i ting, og ofte er de til og med fullstendig uvitende om det som skjer på gras-rotta. Og likevel har de ansvaret for å lede arbeidet. Dette er en svært farlig situasjon. Virkelig god ledelse er ikke mulig uten virkelig konkret kunnskap om den faktiske situasjonen til klassene i det kinesiske samfunnet.

Den eneste måten å få kunnskap om situasjonen på, er å gjøre undersøkelser av samfunnet, å undersøke situasjonen til hver samfunnsklasse i det virkelige livet. For dem som har fått i oppdrag å lede arbeidet, består den grunnleggende metoden for å skaffe seg kunnskap om forholda i å konsentrere seg om et par byer og landsbyer i samsvar med en plan, bruke marxismens grunnleggende synsmåte, dvs. metoden med klasseanalyse, og gjøre ei rekke grundige undersøkelser. Bare

på det viset kan vi skaffe oss det mest elementære kjennskapet til samfunnsproblemene i Kina.

For å gjøre det må en for det første rette blikket nedover, og ikke legge hodet bakover og glane på skyene. Hvis en person ikke er interessert i eller fast bestemt på å vende blikket nedover, kommer han aldri i sitt liv til virkelig å forstå situasjonen i Kina.

For det andre må det holdes undersøkelsesmøter. En kan avgjort ikke skaffe seg allsidig kunnskap bare ved å ta en titt her og der, og høre på løst prat. Av de opplysningene jeg skaffa til veie gjennom undersøkelsesmøter, har de om Hunan-provinsen og Chinggangshan gått tapt. Det materialet som trykkes her, består i hovedsak av «Undersøkelse av Hsingkuo», «Undersøkelse av Changkang herred» og «Undersøkelse av Tsaihsi herred». Å holde undersøkelsesmøter er den enkleste og sikreste metoden. Det er lett å gjennomføre, og jeg har hatt stor nytte av det. Det er en bedre skole enn noe universitet. De som deltar på slike møter, bør være virkelig erfarne kadrer på mellomnivå og lavere nivå, eller vanlige folk. Da jeg gjorde undersøkelsene mine av de fem fylkene i Hunan-provinsen og de to i Chinggangshan, henvendte jeg meg til ansvarlige kadrer på mellomnivå. I undersøkelsen av Hsunwu henvendte jeg meg til kadrer på mellomnivå og lavere nivå, til en fattig hsiutsai², en tidligere president for handelskammeret som nå var ruinert, og en underordna tjenestemann som hadde hatt ansvaret for skattevesenet i fylket, men som hadde mista jobben. Alle disse menneskene ga meg en god del opplysninger om mange ting som jeg ikke hadde hørt om tidligere. Den som for første gang ga meg et fullstendig bilde av hvor råtne kinesiske fengsler var, var en underordna fangevokter som jeg møtte under undersøkelsene mine i Hengshan fylke i Hunan. Da jeg gjorde undersøkelsene av Hsingkuo fylke og Changkang og Tsaihsi herred, henvendte jeg meg til kamerater som jobba på herredsnivå og til vanlige bønder. Disse kadrene, bøndene, hsiutsai'en, fangevokteren, kjøpmannen og skattefunksjonæren var alle sammen mine høyt verdsatte lærere. Som deres elev måtte jeg være ærbødig og flittig, og ha ei kameratslig holdning. Ellers ville de ikke brydd seg om meg. De ville holdt munn om det de visste, eller ikke fortalt meg alt de visste. Et undersøkelsesmøte trenger ikke være stort. Tre til fem eller sju til åtte mennesker er nok. En må ha godt om tid og forberede et utkast til undersøkelsen. Dessuten må en sjøl stille spørsmål, ta notater og diskutere med dem som er på møtet. Derfor kan en så avgjort ikke

gjøre undersøkelser, eller gjøre gode undersøkelser, dersom en ikke er ivrig, er fast bestemt på å rette blikket nedover, hungrer etter kunnskap, har mot til å stige ned fra sin høye hest og bli en lærevillig elev. Alle må forstå at massene er de virkelige heltene, mens vi sjøl ofte er barnslige og uvitende. Hvis vi ikke forstår det, blir det umulig å skaffe seg sjøl den mest elementære kunnskap.

La meg gjenta at hovedformålet med å trykke dette kildematerialet er å peke på en metode for å finne ut hvordan forholda er på grasrota. Formålet er ikke at kamerater skal lære seg utenat dette konkrete materialet og de slutningene som er trukket på grunnlag av det. Allment sett har det umodne kinesiske borgerskapet ikke vært i stand til, og vil heller aldri bli i stand til, å skaffe til veie et forholdsvis omfattende materiale om samfunnsforholda, ja ikke en gang et minimum av slike opplysninger, slik borgerskapet i Europa, Amerika og Japan har gjort. Vi har derfor ikke noe annet valg enn å gjøre det sjøl. Mer konkret må folk som driver praktisk arbeid hele tida være på høyde med situasjonen som er i stadig forandring, og når det gjelder dette, kan ikke kommunistpartier i noe land støtte seg på andre. Derfor må alle som driver praktisk arbeid undersøke forholda på grasrota. Det er særlig nødvendig at de som kjenner teorien, men ikke de virkelige forholda, gjør slike undersøkelser, for ellers blir de ikke i stand til å knytte teorien sammen med praksis. Påstanden min: «Den som ikke har gjort undersøkelser, har ikke rett til å tale» er blitt ledd ut og kalt «snever empirisme». Likevel beklager jeg den dag i dag ikke at jeg har sagt det, og jeg holder fortsatt fast på at en umulig kan ha rett til å tale dersom en ikke har gjort undersøkelser. Det fins mange som lager et svare leven, strør om seg med meninger, kritiserer og fordømmer i øst og vest «straks de stiger ned av tjenestevogna». Men i virkeligheten vil ti av ti slike mislykkes. For slike syn og slik kritikk bygger ikke på grundige undersøkelser, og er bare uvitende skvalder. Slike «keiserlige sendebud» har skadd partiet vårt utallige ganger. Stalin sier helt riktig at «teorien blir formålsløs om den ikke knyttes sammen med revolusjonær praksis». Og han føyer helt riktig til: «Praksis famler i blinde hvis den ikke blir opplyst av revolusjonær teori på veggen.»³ Ingen andre enn «praktikeren» som famler i blinde uten perspektiv og framsyn, bør stemples «snever empirist».

Den dag i dag føler jeg fortsatt sterkt at det er nødvendig å utforske forholda i Kina og i verden grundig. Dette henger sammen med at min

egen kunnskap om disse forholda er sparsom. Det innebærer ikke at jeg veit alt og at andre er uvitende. Jeg ønsker å fortsette å være elev av massene og lære av dem, sammen med alle andre kamerater i partiet.

ETTERORD

19. april 1941

Erfaringene fra perioden med den ti år lange borgerkrigen er de erfaringene som umiddelbart er de nyttigste for den perioden vi er inne i nå, nemlig motstandskrigen mot Japan. Det er imidlertid bare tilfelle når det gjelder spørsmålet om hvordan vi skal forene oss med massene og mobilisere dem mot fienden, og ikke når det gjelder den taktiske linja. Den taktiske linja partiet følger nå, er prinsipielt forskjellig fra den vi hadde før. Tidligere var den taktiske linja til partiet å bekjempe godseierne og det kontrarevolusjonære borgerskapet. Nå er den å forene seg med alle de godseierne og medlemmene av borgerskapet som ikke er mot å gjøre motstand mot Japan. Også i det siste stadiet av den ti år lange borgerkrigen var det galt at vi ikke hadde forskjellig politikk overfor den reaksjonære regjeringa og det reaksjonære politiske partiet som gikk til væpna angrep på oss på den ene sida, og alle de kapitalistiske samfunnslaga som vi styrte over på den andre. Det var også galt at vi ikke førte en forskjellig politikk overfor de ulike gruppene innafor den reaksjonære regjeringa og det reaksjonære politiske partiet. På den tida førte vi en politikk med «bare kamp» overfor alle samfunnslag, bortsett fra bøndene og de lavere sjikta av småborgerskapet i byene. Dette var utvilsomt en feilaktig politikk. I jordbrukspolitikken var det også galt av oss å forkaste den riktige linja som vi fulgte i den første perioden og mellomperioden i den ti år lange borgerkrigen.⁴ Den gikk ut på å gi godseierne like mye jord som bøndene, slik at de kunne drive jordbruk og ikke blei hjemløse eller dro opp i fjella og blei banditter som forstyrra ro og orden. Nå er partiet nødt til å føre en annen politikk: Ikke «bare kamp og ikke forbund», og heller ikke «bare forbund og ikke kamp» (som Chen Tu-hsiuismen i 1927). Isteden fører partiet en politikk for å forene seg med alle samfunnslag som er mot den japanske imperialismen, for å danne en enhetsfront med

dem, men likevel føre kamper mot dem. Men kampformene skifter etter i hvilken grad den vaklende eller reaksjonære sida deres kommer til uttrykk i kapitulasjon for fienden og motstand mot kommunistpartiet og folket. Den politikken vi fører nå, er en tosidig politikk som forener «forbund» og «kamp». I arbeidslivet går den tosidige politikken ut på å bedre levekåra til arbeiderne tilbørlig og ikke hindre ei høvelig utvikling av den kapitalistiske økonomien. I jordbruket går den tosidige politikken ut på å kreve at godseierne skal sette ned landskylda og lånerentene, og å slå fast at bøndene skal betale denne nedsatte landskylda og de nedsatte lånerentene. Når det gjelder politiske retter går den tosidige politikken ut på å gi godseiere og kapitalister som er mot Japan, samme personlige og politiske rettigheter og samme eiendomsrett som arbeiderne og bøndene, men samtidig være på vakt mot mulig kontra-revolusjonær virksomhet fra deres side. Den statlige og kooperative delen av økonomien må utvikles. Den viktigste økonomiske sektoren i baseområdene på landsbygda i dag er imidlertid ikke den statlige, men den private, og den ikke-monopolkapitalistiske sektoren av økonomien må få høve til å utvikle seg og bli brukt mot den japanske imperialismen og det halvføydale systemet. Dette er den mest revolusjonære politikken for Kina i dag, og det er utvilsomt feilaktig å gå mot eller hindre at den blir gjennomført. Vi må på den ene sida omhyggelig og beslutsomt holde den kommunistiske tenkninga til medlemmene av partiet rein, og på den andre verne den nyttige delen av den kapitalistiske sektoren av samfunnsøkonomien slik at den kan utvikle seg høvelig. Begge deler er helt nødvendige oppgaver i den perioden vi fører motstandskrig mot Japan og bygger en demokratisk republikk. I denne perioden kan det hende at noen kommunister blir ødelagt av borgerskapet og at det oppstår kapitalistiske ideer blant medlemmene av partiet. Vi må kjempe mot slike råtne ideer. Men vi må ikke gjøre den feilen at vi overfører kampen mot kapitalistiske ideer i partiet til samfunnsøkonomien og bekjemper den kapitalistiske sektoren av økonomien. Vi må trekke ei klar skillelinje her. Kinas Kommunistiske Parti arbeider under vanskelige forhold, og alle medlemmer av partiet, særlig kadrene, må herde seg slik at de blir krigere som forstår marxistisk taktikk. Ei ensidig og forenkla innstilling til problemer kan aldri føre revolusjonen fram til seier.

NOTER

1. Sentralkomiteens direktiv fra 7. juli 1940 er «Vedtak fra sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti om situasjonen nå og partiets politikk». Sentralkomiteens direktiv fra 25. desember 1940 fins i Mao Tsetung, *Verker i utvalg*, bind 2, Forlaget Oktober 1979, med tittelen «Om politikken vår».

2. En hsiutsai var en som hadde laveste grad i det keiserlige eksamenssystemet.

3. Se Stalin, «Om leninismens grunnlag», *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 19.

4. Den første perioden i den ti år lange borgerkrigen varte fra slutten av 1927 til slutten av 1928, og er vanligvis kjent som Chinggangshan-perioden. Mellomperioden varte fra begynnelsen av 1929 til høsten 1931, det vil si fra det sentrale røde baseområdet ble oppretta og til felttoget mot det tredje «innringings- og undertrykkings»-felttoget var seierrikt avslutta. Den tredje perioden varte fra slutten av 1931 til slutten av 1934, det vil si fra dette felttoget var seierrikt avslutta og til det utvida møtet i det politiske byrået i Tsunyi i Kweichow-provinsen, som sentralkomiteen i partiet hadde sammenkalt. Tsunyi-møtet i januar 1935 gjorde slutt på den «venstre»-opportunistiske linja som hadde vært framherskende i partiet fra 1931 til 1934, og førte partiet tilbake til den riktige linja.

STUDIENE VÅRE MÅ BLI BEDRE

Mai 1941

Jeg foreslår at vi forbedrer studiemåten og studiesystemet i hele partiet. Grunnene til det er:

I

De tjue åra som har gått sia Kinas Kommunistiske Parti blei stifta, har vært tjue år der marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet er blitt knytta stadig nærmere sammen med den konkrete praksisen i den kinesiske revolusjonen. Hvis vi tenker etter hvor overflatisk og dårlig vi forsto marxismen-leninismen og den kinesiske revolusjonen i partiets barndom, skjønner vi hvor mye djupere og bedre vi forstår det nå. I hundre år kjempa de beste sønnene og døtrene til den hardt prøvde kinesiske nasjonen for å finne den sannheten som ville berge landet og folket. De ofra livet, og når én stupte, var det straks en annen som sto fram og tok plassen hans. Dette rører oss djupt — til jubel og tårer. Men det var først etter første verdenskrig og Oktoberrevolusjonen i Russland at vi fant marxismen-leninismen, den beste av alle sannheter,

Kamerat Mao Tsetung la fram denne rapporten på et kademøte i Yen-an. Rapporten og de to artiklene «Korriger arbeidsstilen til partiet» og «Mot den klisjéprega skrivestilen i partiet» er de viktigste skriftene til kamerat Mao Tsetung om korrigeringsbevegelsen. På det ideologiske planet oppsummerer han her tidligere uoverensstemmelser om partilinja og analyserer den småborgerlige ideologien og stilen som var svært utbredt i partiet og som ga seg ut for å være marxisme-leninisme — framfor alt tendensene til subjektivism og sektarisme. Disse to tendensene kom til uttrykk i den klisjéprega skrivestilen i partiet.

det beste våpenet for å frigjøre nasjonen vår. Og det var Kinas Kommunistiske Parti som innførte, propaganderte for og organiserte bruken av dette våpenet. Straks marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet blei knytta sammen med den konkrete praksisen i den kinesiske revolusjonen, fikk den kinesiske revolusjonen et helt nytt preg. Etter at motstandskrigen mot Japan brøt ut, har partiet vårt gjort framsteg i studiet av den konkrete praksisen i denne krigen og i studiet av Kina og verden i dag, og grunnlaget for disse studiene har vært marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet. Vi har også begynt å studere kinesisk historie. Alt dette tegner svært godt.

II

Men vi har fortsatt mangler, og til og med svært store mangler. Hvis vi ikke bøter på dem, kommer vi etter mi mening ikke til å klare å gjøre nye framsteg i arbeidet vårt og i den store oppgava med å knytte marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet sammen med den konkrete praksisen i den kinesiske revolusjonen.

La oss for det første se på studiet av den aktuelle situasjonen. Vi har hatt en viss framgang i studiet av den aktuelle situasjonen i Kina og internasjonalt. Men for et så stort politisk parti som vårt, er det stoffet vi har samla ufullstendig, og forskningsarbeidet er usystematisk både på det politiske, militære, økonomiske og kulturelle området. Stort sett har vi ikke drevet noe systematisk og grundig arbeid de siste tjue åra for å samle og studere stoff om dette, og det fins ikke noe miljø for å undersøke og studere den objektive virkeligheten. Mange kamerater i partiet har fortsatt en svært dårlig arbeidsstil. De ter seg som «blindebukken som fanger spurv» eller «den blinde mannen som prø-

Kamerat Mao Tsetung oppfordra til å sette i gang en marxist-leninistisk skoleringsbevegelse i hele partiet for å korrigere arbeidsstilen i samsvar med de ideologiske prinsippene i marxismen-leninismen. Oppfordringa hans førte svært raskt til en stor debatt mellom proletarisk og småborgerlig ideologi i og utafor partiet. Dette befesta stillinga til den proletariske ideologien både i partiet og utafor partirekkene, høyna det ideologiske nivået til de store massene av kadrer betraktelig og skapte større enhet enn noen gang i partiet.

ver å fange fisk». De er skjodesløse og slurvete, bruker store ord og nøyer seg med overflatisk kunnskap. Dette er en stil som står i skarp motsetning til den grunnleggende holdninga i marxismen-leninismen. Marx, Engels, Lenin og Stalin har lært oss at det er nødvendig å studere forholda samvittighetsfullt og ta utgangspunkt i den objektive virkeligheten, ikke subjektive ønsker. Men mange av kameratene våre handler stikk i strid med dette.

La oss for det andre se på studiet av historia. Sjøl om noen få partimedlemmer og sympatisører har gitt seg i kast med dette arbeidet, har det ikke blitt gjort på en organisert måte. Mange partimedlemmer er fortsatt blanke i kinesisk historie fra de siste hundre åra og fra gammel tid. Det fins mange skolerte marxist-leninister som ikke kan åpne kjeften uten å snakke om det gamle Hellas, men sine egne forfedre har de — dessverre — glemt. Det fins ikke noe miljø for å studere verken den aktuelle situasjonen eller historia alvorlig.

La oss for det tredje se på studiet av de internasjonale revolusjonære erfaringene, studiet av marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet. Det virker som om mange kamerater ikke studerer marxismen-leninismen for å løse problemer som oppstår i den revolusjonære praksisen, men for studiets egen skyld. De leser nok, men greier ikke å fordøye stoffet. De kan bare sitere enkelte løsrevne setninger fra Marx, Engels, Lenin og Stalin, men er ute av stand til å studere konkret situasjonen i Kina nå og historia til landet, eller analysere konkret og løse problemene i den kinesiske revolusjonen ut fra standpunktet, synet og metoden til Marx, Engels, Lenin og Stalin. Ei slik holdning til marxismen-leninismen gjør stor skade, særlig blant kadrer på mellomnivå og høyere nivå.

De tre tingene jeg nettopp har nevnt — å la være å studere den aktuelle situasjonen, å la være å studere historia og å la være å anvende marxismen-leninismen — er en uhyre skadelig arbeidsstil. Denne stilen er blitt utbredt, og dette har skada mange av kameratene våre.

Det fins faktisk mange kamerater i rekkene våre som er blitt ført på villspor av denne arbeidsstilen. De vil ikke gjennomføre systematiske og grundige undersøkelser og studier av de konkrete forholda i og utafor landet, provinsen, fylket eller distriktet, og gir ordrer uten at de har noe annet å bygge på enn sin egen overflatiske kunnskap. «Det må være sånn fordi jeg ser det sånn.» Er det ikke sånn at denne subjektivistiske stilen fortsatt fins hos svært mange kamerater?

Det fins folk som er stolte og ikke skamfulle over at de ikke veit noe eller veit svært lite om vår egen historie. Det alvorligste er at det er svært få som virkelig kjenner historia til Kinas Kommunistiske Parti og historia til Kina i de hundre åra etter opiumskrigen. Det er nesten ingen som på alvor har tatt fatt på å studere den økonomiske, politiske, militære og kulturelle historia de siste hundre åra. Noen kjenner ikke sitt eget land, og kan bare fortelle sagn fra det gamle Hellas og andre fremmede land. Men sjøl denne kunnskapen er temmelig fattigslig, og består av brokker fra gamle utenlandske bøker.

Mange av dem som har studert i utlandet, har lidd av denne sjukdommen i flere tiår. Når de kommer hjem fra Europa, Amerika eller Japan, kan de bare plapre etter det de har hørt i utlandet. De blir grammofoner, og glemmer at de har plikt til å forstå og skape noe nytt. Denne sjukdommen har angrepet kommunistpartiet også.

Vi studerer marxismen, men det er mange av oss som studerer på en måte som er stikk i strid med marxismen. De bryter nemlig det grunnprinsippet som Marx, Engels, Lenin og Stalin ettertrykkelig peker på, nemlig enheten mellom teori og praksis. Etter at de har brutt dette prinsippet, finner de opp sitt eget motsatte prinsipp, nemlig skillet mellom teori og praksis. I skolene og kaderskoleringa på arbeidsplassene gir ikke filosofilæerne studentene vegleiing i å studere logikken i den kinesiske revolusjonen. Lærerne i økonomi gir dem ikke vegleiing i å studere kjennetegna til den kinesiske økonomien, lærerne i politisk teori gir dem ikke vegleiing i å studere taktikken i den kinesiske revolusjonen, lærerne i militærteori gir dem ikke vegleiing i å studere strategien og taktikken som er tilpassa særtrekka til Kina, og så videre, og så videre. Derfor sprer det seg feil som gjør stor skade. Det folk har lært i Yenan, greier de ikke å bruke i Fuhsien¹. Professorer i økonomi kan ikke forklare forholdet mellom valutaen i grenseområdet og Kuomintang-valutaen,² og derfor kan sjølsagt ikke studentene gjøre det heller. Dette har ført til ei sjukelig holdning blant mange studenter. De viser ingen interesse for Kinas problemer og tar ikke direktivene fra partiet alvorlig. Isteden er de helt oppslukt av de angivelig evige og uforanderlige dogmene som de blir innprenta av lærerne sine.

Det jeg nå har sagt, gjelder sjølsagt bare den verste typen folk i partiet vårt, og jeg sier ikke at det er typisk. Men det fins slike folk. Dessuten er det en god del av dem, og de gjør stor skade. Vi må ikke ta dette problemet lett.

III

For å forklare disse tankene mer utførlig, skal jeg stille to motsatte holdninger opp mot hverandre.

Den første holdninga er den subjektivistiske.

En som har ei slik holdning studerer ikke omverdenen systematisk og grundig. Han arbeider på grunnlag av rein subjektiv begeistring og har et uklart bilde av Kina slik det ser ut i dag. En som har ei slik holdning kutter av tråden i historia, kjenner bare det gamle Hellas men ikke Kina, og er helt blank når det gjelder Kina av i går og før det igjen. En som har ei slik holdning studerer den marxist-leninistiske teorien abstrakt og uten mål. Han går ikke til Marx, Engels, Lenin og Stalin for å utforske standpunktet, synet og metoden deres, som han kan bruke til å løse de teoretiske og taktiske problemene i den kinesiske revolusjonen, men studerer teori for teoriens egen skyld. Han skyter ikke pila mot målet, men på måfå. Marx, Engels, Lenin og Stalin har lært oss at vi må ta utgangspunkt i den objektive virkeligheten, og utlede lover av den som kan tjene som rettleiing for handling. Derfor må vi som Marx har sagt, tilegne oss stoffet i detalj og analysere og sammenfatte det vitenskapelig.³ Mange gjør ikke det, men det stikk motsatte. En god del av dem driver forskning, men viser ikke den ringeste interesse for å studere Kina av i dag eller i går. De interesserer seg bare for tomme «teorier», som er løsrevet fra virkeligheten. Mange andre driver praktisk arbeid, men de bryr seg heller ikke om å studere de objektive forholda. De stoler ofte på rein begeistring, og forveksler sine personlige følelser med politikken til partiet. Begge disse typene mennesker går fram på en subjektiv måte og tar ikke omsyn til den objektive virkeligheten. Når de holder taler, lirer de av seg ei lang rekke punkter, A, B, C, D, 1, 2, 3, 4, og når de skriver artikler, lirer de av seg en flom av ord. De har slett ikke til hensikt å søke sannheten ut fra kjensgjerninger, men bare et ønske om å innsmigre seg ved hjelp av høytravende talemåter. De er flotte og fjonge, men uten hold, de er skjøre, og ikke solide. De har alltid rett, de er verdens fremste eksperter, «keiserlige sendebud» som reiser rundt overalt. Slik er arbeidsstilen til noen kamerater i rekkene våre. Hvis en retter seg etter en slik stil, skader en seg sjøl, hvis en lærer den til andre skader en andre, og hvis en bruker den for å lede revolusjonen, skader en revolusjonen. La oss oppsummere. Denne subjektivistiske metoden står i strid med vitenskapen og

marxismen-leninismen, og er en farlig fiende av kommunistpartiet, arbeiderklassen, folket og nasjonen. Den er et uttrykk for ei urein partiholdning. Vi står overfor en farlig fiende, og vi må rydde han av vegen. Først når vi har rydda subjektivismen av vegen, kan marxismen-leninismens sannhet få overtaket, partiholdninga bli styrka og revolusjonen seire. Vi må slå fast at mangel på ei vitenskapelig holdning, det vil si det marxist-leninistiske prinsippet om å forene teori og praksis, betyr at partiholdninga enten mangler helt eller ikke er som den skal.

Det fins to verselinjer som gir et bilde på slike mennesker. De lyder slik:

*Strået som vokser på vollen —
tung topp, tynn stilk og grunne røtter;
Bambusskuddet i åsene —
skarp tunge, tjukk hud og hult inni.*

Er ikke dette en treffende beskrivelse av dem som ikke har ei vitenskapelig holdning, som bare kan gjengi ord og setninger fra verkene til Marx, Engels, Lenin og Stalin, og som ufortjent har et navn men i virkeligheten ikke veit noen ting? Hvis noen virkelig vil helbrede seg for denne sjukdommen, rår jeg dem til å lære disse verselinjene utenat, eller være enda modigere og klistre dem opp på veggen på rommet sitt. Marxismen-leninismen er en vitenskap, og vitenskap er ærlig, solid kunnskap. Her fins ikke rom for fanteri. La oss derfor være ærlige.

Den andre holdninga er den marxist-leninistiske.

En som har ei slik holdning bruker den marxist-leninistiske teorien og metoden for å undersøke og studere omverdenen systematisk og grundig. Han arbeider ikke bare på grunnlag av begeistring, men forener, som Stalin sier, revolusjonær kraft og praktisk sans.⁴ En som har ei slik holdning kutter ikke av tråden i historia. For denne personen er det ikke nok å kjenne det gamle Hellas, han må kjenne Kina. Han må ikke bare kjenne revolusjonens historie i fremmede land, men også revolusjonens historie i Kina, ikke bare dagens Kina, men også Kina av i går og før det igjen. En som har ei slik holdning har et mål med å studere den marxist-leninistiske teorien. Det er å knytte teorien sammen med den kinesiske revolusjonens virkelige bevegelse, og finne standpunktet, synet og metoden for å løse de teoretiske og taktiske problemene i den kinesiske revolusjonen i denne teorien. Ei slik holdning

innebærer at en skyter pila mot målet. «Målet» er den kinesiske revolusjonen, «pila» er marxismen-leninismen. Vi kinesiske kommunister har leita etter denne pila fordi vi vil treffe målet — den kinesiske revolusjonen og revolusjonen i Østen. Ei slik holdning innebærer å søke sannheten ut fra kjensgjerninger. «Kjensgjerninger» er alt som fins objektivt, «sannheten» er den indre sammenhengen mellom kjensgjerningene, det vil si de lovene som styrer dem, og «å søke» betyr å studere. Vi må ta utgangspunkt i de faktiske forholda i og utafor landet, provinsen, fylket eller distriktet, og utlede de indre lovene som gjelder for disse forholda, og ikke innbilte lover, og bruke dem som rettleiing til handling. Det betyr at vi må finne den indre sammenhengen i det som skjer rundt oss. For å gjøre det må vi ikke stole på subjektive forestillinger, øyeblikkets begeistring eller livløse bøker, men på objektive kjensgjerninger. Vi må tilegne oss stoffet i detalj og trekke riktige slutninger på grunnlag av det i lys av de allmenne prinsippene i marxismen-leninismen. Slike slutninger er ikke bare ei liste over foreteelser i rekkefølgen A, B, C, D eller skrifter fulle av plattheter, men vitenskapelige slutninger. Ei slik holdning innebærer å søke sannheten ut fra kjensgjerninger, og ikke innsmigre seg ved hjelp av høytravende talemåter. Denne holdninga uttrykker partiholdninga, den marxist-leninistiske stilen med å forene teori og praksis. Minstekravet til et medlem av kommunistpartiet er at han har ei slik holdning. Den som har ei slik holdning har ikke «tung topp, tynn stilk og grunne røtter», ikke «skarp tung eller tjukk hud», og er ikke «hul inni».

IV

I samsvar med disse synspunktene vil jeg legge fram disse forslaga:

1. Vi må gi hele partiet i oppgave å studere situasjonen i Kina systematisk og grundig. På grunnlag av den marxist-leninistiske teorien og metoden må vi gjennomføre detaljerte undersøkelser og studier av utviklinga av situasjonen til fiendene våre, vennene våre og oss sjøl på det økonomiske, finansielle, politiske, militære og kulturelle området og når det gjelder partivirkomheten, og så trekke de riktige og nødvendige slutningene. Derfor må vi rette oppmerksomheten til kameratene våre mot å undersøke og studere disse praktiske sakene. Vi må få

kameratene våre til å forstå at den grunnleggende oppgava til de ledende organene i kommunistpartiet består i to ting, nemlig å kjenne situasjonen og å mestre politikken. Å kjenne situasjonen betyr å kjenne verden, og å mestre politikken betyr å endre verden. Vi må få kameratene våre til å forstå at uten undersøkelser har en ikke rett til å tale, og at svulstig pjatt og ei liste over ting i rekkefølgen 1, 2, 3, 4 ikke duger i det hele tatt. Ta for eksempel propagandaarbeidet. Hvis vi ikke kjenner situasjonen i propagandaarbeidet til fiendene våre, vennene våre og oss sjøl, klarer vi ikke å fastlegge en riktig propagandapolitikk. Først når vi har skaffa oss kunnskap om situasjonen, kan vi gjøre godt arbeid. Det gjelder alle arbeidsområder. Skal vi endre arbeidsstilen i partiet, er nøkkelleddet å gjennomføre planer for undersøkelser og studier i hele partiet.

2. Vi må samle kvalifiserte folk for å studere Kinas historie de siste hundre åra. De må både samarbeide og dele arbeidet riktig mellom seg. På det viset kan vi overvinne den mangelen på organisering som rår nå. Først må vi drive analyserende studier av økonomisk historie, politisk historie, militærhistorie og kulturhistorie. Først når vi har gjort det, kan vi drive sammenfattende studier.

3. Når det gjelder skoleringa av kadrer som arbeider eller går på kaderskole, må vi utarbeide en politikk der hovedvekta blir lagt på å studere de praktiske problemene i den kinesiske revolusjonen, og bruke grunnprinsippene i marxismen-leninismen som rettesnor. Vi må forkaste metoden med å studere marxismen-leninismen statisk og løsrevet fra virkeligheten. Når vi studerer marxismen-leninismen må vi bruke *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling* som det viktigste materialet. Det er den beste sammenfatninga og oppsummeringa av den internasjonale kommunistiske bevegelsen de siste hundre åra. Den er et forbilde når det gjelder å forene teori og praksis, og foreløpig det eneste omfattende forbildet som fins i hele verden. Når vi ser hvordan Lenin og Stalin knytta marxismens allmenngyldige sannhet sammen med den konkrete praksisen i revolusjonen i Sovjetunionen og på det viset utvikla marxismen, forstår vi hvordan vi må arbeide i Kina.

Vi har vært på villspor mange ganger. Men feil er ofte forløperen for det som er riktig. Den kinesiske revolusjonen og verdensrevolusjonen er levende og mangfoldig, og jeg er overbevist om at forbedringa av studiene våre vil gi gode resultater.

NOTER

1. Fuhsien fylke ligger om lag sytti kilometer sør for Yenan.

2. Med valutaen i grenseområdet menes de pengesedlene som banken til regjeringa i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia utstedte. Kuomintang-valutaen var de papirpengene som de fire store byråkrat-kapitalistiske Kuomintang-bankene utstedte fra 1935 og utover med støtte fra de britiske og amerikanske imperialistene. Kamerat Mao Tsetung sikter til svingningene i vekslingskursen mellom disse to valutaene.

3. Se Marx, *Kapitalen*, bind 1, «Etterord til andre tyske utgave». Her skriver han: «Forskninga må tilegne seg stoffet i detalj, analysere de forskjellige utviklingsformene, oppspore det indre sambandet mellom dem. Først når dette arbeidet er gjort, kan den virkelige bevegelsen framstilles tilfredsstillende.» (*Kapitalen*, bind 1, *Marx Engels Werke*, tysk utgave, bind 23, s. 27).

4. Se Stalin, «Om leninismens grunnlag», *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 77—80.

AVSLØR PLANEN OM ET MÜNCHEN FOR DET FJERNE ØSTEN

25. mai 1941

1. Den nye sammensvergelsen som Japan, De forente stater og Chiang Kai-shek nå driver og klekker ut, består i å få til et kompromiss mellom Japan og De forente stater på bekostning av Kina for å skape et München for Østen retta mot kommunismen og Sovjetunionen. Vi må avsløre denne sammensvergelsen og bekjempe den.

2. De japanske imperialistene har innstilt de militære offensivene som skulle tvinge Chiang Kai-shek til å kapitulere. Nå vil det utvilsomt følge aksjoner som skal lokke han til å gjøre det. Enda en gang prøver fienden den gamle politikken med pisken og gulrota, som han bruker vekselvis eller samtidig. Vi må avsløre denne politikken og bekjempe den.

3. Samtidig med de militære offensivene har Japan starta en ryktekampanje, der de påstår at «Den åttende rutearméen ikke vil samordne operasjonene sine med operasjonene til Kuomintangs sentralhær», at «Den åttende rutearméen nytter alle sjanser til å utvide området sitt», at den «prøver å slå seg fram til grensene for å opprette internasjonale forbindelser», at «den er i ferd med å opprette ei annen sentralregjering», osv. Dette er en listig japansk plan for å så splid mellom Kuomintang og kommunistpartiet og dermed gjøre det lettere å få Kuomintang til å kapitulere. Det sentrale nyhetsbyrået til Kuomintang og Kuomintang-prensa skriver av og sprer disse ryktene, og viker ikke tilbake for å gjenta den anti-kommunistiske propagandaen til Japan. Hensik-

Kamerat Mao Tsetung skreiv dette interne partidirektivet på vegne av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

tene deres er svært tvilsomme. Vi må avsløre og bekjempe dette også.

4. Sjøl om det er erklært at Den nye fjerde arméen har «gjort mytteri» og sjøl om Den åttende rutearméen ikke har fått ei eneste kule eller et rødt øre fra Kuomintang, har de ikke slutta å kjempe mot fienden et eneste øyeblikk. Den åttende rutearméen har dessuten tatt initiativet til å samordne operasjonene sine med operasjonene til Kuomintang-styrkene for å slå tilbake felttoget i Sør-Shansi¹. Og de siste to ukene har den satt i verk angrep på alle frontene i Nord-Kina, der det akkurat nå raser heftige kamper. De væpna styrkene og folket under kommunistpartiets ledelse har allerede blitt ryggraden i motstandskrigen mot Japan. Alle bakvaskelsene mot kommunistpartiet har som mål å sabotere motstandskrigen og bane vegen for kapitulasjon. Vi må øke den militære framgangen til Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen og bekjempe alle defaitister og kapitulasjonister.

NOTER

1. Sør-Shansi-felttoget var felttoget i Chungtiao-fjella. I mai 1941 angrep en japansk invasjonsstyrke på 50 000 mann Chungtiao-fjella nord for Den gule floden i Sør-Shansi. I alt var det samla sju Kuomintang-korps i det området, og fire til i Kaoping-området lenger nordøst, til sammen 250 000 mann. Kampen mot kommunistene var hovedoppgava til Kuomintang-styrkene nord for Den gule floden. De hadde aldri forberedt seg på å slåss mot Japan, og de fleste av dem prøvde å unngå kamp da japanerne gikk til angrep. Derfor blei de jagd på vill flukt, trass i de iherdige anstrengelsene fra Den åttende rutearméen for å støtte dem mot fienden i dette felttoget. Kuomintang-styrkene mista mer enn 50 000 mann i løpet av tre uker, mens resten flykta mot sør over Den gule floden.

OM DEN INTERNASJONALE ENHETSFRONTEN MOT FASCISMEN

23. juni 1941

Den 22. juni gikk de fascistiske herskerne i Tyskland til angrep på Sovjetunionen. Dette angrepet er en tarvelig forbrytelse, ikke bare mot Sovjetunionen, men mot friheten og sjølstendigheten til alle nasjoner. I denne hellige motstandskrigen mot fascistisk aggresjon forsvaret ikke Sovjetunionen bare seg sjøl, men alle nasjoner som kjemper for å frigjøre seg fra fascistisk slaveri.

Nå er oppgava til kommunister over hele verden å mobilisere folket i alle land og organisere en internasjonal enhetsfront for å slåss mot fascismen og forsvare Sovjetunionen, forsvare Kina, og forsvare friheten og sjølstendigheten til alle nasjoner. I denne perioden må alle krefter rettes inn på å kjempe mot fascistisk slaveri.

Over hele landet er dette oppgavene til det kinesiske kommunistpartiet:

1. Vi må holde fast på den nasjonale enhetsfronten mot Japan, holde fast på samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet, drive de japanske imperialistene ut av Kina, og på det viset hjelpe Sovjetunionen.

2. Vi må kjempe besluttomt mot all den anti-sovjetiske og anti-kommunistiske virksomheten til de reaksjonære i storborgerskapet.

3. I utenrikspolitikken må vi forene oss mot den felles fienden med alle i Storbritannia, De forente stater og andre land som er motstandere av de fascistiske herskerne i Tyskland, Italia og Japan.

Kamerat Mao Tsetung skreiv dette interne partidirektivet for sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

TALE I DEN VALGTE FOLKEFORSAMLINGA FOR GRENSEOMRÅDET MELLOM SHENSI, KANSU OG NINGSIA

21. november 1941

Representanter! Kamerater! Åpninga av den valgte folkeforsamlinga for grenseområdet i dag har stor betydning. Forsamlinga har et eneste mål, og det er å knuse den japanske imperialismen og skape et nydemokratisk Kina, eller med andre ord et Kina som bygger på de revolusjonære Folkets tre prinsipper. I dag kan ikke landet vårt ha noe annet mål. For hovedfienden er ikke de innenlandske fiendene, men de japanske fascistene og de tyske og italienske fascistene. I dette øyeblikk kjemper den sovjetiske rødehæren for Sovjetunionen og hele menneskeheten, og vi slåss mot den japanske imperialismen. Den japanske imperialismen fortsetter aggresjonen sin for å underkue Kina. Kinas Kommunistiske Parti går inn for å forene alle krefter i hele landet som er mot Japan for å knuse den japanske imperialismen, og for å samarbeide med alle partier, klasser og nasjonaliteter som er mot Japan. Alle unntatt landssvikerne må gå sammen i den felles kampen. Dette har vært standpunktet til kommunistpartiet hele tida. I mer enn fire år har det kinesiske folket heltmodig ført motstandskrig. Vi har kunnet holde fram med å føre denne krigen fordi Kuomintang, kommunistpartiet og alle klasser, partier og nasjonaliteter har samarbeidd. Men krigen er ikke vunnet ennå. For å vinne den må vi fortsette å slåss, og sørge for at de revolusjonære Folkets tre prinsipper blir satt ut i livet.

Hvorfor må vi sette de revolusjonære Folkets tre prinsipper ut i livet? Fordi dr. Sun Yat-sens revolusjonære Folkets tre prinsipper ennå ikke er gjennomført i alle deler av Kina. Hvorfor krever vi ikke at sosialismen skal settes ut i livet nå? Sosialismen er sjølsagt et overlegent system, og i Sovjetunionen er den innført for lenge sia. Men vilkåra

for å gjennomføre den mangler fortsatt i Kina i dag. Det er de revolusjonære Folkets tre prinsipper som er blitt satt ut i livet i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Vi har ikke gått ut over dem for å løse noen av de praktiske problemene våre. Ser vi på disse prinsippene, betyr prinsippet om nasjonalisme i dag å knuse den japanske imperialismen, og prinsippet om demokrati og om folkets utkomme betyr å arbeide i samsvar med interessene til alle dem som er mot Japan, og ikke bare ei gruppe. Folket i hele landet må ha personlig frihet, rett til å delta i politisk virksomhet og rett til beskyttelse av eiendom. Og folket i hele landet må ha høve til å si hva de mener, og være sikra klær, mat, arbeid og skolegang. Kort sagt, vi må gi hver enkelt det han har krav på. Det kinesiske samfunnet er tynt i begge ender og tjukt på midten. Det betyr at proletariatet i den ene enden og godseierklassen og storborgerskapet i den andre bare er mindretall, mens bøndene, småborgerskapet i byene og de andre mellomklassene utgjør det store flertallet. Ikke noe parti som ønsker å styre Kina godt kan klare det uten å ta omsyn til interessene til disse klassene i politikken sin, uten å gi medlemmene av disse klassene det de har krav på, og uten at de har rett til å si hva de mener. Den politikken som det kinesiske kommunistpartiet legger fram, tar sikte på å forene alle som kjemper mot Japan og å ta omsyn til interessene til de klassene som gjør det. Særlig gjelder dette interessene til bøndene, småborgerskapet i byene og de andre mellomklassene. Politikken til kommunistpartiet gir alle deler av folket høve til å si hva de mener, og sørger for at de har arbeid og mat. Denne politikken er et uttrykk for de ekte revolusjonære Folkets tre prinsipper. På landsbygda setter vi på den ene sida ned landskylda og lånerentene slik at bøndene har noe å leve av, og på den andre sida sørger vi for at denne nedsatte landskylda og lånerentene blir betalt, slik at godseierne også kan leve. I forholdet mellom arbeid og kapital hjelper vi på den ene sida arbeiderne slik at de både har arbeid og mat, og på den andre sida følger vi politikken med å utvikle industrien slik at kapitalistene kan få en viss profitt. Alt dette gjør vi for å samle folket i hele landet i felles motstandskamp mot Japan. Det er dette vi kaller nydemokratisk politikk. Det er en slik politikk som virkelig passer til forholda i Kina i dag, og vi håper at den ikke bare vil bli gjennomført i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia eller de anti-japanske baseområdene i fiendens bakre områder, men i hele landet.

Vi har ført denne politikken framgangsrikt, og folket over hele Kina

slutter opp om den. Men det fins også mangler. Noen kommunister veit ennå ikke hvordan de skal samarbeide demokratisk med folk som ikke er med i partiet, og i arbeidet sitt har de en snever stil som er prega av «stengte dører» eller sekterisme. De har ennå ikke forstått grunnprinsippet om at kommunister er forplikta til å samarbeide med folk utafor partiet som er mot Japan, og ikke har rett til å stenge dem ute. Dette prinsippet betyr at vi må høre oppmerksomt på synspunktene til massene, ha nære band til dem og ikke fjerne oss fra dem. I regjeringsprogrammet for grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia fins det et punkt som slår fast at kommunister skal samarbeide på demokratisk vis med folk som ikke er med i partiet, og at de ikke må handle egenmektig eller samle alt i sine egne hender. Dette punktet retter seg nettopp til de kameratene som ennå ikke skjønner politikken til partiet. Kommunister må høre oppmerksomt på synspunktene til folk utafor partiet, og la dem si hva de mener. Hvis det de sier er riktig, bør vi hilse det velkommen, og vi må lære av de sterke sidene deres. Hvis de tar feil, må vi la dem snakke ut og så forklare dem det tålmodig. En kommunist må ikke se på seg sjøl som ufeilbarlig eller sette nesa i været eller tru at han er flink til alt, mens andre ikke duger til noe. Han må aldri stenge seg inne i sitt lille rom, skryte og rose seg sjøl, eller oppføre seg som en tyrann. Alle har krav på talefrihet, bortsett fra de reaksjonære stribukkene som står i ledtog med de japanske angriperne og landssvikerne. De saboterer motstanden og enheten, og har sjølsagt ikke rett til å tale. Det spiller ingen rolle om det folk sier er galt. Statssakene er offentlige saker som angår hele nasjonen, og ikke ei privat-sak for ett parti eller ei gruppe. Derfor har kommunister plikt til å samarbeide på demokratisk vis med folk som ikke er med i partiet, og de har ingen rett til å stenge dem ute og ta monopol på alt sjøl. Kommunistpartiet er et politisk parti som arbeider for nasjonens og folkets interesser, og har overhodet ingen mål for sin egen del. Partiet må kontrolleres av folket, og det må aldri gå mot folkeviljen. Medlemmene av partiet må være blant folket og stå sammen med dem. De må aldri sette seg over folket. Representanter og kamerater! Dette prinsippet til kommunistpartiet om å samarbeide demokratisk med folk som ikke er med i partiet, står fast og er uforanderlig. Så lenge det fins partier, kommer folk som slutter seg til dem alltid til å være i mindretall, mens de som ikke er med i partier alltid vil være i flertall. Derfor må medlemmene i partiet vårt alltid samarbeide med folk som ikke er med i

partiet, og de må gjøre en god start her og nå i folkeforsamlinga. Med grunnlag i en slik politikk trur jeg de kommunistiske medlemmene av folkeforsamlinga får god trening her, og overvinner holdninga med «stengte dører» og sekterisme. Vi er ikke ei ufeilbarlig lita sekt, og vi må lære hvordan vi skal åpne dørene våre og samarbeide på demokratisk vis med folk som ikke er med i partiet, og hvordan vi skal rådføre oss med andre. Fortsatt fins det kan hende kommunister som sier: «Hvis det er nødvendig å samarbeide med andre, kan dere ikke rekne med meg.» Men jeg er sikker på at det fins få slike. Jeg kan forsikre dere at det overveldende flertallet av medlemmene våre helt sikkert kommer til å sette linja til sentralkomiteen i partiet vårt ut i livet. Samtidig vil jeg be alle kamerater som ikke er med i partiet, om å sette seg inn i hva vi står for, og skjønne at kommunistpartiet ikke er ei lita sekt eller klikk som prøver å nå noen mål for sin egen del. Nei! Kommunistpartiet ønsker ærlig og oppriktig å skape orden i statssakene. Men vi har fortsatt mange svakheter. Vi er ikke redde for å innrømme disse svakhetene, og vi er fast bestemt på å kvitte oss med dem. Det skal vi gjøre ved å styrke skoloringa innafor partiet og ved å samarbeide på demokratisk vis med folk som ikke er med i partiet. Bare hvis vi utsetter svakhetene våre for en slik kryssild innafra og utafra, kan vi kurere dem og virkelig skape orden i statssakene.

Representanter! Dere har tatt dere bryet med å komme på dette møtet, og jeg er glad for å kunne hilse denne framtreddende forsamlinga og ønske den lykke til.

KORRIGER ARBEIDSSTILEN TIL PARTIET

1. februar 1942

I dag åpner partiskolen, og jeg ønsker den lykke til.

Jeg vil gjerne si litt om problemet med arbeidssilen til partiet vårt.

Hvorfor trengs det et revolusjonært parti? Det trengs et revolusjonært parti fordi det fins fiender i verden som undertrykker folket, og fordi folket vil frigjøre seg fra undertrykkinga. Det vi trenger i kapitalismens og imperialismens epoke, er nettopp et revolusjonært parti som kommunistpartiet. Uten et slikt parti er det rett og slett umulig for folket å frigjøre seg fra undertrykkinga til fienden. Vi er kommunister. Vi vil lede folket i kampen for å knuse fienden. Derfor må vi holde god orden i rekkene våre og marsjere i takt. Styrkene våre må være utvalgte og våpna våre må være gode. Hvis disse vilkåra ikke er oppfylt, kan vi ikke knuse fienden.

Hvilke problemer fins i partiet vårt nå? Generallinja til partiet er riktig og ikke noe problem, og arbeidet til partiet har gitt frukter. Partiet har flere hundre tusen medlemmer som leder folket i svært harde og innbitte kamper mot fienden. Dette står klart for alle og er heva over tvil.

Fins det så fortsatt noe problem i partiet, eller gjør det det ikke? Jeg påstår at det gjør det, og i en viss forstand er problemet ganske alvorlig.

Hva er det for problem? Det er at tenkninga til ei rekke kamerater ikke ser ut til å være helt riktig, ikke er helt som den bør være.

Det er med andre ord fortsatt noe galt med studiestilen, stilen i partiarbeidet og skrivestilen. Når vi sier at det er noe galt med studiestilen, tenker vi på subjektivismens sjukdom. Når vi sier at det er noe galt

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen ved åpninga av partiskolen til sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

med stilen i partiarbeidet, tenker vi på sekterismens sjukdom. Når vi sier at det er noe galt med skrivestilen, tenker vi på den sjukdommen vi kaller den klisjéprega skrivestilen i partiet.¹ Alt dette er galt. Det er skadelige vinder. Men de er ikke som nordavinden om vinteren, som feier over hele himmelen. Subjektivismen, sekterismen og den klisjéprega skrivestilen i partiet er ikke lenger den framherskende stilen, bare byger med motvind, skadelige vinder fra luftverntunnelene. (*Latter.*) Men det er ikke bra at det fortsatt blåser slike vinder i partiet. Vi må stenge de åpningene de kommer fra. Hele partiet må ta fatt på oppgava med å stenge disse åpningene, og det samme må partiskolen. Disse tre skadelige vindene — subjektivismen, sekterismen og den klisjéprega skrivestilen i partiet — har historiske røtter. Sjøl om de ikke er framherskende i hele partiet lenger, skaper de fortsatt problemer og slår mot oss uten stans. Derfor er det nødvendig å gjøre motstand og å studere, analysere og kaste lys over dem.

Bekjemp subjektivismen for å korrigere studiestilen, bekjemp sekterismen for å korrigere stilen i partiarbeidet og bekjemp partiklisjéer for å korrigere skrivestilen — slik er oppgava vi står foran.

For å slå fienden må vi korrigere arbeidsstilen innfor partiet. Studiestilen og skrivestilen er også en del av arbeidsstilen til partiet. Straks vi har korrigert arbeidsstilen til partiet fullstendig, vil folket i hele landet følge vårt eksempel. Folk utafor partiet som har samme slags dårlige vaner, vil følge eksemplet vårt og rette på feilene sine hvis de er bra og ærlige folk. På det viset påvirker vi hele nasjonen. Så lenge vi holder god orden i rekkene i kommunistpartiet og marsjerer i takt, så lenge styrkene våre er utvalgte og våpna våre gode, kan vi knuse alle fiender, uansett hvor mektige de er.

Nå skal jeg snakke om subjektivismen.

Subjektivismen er en feilaktig studiestil. Den står i motsetning til marxismen-leninismen, og hører ikke hjemme i et kommunistisk parti. Det vi trenger, er den marxist-leninistiske studiestilen. Det vi kaller studiestil, er ikke bare studiestilen i skolene, men i hele partiet. Det dreier seg om tenkemåten til kameratene i de ledende organene, til alle kadrene og medlemmene i partiet, om holdninga vår til marxismen-leninismen, om holdninga kameratene i hele partiet har til arbeidet sitt. Det er altså et uvanlig viktig spørsmål, ja et spørsmål av førsterangs betydning.

Mange er prega av uklare forestillinger. Det fins for eksempel uklare

forestillinger om hva en teoretiker er, hva en intellektuell er, og hva som menes med å knytte teori sammen med praksis.

La meg først spørre: Er det teoretiske nivået i partiet høyt eller lavt? Det er nylig blitt oversatt flere marxist-leninistiske verker og det er stadig flere som lesér dem. Det er svært bra. Men kan vi av den grunn si at det teoretiske nivået i partiet er blitt svært høyt? Det er riktig at nivået er litt høyere enn før, men den teoretiske fronten er slett ikke på høyde med det rike innholdet i den kinesiske revolusjonære bevegelsen. Hvis vi sammenlikner de to sidene, viser det seg at den teoretiske sida ligger langt etter. Allment sett kan ikke teorien holde tritt med den revolusjonære praksisen vår ennå, og langt mindre gå foran, slik den burde. Vi har ennå ikke heva den rike og mangfoldige praksisen vår opp på det teoretiske nivået som er nødvendig. Vi har ennå ikke undersøkt alle problemene i den revolusjonære praksisen — ikke en gang de viktigste — og heva dem opp på et teoretisk nivå. Bare tenk etter. Hvor mange av oss har utarbeidd teorier om kinesisk økonomi, politikk, militærvesen eller kultur som er verd å kalles teorier, som kan kalles vitenskapelige og omfattende teorier og ikke overflatisk lappverk? Dette gjelder særlig økonomisk teori: Den kinesiske kapitalismen har utvikla seg i hundre år sia opiumskrigen, men likevel er det ikke lagd et eneste teoretisk verk som samsvarer med den faktiske økonomiske utviklinga i Kina, og som er virkelig vitenskapelig. Kan vi for eksempel si at det teoretiske nivået i studiet av de økonomiske problemene i Kina allerede er høyt? Kan vi si at partiet vårt alt har økonomiske teoretikere som fortjener å kalles teoretikere? Så visst ikke. Vi har lest ganske mange marxist-leninistiske bøker, men kan vi av den grunn hevde at vi har teoretikere? Det kan vi ikke. For marxismen-leninismen er den teorien Marx, Engels, Lenin og Stalin skapte på grunnlag av praksis, og de allmenne slutningene de trakk på grunnlag av den historiske virkeligheten og den revolusjonære praksisen. Hvis vi bare leser verkene deres, men ikke går et steg videre og studerer den historiske virkeligheten og revolusjonære praksisen i Kina i lys av teorien deres, eller ikke gjør noen anstrengelser for å tenke teoretisk gjennom den revolusjonære praksisen i Kina, bør vi ikke være så innbilske at vi kaller oss sjøl marxistiske teoretikere. Resultatene på den teoretiske fronten ville bli svært dårlige hvis vi, som medlemmer av Kinas Kommunistiske Parti, lukker øynene for Kinas problemer og bare lærer utenat løsrevne slutninger eller prinsipper fra de marxistiske skriftene. Kan vi kalle en

person for en marxistisk teoretiker hvis han bare er i stand til å lære utenat marxistisk økonomi og filosofi og gjenfortelle flytende fra kapittel 1 til kapittel 10, men er helt ute av stand til å bruke det? Nei, det kan vi ikke! Hva slags teoretikere vil vi ha? Vi vil ha teoretikere som i samsvar med det marxist-leninistiske standpunktet, synet og metoden kan gi riktige forklaringer på de praktiske problemene som dukker opp i løpet av historia og revolusjonen, og som kan forklare vitenskapelig og klargjøre teoretisk Kinas økonomiske, politiske, militære og kulturelle problemer. Det er slike teoretikere vi vil ha. For å bli en slik teoretiker må en person virkelig forstå kjernen i marxismen-leninismen, det marxist-leninistiske standpunktet, synet og metoden og teoriene til Lenin og Stalin om revolusjonen i koloniene og om den kinesiske revolusjonen. Han må kunne bruke dette til å gjøre grundige og vitenskapelige analyser av de praktiske problemene i Kina, og oppdage lovene for hvordan disse problemene utvikler seg. Det er slike teoretikere vi virkelig trenger.

Nå har sentralkomiteen i partiet vedtatt å oppfordre kameratene til å lære seg hvordan de skal bruke det marxist-leninistiske standpunktet, synet og metoden for å studere kinesisk historie, økonomi, politikk, militærvesen og kultur grundig, og til å analysere alle problemer konkret på grunnlag av et utførlig materiale, og så trekke teoretiske slutninger. Dette er oppgava vi står foran.

Kameratene på partiskolen må ikke se på den marxistiske teorien som livløse dogmer. Det er nødvendig å mestre og bruke den marxistiske teorien, mestre den for å bruke den og bare derfor. Hvis du kan bruke det marxist-leninistiske synet til å klargjøre ett eller to praktiske problemer, bør du få anerkjennelse og ros for å ha oppnådd noe. Jo flere problemer du klargjør, og jo mer omfattende og grundig du gjør det, desto mer har du oppnådd. Partiskolen vår bør også knesette regelen om at grunnlaget for å vurdere om studentene er gode eller dårlige, er hvordan de ser på Kinas problemer etter at de har studert marxismen-leninismen, om de ser problemene klart eller ikke, og om de ser dem i det hele tatt eller ikke.

Nå skal vi ta for oss spørsmålet om «de intellektuelle». Intellektuelle blir satt særlig høyt fordi Kina er et halvkolonialt, halvføydalt land som er kulturelt tilbakeliggende. For over to år sia gjorde sentralkomiteen i partiet et vedtak² om de intellektuelle. Det gikk ut på at vi skulle vinne massen av intellektuelle over til oss, og ønske alle sammen vel-

kommen hvis de var revolusjonære og villige til å ta del i motstanden mot Japan. Det er helt rett av oss å sette intellektuelle høyt, for uten revolusjonære intellektuelle kan ikke revolusjonen seire. Men vi veit alle at det fins mange intellektuelle som syns de sjøl er svært lærde og som brisker seg med kunnskapene sine. De skjønner ikke at dette er ille og skadelig, og til hinder for at de utvikler seg. De bør være klar over at mange såkalte intellektuelle i virkeligheten er svært uvitende relativt sett, og at arbeiderne og bøndene noen ganger veit mer enn dem. Her vil noen si: «Ha! Du snur tingene på hodet og prater tull.» (*Latter.*) Men ikke bli opphissa, kamerater. Det er noe sant i det jeg sier.

Hva er kunnskap? Helt sia klassesamfunnet oppsto, har det bare funnes to former for kunnskap, nemlig kunnskap om kampen for produksjonen og kunnskap om klassekampen. Disse to formene for kunnskap har nedfelt seg i naturvitenskap og samfunnsvitenskap. Filosofien er generaliseringa og sammenfatninga av kunnskapen om naturen og kunnskapen om samfunnet. Fins det andre former for kunnskap? Nei. La oss nå se på en type studenter, nemlig dem som har gått på skoler som er fullstendig isolert fra den praktiske virksomheten i samfunnet. Hva med dem? En som går på en sånn grunnskole, studerer videre og så går på et sånt universitet, blir rekna for å ha en viss porsjon lærdom etter at han har tatt eksamen. Men han har bare boklig lærdom. Han har ennå ikke tatt del i praktisk virksomhet, eller brukt det han har lært på noe område av livet. Kan vi kalle en slik person en fullt utvikla intellektuell? Etter mi mening kan vi neppe gjøre det, for kunnskapene hans er fortsatt ufullstendige. Hva er så forholdsvis fullstendig kunnskap? All forholdsvis fullstendig kunnskap blir danna i to stadier: Det første stadiet er sansemessig kunnskap, og det andre er rasjonell kunnskap, som er et høyere utviklingsstadium av sansemessig kunnskap. Hva slags kunnskap er studentenes boklige lærdom? Sjøl om vi forutsetter at all kunnskapen deres er sann, er det likevel ikke kunnskap de har tilegna seg gjennom personlige erfaringer. Den består derimot av teorier som forgjengerne deres har utarbeidd ved å sammenfatte erfaringene fra kampen for produksjonen og klassekampen. Det er helt nødvendig at studentene skaffer seg slik kunnskap. Men det må være klart at for deres vedkommende er slik kunnskap fortsatt ensidig i en viss forstand — andre har stadfesta disse kunnskapene, og sjøl har de ikke gjort det ennå. Det viktigste er å være flink til å bruke denne kunnskapen i livet og i praksis. Derfor rår jeg

dem som bare har boklig lærdom, men ennå ikke har hatt kontakt med virkeligheten, til å innse sine egne mangler og bli litt mer beskjedne. Det samme gjelder dem som har lite praktisk erfaring.

Hvordan kan de som bare har boklig lærdom bli forvandla til virkelige intellektuelle? Den eneste måten å gjøre det på, er å få dem til å ta del i praktisk arbeid og bli praktikere, å få dem som driver med teoretisk arbeid til å studere viktige praktiske problemer. På det viset kan vi nå målet vårt.

Det jeg har sagt, vil sikkert gjøre noen sinte. De vil si: «Ut fra forklaringa di ville ikke en gang Marx bli rekna som en intellektuell.» De tar feil. Marx tok del i praksisen til den revolusjonære bevegelsen og skapte også revolusjonær teori. Med utgangspunkt i varen, det enkleste elementet i kapitalismen, studerte han den økonomiske oppbygginga av det kapitalistiske samfunnet grundig. Millioner mennesker så og handterte varer hver eneste dag, men dette var de så vant med at de ikke gjorde seg noen tanker om det. Marx var den første som studerte varen vitenskapelig. Han gjennomførte et enormt forskningsarbeid om varens virkelige omformingsprosess og utleda en tvers igjennom vitenskapelig teori ut fra denne tingen, som fans overalt. Han studerte naturen, historia og den proletariske revolusjonen, og skapte den dialektiske materialismen, den historiske materialismen og teorien om den proletariske revolusjonen. På det viset blei Marx en fullt utvikla intellektuell, og er høydepunktet i menneskelig visdom. Han var grunnleggende forskjellig fra dem som bare har boklig lærdom. Marx gjennomførte detaljerte undersøkelser og studier under praktiske kamper, foretok generaliseringer og prøvde så slutningene sine i praktisk kamp. Nettopp dette er det vi kaller teoretisk arbeid. Partiet vårt trenger mange kamerater som vil lære hvordan slikt arbeid skal gjøres. I partiet fins det mange kamerater som kan lære seg slik teoretisk forskning. De fleste av dem er intelligente og lovende, og vi må sette dem høyt. Men de må følge riktige prinsipper og ikke gjøre feilene fra fortida om igjen. De må forkaste dogmatismen og ikke nøye seg med fiks ferdige formuleringer i bøker.

Det fins bare en slags sann teori i denne verden, og det er teori som er avleda av den objektive virkeligheten og så stadfesta av den. Ikke noe annet fortjener navnet teori slik vi bruker ordet. Stalin sa at teorien blir formålsløs hvis den ikke blir knytta sammen med praksis.³ Formålsløs teori er ubrukelig og falsk, og må forkastes. Vi må sette

dem som er glade i å lage formålsløse teorier i gapestokken. Marxismen-leninismen er den riktigste, mest vitenskapelige og mest revolusjonære sannheten som er vokst ut av den objektive virkeligheten og stadfesta av den. Men mange av dem som studerer marxismen-leninismen, ser på den som livløse dogmer. På det viset hindrer de at teorien blir utvikla, og skader både seg sjøl og andre kamerater.

På den andre sida vil de av kameratene våre som driver med praktisk arbeid også råke ille ut hvis de bruker erfaringene sine galt. Det er riktig at de ofte har et vell av erfaringer. Det er svært verdifullt, men det er svært farlig dersom de slår seg til ro med sine egne erfaringer. De må innse at kunnskapen deres stort sett er sansemessig og begrensa, og at de mangler rasjonell og omfattende kunnskap. De mangler med andre ord teori, og derfor er kunnskapen deres forholdsvis ufullstendig. Uten forholdsvis fullstendig kunnskap er det umulig å drive revolusjonært arbeid godt.

Det fins altså to former for ufullstendig kunnskap. Den ene er den fiks ferdige kunnskapen som fins i bøker, og den andre er kunnskap som stort sett er sansemessig og begrensa. Begge er ensidige. Riktig og forholdsvis fullstendig kunnskap kan vi bare få ved å forene de to formene.

Men for å studere teori må de av kadrene våre som har arbeider- eller bondebakgrunn først få allmennutdanning. Ellers kan de ikke lære seg marxist-leninistisk teori. Når de har fått slik utdanning, kan de studere marxismen-leninismen når som helst. Da jeg var barn, gikk jeg aldri på noen marxist-leninistisk skole. Det jeg lærte, var slike ting som: «Mesteren sa: 'Så skjønt det er å lære og hele tida gå gjennom det en har lært.'»⁴ Sjøl om lærestoffet var forelda, hadde jeg en del nytte av det, for jeg lærte meg å lese. Nå om dagen studerer vi ikke de konfusianske klassikerne lenger, men nye emner som moderne kinesisk, historie, geografi og elementær naturvitenskap. Dette er til nytte overalt når en har lært det. Sentralkomiteen i partiet krever nå ettertrykkelig at kadrene som har arbeider- og bondebakgrunn må få allmennutdanning, for da kan de begynne å studere hva som helst — politikk, militærteori og økonomi. Ellers blir de aldri i stand til å studere teori, trass i de rike erfaringene de har.

For å bekjempe subjektivismen, må vi altså gjøre begge disse to typene mennesker i stand til å utvikle seg på det området der de har mangler, og til å smelte sammen med den andre typen. De som har

boklig lærdom, må utvikle seg på det praktiske området. Først da slutter de å nøye seg med bøker og unngår å gjøre dogmatiske feil. De som har erfaringer fra praktisk arbeid, må begynne å studere teori og samvittighetsfullt lese bøker. Først da blir de i stand til å systematisere og sammenfatte erfaringene sine, og heve dem opp på et teoretisk nivå. Først da unngår de å ta de begrensa erfaringene sine for å være allmenngyldige sannheter og å gjøre empiristiske feil. Både dogmatisme og empirisme er subjektivisme, sjøl om de stammer fra motsatte poler.

Det fins altså to former for subjektivisme i partiet — dogmatisme og empirisme. Begge ser bare delen, og ikke helheten. Hvis en ikke er på vakt, ikke innser at slik ensidighet er en mangel, og ikke strever for å overvinne den, havner en lett på villspor.

Men i partiet vårt er dogmatismen fortsatt den farligste av de to formene for subjektivisme. For dogmatikerne kan lett ta på seg ei marxistisk maske for å narre, fange og utnytte kadrer med arbeider- og bondebakgrunn, som har vanskelig for å gjennomskue dem. De kan også narre og fange naiv og uerfaren ungdom. Hvis vi overvinner dogmatismen, vil kadrer med boklig lærdom villig gå sammen med dem som har erfaring og begynne å studere praktiske saker. Da får vi mange gode kadrer som forener teori og erfaring, og også noen virkelige teoretikere. Hvis vi overvinner dogmatismen, vil kamerater med praktisk erfaring få gode lærere som hjelper dem til å heve erfaringene sine opp på et teoretisk nivå og på det viset unngå empiristiske feil.

Ved sida av uklare forestillinger om «teoretikeren» og «den intellektuelle», fins det uklare forestillinger blant mange kamerater om «å knytte teorien sammen med praksis», som de snakker om daglig. De snakker hele tida om å «knytte sammen», men i virkeligheten mener de «skille», for de gjør ingenting for å knytte det sammen. Hvordan skal vi knytte den marxist-leninistiske teorien sammen med praksisen i den kinesiske revolusjonen? For å bruke et vanlig uttrykk, skal vi gjøre det ved å «skyte pila mot målet». Forholdet mellom marxismen-leninismen og den kinesiske revolusjonen er som forholdet mellom pila og målet. Men noen kamerater «skyter uten å ha et mål». De skyter på måfå. Slike folk kan lett komme til å skade revolusjonen. Andre igjen stryker pila kjærlig og utbryter: «For ei fin pil! For ei fin pil!» Men de vil aldri skyte. Disse folka samler bare på rariteter, og har så og si ikke noe forhold til revolusjonen. Pila, marxismen-leninismen, må skytes mot målet, den kinesiske revolusjonen. Hvis ikke dette blir slått fast, kan vi

aldri høyne det teoretiske nivået i partiet vårt, og den kinesiske revolusjonen kan aldri seire.

Kameratene våre må forstå at vi ikke studerer marxismen-leninismen for å skilte med den eller fordi det er noe mystisk ved den, men bare fordi det er den vitenskapen som fører den revolusjonære saka til proletariatet fram til seier. Sjøl i dag fins det ikke så reint få som fortsatt ser på løsrevne sitater fra marxist-leninistiske verker som et fiks ferdig universalmiddel, som en lett kan helbrede alle sjukdommer med når en har skaffa seg det. Disse menneskene er barnslige og uvitende, og vi bør opplyse dem. Det er nettopp slike uvitende mennesker som ser på marxismen-leninismen som et religiøst dogme. Til dem må vi si rett ut: «Dogmet deres er verdiløst». Marx, Engels, Lenin og Stalin har gang på gang slått fast at teorien vår ikke er et dogme, men ei rettleiing til handling. Men slike folk foretrekker å glemme dette utsagnet, som er svært, ja ytterst viktig. Først når kinesiske kommunister blir flinke til å bruke det marxist-leninistiske standpunktet, synet og metoden og læra til Lenin og Stalin om den kinesiske revolusjonen til å utforske grundig den historiske virkeligheten og revolusjonære praksisen i Kina og gjør skapende teoretisk arbeid som samsvarer med Kinas behov på ulike områder, kan vi si at de knytter sammen teori og praksis. Hvis en bare snakker om å knytte sammen teori og praksis uten å gjøre noe med det, er det ikke til noen nytte, sjøl om en fortsetter å snakke i hundre år. For å bekjempe den subjektivistiske, ensidige innstillinga til problemer, må vi knuse dogmatismen, knuse det subjektive og ensidige den innebærer.

Det var alt for i dag om kampen mot subjektivismen for å korrigere studiestilen i hele partiet.

Nå skal jeg ta for meg spørsmålet om sekterismen.

Partiet vårt er blitt stålsatt gjennom tjue år, og det er ikke lenger prega av sekterisme. Men det fins fortsatt rester av sekterisme både innafor partiet og i forholdet til omverdenen. Sekteriske tendenser innafor partiet fører til at en støter fra seg kamerater, og hindrer enhet og solidaritet i partiet. Sekteriske tendenser i forholdet til omverdenen fører til at en støter fra seg folk utafor partiet, og hindrer partiet i å gjennomføre oppgava med å samle hele folket. Bare hvis vi rykker dette ondet opp med rota på begge områder, kan partiet rykke uhindra fram og gjennomføre den store oppgava med å skape enhet blant alle kamerater i partiet og i folket i landet vårt.

Hva slags rester av sekterisme fins innafor partiet? Det er i hovedsak disse:

Framfor alt kravet om «uavhengighet». Noen kamerater ser bare delens, og ikke helhetens interesser. De legger alltid alt for stor vekt på den delen av arbeidet som de sjøl har ansvaret for, og vil hele tida underordne helhetens interesser under interessene til det arbeidsområdet de sjøl har ansvaret for. De skjønner ikke systemet med demokratisk sentralisme i partiet. De skjønner ikke at kommunistpartiet ikke bare må ha demokrati, men i enda større grad trenger sentralisme. De glemmer at den demokratiske sentralismen innebærer at mindretallet er underordna flertallet, lavere organer er underordna høyere organer, delen er underordna helheten og alle medlemmene er underordna sentralkomiteen. Chang Kuo-tao⁵ krevde uavhengighet i forhold til sentralkomiteen i partiet. Dette «kravet» førte til at han sveik partiet og blei Kuomintang-agent. Sjøl om den sekterismen vi drøfter nå, ikke er så alvorlig som dette, må vi likevel være på vakt mot den, og vi må utrydde fullstendig alt som retter seg mot enheten. Vi må oppmuntre alle kamerater til å ta omsyn til helhetens interesser. Alle partimedlemmer, arbeidet på alle områder, hvert ord og hver handling må ta utgangspunkt i interessene til hele partiet. Det er helt utilslatelig å krenke dette prinsippet.

De som krever slik «uavhengighet», står som regel for læra «meg først», og tar vanligvis feil i spørsmålet om forholdet mellom den enkelte og partiet. Sjøl om de i ord sier at de respekterer partiet, setter de i praksis seg sjøl først og partiet i andre rekke. Hva er det disse folka er ute etter? De er ute etter berømmelse og stillinger, og vil være i rampelyset. Når de blir satt til å lede et arbeidsområde, krever de alltid «uavhengighet». Med dette som målsetting trekker de noen til seg og skyver andre til side. De smigrer kamerater og prøver å vinne dem over til seg. På det viset innfører de den vulgære stilen til borgerlige politiske partier i kommunistpartiet. Det er fordi de er uærlige at de kommer galt av sted. Jeg mener vi må gjøre ting på ærlig vis, for uten ei ærlig innstilling er det helt umulig å få til noe som helst i denne verden. Hvem er ærlige? Marx, Engels, Lenin og Stalin er ærlige, vitenskapsmenn er ærlige. Hvem er uærlige? Trotski, Bukharin, Chen Tu-hsiu og Chang Kuo-tao er svært uærlige. Og de som krever «uavhengighet» ut fra personlige interesser eller delinteresser, er også uærlige. Alle sleipe fisker, alle som ikke har ei vitenskapelig innstilling til arbeidet sitt, inn-

biller seg at de er oppfinnsomme og flinke. Men i virkeligheten er de svært dumme, og det kommer til å gå dem ille. Studentene på partiskolen må være oppmerksomme på dette problemet. Vi må bygge et sentralisert, enhetlig parti, og gjøre slutt på alle prinsipløse fraksjonskamper. Vi må bekjempe individualismen og sekterismen, slik at hele partiet kan marsjere i takt og kjempe for ett felles mål.

Kadrer som kommer utafra og lokale kadrer må gå sammen og bekjempe sekteriske tendenser. Mange anti-japanske baseområder blei oppretta først etter at Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen kom til stedet, og mye av arbeidet her kom først i gang etter at det kom kadrer utafra. Derfor må vi legge stor vekt på forholdet mellom kadrer som kommer utafra og lokale kadrer. Kameratene våre må forstå at under slike forhold kan baseområdene konsolideres og partiet slå rot først når de to typene kadrer forener seg nært, og når mange lokale kadrer vokser fram og blir forfremma. Ellers lar det seg ikke gjøre. Både de kadrene som kommer utafra og kadrene fra stedet har sine sterke og svake sider. For å gjøre framsteg må de overvinne sine egne svake sider ved å lære av de sterke sidene til hverandre. Kadrene som kommer utafra kjenner som regel ikke de lokale forholda like godt som kadrene fra stedet, og de har heller ikke så nære band til massene som dem. Se på meg for eksempel. Sjøl om jeg har vært i Nord-Shensi i fem—seks år, kjenner jeg de lokale forholda mye dårligere enn de kameratene som er herfra, og jeg har ikke så nære band til folket her som de har. De kameratene som drar til de anti-japanske baseområdene i Shansi, Hopei, Shantung og andre provinser, må tenke alvorlig over dette problemet. Sjøl innafor samme baseområde er det forskjell mellom kadrer fra stedet og kadrer som kommer fra andre steder. Det skyldes at distriktene utvikler seg ujamt. Kadrer som kommer fra et forholdsvis utvikla distrikt til et som er mindre utvikla, blir oppfatta som kadrer som kommer utafra, og de må legge stor vekt på å fostre og hjelpe de lokale kadrene. På steder der kadrer utafra har ledelsen, er det vanligvis de som må ta på seg det meste av skylda hvis forholdet til kadrene fra stedet ikke er godt. De ansvarlige kameratene i ledelsen har enda større ansvar. Fortsatt blir det lagt alt for liten vekt på dette problemet enkelte steder. Noen ser ned på de lokale kadrene, gjør narr av dem og sier: «Hva veit disse innfødte? Bondeknøler!» Slike folk skjønner overhodet ikke hvor viktige lokale kadrer er. De kjenner verken de sterke sidene deres eller sine egne svakheter, og har ei feilaktig,

sektærisk holdning. Alle kadrer som kommer utafra må ta seg av kadrene fra stedet og hele tida gi dem hjelp, og de må ikke få lov til å gjøre narr av dem eller angripe dem. Kadrene fra stedet må på si side sjølsagt lære av de sterke sidene til kadrer som kommer utafra, og kvitte seg med alle smålige og vrang synspunkter, slik at de og kadrene utafra blir en enhet uten noe skille mellom «dem» og «oss», og på det viset unngå sektæriske tendenser.

Det samme gjelder forholdet mellom kadrer i hæren og andre kadrer som arbeider på et sted. De må slutte seg nært sammen og bekjempe sektæriske tendenser. Kadrene i hæren må hjelpe de lokale kadrene og omvendt. Hvis det oppstår gnisninger mellom dem, må de komme hverandre i møte og gjøre skikkelig sjølkritikk. På steder der kadrer i hæren faktisk har ledelsen, er det vanligvis de som har hovedansvaret hvis forholdet til de lokale kadrene ikke er godt. Først når kadrene i hæren forstår ansvaret sitt og opptrer beskjedent i forhold til de lokale kadrene, kan det bli skapt vilkår for stø framgang for krigsinnsatsen og i oppbyggingsarbeidet i baseområdene.

Det samme gjelder forholdet mellom de ulike enhetene i hæren, mellom de ulike stedene og mellom de ulike avdelingene. Vi må bekjempe alle tendenser til egoistisk avdelingssjøvinisme, der interessene til den enheten en sjøl er i, blir tatt vare på på bekostning av interessene til de andre enhetene. En person som er likeglad med problemene til andre, som nekter å overføre kadrer til andre enheter når han blir bedt om det eller bare stiller dårlige kadrer til rådighet, som «bruker åkeren til naboen som avløp for sitt eget flomvann» og ikke bryr seg det minste om vanskene til andre avdelinger, steder eller mennesker, er en egoistisk avdelingssjøvinist som ikke har noe igjen av den kommunistiske innstillinga. Kjennetegna på en egoistisk avdelingssjøvinist er mangel på omtanke for helheten og fullstendig likegyldighet overfor andre avdelinger, steder og mennesker. Vi må styrke innsatsen for å fostre slike personer og få dem til å skjønne at egoistisk avdelingssjøvinisme er en sektærisk tendens som blir svært farlig dersom den får utvikle seg.

Et annet problem er forholdet mellom gamle og nye kadrer. Partiet har vokst enormt etter at motstandskrigen tok til, og det har stått fram mange nye kadrer. Det er veldig bra. I beretninga si til den attende kongressen til Sovjetunionens Kommunistiske Parti (bolsjevikene), sa kamerat Stalin: «... det er aldri nok gamle kadrer, det er langt færre enn nødvendig, og de er allerede delvis i ferd med å gå ut av tjenesten

som følge av naturlovene.» Her drøfta han kadersituasjonen, og ikke bare naturens lover. Hvis ikke partiet vårt har mange nye kadrer som samarbeider helhjerta med de gamle kadrene, stopper saka vår opp på halvvegen. Derfor må alle gamle kadrer hilse de nye velkommen med stor begeistring, og vise dem varm omsorg. Det er riktig at nye kadrer har sine mangler. De har ikke vært lenge med i revolusjonen, og mangler erfaring. Det er ikke til å unngå at noen av dem har tatt med seg rester av den skadelige ideologien til det gamle samfunnet, rester av den småborgerlige individualistiske ideologien. Men slike mangler kan fjernes litt etter litt ved at de får skoloring og blir herda i revolusjonen. Som Stalin sa, er den sterke sida til nye kadrer at de er svært vare for det som er nytt. Derfor er de fylt av begeistring og svært aktive. Det er nettopp disse egenskapene noen av de gamle kadrene mangler.⁶ Både nye og gamle kadrer må respektere hverandre, lære av hverandre og overvinne egne feil ved å lære av de sterke sidene til hverandre for å forene seg til felles innsats og være på vakt mot sekteriske tendenser. På steder der det i hovedsak er gamle kadrer som sitter i ledelsen, er det vanligvis de som må ta på seg hovedansvaret hvis forholdet til de nye kadrene ikke er godt.

Alt dette — forholdet mellom delen og helheten, mellom den enkelte og partiet, mellom kadrer utafra og kadrer fra stedet, mellom kadrer i hæren og andre kadrer som arbeider på stedet, mellom den og den enheten i hæren, mellom det og det stedet, mellom den og den avdelinga og mellom gamle og nye kadrer — er forhold innafor partiet. I alle disse forholda er det nødvendig å styrke den kommunistiske holdninga og være på vakt mot sekteriske tendenser, slik at rekkene i partiet er i god orden, marsjerer i takt og derfor kjemper godt. Dette er et svært viktig problem som vi må løse skikkelig når vi korrigerer arbeidstilen til partiet. Sekterisme er et uttrykk for subjektivismen i organisasjonsforhold. Hvis vi ønsker å bli kvitt subjektivismen og fremme den marxist-leninistiske innstillinga med å søke sannheten ut fra kjensgjerningene, må vi feie restene av sekterisme ut av partiet og ta utgangspunkt i prinsippet om at interessene til partiet er overordna personlige interesser og delinteresser, slik at samholdet og enheten i partiet kan bli fullstendig.

Vi må fjerne restene av sekterisme både i forholda innafor partiet og i forholdet til omverdenen. Grunnen er at vi ikke kan slå fienden om vi bare forener kameratene i partiet. Vi kan bare slå han om vi forener folket i hele landet. Kinas Kommunistiske Parti har utført et stort og

hardt arbeid i tjue år for å forene folket i hele landet. Etter at motstandskrigen brøt ut har det oppnådd enda større resultater enn før i dette arbeidet. Men dette betyr ikke at alle kameratene våre alt har en riktig stil overfor massene og er fri for sekteriske tendenser. Nei, i virkeligheten fins det fortsatt sekteriske tendenser hos ei rekke kamerater, og hos enkelte er disse tendensene svært alvorlige. Mange av kameratene våre har en hang til å oppføre seg overlegent overfor folk som ikke er med i partiet. De ser ned på dem, forakter dem, eller nekter å respektere dem og sette pris på de sterke sidene deres. Dette er avgjort en sekterisk tendens. Når de har lest et par marxistiske bøker, blir slike kamerater enda høyere på pæra istedenfor mer beskjedne, og i deres øyne er alle andre udugelige. De skjønner ikke at det er de sjøl som er halvstuderte. Kameratene våre må forstå at medlemmene av det kommunistiske partiet alltid er et mindretall sammenlikna med dem som ikke er med i partiet. Hvis vi sa at det fans én kommunist blant hundre mennesker, ville det bli 4 500 000 kommunister av befolkninga i Kina på 450 000 000. Og sjøl om medlemstallet blei så enormt, ville kommunistene likevel bare utgjøre en prosent av hele befolkninga, mens 99 prosent ville være folk som ikke var med i partiet. Hva slags grunner har vi da for ikke å samarbeide med folk som ikke er med i partiet? Vi har plikt til å samarbeide med alle som kan og vil samarbeide med oss. Vi har ingen som helst rett til å støte dem fra oss. Men noen partimedlemmer skjønner ikke dette. De ser ned på, eller støter til og med fra seg dem som vil samarbeide med oss. Vi har ingen som helst grunn til å gjøre det. Har Marx, Engels, Lenin og Stalin gitt oss slike grunner? Det har de ikke. De har tvert om alltid innskjerpa at vi må knytte nære band til massene og ikke skille oss fra dem. Har sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti gitt oss noen grunner? Nei. Ikke en eneste av alle de resolusjonene den har vedtatt, sier at vi kan skille oss fra massene og på det viset isolere oss. Sentralkomiteen har tvert om alltid sagt at vi må knytte nære band til massene og ikke skille oss fra dem. Det fins altså ingen ting som forsvarer handlinger som skiller oss fra massene. Det er rett og slett de skadelige resultatene av sekteriske ideer som noen av kameratene våre sjøl har kokt i hop. Denne sekterismen er fortsatt svært alvorlig blant noen av kameratene våre, og den er fortsatt et hinder for å sette partilinja ut i livet. Derfor må vi drive omfattende skoling innafor partiet og løse dette problemet. Framfor alt må vi få kadrene våre til å virkelig skjønne hvor al-

vorlig problemet er, og at det er helt umulig å knuse fienden og nå målet med revolusjonen hvis ikke partimedlemmene forener seg med karer og andre som ikke er med i partiet.

Alle sekteriske ideer er subjektivistiske, og de er uforenlige med de virkelige krava som revolusjonen stiller. Derfor må vi føre kamp mot sekterismen og mot subjektivismen samtidig.

Vi har ikke tid til å ta for oss spørsmålet om den klisjéprega skrivestilen i partiet i dag. Jeg skal drøfte dette på et annet møte. Den klisjéprega skrivestilen i partiet er et redskap for å spre møkk, ei uttrykksform for subjektivism og sekterisme. Den skader folk og setter revolusjonen i fare, og vi må kvitte oss fullstendig med den.

For å bekjempe subjektivismen må vi spre materialismen og dialektikken. Men det fins mange kamerater i partiet som verken legger vekt på å propagandere materialismen eller dialektikken. Det fins kamerater som med stor sinnsro lar andre drive subjektivistisk propaganda uten å gripe inn. De mener at de er tilhengere av marxismen, men gjør ikke noe for å propagandere materialismen, og tenker ikke over det eller sier ikke noe når de hører eller leser noe som er subjektivistisk. Dette er ikke ei kommunistisk holdning. Den lar mange av kameratene våre bli forgifta av subjektivistiske ideer, som lammer sansene deres. Derfor må vi starte en opplysningskampanje innafor partiet for å rense hodene til kameratene våre for subjektivistisk og dogmatisk tåke, og oppfordre dem til å boikotte subjektivismen, sekterismen og den klisjéprega skrivestilen i partiet. Disse ondene likner på japanske varer. Bare fienden ønsker at vi skal beholde dette skrotet og være omtåka av det. Derfor må vi gå inn for å boikotte dem, akkurat som vi boikotter japanske varer.⁷ Vi må boikotte alle utgaver av subjektivismen, sekterismen og den klisjéprega skrivestilen i partiet, gjøre det vanskelig å selge og ikke la selgerne få avsetningsmuligheter ved å utnytte det lave teoretiske nivået i partiet. Kameratene våre må utvikle ei fin nese for dette. De må lukte på alt og skille mellom det som er godt og det som er dårlig før de bestemmer om de skal ønske det velkommen eller boikotte det. Kommunistar må alltid spørre «hvorfor», bruke hodet og tenke nøye over alle ting, om de samsvarer med virkeligheten og om de er fornuftige. De må aldri følge andre blindt eller oppmuntre slavisk lydighet.

Til slutt. Vi må ha to mål i tankene i kampen mot subjektivismen, sekterismen og den klisjéprega skrivestilen i partiet: For det første må

4. — Mao bind 3.

vi «lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida», og for det andre må vi «helbrede sjukdommen for å redde pasienten». Vi må avsløre alle tidligere feil uten å skåne følelsene til noen. Det er nødvendig å analysere og kritisere alt som har vært dårlig på en vitenskapelig måte, slik at arbeidet blir grundigere og bedre i framtida. Det er dette vi mener med å «lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida». Når vi kritiserer mangler og avslører feil, har vi samme mål som en lege som helbreder en sjukdom. Det er å redde pasienten, og ikke å behandle han i hjel. En som har blindtarmbetennelse blir redda når kirurgen fjerner blindtarmen hans. Vi kommer til å ønske alle som har gjort feil velkommen, og helbrede sjukdommen deres slik at de blir gode kamerater hvis de ikke skjuler sjukdommen sin av redsel for å bli behandla, eller holder fast på feilene sine til det er for seint å helbrede dem, men ærlig og oppriktig ønsker å bli helbreda og forbedre seg. Vi kan aldri lykkes med dette hvis vi gyver løs på dem uten hemninger. Når vi behandler en ideologisk eller politisk sjukdom, må vi aldri handle brutalt eller overilt, men alltid ha innstillinga å «helbrede sjukdommen for å redde pasienten». Det er den eneste riktige og effektive metoden.

Jeg har nytta åpninga av partiskolen som høve til å tale lenge, og jeg håper at kameratene tenker over det jeg har sagt. (*Begeistra bifall.*)

NOTER

1. Den klisjéprega skrivestilen eller «den åttebeinte stiløvinga» var den særegne forma for stiløving som var påbudt ved de keiserlige eksamenene under de føydale dynastiene i Kina fra det 15. til det 19. hundreåret. Den gikk ut på å sjonglere med ord. Den var bare innretta på forma, og var blotta for innhold. Hoveddelen av stiløvinga var bygd opp av åtte deler — presentasjon av emnet, nærmere drøfting, foreløpig framstilling, innledende drøfting, innledningsavsnitt, midtavsnitt, avslutningsavsnitt og sammenfattende avsnitt. De fire siste delene hadde to «bein» hver, dvs. to antitetiske avsnitt. Navnet «åttebeint stiløving» kommer av det. «Den åttebeinte stiløvinga» blei et økenavn i Kina for klisjéprega formalisme og frasemakeri. «Den klisjéprega skrivestilen i partiet» kjennetegner altså skriviene til visse personer i de revolusjonære rekkene som stabla sammen revolusjonære fraser og uttrykk hulter til bulter istedenfor å analysere kjensgjerningene. Skriviene deres var ikke noe annet enn ordgyteri, akkurat som «den åttebeinte stiløvinga».

2. Dette er det vedtaket om å rekruttere intellektuelle som sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti gjorde i desember 1939. Det er trykt med tittelen «Rekrutter et

stort antall intellektuelle» i Mao Tsetung, *Verker i utvalg*, bind 2, Forlaget Oktober 1979, s. 293—95.

3. Se Stalin, «Om leninismens grunnlag», *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 19.

4. Dette er den første setninga i *Konfusianske læresetninger*, ei nedtegning av samtale-
ne mellom Konfutse og disiplene hans.

5. Chang Kuo-tao var en overløper fra den kinesiske revolusjonen. Han blei med i det kinesiske kommunistpartiet i ungdommen fordi han spekulerte i revolusjonen. Han gjorde mange feil innafor partiet som førte til alvorlige forbrytelser. Den mest berykta feilen var motstanden hans i 1935 mot at rødehæren skulle marsjere nordover, og defeatismen og likvidasjonismen han sto for ved å gå inn for at rødehæren skulle trekke seg tilbake til områdene til minoritetsnasjonalitetene på grensa mellom Szechuan og Sikang. Dessuten dreiv han åpent forræderisk virksomhet mot partiet og sentralkomiteen, oppretta sin egen falske sentralkomite, splitta enheten i partiet og rødehæren, og forårsaka alvorlige tap for Fjerde frontarmé i rødehæren. Men takket være at kamerat Mao Tsetung og sentralkomiteen underviste dem tålmodig, kom Fjerde frontarmé og de mange kadrene i den snart tilbake under den riktige ledelsen til sentralkomiteen i partiet. Arméen spilte ei ærefull rolle i de kampene som fulgte. Men Chang Kuo-tao viste seg å være uforbederlig, og våren 1938 flykta han fra grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og blei med i det hemmelige politiet til Kuomintang.

6. Se Stalin, «Beretning til den attende kongressen til SUKP(b) om arbeidet til sentralkomiteen», *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 590.

7. Å boikotte japanske varer var en kampmetode det kinesiske folket ofte brukte mot den japanske imperialistiske aggresjonen i den første halvdel av det 20. hundreåret, for eksempel i den patriotiske 4. mai-bevegelsen i 1919, etter 18. september-hendinga i 1931 og under motstandskrigen mot Japan.

MOT DEN KLISJÉPREGA SKRIVESTILEN I PARTIET

8. februar 1942

Kamerat Kai-feng har nettopp gjort rede for formålet med møtet i dag. Nå skal jeg drøfte hvordan den klisjéprega skrivestilen i partiet (eller «den åttebeinte partistiløvinga»)¹ tjener som propagandaredskap eller uttrykksform for subjektivismen og sekterismen. Vi bekjemper subjektivisme og sekterisme. Men hvis vi ikke samtidig kvitter oss med den klisjéprega skrivestilen i partiet, vil subjektivismen og sekterismen fortsatt ha et gjemmested. Hvis vi utrydder denne stilen også, stiller vi subjektivismen og sekterismen «sjakk matt», og får begge disse uhyrene til å vise sitt sanne ansikt. Da skal vi klare å utrydde dem like lett som «rotter som piler over gata mens alle roper: Drep dem! Drep dem!»

Hvis en person skriver på en klisjéprega måte bare til eget bruk, spiller det ikke så stor rolle. Hvis han gir det han har skrevet videre til en annen, er tallet på lesere fordobla, og da er det allerede gjort ganske stor skade. Hvis han kunngjør det ved oppslag, stensilerer det, trykker det i aviser eller offentliggjør det i bokform, blir problemet virkelig stort, for det kan påvirke mange mennesker. Og de som bruker stilen med partiklisjéer, ønsker alltid å nå et stort publikum. Derfor er det blitt helt nødvendig å avsløre og utrydde den.

Dessuten er partiklisjéene ei form for «utenlandske klisjéer», som Lu Hsun angrep for lenge sia.² Hvorfor kaller vi det så «den åttebeinte partistiløvinga»? Fordi de ikke bare har en utenlandsk aroma, men også dufter litt av hjemlig jord. Kanskje vi kan rekne dette også som et

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på et kadermøte i Yenan.

slags skapende arbeid! Hvem sier at våre folk ikke har gjort noe skapende arbeid? Her har dere et eksempel! (*Voldsom latter.*)

Den klisjéprega skrivestilen har ei lang historie i partiet vårt. Særlig under jordbruksrevolusjonen var den av og til temmelig utbredt.

Historisk sett er den klisjéprega skrivestilen i partiet en reaksjon på 4. mai-bevegelsen.

Under 4. mai-bevegelsen kjempa moderne innstilte mennesker mot bruken av klassisk kinesisk, og gikk inn for et folkelig språk. De gikk mot tradisjonelle dogmer og inn for vitenskap og demokrati. Alt dette var helt riktig. Da var bevegelsen full av kraft og liv, den var progressiv og revolusjonær. På den tida indoktrinerte herskerklassene studentene med læra til Konfutse, og tvang folket til å ære det konfusianske systemet som et religiøst dogme. Alle forfatterne brukte det klassiske språket. Kort sagt, alt som herskerklassene og drabantene deres skreiv og underviste i, var klisjéprega og dogmatisk både i innhold og form. Dette var de gamle klisjéene og de gamle dogmene. Ett av de virkelige storverka til 4. mai-bevegelsen var at den offentlig avslørte hvor avskyelige de gamle klisjéene og dogmene var, og oppfordra folket til å gjøre opprør mot dem. Et annet storverk som var nært knytta til dette, var kampen bevegelsen førte mot imperialismen. Men kampen mot de gamle klisjéene og dogmene er og blir et av de virkelige storverka til 4. mai-bevegelsen. Seinere oppsto det imidlertid utenlandske klisjéer og dogmer. I strid med marxismen utvikla visse personer i partiet vårt de utenlandske klisjéene og dogmene til subjektivisme, sekterisme og en klisjéprega skrivestil i partiet. Dette er de nye klisjéene og de nye dogmene. De har slått så djupe røtter i hodet på mange kamerater at vi i dag fortsatt står foran et svært hardt omskoleringsarbeid. Vi ser altså at den levende, kraftfulle, progressive og revolusjonære bevegelsen i 4. mai-perioden, som bekjempa de gamle føydale klisjéene og dogmene, seinere blei snudd til si motsetning av noen mennesker. Dermed oppsto det nye klisjéer og dogmer. De er ikke fulle av liv og kraft, men døde og stive, ikke progressive men reaksjonære, ikke revolusjonære men hindringer for revolusjonen. Dette betyr at de utenlandske klisjéene, eller den klisjéprega skrivestilen i partiet er en reaksjon mot det opprinnelige innholdet i 4. mai-bevegelsen. Men 4. mai-bevegelsen hadde sine svakheter. Mange av lederne hadde ikke ei kritisk marxistisk innstilling, og metoden de brukte, var stort sett metoden til borgerskapet, det vil si den formalistiske metoden. De gjorde helt rett i å

bekjempe de gamle klisjéene og dogmene, og i å gå inn for vitenskap og demokrati. Men i vurderingene av forholda på si egen tid, historia og utenlandske saker, mangla de den kritiske innstillinga i den historiske materialismen. De så på det som var dårlig som absolutt og fullkomment dårlig, og på det som var bra som absolutt og fullkomment bra. Denne formalistiske holdninga til problemer fikk virkninger for hvordan bevegelsen utvikla seg seinere, og i den videre utviklinga delte 4. mai-bevegelsen seg i to strømninger. Den ene overtok den vitenskapelige og demokratiske innstillinga og omforma den på grunnlag av marxismen. Det var det kommunistene og noen marxister som ikke var med i partiet gjorde. Den andre strømninga tok borgerskapets veg. Det var ei utvikling av formalismen mot høyre. Men heller ikke innafor kommunistpartiet var situasjonen ensarta. Også her gjorde noen medlemmer avvik. De hadde ikke forstått marxismen riktig, og derfor gjorde de formalistiske feil, nemlig de feilene som består i subjektivisme, sekterisme og en klisjéprega skrivestil i partiet. Det var ei utvikling av formalismen mot «venstre». Vi ser altså at den klisjéprega skrivestilen i partiet ikke er noen tilfeldighet, men en reaksjon på det positive i 4. mai-bevegelsen på den ene sida, og en arv etter og ei utvikling eller videreføring av det negative på den andre. Det er nyttig for oss å forstå dette. Akkurat som det var revolusjonært og nødvendig å bekjempe de gamle klisjéene og den gamle dogmatismen i perioden med 4. mai-bevegelsen, er det i dag revolusjonært og nødvendig at vi bruker marxismen til å kritisere de nye klisjéene og den nye dogmatismen. Hvis det ikke hadde vært noen kamp mot de gamle klisjéene og den gamle dogmatismen i perioden med 4. mai-bevegelsen, ville ikke tenkninga til det kinesiske folket blitt frigjort fra trelldommen under dem, og Kina ville ikke hatt noe håp om frihet og sjølstendighet. Det blei så vidt tatt fatt på denne oppgava i perioden med 4. mai-bevegelsen, og det er fortsatt nødvendig å gjøre en stor innsats — et stort arbeid på vegen med revolusjonær omforming — for å sette hele folket i stand til å frigjøre seg sjøl fullstendig fra herredømmet til de gamle klisjéene og dogmatismen. Hvis vi ikke bekjemper de nye klisjéene og den nye dogmatismen i dag, vil tenkninga til det kinesiske folket bli lagt i lenker av ei annen form for formalisme. Hvis vi ikke kvitter oss med gifta fra den klisjéprega skrivestilen i partiet og de dogmatiske feilene som fins blant en del partikamerater (bare en del sjølsagt), blir det umulig å vekke til live ei revolusjonær innstilling som er full av liv og kraft. Det blir umulig å

utrydde den feilaktige innstillinga til marxismen, som er blitt en vane, og å spre og utvikle den ekte marxismen. Dessuten blir det umulig å føre en energisk kamp mot innflytelsen som de gamle klisjéene og dogmene har på hele folket, og mot innflytelsen som utenlandske klisjéer og dogmer har på mange. Og det blir umulig å nå målet, som er å ødelegge og utrydde denne innflytelsen.

Subjektivismen, sekterismen og den klisjéprega skrivestilen i partiet er anti-marxistiske alle tre. Det er ikke proletariatet som trenger dem, men utbytterklassene. De er ei gjenspeiling av småborgerlig ideologi i partiet vårt. Kina er et land med et svært stort småborgerskap, og partiet vårt er omgitt av denne enorme klassen. Mange partimedlemmer kommer fra denne klassen, og når de blir med, sleper de uunngåelig med seg en lang eller kort småborgerlig hale. Hvis ikke fanatismen og ensidigheten til småborgerlige revolusjonære blir holdt i tømme og omforma, kan det lett avle subjektivisme og sekterisme. Den utenlandske klisjéprega skrivestilen, eller den klisjéprega skrivestilen i partiet, er ett uttrykk for dette.

Det er ikke lett å renske ut disse tingene og feie dem vekk. Det må gjøres skikkelig, og det betyr at vi må gjøre oss flid med å overbevise folk. Hvis vi overbeviser folk med alvorlige og skikkelige argumenter, gir det gode resultater. Det første vi må gjøre i denne overbevisningsprosessen er å sette et ordentlig støkk i pasienten ved å brøle: «Du er sjuk!», og få han til å kaldsvette av redsel. Så gir vi han et oppriktig råd om å gå til behandling.

La oss nå analysere den klisjéprega skrivestilen i partiet og se hvor rota til ondet ligger. Vi skal bekjempe denne gifta med motgift. Derfor etterlikner vi forma til den klisjéprega stiløvinga i åtte deler og legger fram de følgende «åtte beina», som vi også kan kalle de åtte viktigste klagemåla:

Det første klagemålet mot den klisjéprega skrivestilen i partiet er at den farer med endeløse fraser og tomt skvalder. Noen av kameratene våre elsker å skrive lange artikler uten innhold, som likner svært på «de lange og illeluktende fotremsene til en fillefrans». Hvorfor må de skrive så lange og innholdsløse artikler? Det kan bare være ei forklaring: De har bestemt seg for at massene ikke skal lese dem. Artiklene er lange og innholdsløse, og derfor rister massene på hodet straks de ser dem. Hvordan kan en vente at de skal lese dem? Slike skriverier duffer ikke til annet enn å narre dem som er blåøyde, påvirke dem i dårlig

lei og spre dårlige vaner hos dem. 22. juni i fjor begynte Sovjetunionen en gigantisk krig mot aggresjon, men likevel var ikke talen til Stalin den 3. juli lenger enn en lederartikkel i Frigjøringsbladet. Tenk hvordan denne talen ville sett ut hvis noen av våre herrer hadde skrevet den! Den ville minst vært på ti tusen ord. Vi er midt oppe i en krig, og vi må lære å skrive kortere og fyndigere artikler. Sjøl om det ennå ikke er kamper her i Yenan, slåss styrkene våre ved fronten mot fienden hver eneste dag, og folket i de bakre områdene har hendene fulle av arbeid. Hvem vil lese artikler som er alt for lange? Det fins også noen kamerater ved fronten som liker å skrive lange rapporter. De gjør seg stor umake med å skrive dem, og sender dem hit for at vi skal lese dem. Men hvem orker det? Lange og innholdsløse artikler er dårlige. Er korte og innholdsløse artikler noe bedre? De er også dårlige. Vi må forby alt tomt prat. Men den første og viktigste oppgava er å kaste de lange og illeluktende fotremsene til fillefransen i søppelkassa. Noen spør kanskje: «Er ikke *Kapitalen* svært lang? Hva skal vi gjøre med det?» Svaret er enkelt: Bare fortsett å lese. Det fins et ordtak som sier: «Syng forskjellige sanger på ulike fjelltopper.» Et annet lyder: «Tilpass matlysta etter retten og klærne etter figuren.» Alt vi gjør, må ta utgangspunkt i de faktiske omstendighetene. Det samme gjelder når vi skriver artikler og holder taler. Det vi bekjemper, er omstendelige og innholdsløse skrifter som er klisjéprega, men vi mener ikke at alt må være kort for å være godt. Riktignok trenger vi korte artikler i krigstid, men framfor alt trenger vi artikler med innhold. Det minst forsvarlige og mest forkastelige er artikler uten innhold. Det samme gjelder taler. Vi må gjøre slutt på innholdsløse, omstendelige taler.

Det andre klagemålet mot den klisjéprega skrivestilen i partiet er at den er overlegen og nedlatende for å dukke folk. En del av det som er skrevet i denne stilen er ikke bare langt og innholdsløst, men også høyttravende. Det har bevisst til hensikt å dukke folk. Disse skriveriene inneholder ei svært farlig gift. Når en skriver omstendelige og innholdsløse artikler, kan dette skyldes umodenhet, men å gjøre seg overlegen for å overvelde folk er ikke bare umodent, det er direkte skurkaktig. Lu Hsun sa en gang da han kritiserte slike folk: «Å slynge ut fornærmelser og trusler er så visst ikke å kjempe.»³ Vitenskapen er aldri redd for kritikk, for vitenskapen er sannhet, og den er ikke redd for å bli tilbakevist. Men de som skriver subjektivistiske og sekteriske artikler og taler i en klisjéprega stil, er redde for å bli tilbakevist. De er

veldig feige, og den eneste utvegen er å late som om de er allvitende for å overvelde andre. De trur nemlig at de kan stoppe kjeften på folk sånn og «vende hjem i triumf». En sånn metode kan ikke gjenspeile sannheten. Den er et hinder for sannheten. Sannheten gjør seg ikke overlegen for å overvelde folk, men snakker og handler ærlig og oppriktig. To uttrykk pleide å dukke opp i artiklene og talene til mange av kameratene. Det ene var «hensynsløs kamp» og det andre «ubarmhjerlige slag». Det er helt nødvendig å bruke slike midler mot fienden eller ideologien til fienden, men det er galt å bruke dem mot våre egne kamerater. Det hender ofte at fiender og fiendtlig ideologi sniker seg inn i partiet, slik det blir drøfta i punkt 4 i slutninga i *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling*. Vi må utvilsomt føre hensynsløs kamp og rette ubarmhjerlige slag mot slike fiender, for kjeltringene bruker nettopp disse midlene mot partiet. Hvis vi er ettergivende overfor dem, går vi rett i fella. Men vi må ikke bruke samme midler mot kamerater som av og til gjør feil. Her må vi bruke metoden med kritikk og sjølkritikk, den metoden det blir pekt på i punkt 5 i slutninga i *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling*. Når mange av kameratene våre tidligere gikk høyløst inn for «hensynsløs kamp» og «ubarmhjerlige slag» mot kamerater som av og til hadde gjort feil, var grunnen til det på den ene sida at de ikke analyserte de personene de hadde med å gjøre, og på den andre at de ville dukke folk ved å gjøre seg overlegne. Metoden duger ikke, uansett hvem du har med å gjøre. Overfor fienden er denne skremseltaktikken fullstendig nytteløs, og overfor våre egne kamerater kan den bare gjøre skade. Det er en taktikk som utbytterklassene og lilleproletariatet vanligvis bruker, men som proletariatet ikke har bruk for i det hele tatt. For proletariatet er ei alvorlig og kampvillig vitenskapelig holdning det skarpeste og mest effektive våpenet. Livet til kommunistpartiet bygger på at marxismen-leninismen er sann, på å søke sannheten ut fra kjensgjerningene, på vitenskap, og ikke på å dukke folk. Det sier seg sjøl at ideen om å bli berømt og få stillinger ved hjelp av å dupere andre er enda mer foraktelig. Kort sagt, når organisasjoner fatter vedtak og sender ut instruksjer og når kamerater skriver artikler og holder taler, må de uten unntak bygge på marxismen-leninismens sannhet og prøve å tjene et nyttig formål. Det er bare på dette grunnlaget vi kan seire i revolusjonen. Ikke noe annet nytter.

Det tredje klagemålet mot den klisjéprega skrivestilen i partiet er at den fyrer løs på måfå, uten å ta omsyn til publikum. For noen få år sia dukka det opp en parole på bymuren i Yenan som lød: «Arbeidsfolk og bønder — gå sammen og kjemp for seier i motstandskrigen mot Japan!» Ideen bak parolen var slett ikke dårlig, men tegnet 工 (kung, som betyr arbeidende) i «工人» (kung jen, som betyr arbeidsfolk), blei skrevet «王» med den loddrette streken i sikksakk. Hva med tegnet «人» (jen, som betyr folk)? Det blei til «人», med tre skråstreker på høyre bein. Kameraten som skreiv dette, var uten tvil en elev av de lærde av den gamle skolen, men det er ganske forbløffende at han skreiv slike tegn på et slikt sted, på bymuren i Yenan, under motstandskrigen. Han hadde kanskje avlagt ed på at vanlige folk ikke skulle lese det. Det er vanskelig å forklare på annet vis. Kommuniste som virkelig ønsker å drive propaganda, må ta omsyn til tilhørerne sine og ha i tanke dem som skal lese artiklene og parolene eller høre talene og det de har å si. Ellers bestemmer de seg i virkeligheten for at ingen skal lese eller høre det de sier. Mange tar det ofte for gitt at alle forstår lett det de sier og skriver, mens det slett ikke er tilfelle. Hvordan kan folk forstå dem når de skriver og snakker i partiklisjéer? Ordspråket «å spille lutt for kua» innebærer forakt for tilhørerne. Hvis vi snur om på dette slik at det går på respekt for tilhørerne, blir forakten vendt mot den som spiller. Hvorfor skulle han klatre i veg uten å ta omsyn til tilhørerne? Enda verre er det at han lirer av seg partiklisjéer som ei hes kråke, men likevel krever å få skvatre til massene. Når en skyter med pil og bue må en sikte på målet. Når en spiller lutt, må en ta omsyn til publikum. Hvordan er det da mulig å skrive artikler og holde taler uten å ta omsyn til leserne eller tilhørerne? Sett at vi vil bli venner med en eller annen. Kan vi bli hjertevenner hvis vi ikke kjenner hverandres følelser og tanker? Det holder rett og slett ikke at propagandaarbeiderne våre fortsetter å skravle i veg uten å undersøke, studere og analysere tilhørerne sine.

Det fjerde klagemålet mot den klisjéprega skrivestilen i partiet er at den fører et tørt og fargeløst språk som minner om en piehsan. Den klisjéprega skrivestilen i partiet vårt likner de skapningene som i Shanghai er kjent som «små piehsan», som er inntørka og stygge. Hvis en artikkel eller tale bare varierer noen få uttrykk i skolemesterstil uten det grann kraft eller liv, er den vel temmelig lik en piehsan — fattig på ord og frastøtende å se på? Den som begynner på grunnskolen når han er sju år, på middelskolen i tenåra og går ut av høgskolen i tjueåra

uten å ha hatt kontakt med folkemassene, kan ikke klandres hvis språket hans er fattig og ensformig. Men vi er revolusjonære som arbeider for massene, og hvis vi ikke lærer massenes språk, kan vi ikke gjøre godt arbeid. For tida er det mange av kameratene våre som driver propagandaarbeid, som ikke studerer språk. Propagandaen deres er svært kjedelig, og det er få som bryr seg om å lese artiklene deres eller høre på det de har å si. Hvorfor må vi studere språk, og jamvel bruke mye krefter på det? Fordi det ikke er lett å mestre språket, og det krever umake og flid. For det første må vi lære språk av massene. Ordforrådet til folket er rikt, kraftfullt og levende, og uttrykker det virkelige livet. Grunnen til at artiklene og talene våre inneholder så få kraftfulle, levende og virkningsfulle uttrykk og ikke likner et sunt og friskt menneske, men en radmager piehsan av bare skinn og bein, er at mange av oss ikke mestrer språket. For det andre må vi tilegne oss det vi trenger fra fremmede språk. Vi må ikke innføre utenlandske uttrykk mekanisk eller kritikkkløst, men ta inn det som er bra og svarer til det vi har behov for. Det ordforrådet vi har i dag har allerede tatt opp i seg mange utenlandske uttrykk fordi det gamle kinesiske ordforrådet ikke var tilstrekkelig. I dag holder vi for eksempel et kanpu- (kader-)møte, og ordet kanpu er avleda av et utenlandsk ord. Vi må fortsette å ta opp mye nytt fra utlandet, ikke bare progressive ideer, men også nye uttrykk. For det tredje må vi også lære oss det som er levende i det klassiske kinesiske språket. Vi har ikke studert klassisk kinesisk ivrig nok, og derfor har vi ikke utnytta skikkelig og til fulle mye av det som fortsatt er levende. Vi er sjølsagt bestemt imot å bruke forelda uttrykk og talemåter. Det står fast. Men vi må overta det som er bra og fortsatt nyttig. De som er hardt angrepet av gifta fra den klisjéprega skrivestilen i partiet anstrenger seg ikke for å studere det som er nyttig i folkemålet, i fremmede språk eller i klassisk kinesisk. Derfor hilser ikke massene den tørre og kjedelige propagandaen deres velkommen, og vi har heller ikke bruk for slike dårlige og udugelige propagandister. Hvem er våre propagandister? Det er ikke bare lærere, journalister, forfattere og kunstnere, men alle kadrene våre. Ta for eksempel de militære sjefene. Sjøl om de ikke kommer med offentlige erklæringer, må de snakke til soldatene og ha med folket å gjøre. Hva annet er dette enn propaganda? Når et menneske snakker til andre, driver han propagandaarbeid. Hvis han ikke er stum, har han alltid noen få ord å si. Derfor er det tvingende nødvendig at alle kameratene studerer språk.

Det femte klagemålet mot den klisjéprega skrivestilen i partiet er at emnene blir ordna etter et innfløkt sett overskrifter, som når en skal starte et kinesisk apotek. Ta dere en tur til et hvilket som helst kinesisk apotek. Der ser dere skap med utallige skuffer, og på hver skuff står navnet på legemidler — løpstikke, revebjelle, rabarbra, salpeter ..., ja alt som bør være der. Denne metoden har kameratene våre tatt i bruk. I artiklene og talene, bøkene og rapportene sine bruker de først store kinesiske tall, så små kinesiske tall, så tegna for de ti himmelske stammene, så tegna for de tolv jordiske greinene, så de store bokstavene A, B, C, D, så de små bokstavene a, b, c, d, deretter arabiske tall, og jeg veit ikke hva! Det er en stor lykke at forfedrene våre og utlendingene skapte alle disse symbolene slik at vi kan starte et kinesisk apotek uten å anstrenge oss det minste. En artikkel som er tettepakka med slike symboler, som ikke stiller, analyserer eller løser problemer, og som ikke tar standpunkt for eller mot noe som helst, er fullstendig blotta for innhold. Den er ikke noe annet enn et kinesisk apotek, trass i alle orda den bruker. Jeg sier ikke at vi ikke skal bruke slike symboler som de ti himmelske stammene osv., men at det er galt å gå løs på problemer på denne måten. Den metoden som er lånt fra det kinesiske apoteket, og som mange av kameratene våre er svært glad i, er den mest primitive, barnslige og spissborgerlige av alle. Det er en formalistisk metode, som grupperer tingene etter de ytre kjennetegna deres istedenfor den indre sammenhengen mellom dem. Hvis en tar et sammensurium av begreper uten innbyrdes sammenheng og ordner dem til en artikkel, tale eller rapport ut fra de reint ytre kjennetegna til tingene, så sjonglerer en med begreper, og en kan også villedde andre til å drive denne forma for lek. Resultatet er at de ikke bruker hodet til å tenke over problemer og utforske det vesentlige ved tingene, men bare nøyer seg med å stille opp problemene i rekkefølgen A, B, C, D. Hva er et problem? Et problem er motsigelsen i en ting. Der det fins en motsigelse som ikke er løst, fins det et problem. Ettersom det fins et problem, må du være for den ene sida og mot den andre, og du må stille problemet. Skal du stille problemet, må du først gjøre en foreløpig undersøkelse og studere de to grunnleggende sidene i problemet eller motsigelsen før du kan forstå innholdet. Dette er prosessen med å oppdage problemet. Gjennom foreløpige undersøkelser og studier kan en oppdage problemet og stille det, men ennå ikke løse det. For å løse problemet er det nødvendig å undersøke og studere det systematisk og grundig. Dette er

prosessen med analyse. Analyse er også nødvendig når en stiller problemet. Uten analyse klarer du ikke å finne ut hvor problemet eller motsigelsen ligger når du står overfor en kaotisk og forvirrende mengde foreteelser. Men her betyr prosessen med analyse en prosess med systematisk og grundig analyse. Sjøl om vi har stilt et problem, hender det ofte at vi ikke greier å løse det fordi vi ikke har funnet fram til den indre sammenhengen mellom tingene, fordi prosessen med systematisk og grundig analyse ikke er blitt gjennomført ennå. Derfor kan vi ikke avgrense problemet klart ennå, det er ennå ikke mulig å lage ei sammenfatning og følgelig ikke mulig å løse problemet skikkelig. Hvis en artikkel eller tale er viktig og er tenkt å skulle gi vegleining, bør den stille et konkret problem, analysere det og så lage ei sammenfatning som peker på innholdet i problemet og legge fram metoden for å løse det. På alle disse områdene er formalistiske metoder ubrukelige. Barnslige, primitive, spissborgerlige og slappe formalistiske metoder er svært utbredt i partiet. Derfor må vi avsløre dem. Bare på det viset kan alle lære å bruke den marxistiske metoden for å granske, stille, analysere og løse problemer. Bare på det viset kan vi gjøre arbeidet vårt godt, og bare på det viset kan den revolusjonære saka vår seire.

Det sjette klagemålet mot den klisjéprega skrivestilen i partiet er at den er uansvarlig og skader folk overalt der den forekommer. Alle de forbrytelsene vi har nevnt, skyldes dels umodenhet og dels mangel på ansvarsfølelse. La oss se på ansiktsvask for å illustrere dette. Alle vasker seg i ansiktet hver dag, mange flere ganger om dagen, og gransker seg i speilet etterpå — foretar «undersøkelser og studier» (*høy latter*) — av redsel for at noe ikke er helt som det skal være. For en ansvarsfølelse! Hvis vi viste like stort ansvar når vi skreiv artikler og holdt taler, ville det ikke være så verst. Ikke vis fram det som ikke er noe å vise fram. Husk alltid på at det kan påvirke tankene og handlingene til andre. Hvis et menneske ikke vasker ansiktet en dag eller to er det sjølsagt ikke bra, og det er heller ikke så bra hvis det er en flekk eller to igjen etter at han har vaska seg. Men dette er ikke noen alvorlig fare. Det stiller seg annerledes når det gjelder artikler eller taler. Formålet med dem er nettopp å påvirke andre. Likevel tar kameratene våre denne oppgava lett. Det betyr at de setter bagateller høyere enn det som er viktig. Mange skriver artikler og holder taler uten å studere og forberede seg i forvegen, og når de har skrevet en artikkel, bryr de seg ikke om å gå gjennom den flere ganger på samme vis som de gransker fjeset

sitt i speilet etter at de har vaska seg. Isteden sender de den uten videre til trykking. Resultatet er ofte «tusen ord i en strøm fra pennen, men ti tusen li utenom emnet». Sjøl om disse forfatterne kan virke talentfulle, skader de i virkeligheten folk. Vi må korrigere denne dårlige vanen, denne svake ansvarsfølelsen.

Det sjuende klagemålet mot den klisjéprega skrivestilen i partiet er at den forgifter hele partiet og setter revolusjonen i fare. Det åttende klagemålet er at det vil ødelegge landet og folket hvis denne gifta får spre seg. Disse to klagemåla er sjølinnlysende, og vi trenger ikke gå nærmere inn på dem. Med andre ord: Hvis vi ikke utrydder den klisjéprega skrivestilen i partiet, men lar den utvikle seg uhindra, blir følgene virkelig svært alvorlige. Subjektivismens og sekterismens gift fins skjult i den klisjéprega skrivestilen i partiet, og hvis denne gifta sprer seg, vil den sette både partiet og landet i fare.

Disse åtte punktene er krigserklæringa vår mot den klisjéprega skrivestilen i partiet.

Som form er partiklisjéer ikke bare uegna til å uttrykke den revolusjonære innstillinga, men kan lett kvele den. For å utvikle den revolusjonære innstillinga er det nødvendig å forkaste denne stilen og isteden ta i bruk den marxist-leninistiske måten å skrive på, som er full av kraft og liv, frisk og sterk. Denne måten å skrive på har funnes lenge, men den er ennå ikke fullt utvikla og allment utbreidd blant oss. Når vi har gjort ende på den utenlandske klisjéprega skrivestilen og den klisjéprega skrivestilen i partiet, kan vi utvikle den nye skrivestilen og spre den breitt. På det viset driver vi partiets revolusjonære sak framover.

Partiklisjéer fins ikke bare i artikler og taler, men også på møtene våre. «1. Åpningserklæring. 2. Beretning. 3. Diskusjon. 4. Slutninger. 5. Avslutning.» Hvis vi følger denne stivbeinte framgangsmåten på alle møter, store som små, overalt og alltid, må vi vel kalle det ei annen form for partiklisjéer? Når det blir gitt «beretninger» på møter, lyder de ofte slik: «1. Den internasjonale situasjonen. 2. Situasjonen innenlands. 3. Grenseområdet. 4. Vår egen avdeling.» Møtene varer ofte fra morgen til kveld, og sjøl de som ikke har noe å si, tar ordet, som om de ville skuffe de andre hvis de ikke sa noe. Kort sagt: En ser bort fra den virkelige situasjonen og klamrer seg fas til stivbeinte gamle former og vaner. Må vi ikke rette på dette også?

Nå om dagen er det mange som roper på ei omforming i retning av en nasjonal, vitenskapelig og folkelig stil. Det er utmerka. Men «om-

forming» betyr grundig forandring fra øverst til nederst og over hele linja, og noen av dem som roper på omforming er folk som ikke har forandra seg det minste. Derfor vil jeg gjerne rå disse kameratene til å forandre seg lite grann før de fortsetter å «omforme», for ellers kommer de aldri løs fra dogmatismen og den klisjéprega skrivestilen i partiet. Vi kan kalle dette å ha storslåtte mål men skrøpelige evner, store ambisjoner men smått med talent, og det vil ikke føre til noen ting. Den som snakker glatt om «omforming til en folkelig stil» samtidig som han i virkeligheten bare beveger seg innfor sin egen lille krets, må passe seg. Ellers kan det hende en av massene støter på han en dag på vegen og sier: «Hvordan går det med denne 'omforminga' min herre? Kan jeg få se litt av den?» Da sitter han i saksa. Hvis han ikke bare prater om omforming til en folkelig stil, men oppriktig ønsker det, må han gå ut blant vanlige folk og lære av dem. Ellers blir «omforminga» hans hengende i løse lufta. Det fins noen som roper på omforming til en folkelig stil dag ut og dag inn, men som ikke kan si tre setninger slik vanlige folk snakker. Det viser at de ikke er virkelig innstilt på å lære av massene. De beveger seg fortsatt innfor sin egen lille krets.

På dette møtet er det delt ut kopier av *Rettleiing for propagandaarbeid*. Det er et hefte som består av fire artikler, og jeg rår kameratene til å lese dem om og om igjen.

Den første artikkelen består av utdrag fra *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling*, og tar for seg hvordan Lenin dreiv propagandaarbeid. Den skildrer blant annet hvordan Lenin lagde løpesedler:

Under Lenins ledelse blei Kampforbundet i St. Petersburg for frigjøring av arbeiderklassen den første organisasjonen i Russland som tok fatt på å *forene sosialismen med arbeiderbevegelsen*. Kampforbundet hadde god greie på situasjonen på fabrikkene gjennom folk som var medlemmer av sirklene til forbundet. Når det brøt ut streik i en eller annen fabrikk, gikk Kampforbundet straks til verks, og sendte ut løpesedler og sosialistiske kunngjøringer. Disse løpesedlene avslørte hvordan arbeiderne blei undertrykt av fabrikkene, forklarte hvordan arbeiderne skulle kjempe for sine interesser og la fram krava arbeiderne stilte. Løpesedlene fortalte den fulle sannheten om kapitalismens kreftbyller, arbeidernes fattigdom, den utålelig harde arbeidsda-

gen på 12 til 14 timer og den fullstendige mangelen på rettigheter. Løpesedlene stilte også de politiske krava som samsvarte med dette.

Legg merke til «god greie på» og «fortalte den fulle sannheten»! Videre:

I samarbeid med arbeideren Babusjkin skreiv Lenin på slutten av 1894 den første av disse agitasjonsløpesedlene og et opprop til arbeiderne ved Semjannikov-verkene i St. Petersburg, som var i streik.

For å skrive en løpeseddel må du rådføre deg med kamerater som har god greie på situasjonen. Det Lenin skreiv og gjorde var bygd på slike undersøkelser og studier.

Hver eneste løpeseddel bidro mye til å styrke motet til arbeiderne. De så at sosialistene hjalp og forsvarte dem.⁴

Er vi enige med Lenin? Hvis vi er det, må vi arbeide i Lenins ånd. Det betyr at vi må gjøre slik Lenin gjorde, og ikke fylle side etter side med tomt prat, skyte på måfå uten å ta omsyn til publikum eller bli sjølgo-de og bombastiske.

Den andre artikkelen består av utdrag fra erklæringene til Dimitrov på den sjuende verdenskongressen til Den kommunistiske internasjonale. Hva sa Dimitrov? Han sa:

Vi må lære oss å snakke med massene, ikke på et dødt bokspråk, men på språket til dem som kjemper for massenes sak, der hvert eneste ord, hver eneste tanke, gjenspeiler de innerste tankene og følelsene til millionmassene.⁵

Og videre:

...massene kan ikke gjøre vedtaka våre til sine hvis vi ikke lærer oss å snakke et språk som massene forstår.

Det er ikke alltid vi veit hvordan vi skal snakke enkelt og konkret, i bilder som massene kjenner og forstår. Vi greier ennå ikke

å holde oss unna abstrakte formler som vi har lært utenat. Hvis dere ser gjennom løpesedlene, avisene, resolusjonene og tesene deres, vil dere i virkeligheten se at de ofte er skrevet i et språk og en stil som er så tung at sjøl partifunksjonærene våre har vansker med å forstå dem, for ikke å snakke om vanlige arbeidere.⁶

Nå? Setter ikke Dimitrov fingeren på det ømme punktet vårt? Det er tydelig at den klisjéprega skrivestilen fins både i utlandet og i Kina, så dere ser at det er en vanlig sjukdom. (*Latter.*) I alle fall må vi helbrede vår egen sjukdom raskt i samsvar med råda til kamerat Dimitrov.

Hver eneste en av oss må gjøre denne loven, en bolsjevikisk lov, til en grunnregel:

*Når du skriver eller taler må du alltid ha i tankene den vanlige arbeideren, som må forstå deg, tru på oppfordringa di og stå klar til å følge deg! Du må ha i tankene dem du skriver for, dem du taler til.*⁷

Dette er den resepten Den kommunistiske internasjonale har skrevet ut til oss, og det er en resept vi må følge. Den må bli en *lov* for oss!

Den tredje artikkelen er et utvalg fra *Lu Hsuns Samla verk*. Det er svaret fra forfatteren til tidsskriftet *Karlsvogna*,⁸ der han tar for seg hvordan en skal skrive. Hva sa Lu Hsun? I alt la han fram åtte regler som folk som skriver må følge. Jeg skal plukke ut noen av dem og kommentere dem her.

Regel nr. 1: «Studer og iaktta alle slags ting. Iaktta mer, og ikke skriv i veg etter første inntrykk.»

Det han sier, er: «Studer og iaktta alle slags ting» — ikke bare én ting eller en halv ting. Han sier «iaktta mer», ikke nøy deg med ett eller et halvt blikk. Hva med oss? Gjør ikke vi ofte det stikk motsatte, og skriver etter første inntrykk?

Regel nr. 2: «Ikke tving deg til å skrive hvis du ikke har noe å si.»

5. — Mao bind 3.

Hva med oss? Er det ikke sånn at vi tvinger oss sjøl til å skrive en god del sjøl om det er helt tydelig at hodet er tomt? Det er fullkomment uansvarlig å gripe til pennen og «tvinge seg til å skrive» uten undersøkelser og studier.

Regel nr. 4: «Når du har skrevet noe, må du lese gjennom det minst to ganger. Du må gjøre ditt ytterste for å stryke ubarmhjertig ord, setninger og avsnitt som ikke er viktige. Det er bedre å trekke sammen stoff til en roman og lage ei skisse, enn å utbrodere stoff til ei skisse og lage en roman.»

Konfutse ga dette rådet: «Tenk to ganger»,⁹ og Han Yu sa: «Du lykkes med det du gjør hvis du tenker gjennom det.»¹⁰ Dette var i gamle dager. I dag er alt svært innfløkt, og noen ganger er det ikke nok å tenke gjennom ting tre eller fire ganger heller. Lu Hsun sa: «Les gjennom det minst to ganger». Og på det meste? Det sa han ikke noe om. Jeg mener det ikke skader å gå gjennom en viktig artikkel ti ganger eller mer og gjennomarbeide den samvittighetsfullt før den blir trykt. Artikler gjenspeiler den objektive virkeligheten, som er innfløkt og sammensatt, og som må studeres igjen og igjen før den kan gjenspeiles riktig. Å slurve her er det samme som ikke å kjenne grunnprinsippene for å skrive.

Regel nr. 6: «Ikke lag adjektiver eller andre uttrykk som ingen andre enn du sjøl forstår.»

Vi har «lagd» alt for mange uttrykk som «ingen forstår». Noen ganger blir ei enkelt setning tværa ut i førti til femti ord, og det vrirler av «adjektiver eller andre uttrykk som ingen andre forstår». Det er mange som aldri går trøtte av å erklære at de er tilhengere av Lu Hsun, men som i virkeligheten vender ryggen til han!

Den siste artikkelen er tatt fra rapporten om hvordan vi skal utvikle en nasjonal propagandastil, som ble vedtatt på den sjette plenums-sesjonen til den sjette sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti. Denne sesjonen ble holdt i 1938, og da sa vi at «alt prat om marxisme som er løsrevet fra særtrekka ved Kina, bare er abstrakt marxisme, marxisme i et tomrom». Det betyr at vi må gå mot alt tomt prat om marxisme, og at kommunister i Kina må studere marxismen i tilknytning til virkeligheten i den kinesiske revolusjonen.

Rapporten sa:

Vi må kvitte oss med utenlandske klisjéer. Vi må ikke lire av oss så mye tomt, abstrakt prat, og dogmatismen må legges i grava. Vi må erstatte det med den friske, livlige kinesiske stilen og holdninga som vanlige folk i Kina er glad i. Det er bare de som ikke forstår noen verdens ting av internasjonalismen, som skiller det internasjonalistiske innholdet fra den nasjonale forma. Vi må tvert imot knytte dem nært sammen. På dette området fins det alvorlige feil i rekkene våre, og vi må overvinne dem samvitighetsfullt.

I rapporten blir det krevd at vi må kvitte oss med utenlandske klisjéer. Men fortsatt fins det noen kamerater som går inn for dem. Det blir krevd at vi ikke må lire av oss så mye tomt, abstrakt prat, men likevel er det noen kamerater som hardnakka prater i veg. Det blir krevd at dogmatismen måtte legges i grava, men likevel fins det noen kamerater som vil ta den i bruk igjen. Kort sagt: Det er mange som har latt denne rapporten som blei vedtatt på den sjette plenumsesjonen, gå inn det ene øret og ut det andre, som om de var bevisst mot den.

Sentralkomiteen har nå fatta vedtak om at vi straks og en gang for alle må kvitte oss med den klisjéprega skrivestilen i partiet, dogmatismen og liknende. Det er grunnen til at jeg kom hit og talte såpass lenge. Jeg håper at kameratene vil tenke over og analysere det jeg har sagt, og at hver eneste kamerat også vil analysere hvordan det står til med han sjøl. Alle må undersøke seg sjøl grundig, snakke med sine nære venner og kameratene rundt seg om det han har kommet fram til, og virkelig kvitte seg med sine egne feil.

NOTER

1. Om den klisjéprega skrivestilen i partiet, se «Korriger arbeidsstilen til partiet», note 1, s. 48 i denne boka.
2. Kampen mot klisjéer, gamle som nye, går igjen i alle verkene til Lu Hsun. De utenlandske klisjéene blei utvikla etter 4. mai-bevegelsen av enkelte overflatiske borgerlige og småborgerlige intellektuelle, som spredde dem. De fans blant revolusjonære kulturarbei-

dere i lang tid. I ei rekke essay kjempa Lu Hsun mot de utenlandske klisjéene slik de forekom i deres rekker, og fordømte dem i disse ordelaga:

Vi må kvitte oss helt med den klisjéprega skrivestilen, den gamle og den nye ...

Det er for eksempel også ei form for klisjéer hvis det eneste en kan, er å «slynge ut fornærmelser», «true», eller til og med «felle dommer», og bare kopiere gamle formler og bruke dem kritikkløst på alle forhold, istedenfor å bruke konkret formler som er utleda av vitenskapen, for å tolke nye kjensgjerninger og fenomener som oppstår hver dag. («Svar på brevet fra Chu Hsiu-hsia» i samband med «Om å røpe alt sammen».)

3. «Å slynge ut fornærmelser og trusler er så visst ikke å kjempe» var tittelen på et essay som blei skrevet i 1932, og som var med i samlinga *Ulike dialekter* (Lu Hsun, *Samla verker*, kinesisk utgave 1957, bind 5).

4. Se *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling*, Forlaget Oktober 1974, s. 21—22.

5. Se Georgi Dimitrov, «For arbeiderklassens enhet mot fascismen», *Enhetsfrontens og folkefrontens problemer*, Forlaget Oktober 1970, s. 129

6. Samme bok, s. 148—49.

7. Samme bok, s. 151.

8. *Karlsvogna* var et månedstidsskrift som Forbundet av forfattere på venstrefløy i Kina ga ut i 1931 og 1932. «Svar på spørsmålet som *Karlsvogna* stiller» fins i samlinga *To hjerter* (Lu Hsun, *Samla verker*, kinesisk utgave, bind 4).

9. Fra *Konfusianske læresetninger*, bok 5, «Kungyeh Chang».

10. Han Yu (768—824) var en berømt kinesisk forfatter fra Tang-dynastiet. I essayet sitt «Innføring i vitenskapen», skreiv han: «Du lykkes med det du gjør hvis du tenker gjennom det, ellers mislykkes du.»

TALER PÅ YENAN-KONFERANSEN OM LITTERATUR OG KUNST

Mai 1942

INNLEIING

2. mai 1942

Kamerater! Dere er blitt innbedt til denne konferansen i dag for å utveksle ideer og drøfte forholdet mellom litterært og kunstnerisk arbeid og revolusjonært arbeid allment sett. Målet vårt er å sikre at revolusjonær litteratur og kunst utvikler seg i riktig retning, og blir til større hjelp for det andre revolusjonære arbeidet, ved å gjøre det lettere å knuse fienden av nasjonen vår og gjennomføre oppgava med å frigjøre nasjonen.

Kampen for å frigjøre det kinesiske folket foregår på mange ulike fronter. To av dem er pennens front og geværrets front, den kulturelle og den militære fronten. For å slå fienden må vi først og fremst lite på den hæren som har geværer. Men denne hæren aleine er ikke nok. Vi må også ha en hær av kulturarbeidere. Uten den er det helt umulig å slutte våre egne rekker og slå fienden. Etter 4. mai-bevegelsen har det stått fram en slik hær i Kina, og den har hjulpet den kinesiske revolusjonen. Den har gradvis innskrenka maktområdet og svekka innflytelsen til den kinesiske føydale kulturen og kompradorkulturen, som tjener den imperialistiske aggresjonen. For å kjempe mot den nye kulturen kan de kinesiske reaksjonære nå bare «sette kvantitet opp mot kvalitet». Med andre ord, de reaksjonære har penger, og sjøl om de ikke skaper noe som er godt, kan de sette alle krefter inn for å skape så mye som mulig. Etter 4. mai-bevegelsen har litteratur og kunst vært et viktig og framgangsrikt avsnitt på kulturfronten. Bevegelsen for en revolusjonær litteratur og kunst vokste sterkt i løpet av den ti år lange bor-

gerkrigen. Både denne bevegelsen og den revolusjonære krigen gikk i samme hovedretning, men disse to søsterhærene var ikke knytta sammen i det praktiske arbeidet, fordi de reaksjonære hadde avskåret dem fra hverandre. Det er svært bra at flere og flere revolusjonære forfattere og kunstnere har kommet til Yenan og de andre anti-japanske baseområdene våre etter at motstandskrigen mot Japan brøt ut. Men når de har kommet til baseområdene, betyr ikke det nødvendigvis at de allerede har blitt ett med folkemassene her. Hvis vi skal kunne drive det revolusjonære arbeidet vårt framover, må de og folkemassene smelte fullstendig sammen. Formålet med møtet vårt i dag er nettopp å sikre at litteraturen og kunsten føyer seg inn som en nødvendig del i hele det revolusjonære maskineriet, at de virker som mektige våpen til å sammensveise og fostre folket og til å angripe og ødelegge fienden, og at de hjelper folket til å stå sammen som én mann i kampen mot fienden. Hvilke problemer må løses for å nå dette målet? Jeg tror det er problemene med klassestandpunktet til forfatterne og kunstnerne, innstillinga deres, hvilket publikum de vender seg til, og arbeidet og studiene deres.

Problemet med klassestandpunktet. Vi har tatt standpunktet til proletariatet og massene. For medlemmer av kommunistpartiet betyr dette å holde seg til partiets standpunkt, være trufaste mot partiets ånd og forsvare partiets politikk. Er det noen av litteratur- og kunstarbeiderne våre som fortsatt har ei uriktig eller uklar oppfatning av dette problemet? Jeg tror det er det. Mange av kameratene våre har ofte handla i strid med det riktige standpunktet.

Problemet med innstillinga. Det standpunktet en tar, gir opphav til bestemte holdninger til bestemte ting. Skal en for eksempel lovprise eller avsløre? Dette er et spørsmål om innstilling. Hvilken innstilling vil vi ha? Jeg vil si begge. Det spørs hvem du har med å gjøre. Det fins tre slags folk, fienden, forbundsfellene våre i enhetsfronten og våre egne folk, det vil si folkemassene og fortroppen deres. Vi må ha forskjellig innstilling til disse tre gruppene. Når det gjelder fienden, det vil si den japanske imperialismen og alle de andre fiendene til folket, er oppgava til revolusjonære forfattere og kunstnere å avsløre hvor falske og grusomme de er, og samtidig vise at de er dømt til å li nederlag. Dette vil oppmuntre hæren og folket som gjør motstand mot Japan, til å stå sammen som én mann og kjempe standhaftig for å knuse fiendene. Når det gjelder de ulike forbundsfellene våre i enhetsfronten, må inn-

stillinga vår være både forbund og kritikk, og det må være ulike former for forbund og ulike former for kritikk. Vi støtter dem i motstanden mot Japan, og roser dem når de gjør framgang. Men dersom de ikke er aktive i motstandskrigen, må vi kritisere dem. Dersom noen motarbeider kommunistpartiet og folket, og går stadig lenger på vegen til reaksjon, kommer vi til å kjempe beslutsomt mot dem. Vi skal sjølsagt lovprise folkemassene, slitet og kampen deres, hæren og partiet deres. Folket har også sine mangler. I proletariatet er det fortsatt mange som har småborgerlige ideer, og både bøndene og småborgerskapet i byene har tilbakeliggende ideer. Dette er byrder som hemmer dem i kampen. Vi må være tålmodige og bruke lang tid på å skolere dem og hjelpe dem til å kaste av seg disse byrdene og bekjempe sine egne mangler og feil, slik at de kan rykke fram med kjempesteg. De har om-danna seg sjøl gjennom kampen, eller så er de i ferd med å gjøre det, og litteraturen og kunsten vår må skildre denne prosessen. Så lenge de ikke tviholder på feilene sine, må vi ikke henge oss opp i den dårlige sida deres og dermed gjøre den feilen at vi gjør dem til latter, eller enda verre, at vi er fiendtlig innstilt til dem. Det vi skriver må hjelpe dem til å slutte seg sammen, til å gjøre framsteg, til å storme framover som én mann, og til å forkaste det som er tilbakeliggende og utvikle det som er revolusjonært. Det må slett ikke ha den motsatte virkninga.

Problemet med publikum, dvs. spørsmålet om hvem vi lager litteratur og kunst for. Dette problemet er ikke det samme i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og de anti-japanske baseområdene i Nord- og Sentral-Kina som i Kuomintang-områdene, og det skiller seg enda mer fra det det var i Shanghai før motstandskrigen. I Shanghai-perioden var publikummet for revolusjonær litteratur og kunst i hovedsak en del av studentene, kontorarbeiderne og butikkpersonalet. Etter at motstandskrigen brøt ut, blei denne kretsen noe videre i Kuomintang-områdene, men den besto fortsatt stort sett av samme slags folk fordi regjeringa der hindra arbeiderne, bøndene og soldatene i å få tilgang til revolusjonær litteratur og kunst. I baseområdene våre er situasjonen helt annerledes. Her er publikummet for litteratur og kunst arbeidere, bønder, soldater og revolusjonære kadrer. Det er studenter i baseområdene også, men de er forskjellige fra studenter av den gamle typen. De har enten vært kadrer, eller så skal de bli det. De ulike kadrene, soldatene i hæren, arbeiderne i fabrikkene og bøndene i landsbyene vil alle sammen lese bøker og aviser så snart de har lært å

lese og skrive. De som er analfabeter, vil se skuespill og operaforestillinger, se på tegninger og malerier, synge sanger og høre musikk. Det er de som er publikum for litteraturen og kunsten vår. La oss for eksempel ta kadrene. Tru ikke at det er få av dem. Det er mange flere av dem enn det er lesere for ei hvilken som helst bok utgitt i Kuomintang-områdene. Der kommer opplaget av ei bok vanligvis opp i bare 2000 eksemplarer, og til og med tre opplag blir ikke mer enn 6000 til sammen. Men når det gjelder kadrene i baseområdene, er det over 10 000 som leser bøker bare i Yenan. Dessuten er mange av dem herda revolusjonære som har vært med i lang tid. De har kommet fra alle kanter av landet, og skal dra ut for å arbeide på ulike steder. Derfor er det svært viktig å drive fostringsarbeid blant dem. Litteratur- og kunstarbeiderne våre må gjøre godt arbeid på dette feltet.

Ettersom det er arbeidere, bønder og soldater og kadrene deres som er publikum for litteraturen og kunsten vår, blir problemet å forstå dem og kjenne dem godt. Det må legges ned mye arbeid for å forstå dem og kjenne dem godt, for å forstå og kjenne godt til alle de ulike slags menneskene og alle ting som skjer i parti- og regjeringsorganisasjonene i landsbyene og fabrikkene og i Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen. Forfatterne og kunstnerne våre må gjøre arbeidet sitt innafor litteratur og kunst, men den fremste oppgava deres er å forstå folk og kjenne dem godt. Hvordan har det stått til med forfatterne og kunstnerne våre på dette området? Jeg ville si de har mangla kjennskap og forståelse. De har vært som «en helt som ikke veit hvor han skal vise motet sitt». Hva betyr mangel på kjennskap? At en ikke kjenner folk godt. Forfatterne og kunstnerne har ikke god kjennskap til dem de skildrer, og heller ikke til publikum. De kan tilmed være fullstendig fremmed for dem. De kjenner ikke arbeiderne, bøndene eller soldatene godt, og de kjenner ikke kadrene godt heller. Hva betyr mangel på forståelse? At en ikke forstår språket, det vil si, at en ikke er fortrolig med det rike, levende språket til massene. Ettersom mange forfattere og kunstnere holder seg på avstand fra massene og lever et innholdsløst liv, er de sjølsagt ikke fortrolige med språket til folket. Derfor er språket i verkene deres ikke bare utvanna, men det inneholder ofte ubestemmelige uttrykk som de har koka i hop sjøl, og som står i strid med folkelig språkbruk. Mange kamerater liker å snakke om en «folkelig stil». Men hva betyr egentlig det? Det betyr at tankene og følelsene til forfatterne og kunstnerne våre må smelte sammen med tan-

kene og følelsene til arbeider-, bonde- og soldatmassene. De må samvittighetsfullt lære seg massenes språk for å få til denne sammensmeltinga. Hvordan kan dere snakke om å skape litteratur og kunst hvis dere mener at store deler av sjølve språket til massene er uforståelig? Når jeg snakker om «en helt som ikke veit hvor han skal vise motet sitt», mener jeg at massene ikke setter pris på de høystemte talemåtene deres. Jo mer dere gir dere ut for å være veteraner og spiller «helter» for massene, jo mer dere prøver å prakke på dem slikt skrot, desto mindre sannsynlig er det at de kommer til å svelge det. Dersom dere vil at massene skal forstå dere, dersom dere vil bli ett med massene, må dere bestemme dere for å gjennomgå en lang og til og med smertefull herdingsprosess. Her kan jeg nevne erfaringene med hvordan mine egne følelser endra seg. Jeg begynte livet som student, og på skolen la jeg meg til studentenes vaner. Jeg syntes det lå under min verdighet å gjøre sjøl det minste kroppsarbeid, som å bære min egen bagasje, i nærvær av de andre studentene. De var ikke i stand til å bære noe som helst, verken på skuldrene eller i hendene. På den tida syntes jeg at intellektuelle var de eneste reine menneskene i verden, mens arbeidere og bønder var skitne sammenlikna med dem. Jeg hadde ikke noe imot å ha på meg klærne til andre intellektuelle, for jeg mente de var reine, men jeg ville ikke ta på meg klærne til en arbeider eller bonde, fordi jeg mente de var skitne. Men etter at jeg blei revolusjonær og levde blant arbeidere og bønder og soldater i den revolusjonære hæren, blei jeg smått om senn godt kjent med dem, og de blei etter hvert godt kjent med meg også. Det var da, og først da, at jeg endra de borgerlige og småborgerlige følelsene, som de borgerlige skolene hadde poda inn i meg, fra grunnen av. Jeg begynte å føle at de intellektuelle som ennå ikke var omdanna, ikke var reine sammenlikna med arbeiderne og bøndene, og at arbeiderne og bøndene til sjuende og sist var de reineste menneskene. Sjøl om hendene deres var skitne og føttene tilklint med kummøkk, var de i virkeligheten reinere enn de borgerlige og småborgerlige intellektuelle. Det er dette som menes med ei forandring av følelsene, ei forandring fra en klasse til en annen. Dersom de forfatterne og kunstnerne våre som kommer fra intellektuelle kretser, vil at massene skal ta godt mot verkene deres, må de forandre og omdanne tenkninga si og følelsene sine. Uten ei slik forandring, uten ei slik omdanning kan de ikke gjøre noen ting bra, og de kommer ikke til å passe inn noe sted.

Det siste problemet er studier, og med det mener jeg studier av marxismen-leninismen og samfunnet. Alle som ser på seg sjøl som revolusjonære, marxistiske forfattere, og særlig de forfatterne som er medlemmer av kommunistpartiet, må ha kunnskaper i marxismen-leninismen. Men i dag er det noen kamerater som mangler kjennskap til grunnprinsippene i marxismen. For eksempel er det et marxistisk grunnprinsipp at tilværelsen bestemmer bevisstheten, at den objektive virkeligheten i klassekampen og den nasjonale kampen bestemmer tankene og følelsene våre. Men noen av kameratene våre snur opp ned på alt dette, og hevder at alt burde springe ut fra «kjærlighet». Når vi snakker om kjærlighet, så kan det bare finnes klassekjærlighet i et klassesamfunn. Men disse kameratene leiter etter en kjærlighet som står over klassene, abstrakt kjærlighet, og også abstrakt frihet, abstrakt sannhet, abstrakt menneskenatur osv. Dette viser at de er blitt svært sterkt påvirket av borgerskapet. De må kvitte seg fullstendig med denne påvirkninga og studere marxismen-leninismen beskjedent. Det er rett og riktig av forfattere og kunstnere å studere hvordan de skal skape litteratur og kunst, men marxismen-leninismen er en vitenskap som alle revolusjonære må studere. Forfattere og kunstnere er ikke noe unntak. Forfattere og kunstnere må studere samfunnet. Det vil si at de må studere de ulike klassene i samfunnet, de gjensidige forholda mellom klassene, vilkåra de lever under, og hvordan de ser ut, tenker og føler. Først når vi har klarlagt alt dette, kan vi få en litteratur og kunst med rikt innhold og riktig innretting.

I dag tar jeg bare opp disse problemene som ei innleiing. Jeg håper at alle vil legge fram hva de mener om dem og andre problemer som henger sammen med dem.

SLUTTORD

23. mai 1942

Kamerater! Vi har hatt tre møter denne måneden. I vår jakt etter sannheten har vi hatt livlige debatter der titalls av partikamerater og kamerater som står utafor partiet har tatt ordet, klarlagt problemene og gjort dem mer konkrete. Jeg trur dette vil være til stor nytte for hele litteratur- og kunstbevegelsen.

Når vi drøfter et problem, må vi ta utgangspunkt i virkeligheten og ikke i definisjoner. Vi ville brukt gal metode dersom vi først slo opp definisjoner på litteratur og kunst i lærebøkene, og så brukte dem til å bestemme hvilke prinsipper som skal være rettesnor for litteratur- og kunstbevegelsen i dag, og til å felle dom over de ulike meningene og stridsspørsmåla som reiser seg i dag. Vi er marxister, og marxismen lærer oss at vi må ta utgangspunkt i objektive kjensgjerninger og ikke i abstrakte definisjoner når vi tar fatt på et problem, og at vi må utlede prinsippene for innrettinga, de politiske retningslinjene og tiltaka fra en analyse av disse kjensgjerningene. Vi må gjøre det samme i denne diskusjonen om litterært og kunstnerisk arbeid.

Hvilke kjensgjerninger er det vi står overfor nå? Kjensgjerningene er: Motstandskrigen mot Japan som Kina har ført i fem år; den verdensomspennende krigen mot fascismen; vaklinga til den kinesiske storgodseierklassen og storborgerskapet i motstandskrigen og den grusomme undertrykkingspolitikken de fører mot folket; den revolusjonære bevegelsen i litteraturen og kunsten etter 4. mai-bevegelsen — de store bidraga den har gitt til revolusjonen de siste tjuetre åra, og de mange svakhetene den har; de anti-japanske demokratiske baseområdene til Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, og det at svært mange forfattere og kunstnere har blitt ett med disse arméene og med arbeiderne og bøndene i disse områdene; forskjellene både i omgivelser og oppgaver for forfatterne og kunstnerne i baseområdene på den ene sida, og de som er i Kuomintang-områdene på den andre; stridsspørsmåla om litteratur og kunst som har oppstått i Yenan og de andre anti-japanske baseområdene. Dette er de virkelige, uomtvistelige kjensgjerningene som vi må vurdere problemene våre i lys av.

Hva er så kjernen i saka? Jeg mener at det som er grunnleggende, er å arbeide for massene, og å vite hvordan en skal arbeide for massene. Dersom disse to problemene ikke blir løst, og løst skikkelig, kommer forfatterne og kunstnerne våre til å være dårlig tilpassa til omgivelsene og oppgavene sine. Da kommer de til å komme ut for ei rekke indre og ytre vansker. Sluttorda mine kommer til å være retta inn på disse to problemene, og også komme inn på noen problemer som er knytta til dem.

I

Det første problemet er: Hvem skal litteraturen og kunsten vår tjene?

Dette problemet har marxister, og særlig Lenin, løst for lenge sia. Allerede i 1905 understreka Lenin at litteraturen og kunsten vår må «tjene ... millioner og titalls millioner arbeidende mennesker».¹ Kamerater som driver med litterært og kunstnerisk arbeid i de anti-japanske baseområdene kan få inntrykk av at dette problemet allerede er løst, og at det ikke er nødvendig å drøfte det mer. I virkeligheten er det ikke slik. Mange kamerater har ikke funnet ei klar løsning. Derfor har følelsene deres, verkene deres, handlingene deres og de synspunktene de har hatt på de prinsippene som skal rettleie litteraturen og kunsten sjølsagt stått mer eller mindre i strid med behova til massene og den praktiske kampen. Blant de mange med utdanning, forfatterne, kunstnerne og andre litteratur- og kunstarbeidere som deltar i den store frigjøringskampen sammen med kommunistpartiet, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, er det nok noen få karrierejegere som bare er med oss for ei tid, men det overveldende flertallet arbeider ivrig for den felles saka. Takket være innsatsen til disse kameratene har vi oppnådd en god del innafor litteratur, teater, musikk og billedkunst. Mange av disse forfatterne og kunstnerne begynte arbeidet sitt etter at motstandskrigen brøt ut. Mange andre gjorde mye revolusjonært arbeid før krigen, holdt ut mange strabaser og påvirka breie folkemasser med virksomheten og verkene sine. Hvorfor sier vi da at det sjøl blant disse kameratene er noen som ikke har funnet ei klar løsning på problemet om hvem litteraturen og kunsten skal tjene? Kan det tenkes at noen av dem fortsatt hevder at revolusjonær litteratur og kunst ikke er for folkemassene, men for utbyggerne og undertrykkerne?

Det fins virkelig litteratur og kunst som er for utbyggerne og undertrykkerne. Litteratur og kunst for godseierklassen er føydal litteratur og kunst. Slik var litteraturen og kunsten til herskerklassen i den føydale epoken i Kina. I dag har denne litteraturen og kunsten fortsatt ganske stor innflytelse i Kina. Litteratur og kunst for borgerskapet er borgerlig litteratur og kunst. Folk som Liang Shih-chiu², som Lu Hsun kritiserte, sier at litteratur og kunst står over klassene. I virkeligheten er de for borgerlig litteratur og kunst og mot proletarisk litteratur og kunst. Så fins det litteratur og kunst som tjener imperialistene — for eksempel verkene til Chou Tso-jen, Chang Tzu-ping³ og folk som dem — og det kaller vi landssvikerlitteratur og landssvikerkunst. Hos oss er litteraturen og kunsten for folket, ikke for noen av de gruppene som er nevnt her. Vi har sagt at den nye kulturen i Kina på dette stadiet er den

anti-imperialistiske, anti-føydale kulturen til folkemassene under ledelse av proletariatet. I dag må alt som virkelig tilhører massene, nødvendigvis være leda av proletariatet. Alt som står under ledelse av borgerskapet kan umulig tilhøre massene. Det samme gjelder sjølsagt for den nye litteraturen og kunsten som er deler av den nye kulturen. Vi må overta den rike arven og de fine tradisjonene i litteratur og kunst som er blitt overlevert fra tidligere tider i Kina og fra fremmede land, men målet må fortsatt være å tjene folkemassene. Vi nekter heller ikke å bruke litterære og kunstneriske former fra fortida. Men i våre hender blir disse gamle formene — omdanna og fylt med nytt innhold — også noe revolusjonært som tjener folket.

Hvem er så folkemassene? De breieste laga av folket, som utgjør mer enn 90 prosent av den samla befolkninga vår, er arbeiderne, bøndene, soldatene og småborgerskapet i byene. Derfor er litteraturen og kunsten vår i første rekke for arbeiderne, den klassen som leder revolusjonen. For det andre er den for bøndene, den tallmessig største og mest standhaftige av forbundsfellene våre i revolusjonen. For det tredje er den for de væpna arbeiderne og bøndene, nemlig Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og de andre væpna styrkene til folket, som er hovedstyrkene i den revolusjonære krigen. For det fjerde er den for de arbeidende massene av småborgerskapet i byene og de småborgerlige intellektuelle, som også er våre forbundsfeller i revolusjonen og i stand til å samarbeide med oss på lang sikt. Disse fire gruppene utgjør et overveldende flertall av den kinesiske nasjonen og er de breieste folkemassene.

Litteraturen og kunsten vår må være for de fire gruppene som vi har rekna opp. Skal vi tjene dem, må vi ta klassestandpunktet til proletariatet, og ikke klassestandpunktet til småborgerskapet. I dag kan ikke forfattere som klynger seg til et individualistisk, småborgerlig standpunkt, virkelig tjene massene av revolusjonære arbeidere, bønder og soldater. De føler seg i hovedsak tiltrukket av det lille antallet småborgerlige intellektuelle. Det er den grunnleggende årsaka til at noen av kameratene våre ikke klarer å løse problemet om hvem litteraturen og kunsten skal tjene. Når jeg sier dette, sikter jeg ikke til teorien. I teorien, eller i ord, er det ingen i våre rekker som ser på massene av arbeidere, bønder og soldater som mindre viktige enn de småborgerlige intellektuelle. Jeg sikter til praksis, til handling. Ser de på småborgerlige intellektuelle som viktigere enn arbeidere, bønder og soldater i praksis,

i handling? Jeg trur de gjør det. Mange kamerater er opptatt av å studere de småborgerlige intellektuelle og analysere hvordan de tenker og føler. De legger vekt på å skildre disse intellektuelle og unnskylde eller forsvare manglene deres, men de prøver ikke å rettleie de intellektuelle til å slutte seg til dem sjøl og nærme seg massene av arbeidere, bønder og soldater, ta del i de praktiske kampene til massene, skildre og fostre massene. Mange kamerater som kommer fra småborgerskapet og er intellektuelle, skaffer seg venner bare blant intellektuelle og legger vekt på å studere og beskrive dem. Dersom de studerer og beskriver dem ut fra et proletarisk standpunkt, er det helt på sin plass. Men det er ikke det de gjør, eller så gjør de det ikke fullt ut. De tar et småborgerlig standpunkt og skaper verker som er sjølportretter av småborgerskapet. Det kan vi se i ganske mange litterære og kunstneriske verker. Ofte viser de inderlig sympati for intellektuelle som kommer fra småborgerskapet, og driver det så langt at de har sympati for manglene deres, og til og med priser dem. På den andre sida kommer disse kameratene sjelden i kontakt med massene av arbeidere, bønder og soldater. De forstår dem ikke og studerer dem ikke, har ikke nære venner blant dem og er ikke flinke til å skildre dem. Når de skildrer dem, er klærne arbeidsfolks klær, men ansiktene tilhører småborgerlige intellektuelle. På et vis er de glad i arbeiderne, bøndene og soldatene og de kadrene som stammer fra dem, men noen ganger liker de dem ikke, og det er visse sider ved dem de ikke liker: De liker ikke følelsene, oppførselen eller den spirende litteraturen og kunsten deres (veggavisene, veggmaleriene, folkesangene, folkeeventyra osv.). Noen ganger er de glad i dette også, men det er når de er på jakt etter noe nytt og spennende, noe de kan bruke til å pynte sine egne verker med, eller til og med når de er ute etter bestemte tilbakeliggende trekk. Andre ganger forakter de det åpenlyst og foretrekker det som hører til de småborgerlige intellektuelle, eller tilmed til borgerskapet. Disse kameratene står med føttene godt planta hos de småborgerlige intellektuelle. Eller, for å si det mer elegant, innerst inne er de fortsatt i kongeriket til den småborgerlige intelligentsiaen. De har altså ennå ikke løst, eller ennå ikke løst på en klar måte, problemet om hvem litteraturen og kunsten skal tjene. Dette gjelder ikke bare folk som er nykommere i Yenan. Sjøl blant kamerater som har vært ved fronten og arbeidd i mange år i baseområdene våre og i Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, er det mange som ikke har løst dette problemet fullstendig. Det trengs lang tid for

å løse det grundig, minst åtte eller ti år. Men løse det må vi uansett hvor lang tid det tar, og det utvetydig og grundig. Litteratur- og kunstarbeiderne våre må gjennomføre denne oppgava og skifte standpunkt. De må flytte føttene sine steg for steg over til arbeiderne, bøndene og soldatene, til proletariatet. Det må de gjøre ved å gå midt ut blant massene, kaste seg ut i de praktiske kampene og studere marxismen og samfunnet. Bare på denne måten kan vi få en litteratur og kunst som virkelig er for arbeiderne, bøndene og soldatene, en virkelig proletarisk litteratur og kunst.

Dette spørsmålet om hvem litteraturen og kunsten skal tjene er et grunnleggende spørsmål, et prinsippspørsmål. Stridsspørsmåla og meningsforskjellene, striden og uenigheten som oppsto blant noen kamerater før i tida, dreide seg ikke om dette grunnleggende prinsippspørsmålet, men om underordna spørsmål, eller til og med om spørsmål som ikke kommer inn på prinsipper i det hele tatt. Men når det gjelder dette prinsippspørsmålet, har det knapt vært noen uenighet mellom de to stridende partene. De har vært nesten fullstendig enige. Til en viss grad er begge sidene tilbøyelige til å se ned på arbeiderne, bøndene og soldatene og til å skille seg fra massene. Jeg sier «til en viss grad», for allment sett ser ikke disse kameratene ned på arbeiderne, bøndene og soldatene, eller skiller seg fra massene på samme måte som Kuomintang gjør. Ikke desto mindre er tendensen der. Så lenge dette grunnleggende problemet ikke er løst, blir det vanskelig å løse mange andre problemer. Ta for eksempel sekterismen i litteratur- og kunstkretser. Dette er også et prinsippspørsmål. Sekterismen kan bare bli utsletta hvis vi legger fram parolene «For arbeiderne og bøndene!», «For Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen!» og «Gå ut blant massene!», og setter dem trufast ut i livet. Ellers kan vi aldri løse problemet med sekterismen. Lu Hsun sa en gang:

Et felles mål er forutsetninga for en enhetsfront ... Når vi ikke har enhet i fronten vår, viser det at vi ikke har vært i stand til å samle oss om måla, og at noen bare arbeider for små grupper eller i virkeligheten bare for seg sjøl. Dersom vi alle setter oss som mål å tjene massene av arbeidere og bønder, kommer vi uten tvil til å få enhet i fronten vår.⁴

Den gangen fans problemet i Shanghai. Nå fins det i Chungking også.

På slike steder kan problemet neppe bli grundig løst, for herskerne undertrykker de revolusjonære forfatterne og kunstnerne og nekter dem frihet til å gå ut blant massene av arbeidere, bønder og soldater. Her hos oss er situasjonen helt annerledes. Vi oppmuntrer revolusjonære forfattere og kunstnere til å gå inn for å få nær kontakt med arbeiderne, bøndene og soldatene. Vi gir dem full frihet til å gå ut blant massene og til å skape virkelig revolusjonær litteratur og kunst. Derfor nærmer vi oss løsninga på problemet her hos oss. Men å nærme seg løsninga er ikke det samme som å løse problemet fullstendig og grundig. Vi må studere marxismen og samfunnet, som vi har sagt, nettopp for å nå fram til ei fullstendig og grundig løsning. Med marxisme mener vi levende marxisme som spiller ei virksom rolle i livet og kampen til massene, og ikke marxisme i ord. Når marxisme i ord blir forvandla til marxisme i det virkelige livet, er det slutt på sekterismen. Da kommer ikke bare problemet med sekterismen til å bli løst, men mange andre problemer også.

II

Når vi har løst problemet om hvem vi skal tjene, kommer vi til det neste problemet, hvordan vi skal tjene dem. For å si det med noen av kameratene våre: Skal vi gå inn for å heve nivået, eller skal vi gå inn for å popularisere?

Før i tida var det noen kamerater som undervurderte eller forsømte popularisering i en viss grad eller til og med i alvorlig grad, og la for stor vekt på å heve nivået. Vi må legge vekt på å heve nivået, men det er en feil å gjøre det ensidig, å gjøre bare det, å overdrive det. Mangelen på ei klar løsning av problemet om hvem litteraturen og kunsten skal tjene, som jeg snakka om før, kommer også til uttrykk i denne sammenhengen. Ettersom disse kameratene ikke har dette problemet klart for seg, har de ingen riktige kriterier for den «nivåhevinga» og den «populariseringa» de snakker om, og da er de sjølsagt enda mindre i stand til å finne det riktige forholdet mellom disse to tingene. Ettersom litteraturen og kunsten vår hovedsakelig er for arbeiderne, bøndene og soldatene, betyr «popularisering» å utbre dem blant arbeiderne, bøndene og soldatene, og «nivåheving» betyr å gå ut fra det nivået de står på nå og høyne det. Hva skal vi utbre blant dem? Skal vi utbre det som den føydale godseierklassen trenger og er villig til å godta?

Skal vi utbre det som borgerskapet trenger og er villig til å godta? Skal vi utbre det som de småborgerlige intellektuelle trenger og er villige til å godta? Nei, ikke noe av dette holder mål. Vi må utbre bare det som arbeiderne, bøndene og soldatene sjøl trenger og er villige til å godta. Derfor kommer oppgava med å lære av arbeiderne, bøndene og soldatene før oppgava med å fostre dem. Dette gjelder enda mer for nivåhevinga. Vi må ha et grunnlag å heve nivået fra. Ta for eksempel ei bøtte med vann. Hvor skal vi løfte den fra, om ikke fra bakken? Fra løse lufta? Hvilket grunnlag skal så litteraturen og kunsten heves fra? Fra grunnlaget til føydalklassene? Fra grunnlaget til borgerskapet? Fra grunnlaget til de småborgerlige intellektuelle? Nei, ikke fra noen av disse grunnlaga, bare fra grunnlaget til massene av arbeidere, bønder og soldater. Dette betyr heller ikke å heve arbeiderne, bøndene og soldatene til de «høydene» føydalklassene, borgerskapet eller de småborgerlige intellektuelle står på. Det betyr å heve nivået til litteraturen og kunsten i den retninga som arbeiderne, bøndene og soldatene sjøl rykker fram, i den retninga som proletariatet rykker fram. Her kommer oppgava med å lære av arbeiderne, bøndene og soldatene inn igjen. Bare hvis vi tar utgangspunkt i arbeiderne, bøndene og soldatene, kan vi forstå populariseringa og nivåhevinga rett og finne fram til det riktige forholdet mellom dem.

Hva er kilden til all litteratur og kunst når det kommer til stykket? Som ideologiske former er litterære og kunstneriske verker produkter av gjenspeilinga i menneskehjernen av livet i et bestemt samfunn. Revolusjonær litteratur og kunst er produkter av gjenspeilinga av folkets liv i hjernene til revolusjonære forfattere og kunstnere. Folkets liv er alltid et fond av råstoff for litteraturen og kunsten, stoff i naturlig tilstand, stoff som ikke er foredla, men som til gjengjeld er svært livskraftig, rikt og grunnleggende. Det får all litteratur og kunst til å se bleikt ut i sammenlikning. Det er en utømmelig kilde for litteraturen og kunsten, den eneste kilden de har. Det er den eneste kilden, for det kan ikke finnes noen annen. Noen spør kanskje om det ikke er en annen kilde i bøker, i litteraturen og kunsten fra tidligere tider og fra fremmede land? I virkeligheten er ikke de litterære og kunstneriske verkene fra fortida en kilde, de er en strøm. Forgjengerne våre og utlendingene skapte dem ut fra det litterære og kunstneriske råstoffet de fant i folkets liv på si tid og i sitt land. Vi må overta det beste i den litterære og kunstneriske arven vår, ta til oss kritisk det som er nyttig og

bruke det som eksempel når vi skaper verker ut fra det litterære og kunstneriske råstoffet i folkets liv på vår tid og i vårt land. Det er en forskjell på å ha slike eksempler og ikke ha det, forskjellen mellom klosset og utsøkt, mellom grovt tilhøgd og finpusa, mellom høyt og lavt nivå og mellom langsomt og raskt arbeid. Derfor må vi ikke under noen omstendigheter kaste vrak på arven fra de gamle eller fra utlendingene, eller nekte å lære av verkene deres, sjøl om de er føydale eller borgerlige. Men det å overta arv og bruke den som eksempel må aldri komme i stedet for vårt eget skapende arbeid. Ingen ting kan gjøre det. Ukritisk overføring eller blind etteraping fra de gamle eller fra utlendingene er den mest ufruktbare og skadelige forma for dogmatisme i litteraturen og kunsten. De revolusjonære forfatterne og kunstnerne i Kina, de lovende forfatterne og kunstnerne, må gå ut blant massene. De må gå ut blant massene av arbeidere, bønder og soldater helhjerta og uten forbehold, og være der i lang tid. De må kaste seg inn i de heftigste kampene, gå til den eneste kilden, den største og rikeste kilden, for å iakttta, oppleve, studere og analysere alle forskjellige slags folk, alle klassene, alle massene, alle de livfulle mønstrene i livet og kampen, alle råstoffene for litteraturen og kunsten. Først da kan de gi seg i kast med skapende arbeid. Ellers kommer dere ikke til å ha noe å arbeide med, og dere kommer ikke til å bli noe annet enn humbugforfattere eller humbugkunstnere av det slaget som Lu Hsun i testamentet sitt advarte sønnen sin så inntrengende mot å bli.⁵

Sjøl om det livet menneskene lever i samfunnet er den eneste kilden for litteraturen og kunsten, og sjøl om det er umåtelig mye fullere av liv og mer innholdsrikt enn litteraturen og kunsten, nøyer ikke folket seg bare med livet. De krever litteratur og kunst i tillegg. Hvorfor? Fordi livet slik det gjenspeiler seg i litteratur og kunst kan og bør være på et høyere nivå, mer intenst, mer konsentrert, mer typisk, nærmere idealet og derfor mer allmenngyldig enn det virkelige dagliglivet, sjøl om både livet og litteraturen og kunsten er vakker. Revolusjonær litteratur og kunst må skape mange ulike skikkelser ut fra det virkelige livet og hjelpe massene til å drive historia framover. La oss ta et eksempel. Noen lir under sult og kulde, og blir undertrykt, mens andre utbytter og undertrykker mennesker. Disse kjensgjerningene fins overalt, og folk ser på dem som vanlige. Forfattere og kunstnere fortetter slike hverdagslige saker, trekker fram det som er typisk for motsigelsene og kampene i dem, og skaper verker som kan vekke massene, tenne glø-

den i dem og oppildne dem til å slutte seg sammen og kjempe for å omforme omgivelsene sine. Denne oppgava kan ikke fullføres uten en slik litteratur og kunst, i det minste ikke så effektivt og raskt.

Hva er popularisering og nivåheving i litteratur og kunst? Hva er forholdet mellom disse to oppgavene? Populære verker er enklere og mer lettfattelige, derfor blir de lettere godtatt av de breie folkemassene i dag. Verker med høyere kvalitet som er mer finpusa, er vanskeligere å skape, og i dag er det vanligvis vanskeligere å spre dem raskt blant massene. Det problemet arbeiderne, bøndene og soldatene står overfor nå er: De fører en innbitt og blodig kamp mot fienden, men er analfabeter og har ingen utdanning på grunn av det langvarige herredømmet til de føydale og borgerlige klassene. Derfor krever de ivrig opplysning, utdanning, og litteratur og kunstverker som kan dekke de brennende behova deres, og som er lette å tilegne seg. Da blir kampgløden større, trua på seieren fastere og den innbyrdes enheten sterkere, og da kan de stå sammen som én mann i kampen mot fienden. Det de først og fremst trenger er ikke «flere blomster på brokaden», men «fyringsved i snøvær». Under de vilkåra som råer nå, er derfor popularisering den oppgava det haster mest med. Det er galt å nedvurdere eller se bort fra popularisering.

Likevel kan det ikke trekkes noe skarpt skille mellom popularisering og nivåheving. Allerede nå er det mulig å spre noen verker av høy kvalitet i masseomfang. Dessuten stiger det kulturelle nivået til de breie massene jamt og trutt. Dersom populariseringa blir stående på det samme nivået til evig tid, dersom vi sender ut de samme varene måned etter måned og år etter år, alltid den samme «Vesle gjetergutten»⁶ og den samme «mann, hand, munn, kniv, ku, geit»,⁷ blir det ikke da hipp som happ hvem som underviser og hvem som får undervisning? Hva skulle være vitsen med ei slik popularisering? Folket krever popularisering, og deretter høyere nivå. De krever høyere nivå måned for måned og år for år. Her betyr popularisering at det blir tilgjengelig for folket, og nivåheving betyr å heve nivået for folket. Ei slik nivåheving begynner ikke i løse lufta og foregår ikke bak stengte dører, men bygger i virkeligheten på popularisering. Den blir bestemt av populariseringa, og samtidig peker den ut retninga for den. I Kina utvikler revolusjonen og den revolusjonære kulturen seg ujamnt, og sprer seg litt etter litt. Noen steder blir det gjennomført popularisering og så nivåheving på grunnlag av populariseringa, mens populariseringa ennå ikke er kom-

met i gang andre steder. Dermed kan gode erfaringer med popularisering som fører til nivåheving på ett sted, bli brukt andre steder og tjene som rettesnor for popularisering og nivåheving der. Da unngår vi mange omveger og blindgater. På det internasjonale planet kan også de gode erfaringene til fremmede land, og særlig erfaringene til Sovjetunionen, tjene til å rettleie oss. Derfor bygger nivåhevinga hos oss på popularisering, mens populariseringa blir rettleid av nivåhevinga. Nettopp dette er grunnen til at det arbeidet med popularisering som vi snakker om, slett ikke står i vegen for å heve nivået, men skaper et grunnlag for det arbeidet med å heve nivået som vi driver i avgrensa målestokk i dag, og skaper de nødvendige vilkåra for at vi skal kunne heve nivået i mye større omfang i framtida.

I tillegg til ei slik nivåheving som dekker behova til massene direkte, fins det ei annen slags nivåheving som dekker behova deres indirekte, det vil si den nivåhevinga som kadrene trenger. Kadrene er de framskredne elementene i massene, og har stort sett mer utdanning. Litteratur og kunst på et høyere nivå er absolutt nødvendig for dem. Det ville være en feil å se bort fra dette. Alt som blir gjort for kadrene tjener også massene fullt ut, for det er bare gjennom kadrene vi kan skolere og rettleie massene. Dersom vi handler i strid med dette målet, dersom det vi gir kadrene ikke kan hjelpe dem til å skolere og rettleie massene, blir arbeidet vårt med å heve nivået som å skyte på målfå. Da bryter vi med det grunnleggende prinsippet vårt om å tjene folkemassene.

For å oppsummere: Det råstoffet som fins i folkets liv blir bearbeidd gjennom det skapende arbeidet til revolusjonære forfattere og kunstnere. Det blir omskapt til ei ideologisk form, som er litteratur og kunst som tjener folkemassene. Dette gjelder for den framskredne litteraturen og kunsten som blir utvikla på grunnlag av enkel litteratur og kunst, og som er nødvendig for de delene av massene som har fått et høyere nivå, eller i første rekke for kadrene blant massene. Det gjelder også for den enkle litteraturen og kunsten som på si side blir rettleidd av den mer framskredne litteraturen og kunsten, og som først og fremst det overveldende flertallet av massene trenger i dag. All litteraturen og kunsten vår er for folkemassene, enten den er framskreden eller enkel, og i første rekke er den for arbeiderne, bøndene og soldatene. Den blir skapt for arbeiderne, bøndene og soldatene, og det er de som skal bruke den.

Nå som vi har løst problemet om forholdet mellom nivåheving og

popularisering, kan vi også løse problemet om forholdet mellom spesialistene og dem som populariserer. Spesialistene våre er ikke bare til for kadrene. De er også, ja først og fremst, til for massene. Litteraturspesialistene våre må følge med i veggavisene til massene og de reportasjene som blir skrevet i hæren og landsbyene. Teaterspesialistene våre må ha et våkent øye for de små teatergruppene i hæren og i landsbyene. Musikkspesialistene våre må høre oppmerksomt på sangene til massene. Spesialistene våre innafor billedkunst må følge nøye med i billedkunsten til massene. Alle disse kameratene må knytte nære kontakter med de kameratene som arbeider med å utbre litteratur og kunst blant massene. På den ene sida må de hjelpe og rettleie dem som populariserer, og på den andre sida må de lære av disse kameratene og trekke næring fra massene gjennom dem for å utfylle sine egne evner og gjøre dem rikere, slik at spesialfeltene deres ikke blir «elfenbeinstårn», løsrevet fra massene og fra virkeligheten og blotta for innhold eller liv. Vi må sette spesialistene høyt, for de er svært verdifulle for saka vår. Men vi må si til dem at ingen revolusjonær forfatter eller kunstner kan gjøre meningsfullt arbeid med mindre han er nært knytta til massene, finner uttrykk for tankene og følelsene deres og tjener dem som en trufast talsmann. Bare ved å tale massenes sak kan han skolere massene, og bare ved å være elev av massene, kan han bli lærer for dem. Hvis han ser på seg sjøl som massenes herre, som en aristokrat som troner høyt over den «gemene hop», kommer ikke massene til å trenge han, uansett hvor talentfull han enn er, og det vil ikke være noen framtid for arbeidet hans.

Er denne holdninga vår utilitaristisk*? Materialister er ikke mot utilitarismen allment sett, men de er mot utilitarismen til de føydale, borgerlige og småborgerlige klassene. De er mot de hyklerne som angriper utilitarismen i ord, men som står for den mest sjølgode og kortsynte utilitarismen i handling. Det fins ingen «isme» i verden som er heva over utilitaristiske vurderinger. I et classesamfunn fins bare utilitarismen til den ene eller den andre klassen. Vi er proletarisk revolusjonære utilitarister. Vi tar utgangspunkt i enheten mellom de nåværende og framtidige interessene til de breie massene, som utgjør over 90 prosent av befolkninga. Vi er altså revolusjonære utilitarister som tar sikte på

* dvs. nytteorientert — Red.

de breieste og mest langsiktige måla, ikke snevre utilitarister som bare bryr seg om delen og øyeblikket. Hvis du for eksempel klandrer massene for deres utilitarisme, og likevel handler ut fra det som er til nytte for deg sjøl eller for en liten klikk ved å presse ut på markedet og propagandere blant massene for et verk som bare er til glede for noen få, men ubrukbart eller tilmed skadelig for flertallet, da er ikke det bare en fornærmelse mot massene, det avslører også at du kjenner deg sjøl dårlig. Noe er godt bare dersom det virkelig er til nytte for folkemassene. Verket ditt kan være like godt som «Vårsnøen», men dersom det for øyeblikket bare tilfredsstiller de få, og massene fortsatt synger «Sangen om fattigbøndene»,⁸ kommer du ikke av flekken hvis du rett og slett skjeller dem ut istedenfor å prøve å heve nivået deres. Nå er spørsmålet å få i stand enhet mellom «Vårsnøen» og «Sangen om fattigbøndene», mellom høyere nivå og popularisering. Uten en slik enhet kan sjøl ikke den høyverdige kunsten til en hvilken som helst mester unngå å være utilitaristisk i snevreste forstand. Du kan kalle denne kunsten «rein og opphøyd», men det er bare dine ord, og massene vil ikke skrive under på det.

Så snart vi har løst problemene om den grunnleggende linja, om å tjene arbeiderne, bøndene og soldatene og om hvordan vi skal tjene dem, kommer vi også til å løse andre problemer — om vi skal skrive om de lyse sidene ved livet eller skyggesidene, og problemet med enhet. Dersom alle er enige om den grunnleggende linja, må alle arbeiderne våre, alle skolene våre, trykksakene og organisasjonene på litteraturens og kunstens område følge den, og vi må holde oss til den i all den litterære og kunstneriske virksomheten vår. Det er galt å avvike fra denne linja, og alt som står i strid med den, må rettes opp på skikkelig vis.

III

Ettersom det er slått fast at litteraturen og kunsten vår er til for folkemassene, kan vi gå videre til å drøfte et problem som dreier seg om indre forhold i partiet, dvs. forholdet mellom partiets arbeid innafor litteraturen og kunsten og partiarbeidet som helhet. Dessuten skal vi drøfte et problem som dreier seg om partiets forhold til omverdenen, dvs. forholdet mellom partiets arbeid innafor litteraturen og kunsten og arbeidet til folk som står utafor partiet på det samme området, et problem som dreier seg om enhetsfronten i litteratur- og kunstkretser.

La oss ta for oss det første problemet. I verden i dag hører all kultur, all litteratur og kunst til bestemte klasser, og er knytta til bestemte politiske linjer. I virkeligheten fins det ikke noe sånt som kunst for kunstens egen skyld, kunst som står over klassene eller kunst som er løsrevet fra eller uavhengig av politikken. Proletarisk litteratur og kunst er en del av hele den proletariske revolusjonære saka. De er, som Lenin sa, skruer og hjul⁹ i hele det revolusjonære maskineriet. Derfor har partiets arbeid innafor litteratur og kunst en bestemt og fastsatt plass i partiets revolusjonære arbeid som helhet, og er underordna de revolusjonære oppgavene som partiet har lagt fram i en bestemt periode av revolusjonen. Motstand mot denne ordninga er nødt til å føre til dualisme eller pluralisme, og når alt kommer til alt ender det med det som Trotski ville ha: «marxistisk politikk og borgerlig kunst». Vi er ikke for å legge altfor stor vekt på betydninga av litteratur og kunst, men vi er ikke for å undervurdere den heller. Litteraturen og kunsten er underordna politikken, men i sin tur har de stor innflytelse på politikken. Revolusjonær litteratur og kunst er en del av hele den revolusjonære saka, de er skruer og hjul i den. Sjøl om de kan være mindre betydningsfulle og mindre brennende, og kanskje har ei underordna stilling sammenlikna med andre og viktigere deler, er de ikke desto mindre uunnværlige skruer og hjul i hele maskineriet, en uunnværlig del av hele den revolusjonære saka. Dersom vi ikke hadde hatt litteratur og kunst sjøl i den videste og vanligste betydninga, kunne vi ikke føre den revolusjonære bevegelsen videre og vinne seier. Det er galt å ikke innse dette. Videre, når vi sier at litteraturen og kunsten er underordna politikken, mener vi klassepolitikken, politikken til massene, ikke politikken til noen få såkalte statsmenn. All politikk, enten den er revolusjonær eller kontrarevolusjonær, er en klasses kamp mot en annen og ikke virksomheten til noen få enkeltpersoner. Den revolusjonære kampen på den ideologiske og kunstneriske fronten må være underordna den politiske kampen, for bare politikken kan gi uttrykk for behova til klassen og massene i konsentrert form. Revolusjonære statsmenn, de politiske spesialistene som kjenner vitenskapen eller kunsten å føre revolusjonær politikk, er rett og slett lederne for mangfoldige millioner statsmenn — massene. Oppgava deres er å samle sammen meningene til denne massen av statsmenn, sikte og foredle dem, og bringe dem tilbake til massene, som så griper dem og gjennomfører dem i praksis. Derfor er de ikke den typen aristokratiske «statsmenn» som arbeider

bak stengte dører og innbiller seg at de har monopol på visdom. Her ligger den prinsipielle forskjellen mellom proletariske statsmenn og dekadente borgerlige statsmenn. Nettopp derfor kan det være fullstendig enhet mellom det politiske innholdet og sannferdigheten i de litterære og kunstneriske verkene våre. Det ville være galt ikke å innse dette og nedvurdere politikken og statsmennene til proletariatet.

La oss så ta for oss spørsmålet om enhetsfronten i litteraturens og kunstens verden. Litteraturen og kunsten er underordna politikken, og det grunnleggende spørsmålet i kinesisk politikk i dag er motstand mot Japan. Derfor må de partimedlemmene som er forfattere og kunstnere, i første rekke forene seg på grunnlag av motstand mot Japan med alle forfattere og kunstnere som står utafor partiet (fra folk som sympatiserer med partiet og småborgerlige forfattere og kunstnere til alle de forfatterne og kunstnerne fra borgerskapet og godseierklassen som er for motstand mot Japan). For det andre må vi forene oss med dem i spørsmålet om demokrati. En del av de forfatterne og kunstnerne som er for motstand mot Japan, er ikke enige med oss i dette spørsmålet. Derfor er omfanget av enheten nødt til å bli noe mer begrensa her. For det tredje må vi forene oss med dem i spørsmål som er særegne for litteraturens og kunstens verden, spørsmål om metode og stil i litteraturen og kunsten. Her blir omfanget av enheten enda snevrere ettersom vi er for sosialistisk realisme og en del folk ikke er enige med oss. Samtidig som det er enhet om ett spørsmål, er det kamp om et annet, det er kritikk. Spørsmåla er atskilt samtidig som det er samband mellom dem. Det er altså kamp og kritikk på samme tid til og med i de spørsmåla som førte til enheten, som for eksempel motstand mot Japan. I enhetsfronten er både «bare enhet og ikke kamp» og «bare kamp og ikke enhet» feilaktige linjer — akkurat som høyrekapitulasjonismen og halehengspolitikken, eller «venstre»-avsondringa og «venstre»-sektalismen som noen kamerater sto for før i tida. Dette gjelder både i litteraturen og kunsten og i politikken.

De småborgerlige forfatterne og kunstnerne er ei viktig kraft i enhetsfronten i litteratur- og kunstkretser i Kina. Det er mange mangler både i tenkninga og i verkene deres, men samtidig føler de seg mer eller mindre tiltrukket av revolusjonen, og de står det arbeidende folket nær. Derfor er det ei særlig viktig oppgave å hjelpe dem til å overvinne manglene sine og vinne dem over til den fronten som tjener det arbeidende folket.

IV

Litteratur- og kunstkritikk er en av hovedmetodene for kamp innafor litteraturens og kunstens verden. Denne kritikken må utvikles. Kameratene har med full rett påpekt at arbeidet vårt på dette feltet slett ikke har vært bra nok. Litteratur- og kunstkritikk er et innfløkt spørsmål som krever en god del spesialstudier. Her skal jeg bare gå nærmere inn på det grunnleggende problemet, spørsmålet om kriteriene for kritikken. Jeg skal også kort komme inn på noen få særskilte problemer som noen kamerater har reist, og på visse uriktige synspunkter.

Det er to kriterier for litteratur- og kunstkritikken, det politiske og det kunstneriske. Etter det politiske kriteriet er alt det godt som bidrar til enhet og motstand mot Japan, som oppmuntrer massene til å stå sammen som én mann, som bekjemper tilbakesteg og fremmer framsteg. På den andre sida er alt det dårlig som skader enheten og motstanden mot Japan, framkaller splid og uenighet blant massene, og bekjemper framsteg og trekker folk bakover. Hvordan kan vi skille det gode fra det dårlige — ut fra motivet (den subjektive viljen) eller ut fra virkninga (samfunnsmessig praksis)? Idealister legger vekt på motivet og ser bort fra virkninga, mens mekaniske materialister legger vekt på virkninga og ser bort fra motivet. I motsetning til begge disse synspunktene holder vi som dialektiske materialister, fast på enheten mellom motiv og virkning. Motivet om å tjene massene er uløselig knytta til virkninga, som er å vinne oppslutning fra massene. Det må være enhet mellom disse to tingene. Dersom motivet er å tjene personlige interesser eller en liten klikk, så er det ille. Det er heller ikke bra dersom motivet er å tjene massene, mens virkninga ikke er til fordel for dem og ikke vinner oppslutning fra dem. Når vi undersøker den subjektive viljen til en forfatter eller kunstner, det vil si om motivet hans er riktig og godt, dømmer vi ikke ut fra hans egne erklæringer, men ut fra den virkninga handlingene hans (hovedsakelig verkene hans) har på massene i samfunnet. Kriteriet for å bedømme subjektiv vilje eller motiv er samfunnsmessig praksis og den virkninga den får. Vi vil ikke ha sektetisme i litteratur- og kunstkritikken vår. Ut fra det allmenne prinsippet om enhet for å gjøre motstand mot Japan må vi godta litterære og kunstneriske verker som gjenspeiler mange ulike politiske syn. Men samtidig må kritikken vår være prinsippfast. Vi må kritisere skarpt og forkaste alle litterære og kunstneriske verker som gir uttrykk for syns-

punkter retta mot nasjonen, vitenskapen, massene og kommunistpartiet, fordi både motivet bak og virkninga av disse såkalte litterære og kunstneriske verkene er å undergrave enheten i motstanden mot Japan. Ut fra det kunstneriske kriteriet er alle verker som har høyere kunstnerisk kvalitet, gode eller forholdsvis gode, mens de som har lavere kunstnerisk kvalitet er dårlige eller forholdsvis dårlige. Her må vi sjølsagt også ta med den samfunnsmessige virkninga i vurderinga. Det fins knapt en forfatter eller kunstner som ikke mener at hans egne verker er vakre, og kritikken vår bør tillate fri kappestrid mellom alle former for kunstverker. Men det er også helt nødvendig å komme med en riktig kritikk av disse verkene ut fra vitenskapelige kunstkriterier, slik at kunst som ligger på et lavere nivå litt etter litt kan bli heva til et høyere nivå, og slik at kunst som ikke oppfyller de krava kampen til de breie massene stiller, kan bli omforma til kunst som gjør det.

Det fins altså et politisk og et kunstnerisk kriterium. Hva er forholdet mellom dem? Politikk kan ikke likestilles med kunst, og en allmenn verdensanskuelse kan heller ikke likestilles med metodene for å skape eller kritisere kunst. Vi nekter ikke bare for at det fins et abstrakt og absolutt uforanderlig politisk kriterium, vi nekter også for at det fins et abstrakt og absolutt uforanderlig kunstnerisk kriterium. I alle klassesamfunn har hver klasse sine egne politiske og kunstneriske kriterier. Men i alle klassesamfunn stiller alle klasser uten unntak det politiske kriteriet i første rekke og det kunstneriske kriteriet i andre rekke. Borgerskapet vraker alltid den proletariske litteraturen og kunsten, uansett hvor stor kunstnerisk verdi den har. Proletariatet må på samme vis skille mellom litterære og kunstneriske verker fra tidligere tider og avgjøre hvilken holdning det skal ta til dem først etter at det har undersøkt hvordan disse verkene stiller seg til folket, og om de har spilt ei progressiv historisk rolle eller ikke. Noen verker som er loddrett reaksjonære politisk, kan ha en viss kunstnerisk verdi. Jo mer reaksjonært innholdet er, og jo større den kunstneriske verdien er, jo giftigere er de for folket, og jo større grunn er det til å forkaste dem. Motsigelsen mellom det reaksjonære politiske innholdet og den kunstneriske forma er et felles kjennetegn for litteraturen og kunsten til alle utbytterklasser i deres forfallsperioder. Det vi krever er enhet mellom politikk og kunst, enhet mellom innhold og form, enhet mellom revolusjonært politisk innhold og mest mulig fullkommen kunstnerisk form. Kunstverker som mangler kunstnerisk verdi, har ingen kraft uansett

hvor progressive de er politisk. Derfor er vi mot både tendensen til å skape kunstverker med et feilaktig politisk syn og tendensen til «plakat- og slagordstil», som har et riktig politisk syn, men mangler kunstnerisk kraft. I spørsmål om litteratur og kunst må vi føre en kamp på to fronter.

Begge disse tendensene fins i tenkninga til mange kamerater. Ganske mange kamerater har lett for å forsømme den kunstneriske sida. Derfor er det nødvendig å ta sikte på å heve det kunstneriske nivået. Men slik jeg ser det, er den politiske sida et større problem i dag. Noen kamerater mangler grunnleggende kjennskap til politikk, og derfor har de alle slags uklare ideer. La meg trekke fram noen få eksempler fra Yenán.

«Teorien om menneskenaturen». Fins det noe sånt som en menneskenatur? Sjølsagt gjør det det. Men det fins bare konkret menneskenatur, ingen abstrakt menneskenatur. I klassesamfunnet fins det bare menneskenatur som har klassekarakter. Det fins ingen menneskenatur som står over klassene. Vi er for menneskenaturen til proletariatet og folkemassene. Godseierklassen og borgerskapet er for menneskenaturen til sine egne klasser, men de sier det ikke åpent. De prøver å gi inntrykk av at det er den eneste menneskenaturen som fins. Den menneskenaturen som en del småborgerlige intellektuelle priser i høye orde-lag, er også skilt fra folkemassene, eller står i motsetning til dem. Det de kaller menneskenatur er egentlig ikke noe annet enn borgerlig individualisme. Derfor står den proletariske menneskenaturen i deres øyne i motsetning til menneskenaturen. «Teorien om menneskenaturen» som noen i Yenán forsvarer og legger til grunn for den såkalte litteratur- og kunstteorien sin, framstiller saka akkurat slik, og er fullstendig feilaktig.

«Det grunnleggende utgangspunktet for litteraturen og kunsten er kjærlighet, menneskekjærlighet.» Kjærligheten kan godt tjene som utgangspunkt, men det fins ett som er mer grunnleggende. Kjærlighet som ide er et produkt av objektiv praksis. Vi tar slett ikke utgangspunkt i ideer, men i objektiv praksis. De forfatterne og kunstnerne våre som kommer fra de intellektuelles rekke, er glade i proletariatet fordi samfunnet har fått dem til å føle at de deler skjebne med proletariatet. Vi hater den japanske imperialismen fordi den japanske imperialismen undertrykker oss. Det fins absolutt ikke noe slikt i verden som kjærlighet eller hat uten grunn, uten årsak. Når det gjelder den så-

kalte menneskekjærligheten, så har det ikke vært noen slik altomfattende kjærlighet etter at menneskeheten blei delt inn i klasser. Alle herskerklassene før i tida likte å preke denne menneskekjærligheten, og det samme gjorde mange såkalte vismenn og kloke folk, men ingen har virkelig praktisert den noen gang, for det er umulig i classesamfunnet. Først når klassene er avskaffa over hele verden, vil det finnes ekte menneskekjærlighet. Klassene har delt samfunnet i mange antagonistiske grupperinger. Når klassene er avskaffa vil det finnes allmenn menneskekjærlighet, men ikke nå. Vi kan ikke elske fiendene våre, vi kan ikke elske det som er sjukt i samfunnet, målet vårt er å ødelegge det. Dette er sunn fornuft. Er det mulig at noen av forfatterne og kunstnerne våre fortsatt ikke forstår dette?

«Litterære og kunstneriske verker har alltid lagt like stor vekt på det lyse og det mørke, halvparten av det ene og halvparten av det andre.» Denne uttalelsen inneholder mange rørete ideer. Det er ikke sant at litteraturen og kunsten alltid har gjort dette. Mange småborgerlige forfattere har aldri oppdaga den lyse sida. Verkenes deres framstillinger bare den mørke sida, og er kjent som «avsløringslitteratur». Noen av verkene deres forkynner rett og slett bare pessimisme og livstrøtthet. På den andre sida skildrer sovjetlitteraturen i perioden med den sosialistiske oppbygginga først og fremst det lyse. Den beskriver også mangler i arbeidet, og skildrer negative skikkelser, men det tjener bare til å framheve det lyse i bildet som helhet og skjer ikke på grunnlag av det såkalte «halvparten av det ene og halvparten av det andre». I borgerskapets reaksjonsperioder skildrer borgerlige forfattere og kunstnere de revolusjonære massene som pøbler og seg sjøl som helgener. Slik snur de opp ned på det lyse og det mørke. Bare ekte revolusjonære forfattere og kunstnere kan løse problemet om de skal lovprise eller avsløre på riktig måte. Alle de mørke kreftene som skader folkemassene, må avsløres, og alle de revolusjonære kampene til folkemassene må lovprises. Dette er den grunnleggende oppgava til revolusjonære forfattere og kunstnere.

«Oppgava til litteraturen og kunsten har alltid vært å avsløre.» Akkurat som den forrige, skyldes denne påstanden manglende kjennskap til historievitenskap. Som vi har vist, har litteraturen og kunsten aldri bare tatt sikte på å avsløre. For revolusjonære forfattere og kunstnere kan emnet for avsløringer aldri være massene, men bare angriperne, utbytterne og undertrykkerne og den dårlige innflytelsen de har på fol-

ket. Massene har også sine mangler, og de må overvinnes ved kritikk og sjølkritikk innafor folkets rekke. Slik kritikk og sjølkritikk er også ei av de viktigste oppgavene til litteraturen og kunsten. Men vi må ikke se på dette som ei slags «avsløring av folket». Når det gjelder folket, er det først og fremst spørsmål om skolering og nivåheving. Bare kontra-revolusjonære forfattere og kunstnere framstiller folket som «fødte tosker» og de revolusjonære massene som «tyrannisk pøbel».

«Dette er fortsatt perioden for satiriske essay, og vi trenger fortsatt Lu Hsuns stil.» Lu Hsun levde under herredømmet til de mørke kreftene, og var fratatt yringsfriheten. Som våpen i kampen brukte han essay fulle av sviende satire og iskald ironi, og det gjorde han helt rett i. Vi må også henge ut fascistene, de kinesiske reaksjonære og alt som skader folket, til spott og spe. Men i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og de anti-japanske baseområdene bak fiendens linjer, er revolusjonære forfattere og kunstnere sikra full frihet og demokrati, og det er bare kontrarevolusjonære som er nekta disse rettene. Her kan vi ikke rett og slett bruke den essay-forma som Lu Hsun nytta. Her kan vi skrike av full hals. Vi har ikke bruk for tilsørte uttrykk og omskrivninger, som er vanskelige å forstå for folket. Når Lu Hsun tok for seg folket og ikke fiendene deres i den «satiriske essay-perioden», gjorde han aldri narr av det revolusjonære folket og det revolusjonære partiet, og han angrep dem aldri. Disse essayene var skrevet på en helt annen måte enn dem som retta seg mot fienden. Som vi allerede har sagt, er det nødvendig å kritisere manglene til folket, men når vi gjør det, må vi virkelig ta folkets standpunkt og snakke ut fra et helhjerta ønske om å verne og skolere folket. Å behandle kamerater som fiender er å gå over til fiendens standpunkt. Betyr dette at vi skal avskaffe satiren? Nei. Satire er alltid nødvendig. Men det fins ulike former for satire: Satire retta mot fienden, satire retta mot forbundsfellene våre, og satire retta mot våre egne — og i hvert tilfelle er innstillinga forskjellig. Vi er ikke mot satire i seg sjøl. Det vi må gjøre slutt på, er bruk av satire i hytt og vær.

«Ros og lovprising ligger ikke for meg. Verkene til dem som lovpriser det lyse, er ikke nødvendigvis store, og verkene til dem som skildrer det mørke er ikke nødvendigvis ynkelige.» Er du en borgerlig forfatter eller kunstner, lovpriser du ikke proletariatet, men borgerskapet, og er du en proletarisk forfatter eller kunstner, lovpriser du ikke borgerskapet, men proletariatet og det arbeidende folket — enten det ene eller

det andre. Verkene til dem som lovpriser borgerskapet er ikke nødvendigvis store, og verkene til dem som skildrer de mørke sidene ved borgerskapet er heller ikke nødvendigvis ynkelige. Verkene til dem som lovpriser proletariatet er ikke nødvendigvis ubetydelige, men verkene til dem som skildrer de såkalte «mørke sidene» til proletariatet, er nødt til å være ynkelige — er ikke dette historiske kjensgjerninger når det gjelder litteraturen og kunsten? Hvorfor skulle vi ikke lovprise folket som skaper menneskehetens historie? Hvorfor skulle vi ikke lovprise proletariatet, kommunistpartiet, nydemokratiet og sosialismen? Det fins en type mennesker som ikke eier begeistring for folkets sak, som står på sidelinja og ser kjølig på kampene og seirene til proletariatet og fortroppen deres. Det de er interessert i, og aldri blir trøtte av å lovprise, er seg sjøl, og i tillegg kanskje et par typer fra sin egen lille klikk. Slike småborgerlige individualister er sjølsagt ikke villige til å lovprise handlingene og de gode egenskapene til det revolusjonære folket eller til å styrke deres kampmot og seiersvisshet. Den slags folk er bare termitter i de revolusjonære rekkene. Det revolusjonære folket har sjølsagt ikke bruk for disse «sangerne».*

«Det er ikke et spørsmål om standpunkt. Klassestandpunktet mitt er riktig, jeg har god vilje og jeg forstår godt hva det gjelder, men jeg er ikke flink til å uttrykke meg, og derfor blir virkninga dårlig.» Jeg har allerede snakka om det dialektisk-materialistiske synet på motiv og virkning. Nå har jeg lyst til å spørre: Er ikke spørsmålet om virkninga et spørsmål om standpunkt? En som bare går etter motiv og ikke spør etter virkninga av det han gjør, er som en lege som bare skriver ut medisiner, men ikke bryr seg om hvor mange pasienter som dør av dem, eller som et politisk parti som bare kommer med uttalelser, men ikke bryr seg med om de blir satt ut i livet. En kan med rette spørre: Er dette et riktig standpunkt? Og er viljen bak det god? Sjølsagt kan det skje feil sjøl om en har tatt omsyn til virkninga på forhånd, men er viljen god når en fortsetter i den samme gamle tralten etter kjensgjerningene har bevist at virkninga er dårlig? Når vi vurderer et parti eller en lege, må vi se på praksis, på virkninga. Det samme gjelder når vi skal vurdere en forfatter. En som virkelig har god vilje, må ta omsyn til virkninga, oppsummere erfaringene og studere metodene, eller, hvis

* I Kina fins det en slags store termitter som gnager over stilkene på avlinga rett under bakken. Om kvelden kan en ofte høre dem lage lyder som minner om fuglesang — *Red.*

det dreier seg om skapende arbeid, uttrykksmidlene. En som virkelig har god vilje, må kritisere manglene og feilene i sitt eget arbeid ytterst oppriktig, og bestemme seg for å rette på dem. Det er nettopp slik kommunister bruker metoden med sjølkritikk. Dette er det eneste riktige standpunktet. Og det er bare i en slik prosess med alvorlig og ansvarsbevisst praksis at det er mulig å forstå litt etter litt hva som er det riktige standpunktet, og steg for steg gjøre det til sitt eget. Dersom en ikke beveger seg i denne retninga i praksis, dersom en nøyer seg med å slå sjøltilfreds fast at en «forstår godt», da har en i virkeligheten ikke forstått noe i det hele tatt.

«Å oppfordre oss til å studere marxismen er å gjenta feilen med den dialektisk-materialistiske skapermetoden, og det vil skade skapertrangen vår.» Å studere marxismen betyr å se verden, samfunnet og litteraturen og kunsten fra synsvinkelen til den dialektiske og historiske materialismen. Det betyr ikke å legge inn filosofiske forelesninger i de literære og kunstneriske verkene. Marxismen omfatter, men kan ikke erstatte, realismen når en skaper litteratur og kunst. På samme vis omfatter den atom- og elektronteoriene i fysikken, men kan ikke erstatte dem. Tomme, tørre, dogmatiske formler ødelegger virkelig skapertrangen, og ikke bare den, først ødelegger de marxismen. Dogmatisk «marxisme» er ikke marxisme, det er anti-marxisme. Betyr det at marxismen ikke ødelegger skapertrangen? Jo, det gjør den. Den ødelegger avgjort skapertrang som er føydal, borgerlig, småborgerlig, liberalistisk, individualistisk, nihilistisk, innstilt på kunst for kunstens egen skyld, aristokratisk, råttten eller svartsynt og all annen slags skapertrang som er fremmed for folkemassene og proletariatet. Bør ikke disse formene for skapertrang ødelegges hos proletariske forfattere og kunstnere? Jeg mener de bør ødelegges, og det grundig. Og mens de blir ødelagt, kan en bygge opp noe nytt.

V

De problemene vi har drøfta her, fins i litteratur- og kunstkretser i Yen-an. Hva viser det? Det viser at det fortsatt fins feilaktig arbeidsstil i alvorlig utstrekning i litteratur- og kunstkretsene våre, og at det fortsatt er mange feil blant kameratene våre, som for eksempel idealisme, dogmatisme, svermeri, tomt prat, forakt for praksis og avstand fra massene. Alt dette krever en effektiv og alvorlig korrigeringskampanje.

Vi har mange kamerater som ennå ikke er helt klar over forskjellen mellom proletariatet og småborgerskapet. Det er mange partimedlemmer som har slutta seg til kommunistpartiet organisatorisk, men som ennå ikke fullt ut, eller ikke i det hele tatt har slutta seg til partiet ideologisk. De som ikke har slutta seg til partiet ideologisk, har fortsatt hødet fullt av en mengde møkk fra utbytterklassene, og de har ikke peiling på hva proletarisk ideologi, kommunisme eller partiet er for noe. «Proletarisk ideologi?» tenker de. «Den samme gamle lekse!» De kan ikke få det inn i hodet at det slett ikke er lett å lære seg denne «lekse». Noen kommer aldri til å ha den minste snev av kommunisme så lenge de lever, og kan bare ende med å gå ut av partiet. Sjøl om flertallet i partiet og i rekkene våre er reine og ærlige, må vi altså gå grundig til verks og skape orden i sakene både ideologisk og organisatorisk dersom vi skal kunne lede den revolusjonære bevegelsen slik at den utvikler seg enda bedre og vinner raskere framgang. For å kunne skape orden i sakene organisatorisk, må vi først skape orden ideologisk. Vi må sette i gang en kamp der vi stiller den proletariske ideologien opp mot ikke-proletarisk ideologi. I litteratur- og kunstkretser i Yenan er det allerede starta en ideologisk kamp, og den er helt nødvendig. Intellektuelle som kommer fra småborgerskapet, prøver alltid på alle slags måter, også gjennom litteraturen og kunsten, å framheve seg sjøl og spre synspunktene sine. De vil at partiet og verden skal omskapes i deres bilde. Under slike omstendigheter er det vår plikt å ruske opp disse «kameratene» og si skarpt til dem: «Det der går ikke! Proletariatet kan ikke innrette seg etter dere. Å gi etter for dere ville i virkeligheten være å gi etter for storgodseierklassen og storborgerskapet og ta sjansen på å undergrave partiet og landet vårt.» Hvem må vi da gi etter for? Vi kan bare forme partiet og verden i bildet til den proletariske fortroppen. Vi håper at kameratene våre i litteratur- og kunstkretsene vil innse hvor alvorlig denne store debatten er og ta aktivt del i kampen slik at alle kameratene kan bli sunne, og rekkene våre virkelig sammensveisa og konsolidert ideologisk og organisatorisk.

På grunn av forvirra tenkning greier ikke mange av kameratene våre helt å trekke et virkelig skille mellom de revolusjonære baseområdene våre og Kuomintang-områdene, og derfor gjør de mange feil. En god del av kameratene har kommet hit fra kvistromma i Shanghai. Fra kvistromma til de revolusjonære baseområdene har de ikke bare flytta fra ett sted til et annet, men fra en historisk epoke til en annen. Det ene

samfunnet er halvføydalt og halvkolonialt og står under herredømmet til storgodseierne og storborgerskapet. Det andre er et revolusjonært nydemokratisk samfunn under ledelse av proletariatet. Å komme til de revolusjonære basene betyr å komme inn i en epoke uten like i flere tusen års kinesisk historie, en epoke der folkemassene har statsmakta. Her er folket som omgir oss, og dem vi skal rette propagandaen vår til, helt annerledes. Den gamle epoken er over og kommer aldri igjen. Derfor må vi smelte sammen med de nye massene uten å nøle. Som jeg har sagt før, dersom noen kamerater som lever blant disse nye massene fortsatt «mangler kjennskap og forståelse» og fortsatt er «helter som ikke veit hvor de skal vise motet sitt», så kommer de til å få det vanskelig når de drar ut til landsbyene, ja de kommer til å få det vanskelig her i Yen-an også. Noen kamerater tenker kanskje: «Det er nok best at jeg fortsetter å skrive for leserne i det store baklandet.¹⁰ Det er et arbeid jeg kan, og det har 'nasjonal betydning'.» Denne ideen er fullstendig feilaktig. Det store baklandet endrer seg også. Leserne der venter at forfatterne i de revolusjonære baseområdene skal fortelle dem om det nye folket og den nye verden og ikke kjede dem med de samme gamle historiene. Derfor får et verk større nasjonal betydning jo mer direkte det er retta til massene i de revolusjonære baseområdene. I *De nitten*¹¹ fortalte Fadejev bare historia om en liten geriljaenhet. Dette verket blei slett ikke skrevet for å falle i smak hos leserne i den gamle verden. Likevel har boka hatt innflytelse over hele verden. I Kina har den i alle fall som dere veit, hatt svært stor innflytelse. Kina er på veg framover, ikke bakover, og det er de revolusjonære baseområdene som leder Kina framover, og ikke noen av de tilbakeliggende, bakstreverske områdene. I løpet av korrigeringsbevegelsen må kameratene våre aller først forstå dette grunnleggende spørsmålet.

Ettersom det er livsviktig å gå inn i og bli en del av den nye epoken, massenes epoke, er det nødvendig å løse problemet med forholdet mellom den enkelte og massene grundig. Disse to verselinjene fra et dikt av Lu Hsun må være vårt motto:

*Med bister mine og kaldt blick trosser jeg tusen pekende fingrer.
Med hodet bøyd som en villig okse tjener jeg barna.*¹²

De «tusen pekende fingrene» er fiendene våre, og vi kommer aldri til å bøye oss for dem, uansett hvor grusomme de blir. «Barna» betyr her

7. — Mao bind 3.

proletariatet og massene. Alle kommunister, alle revolusjonære, alle revolusjonære litteratur- og kunstarbeidere må ha Lu Hsun som forbilde og være «okser» for proletariatet og massene, og bruke kreftene på denne oppgava til siste åndedrag. Intellektuelle som vil smelte sammen med massene, som vil tjene massene, må gå gjennom en prosess der de og massene blir godt kjent med hverandre. Denne prosessen kan — og kommer helt sikkert til å — føre med seg mye smerte og gnisninger, men har dere den viljen som skal til, klarer dere å fylle disse krava.

I dag har jeg bare drøfta noen av spørsmåla om den grunnleggende innrettinga til litteratur- og kunstbevegelsen vår. Det står igjen mange konkrete problemer som krever videre studier. Jeg er overbevist om at kameratene her er fast bestemt på å gå i denne retninga. I løpet av korrigeringsbevegelsen og den lange perioden med studier og arbeid i framtida er jeg helt sikker på at dere vil klare å omforme dere sjøl og kunsten deres, skape mange fine verker som folkemassene vil ønske varmt velkommen, og føre litteratur- og kunstbevegelsen i de revolusjonære baseområdene og i hele Kina videre til et nytt, ærerikt stadium.

NOTER

1. Se Lenin, «Partiorganisasjonen og partilitteraturen», (1905) der han beskriver kjennetegna til den proletariske litteraturen slik:

Det kommer til å bli en fri litteratur, fordi sosialismens ide og samfølelsen med det arbeidende folket, og ikke grådighet og karrierejag, kommer til å trekke stadig nye krefter over til seg. Det kommer til å bli en fri litteratur, fordi den vil tjene, ikke ei matlei heltinne, ikke de «ti tusen privilegerte» som kjeder livet av seg og lir av fetthjertè, men millioner og titalls millioner arbeidende mennesker — landets blomst, styrke og framtid. Det kommer til å bli en fri litteratur, som befrukter det nyeste i den revolusjonære tenkninga til menneskeheten med erfaringene og det levende arbeidet til det sosialistiske proletariatet, og skaper ei uavbrutt gjensidig påvirkning mellom erfaringer fra fortida (den vitenskapelige sosialismen, som har fullført sosialismens utvikling fra de primitive, utopiske former) og erfaringene frå våre dager (kampen til kameratene fra arbeiderklassen i dag). (*Samla verker*, eng. utg., bind 10, s. 48—49. På norsk i Røde Fane nr. 5/6-78 s. 91)

2. Liang Shih-chiu var medlem av det kontrarevolusjonære nasjonalsosialistiske partiet. Han propaganderte i lang tid for de ideene det reaksjonære amerikanske borgerskapet sto for innafør litteraturen og kunsten. Han kjempa hardnakka mot revolusjonen og rakka ned på revolusjonær litteratur og kunst.

3. Chou Tso-jen og Chang Tzu-ping kapitulerte for de japanske angriperne etter at japanerne okkuperte Peking og Shanghai i 1937.

4. Lu Hsun, «Mitt syn på Forbundet av forfattere på venstrefløya» i samlinga *To hjerter, Samla verker*, kinesisk utg., bind 4.

5. Se Lu Hsuns essay «Døden», i «Tillegg», *Den siste essaysamlinga skrevet på et kvistrom i halvkonseksjonsområdet, Samla verker*, kinesisk utg., bind 6.

6. «Den vesle gjetergutt» er en populær kinesisk folkeoperette med bare to roller, en gjetergutt og ei landsbyjente, som synger en duett med spørsmål og svar. I begynnelsen av motstandskrigen mot Japan blei dette stykket brukt, med ny tekst, for å spre propaganda mot Japan. Det gjorde stor lykke hos pulikum ei tid.

7. De kinesiske skrifttegnene for disse seks orda er enkle å skrive, med bare noen få streker. De var gjerne med i de første oppgavene i gamle lærebøker for nybegynnere.

8. «Vårsnøen» og «Sangen om fattigbøndene» var sanger fra kongeriket Chu i det tredje hundreåret f. Kr. Musikken til «Vårsnøen» lå på et høyere nivå enn musikken til «Sangen om fattigbøndene». I «Sung Yus svar til kongen av Chu» i prins Chao Mings *Antologi av prosa og poesi* blir historia fortalt slik: Når noen sang «Vårsnøen» i Chu-hovedstaden var det bare ti-tjue mennesker som sang med, men når «Sangen om fattigbøndene» blei sunget, stemte flere tusen i.

9. Se Lenin «Partiorganisasjonen og partilitteraturen» (1905): «Litteraturen må bli en del av proletariatets felles sak, en 'skruer og et hjul' i et eneste stort sosialdemokratisk maskineri som blir satt i bevegelse av hele den politisk bevisste fortroppen til hele arbeiderklassen.» (*Samla verker*, eng. utg., bind 10, s. 45. På norsk i Røde Fane nr. 5/6-78 s. 89)

10. Under motstandskrigen pleide en å kalle de veldige områdene i Sørvest- og Nordvest-Kina som de japanske inntrengerne ikke hadde okkupert, og som Kuomintang hadde herredømme over, for det store baklandet. «Det lille baklandet» var de anti-japanske baseområdene bak fiendens linjer, som kommunistpartiet leda.

11. *De nitten* av den berømte sovjetiske forfatteren Alexander Fadejev, blei utgitt i 1927 og oversatt til kinesisk av Lu Hsun. Romanen skildrer den kampen ei partisanavdeling av arbeidere, bønder og revolusjonære intellektuelle førte i Sibir mot de kontrarevolusjonære bandene under borgerkrigen i Sovjetunionen. (Norsk utgave, Forlaget Oktober 1978 — *Red.*)

12. Disse to verselinjene er fra Lu Hsuns «Harselas med meg sjøl» i *Samling utafor samlinga, Samla verker*, kinesisk utg., bind 7.

EN SVÆRT VIKTIG POLITIKK

7. september 1942

Helt sia sentralkomiteen i partiet la fram politikken for «bedre væpna styrker og enklere forvaltning»¹, har partiorganisasjonene i mange anti-japanske baseområder satt denne politikken ut i livet, eller lagt planer for å gjøre det, i samsvar med direktivene fra sentralkomiteen. De ledende kameratene i grenseområdet mellom Shansi, Hopei, Shantung og Honan har virkelig gitt seg i kast med dette arbeidet, og er et forbilde når det gjelder «bedre væpna styrker og enklere forvaltning». Men i noen baseområder har ikke kameratene gjort særlig alvorlige forsøk på det fordi de ikke har forstått denne politikken skikkelig. De forstår fortsatt ikke hvilket forhold denne politikken står i til den situasjonen vi er oppe i nå, og til andre deler av partiets politikk, eller så ser de ikke på den som svært viktig. Denne saka er blitt drøfta flere ganger før i Frigjøringsbladet, og nå vil vi gjerne forklare den grundigere.

Alle de politiske linjene til partiet er retta inn på å slå de japanske inntrengerne. Fra og med det femte året har motstandskrigen faktisk gått inn i sitt siste stadium, stadiet med kamp for seieren. I dette stadiet er situasjonen forskjellig fra det første og andre krigsåret, og også fra det tredje og fjerde. Et kjennetegn på det femte og sjette krigsåret er at det ligger svært store vansker foran oss, sjøl om seieren nærmer seg. Vi er med andre ord i «mørket før dag gry». På dette stadiet har vi en slik situasjon i alle de landa som kjemper mot fascismen, og i hele Kina også. Det gjelder ikke bare i baseområdene til Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, sjøl om situasjonen er mer skjerpa her. Vi strever hardt for å slå de japanske inntrengerne på to år. Det kommer til å bli to uhyre harde år, svært forskjellige fra de to første

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne lederartikkelen for Frigjøringsbladet i Yenan.

krigsåra og også fra det tredje og fjerde. Lederne for det revolusjonære partiet og den revolusjonære hæren må være klar over disse særtrekka på forhånd. Er de ikke det, kommer de rett og slett til å bli feid med av det som skjer, og da vil de ikke klare å sikre seieren uansett hvor mye de anstrenger seg. Da vil de til og med kunne sette revolusjonen i fare. Sjøl om situasjonen i de anti-japanske baseområdene bak fiendens linjer allerede er flere ganger vanskeligere enn før, er vanskene ennå ikke uoverkommelige. Dersom vi ikke fører en riktig politikk nå, kommer vanskene til å vokse over hodet på oss. Folk flest har lett for å dømme etter vilkåra slik de var før eller slik de er nå, og bli vileda til å tru at framtida ikke blir særlig annerledes. De er ikke i stand til å forutse at skipet kan støte på undervannsskjær, holde hodet kaldt og styre klar av disse skjæra. Hvilke undervannsskjær er det som ligger i skipsleia for motstandskrigen? Det er de uhyre alvorlige materielle vanskene i det siste stadiet av krigen. Sentralkomiteen i partiet har pekt på dem og oppfordra oss til å være på vakt og styre klar av dem. Mange av kameratene våre forstår dette allerede, men andre gjør det ikke, og det er den første hindringa vi må overvinne. Vi trenger enhet i motstandskrigen, og enhet fører med seg vansker. Disse vanskene er politiske. Vi har vært ute for dem før, og vi kan komme ut for dem igjen i framtida. De siste fem åra har partiet vårt gjort en kjempeinnsats, og overvunnet dem litt etter litt. Parolen vår er å styrke enheten, og det må vi fortsette med å gjøre. Men det fins andre slags vansker, de materielle vanskene. De kommer til å vokse og bli større og større. I dag tar noen kamerater lett på dette, og er ikke klar over hvordan situasjonen er. Derfor må vi få dem til å innse det. Alle kameratene i de anti-japanske baseområdene må skjønne at de materielle vanskene er nødt til å bli mer alvorlige fra nå av, at vi må overvinne dem, og at politikken med «bedre væpna styrker og enklere forvaltning» er et av de viktigste midlene for å gjøre det.

Hvorfor er politikken med bedre væpna styrker og enklere forvaltning viktig for å overvinne de materielle vanskene? Det er klart at den militære situasjonen i baseområdene i dag, og i enda større grad den situasjonen vi kommer til å stå oppe i i framtida, krever at vi ikke klyngr oss til gamle synspunkter. Det veldige militærapparatet vårt var i samsvar med de forholda vi hadde før. Situasjonen da tillot, og gjorde det nødvendig, at vi hadde dette apparatet. Men nå er det annerledes. Baseområdene har skrumpa inn, og de vil kanskje fortsette å skrump

inn ei stund. Det er heva over tvil at vi ikke kan holde på det samme veldige militærapparatet som før. Det er allerede en motsigelse mellom militærapparatet vårt og den militære situasjonen, og den motsigelsen må vi løse. Målet til fienden er å skjerpe denne motsigelsen, og derfor fører han politikken med å «brenne alt, drepe alle, plyndre alt». Der-
som vi beholder det veldige militærapparatet vårt, kommer vi til å gå rett i fella hans. Dersom vi skjærer ned på det og får bedre væpna styrker og enklere forvaltning, kommer militærapparatet vårt til å holde seg sterkt, sjøl om det blir mindre. Ved å løse denne motsigelsen som er av typen «stor fisk på grunt vann», og ved å tilpasse militærapparatet vårt til den militære situasjonen, skal vi vise oss enda sterkere. Da kan vi slett ikke bli slått av fienden, men vi skal slå han til slutt. Det er derfor vi sier at politikken med «bedre væpna styrker og enklere forvaltning», som sentralkomiteen i partiet har lagt fram, er en svært viktig politikk.

Men menneskenes tanker har lett for å bli bundet av omstendigheter og vaner. Ikke en gang revolusjonære kan unngå det bestandig. Vi skapte sjøl dette veldige militærapparatet, og vi tenkte ikke over at vi sjøl skulle bli nødt til å skjære ned på det en dag. Nå som tida er inne til å gjøre det, kvier vi oss og syns det er svært vanskelig. Fienden kaster seg over oss med det veldige militærapparatet sitt, og hvordan kan vi da våge å skjære ned på vårt eget? Om vi gjør det, kommer vi til å føle at styrkene våre er for små til å hamle opp med fienden. Slike bekymringer skyldes nettopp at en er bundet av omstendigheter og vaner. Når været endrer seg, blir det nødvendig å skifte klesdrakt. Det må vi gjøre hvert år når våren går over til sommer, sommeren til høst, høsten til vinter og vinteren til vår. Men på grunn av vanens makt er det noen som ikke gjør det til rett tid, og de blir sjuke. Forholda i baseområdene krever allerede nå at vi legger vekk vinterplagga og tar på oss sommerklær, slik at vi kan bevege oss lett og ledig i kampen mot fienden. Men vi er fortsatt tynga ned av tjukke klær, og helt usikket til strid. Når det gjelder spørsmålet om hvordan vi kan hamle opp med det veldige militærapparatet til fienden, kan vi lære av eksempelet om hvordan apekongen ordna opp med prinsesse jernvifte. Prinsessa var en fryktinngytende demon, men apekongen skapte seg om til et bitte lite insekt, tok seg inn i magen hennes og overmanna henne.² Liu Tsung-yuans beskrivelse av «Eselet i Kweichow»³ kan også gi oss verdifulle lærdommer. Et esel blei tatt med til Kweichow. Det så digert ut, og sy-

net av det skremte en liten tiger. Men til slutt blei dette digre eselet spist opp av den vesle tigersen. Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen er apekongen eller den vesle tigersen, og de er fullt i stand til å hamle opp med den japanske demonen eller eselet. Nå er det absolutt nødvendig for oss å gjøre noen forandringer og gjøre oss mindre, men sterkere. Da blir vi uovervinnelige.

NOTER

1. Nå blir uttrykket «bedre væpna styrker og enklere forvaltning» brukt i vid betydning, og er ikke lenger begrensa til militære saker. Det antyder omlegging innafor organisasjoner og i personell, og forenkling av forvaltning og arbeidsmetoder.

2. Historia om hvordan apekongen Sun Wu-kung skapte seg om til et bitte lite insekt og overvant prinsesse jernvifte står i den kinesiske romanen *Hsi Yu Chi (Pilgrimsferd til Vesten)*, kapittel 59.

3. Liu Tsung-yuan (773—819) var en stor kinesisk forfatter under Tang-dynastiet. Boka hans, *Tre lignelser*, inneholder «Eselet i Kweichow», som forteller om hvordan en tiger i Kweichow blei skremt da den så et esel for første gang. Men da tigersen oppdaga at eselet ikke kunne gjøre noe annet enn å skryte og sparke bakut, kasta den seg over eselet og åt det opp.

VENDEPUNKTET I DEN ANDRE VERDENSKRIGEN

12. oktober 1942

Den britiske og amerikanske pressa har sammenlikna slaget om Stalin-grad med slaget om Verdun, og «det røde Verdun» er nå berømt over hele verden. Denne sammenlikninga er ikke helt treffende. Slaget om Stalingrad er vesensforskjellig fra slaget om Verdun i den første verdenskrigen. Men de har dette til felles: Nå som da lar mange seg villedes av den tyske offensiven til å tru at Tyskland ennå kan vinne krigen. I 1916 satte de tyske styrkene i verk flere angrep på den franske festninga Verdun, to år før den første verdenskrigen slutta vinteren 1918. Øverstkommanderende ved Verdun var den tyske kronprinsen, og styrkene som blei kasta inn i slaget, var kremen av den tyske hæren. Slaget var avgjørende. Etter at de rasende tyske stormangrepa hadde slått feil, hadde den tysk-østerisk-tyrkisk-bulgarske blokka ikke noen framtid, og fra da av tårna vanskene seg opp for den. Tilhengerne forlot den, den gikk i oppløsning, og til slutt brøt den sammen. Men på den tida forsto ikke den engelsk-amerikansk-franske blokka denne situasjonen. De trudde at den tyske hæren fortsatt var svært mektig, og de var ikke klar over at seieren nærma seg for dem. Historisk sett fører alle reaksjonære krefter på randa av utslettelse uten unntak en siste desperat kamp mot de revolusjonære kreftene. Noen revolusjonære lar seg føre bak lyset for ei tid av denne tilsynelatende styrken som bare dekker over indre svakhet, for de forstår ikke det som er vesentlig, nemlig at fienden er i ferd med å bli utsletta mens de sjøl er i ferd med å vinne. Framveksten av de fascistiske kreftene og den aggresjonskrigen de har ført i noen år, er nettopp uttrykk for en slik siste desperat

Denne lederartikkelen blei skrevet av kamerat Mao Tsetung for Frigjøringsbladet i Yenan.

kamp, og i denne krigen er angrepet på Stalingrad uttrykket for den siste desperate kampen til fascismen sjøl. Ved dette vendepunktet i historia har også mange i den anti-fascistiske verdensfronten blitt ført bak lyset av den grusomme framtoninga til fascismen, og de har ikke klart å avdekke dens vesen. I førtiåtte dager raste det et innbitt slag, uten sdestykke i historia til menneskeheten — fra 23. august, da hele den tyske styrken kryssa det stedet der Don-elva gjør en sving og satte i gang storangrepet på Stalingrad, via 15. september, da noen tyske enheter brøt inn i industriområdet i den nordvestlige delen av byen, og helt fram til 9. oktober, da Det sovjetiske informasjonskontoret kunngjorde at den røde hæren hadde brutt den tyske innringinga av dette området. Til slutt blei dette slaget vunnet av de sovjetiske styrkene. I disse førtiåtte dagene venta utallige millioner mennesker i åndeløs spenning på de daglige meldingene om seier eller tilbakeslag som kom fra byen. Noen ganger fylte meldingene dem med uro, noen ganger med begeistring. Dette slaget er ikke bare vendepunktet i krigen mellom Sovjetunionen og Tyskland eller i den anti-fascistiske verdenskrigen. Det er et vendepunkt i historia til hele menneskeheten. I disse førtiåtte dagene var oppmerksomheten til verdens folk retta mot Stalingrad i enda større grad enn mot Moskva i oktober i fjor.

Det ser ut til at Hitler var forsiktig helt til han seira på vestfronten. Da han angrep Polen, da han angrep Norge, da han angrep Nederland, Belgia og Frankrike, og da han angrep Balkanlanda, konsentrerte han alle kreftene sine om ett mål av gangen, for han torde ikke spre dem. Etter seieren på vestfronten blei han ør av framgang og forsøkte å slå Sovjetunionen på tre måneder. Han satte i gang en offensiv mot dette veldige og mektige sosialistiske landet langs hele fronten som strekker seg fra Murmansk i nord til Krim i sør, og dermed spredde han styrkene sine. Nederlaget for Moskva-felttoget i oktober i fjor betydde slutten på det første stadiet i krigen mellom Sovjetunionen og Tyskland. Den første strategiske planen til Hitler hadde slått feil. Den røde hæren stansa den tyske offensiven i fjor og satte i verk en motoffensiv på alle frontene om vinteren. Dette var det andre stadiet i krigen mellom Sovjetunionen og Tyskland. Da begynte Hitler å trekke seg tilbake og gikk over til defensiven. Etter at han nå hadde gitt sin øverstkommanderende Brauchitsch avskjed og overtatt kommandoen sjøl, bestemte han seg for å gi opp planen om en offensiv over hele fronten. Han finkjemma Europa etter alle tilgjengelige styrker og forberedte en endelig of-

fensiv som han innbilte seg ville slå mot de livsviktige sentrene i Sovjetunionen, sjøl om den var begrensa til sørfronten. Dette skulle være en endelig offensiv, som ville avgjøre skjebnen for fascismen. Derfor samla Hitler så store styrker som mulig og flytta til og med en del av flya og stridsvognene hit fra fronten i Nord-Afrika. Med det tyske angrepet på Kertsj og Sevastopol i mai i år gikk krigen inn i sitt tredje stadium. Hitler samla en hær på 1 500 000 mann, som blei støtta av storparten av fly- og stridsvognstyrkene hans, og satte i gang en offensiv med en villskap uten like mot Stalingrad og Kaukasus. Han forsøkte å erobre disse to måla svært fort, for både å avskjære Volga og ta Baku. Etter det hadde han tenkt å rykke fram mot Moskva i nord og bryte gjennom til Persia-bukta i sør. Samtidig påla han de japanske fascistene å trekke sammen styrkene sine i Mandsjuria for å forberede et angrep på Sibir etter at Stalingrad var falt. Hitler håpa forgjeves å svekke Sovjetunionen så mye at han skulle kunne frigjøre hovedstyrken av den tyske hæren fra den sovjetiske krigsskueplassen for å ta seg av et engelsk-amerikansk angrep på vestfronten, og for å rane til seg ressursene i Det nære Østen og få kontakt med japanerne. Samtidig ville dette gjøre det mulig å frigjøre hovedstyrkene til den japanske hæren i nord, slik at de kunne trenge vestover mot Kina og sørover mot Storbritannia og De forente stater med trygge bakre områder. Det var slik Hitler rekna med å vinne seier for den fascistiske leiren. Men hvordan gikk det på dette stadiet? Hitlers planer stranda på den sovjetiske taktikken som besegla skjebnen hans. Sovjetunionen brukte politikken med først å lokke fienden langt inn, og så yte hardnakka motstand. Etter fem måneder med kamp har den tyske hæren verken makt å trenge fram til oljefelta i Kaukasus eller å ta Stalingrad, slik at Hitler er blitt tvunget til å stanse styrkene sine foran høye fjell og utafør en uinntakelig by, ute av stand til å rykke fram og ute av stand til å trekke seg tilbake. Han lir veldige tap, og er havna i ei blindgate. Nå er det alt oktober, og vinteren nærmer seg. Det tredje stadiet i krigen kommer snart til å være slutt, og det fjerde stadiet tar til. Ikke én av Hitlers strategiske angrepsplaner mot Sovjetunionen har lyktes. Med feilslaget fra i fjor sommer, da styrkene var oppdelte, i minne, konsentrerte Hitler kreftene sine på sørfronten i denne perioden. Men ettersom han fortsatt ønska både å avskjære Volga i øst og ta Kaukasus i sør i ett slag, delte han styrkene sine igjen. Han skjønnte ikke at styrken hans ikke svarte til ønskene hans, og nå er han fortapt — «Når bære-

stanga ikke er sikra i begge ender, glir bøkene av.» Sovjetunionen blir sterkere jo mer det slåss. Med sin strålende strategiske ledelse har Stalin vunnet initiativet fullstendig, og skyver Hitler mot avgrunnen overalt. Det fjerde stadiet i krigen, som begynner i vinter, betyr undergangen for Hitler.

Om vi sammenlikner stillinga for Hitler i det første og det tredje stadiet av krigen, kan vi se at han står på terskelen til det endelige nederlaget. I virkeligheten har den røde hæren nå stansa den tyske offensiven både ved Stalingrad og Kaukasus. Hitler er nå nesten utmatta etter å ha mislykkes i angrepa på Stalingrad og Kaukasus. De styrkene han greide å samle i løpet av vinteren, fra desember i fjor til mai i år, er allerede brukt opp. Om mindre enn en måned setter vinteren inn på den tysk-sovjetiske fronten, og Hitler vil måtte gå over til defensiven i all hast. Hele beltet vest og sør for Don er et svært sårbart område for ham, og den røde hæren kommer til å gå over til motoffensiv der. Av frykt for undergangen som truer han, kommer Hitler til å omorganisere styrkene sine enda en gang i vinter. Han må avverge farene både på øst- og vestfronten, og han klarer kanskje å skrape sammen det som er igjen av styrkene sine, utstyre dem og danne et par nye divisjoner. I tillegg kommer han til å vende seg til de tre fascistiske partnerne sine, Italia, Romania og Ungarn, for å få hjelp, og presse litt mer kanonføde ut av dem. Men han må være forberedt på veldige tap ved et vinterfelttog i øst, og på at den andre fronten blir åpna i vest. Italia, Romania og Ungarn blir motløse etterhvert som de skjønner at Hitler er ferdig, og de faller mer og mer fra. Kort sagt, etter 9. oktober er det bare en veg som er åpen for Hitler, og det er vegen til utslettelse.

Den røde hærens forsvar av Stalingrad i disse førtiåtte dagene likner på et vis forsvaret av Moskva i fjor. Det vil si at Hitlers plan for dette året har mislykkes, akkurat som planen hans for fjoråret. Men forskjellen er at sjøl om sovjetfolket fulgte opp forsvaret av Moskva med en vintermotoffensiv, måtte de likevel møte sommeroffensiven til den tyske hæren i år, dels fordi Tyskland og Tysklands medsamsvorne i Europa ennå hadde litt kampkraft igjen, og dels fordi Storbritannia og De forente stater drøydde med å åpne den andre fronten. Men nå, etter slaget for å forsvare Stalingrad, blir situasjonen en helt annen enn i fjor. På den ene sida kommer Sovjetunionen til å sette i gang enda en vintermotoffensiv i veldig omfang, Storbritannia og De forente stater kan ikke drøye lenger med å åpne den andre fronten (sjøl om en ikke

kan forutsi den nøyaktige datoen ennå), og som svar på det kommer Europas folk til å reise seg. På den andre sida har ikke Tyskland og Tysklands europeiske medsammensvorne lenger styrke til å sette i gang storoffensiver, og Hitler har ikke annet valg enn å gå over til den strategiske defensiven. Så snart Hitler blir tvunget til å gå over til den strategiske defensiven, er skjebnen til fascismen så godt som besegla. En fascistisk stat som Hitlers, bygger helt fra begynnelsen det politiske og militære livet sitt på å ta offensiven, og så snart offensiven stopper opp, er også livet slutt for den. Slaget om Stalingrad vil stanse offensiven til fascismen, og derfor er det et avgjørende slag. Det er avgjørende for hele verdenskrigen.

Hitler står overfor tre mektige fiender: Sovjetunionen, Storbritannia og De forente stater, og folket i de tyskokkuperte områdene. På østfronten står den røde hæren, fast som fjell, og motoffensivene fra den kommer til å fortsette hele den andre vinteren og videre utover. Det er denne krafta som kommer til å avgjøre utfallet av hele krigen og skjebnen til menneskeheten. Sjøl om Storbritannia og De forente stater holder fast ved politikken med å sitte på gjerdet og dra ut tida, kommer den andre fronten til å bli åpna på vestfronten til slutt, når tida er inne til å gå løs på den falne tigreren. Så er det den indre fronten mot Hitler, den store folkereisninga som er i gjære i Tyskland, Frankrike og andre deler av Europa. De vil svare med en tredje front i det øyeblikket Sovjetunionen starter en allmenn motoffensiv og kanonene drønner på den andre fronten. Hitler kommer altså til å bli angrepet på tre fronter. Slik er den store historiske prosessen som kommer til å følge etter slaget om Stalingrad.

Det politiske livet til Napoleon endte ved Waterloo, men det avgjørende vendepunktet var nederlaget ved Moskva. I dag går Hitler i Napoleons fotspor, og det er slaget om Stalingrad som har besegla undergangen hans.

Denne utviklinga kommer til å ha ei direkte innvirkning på Det fjerne østen. Året som kommer, kommer ikke til å bringe noe godt for den japanske fascismen heller. Ettersom tida går, vil den få større og større vansker, helt til den går i grava.

Alle som ser mørkt på verdenssituasjonen, må forandre standpunkt.

TIL TJUEFEMÅRSDAGEN FOR OKTOBERREVOLUSJONEN

6. november 1942

I år feirer vi årsdagen for Oktoberrevolusjonen med stor optimisme. Jeg trur fullt og fast at denne årsdagen markerer vendepunktet, ikke bare i krigen mellom Sovjetunionen og Tyskland, men også på vegen til seier for den anti-fascistiske verdensfronten over den fascistiske fronten.

Tidligere kunne Hitler holde offensiven gående uten å bli slått, fordi den røde hæren sto aleine i kampen mot det fascistiske Tyskland og Tysklands medsammensvorne i Europa. Men Sovjetunionen har vokst seg sterkere i løpet av krigen, og den andre sommeroffensiven til Hitler har slått feil. Fra nå av er oppgava til den anti-fascistiske verdensfronten å ta offensiven mot den fascistiske fronten og tilføye fascismen det endelige nederlaget.

Ved Stalingrad har soldatene i den røde hæren utført heltegjerninger som kommer til å få betydning for menneskehetens skjebne. De er sønner og døtre av Oktoberrevolusjonen. Fana til Oktoberrevolusjonen er uovervinnelig, og alle de fascistiske styrkene er dømt til undergang.

Det kinesiske folket feirer seieren til den røde hæren som vår egen seier. Motstandskrigen vår mot Japan har allerede vart i mer enn fem år, og sjøl om det ennå ligger vansker foran oss, er seierens morgengry alt i sikte. Vi er sikre på seier over de japanske fascistene, og seieren er ikke langt unna.

Oppgava til det kinesiske folket er å samle alle krefter for å slå de japanske fascistene.

ØKONOMISKE OG FINANSIELLE PROBLEMER I KRIGEN MOT JAPAN

Desember 1942

Generallinja for det økonomiske og finansielle arbeidet vårt er å utvikle økonomien og sikre oss forsyninger. Men mange av kameratene våre legger ensidig vekt på de offentlige finansene og forstår ikke betydningen av økonomien som helhet. De er helt oppslukt av reint finansielle spørsmål om inntekter og utgifter, og derfor kan de ikke finne løsningene på noen problemer, uansett hvor mye de prøver. Årsaka er at foreldra og konservative oppfatninger skaper uorden i tankene deres. De veit ikke at det er økonomien som bestemmer finansene, sjøl om en god eller dårlig finanspolitikk påvirker økonomien. Det er umulig å løse finansproblemer uten at økonomien har et fast grunnlag, og det er umulig å få finansene til å balansere uten at økonomien er i vekst. Finansproblemene i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia dreier seg om hvordan en skal brødfø titusenvis av soldater og sivilt personell og dekke driftskostnadene, med andre ord, hvordan en skal skaffe midler til å føre krigen. Disse midlene kommer delvis fra skattene folket betaler, og delvis fra den produksjonen som titusenvis av soldater og sivilt personell driver sjøl. Dersom vi ikke utvikler både den private

Denne artikkelen, som opprinnelig hadde tittelen «Ei grunnleggende oppsummering av det arbeidet vi har gjort til nå», var første kapittel i *Økonomiske og finansielle problemer*, en rapport som kamerat Mao Tsetung la fram på en konferanse for kadrer på høyere nivå i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. 1941 og 1942 var de hardeste åra for de frigjorte områdene i motstandskrigen mot Japan. De ville angrepa fra de japanske inntrengerne og innringinga og blokaden fra Kuomintang skapte veldige finansielle vansker for de frigjorte områdene. Kamerat Mao Tsetung påpekte at partiet måtte gjøre sitt ytterste for å lede folket i å utvikle jordbruket og andre produksjonsgreiner for å overvinne disse vanskene. Han oppfordra regjeringa og andre organisasjoner, skolene

og den offentlige sektoren av økonomien, er det jamgodt med å gi opp og vente på undergangen. Finansielle vansker kan bare overvinnes ved nøktern og effektiv utvikling av økonomien. Vi får ikke løst noen problemer hvis vi med utgangspunkt i ei konservativ oppfatning forsømer å bygge opp økonomien og finne fram til nye inntektskilder, og isteden håper å løse de finansielle vanskene ved å skjære ned helt nødvendige utgifter.

De siste fem åra har vi gått gjennom flere stadier. De verste vanskene hadde vi i 1940 og 1941, da Kuomintang skapte gnisninger med de to anti-kommunistiske framstøta sine. Ei tid hadde vi nesten ikke noen klær, matolje, papir og grønnsaker, fottøy til soldatene og vintersengetøy til det sivile personellet. Kuomintang prøvde å kvele oss ved å holde tilbake de midlene vi hadde krav på og ved å sette i verk en økonomisk blokade. Vi var virkelig hardt ute å kjøre. Men vi sto det over takket være at folket i grenseområdet forsynte oss med korn, og framfor alt fordi vi besluttsomt bygde opp den offentlige sektoren av økonomien vår med egne hender. Regjeringa oppretta mange industriforetak for å dekke behova til grenseområdet, hæren ga seg i kast med en omfattende produksjonskampanje og bygde ut jordbruk, industri og handel for å dekke sine egne behov, og titusenvis av folk fra ulike organisasjoner og skoler satte i gang liknende økonomisk virksomhet for å bli sjølberga. Denne sjølbergingsøkonomien, som er blitt utvikla av hæren og de ulike organisasjonene og skolene, er et særegent produkt av de særegne forholda i dag. Det ville vært ufornuftig og ubegripelig under andre historiske omstendigheter, men det er helt fornuftig og nødvendig i dag. Det er slike metoder vi har brukt for å overvinne vanskene våre. Beviser ikke disse uomtvistelige historiske kjensgjerningene at vi bare kan sikre forsyningene ved å utvikle økonomien? Vi står fortsatt overfor mange vansker, men grunnlaget for den offentlige sek-

og hæren i de frigjorte områdene til å bli mest mulig sjølberga ved egen produksjon. Kamerat Mao Tsetungs *Økonomiske og finansielle problemer* og artiklene «Spre kampanjene for å sette ned landskylda, øke produksjonen og 'støtte regjeringa og ha omsorg for folket' i baseområdene» og «Organiser dere!» utgjorde det grunnleggende programmet til partiet for å lede produksjonskampanjen i de frigjorte områdene. Her kritiserte kamerat Mao Tsetung skarpt den feilaktige oppfatninga at en bare skulle konsentrere seg om offentlige inntekter og utgifter og se bort fra økonomisk oppbygging, og den feilaktige arbeidsstilen som gikk ut på å stille krav til folk uten å mobilisere dem og hjelpe dem til å utvikle produksjonen og overvinne vansker. Han la også fram den riktige politikken

toren av økonomien er allerede lagt. Om ett år, i slutten av 1943, kommer dette grunnlaget til å være enda fastere.

Å utvikle økonomien er den riktige linja, men utviklinga må ikke være dumdristig eller dårlig underbygd. Noen kamerater ser bort fra de konkrete vilkåra her og nå, og reiser et høylytt, men tomt krav om utvikling. De krever for eksempel at det skal bli oppretta tungindustri, og legger fram planer om svære saltgruver og rustningsindustrier. Alt dette er urealistisk og umulig å godta. Partiets linje er den riktige linja for utvikling. Den er mot forelda og konservative oppfatninger på den ene sida og storslåtte, tomme og urealistiske planer på den andre. Dette er partiets kamp på to fronter i finansielt og økonomisk arbeid.

Vi må utvikle den offentlige sektoren av økonomien vår, men vi må heller ikke glemme hvor viktig det er å få hjelp fra folket. De har gitt oss korn, 90 000 tan i 1940, 200 000 i 1941 og 160 000 i 1942.¹ Dette har sikra maten til hæren og det sivile personellet vårt. Fram til slutten av 1941 var kornproduksjonen liten i den offentlige sektoren av jordbruket vårt og vi var avhengige av folket for å få korn. Vi må oppfordre hæren innstendig til å produsere mer korn, men i ei tid framover blir vi fortsatt nødt til å støtte oss i hovedsak på folket. Grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia ligger bak fronten, og har ikke vært utsatt for krigens herjinger direkte. Dette enorme området er tynt befolka, det har bare 1 500 000 innbyggere, og det er ikke lett for dem å skaffe oss så store mengder korn. Dessuten frakter folket salt for oss, eller betaler salttransportavgift, og i 1941 kjøpte de statsobligasjoner for fem millioner yuan. Alt dette blir slett ikke noen lett byrde. Folket må bære slike byrder for å oppfylle de krava som motstandskrigen og gjenoppbygginga av landet stiller, og de skjønner svært godt at det er nødvendig. Når regjeringa har svært store vansker, er det nødvendig å be folket om å bære tyngre byrder, og de forstår det også. Men samtidig som vi tar fra folket, må vi hjelpe dem til å utfylle og utvikle økonomien sin. Det vil si at vi må treffe de tiltaka og bruke de metodene

til partiet som gikk ut på å «utvikle økonomien og sikre oss forsyninger». Denne politikken la grunnlaget for stor framgang i den produksjonskampanjen som blei satt i verk i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og de frigjorte områdene bak fiendens linjer. Den satte ikke bare de væpna styrkene og folket i de frigjorte områdene i stand til å klare seg gjennom den vanskeligste perioden av krigen, men skaffa også partiet et vell av erfaringer som hjalp det til å lede den økonomiske oppbygginga seinere.

som høver best til å hjelpe folket med å utvikle åkerbruk, husdyrhold, handverk, saltutvinning og handel, slik at de får noe samtidig som de gir, og dessuten får mer enn de gir. Bare på det viset kan vi holde ut en langvarig krig mot Japan.

Noen kamerater tar ikke omsyn til de krava krigen stiller, og holder hardt på at regjeringa skal føre en «velgjører»-politikk. Dette er en feil. For en slik «velgjører»-politikk vil ikke bety noe for folket om vi ikke vinner krigen, bare de japanske imperialistene vil tjene på den. Omvendt er de byrdene som folket må bære, foreløpig temmelig store, men folket vil få det bedre så snart de vanskene regjeringa og hæren står overfor er overvunnet, motstandskrigen er fullført og fienden slått. Det er dette den sanne velgjører-politikken til den revolusjonære regjeringa går ut på.

Et annet feilgrep er å «tømme dammen for å fange fisken», det vil si å stille krav til folket i det uendelige, se bort fra strabasene deres og bare ta omsyn til de behova regjeringa og hæren har. Det er Kuomintang's tenkemåte, og den må vi aldri overta. Sjøl om vi har økt byrdene til folket midlertidig, har vi øyeblikkelig gått i gang med å bygge opp den offentlige sektoren av økonomien vår. I åra 1941 og 1942 dekket hæren, regjeringa og de andre organisasjonene og skolene det meste av behova sine ved hjelp av egen innsats. Dette er ei strålende bragd uten like i kinesisk historie, og den bidrar til det materielle grunnlaget for at vi er uovervinnelige. Jo mer vi utvikler denne sjølbergingsøkonomien, desto mer kan vi lette skattetrykket på folket. I det første stadiet, fra 1937 til 1939, tok vi svært lite fra folket, og i løpet av dette stadiet kunne det samle betydelige krefter. I det andre stadiet, fra 1940 til 1942, økte byrdene til folket. Det tredje stadiet begynner i 1943. Dersom den offentlige sektoren av økonomien vår fortsetter å vokse, og dersom hele eller størstedelen av hæren i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia får sjanse til å drive jordbruk de neste to åra, 1943 og 1944, så kan byrdene til folket bli lettere igjen mot slutten av 1944, og da kan det bli i stand til å samle krefter igjen. Vi kan gjøre denne muligheten til virkelighet, og det må vi forberede oss på.

Vi må tilbakevise alle feilaktige syn og legge fram den riktige parolen til partiet vårt: «Vi må utvikle økonomien og sikre oss forsyninger». Når det gjelder forholdet mellom offentlige og private interesser, er parolene våre: «Ta omsyn til både offentlige og private interesser» og «Ta omsyn til både hæren og folket». Vi mener at disse parolene er de

eneste som er rette. Vi kan bare sikre de finansielle ressursene vi trenger dersom vi utvider både den offentlige og den private sektoren av økonomien vår på en realistisk og praktisk måte. Sjøl i harde tider må vi passe på å sette ei grense for skattlegginga slik at byrdene ikke skader folket sjøl om de er tunge. Så snart vi kan, må vi lette byrdene slik at folket kan samle krefter.

Stribukkene i Kuomintang mener det er håpløst å drive oppbyggingsarbeid i grenseområdet, og at vanskene her er uovervinnelige. De venter at grenseområdet skal bryte sammen når som helst. Det er ikke bryet verdt å diskutere med slike folk. De kommer aldri til å oppleve «sammenbruddet» vårt, og vi kommer uten tvil til å bli mer og mer velstående. De begriper ikke at massene, som blir leda av kommunistpartiet og den revolusjonære regjeringa i grenseområdet, alltid støtter partiet og regjeringa. Og partiet og regjeringa vil alltid finne utveger til å komme gjennom økonomiske og finansielle vansker, uansett hvor alvorlige de er. Noen av de vanskene som har oppstått i det siste, har vi alt klart oss gjennom, og snart vil vi overvinne flere. Før i tida støtte vi på vansker som var mange ganger så store, og overvant alle sammen. Baseområdene våre i Nord- og Sentral-Kina, der det foregår heftige kamper hver eneste dag, står nå overfor mye større vansker enn grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Men vi har allerede holdt ut i fem og et halvt år i disse områdene, og vi kan helt sikkert fortsette med det fram til seieren. Vi har ingen grunn til å være pessimister. Vi kan overvinne alle vansker.

Etter denne konferansen for kadrer på høyere nivå i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia skal vi sette ut i livet politikken med «bedre væpna styrker og enklere forvaltning».² Denne politikken må gjennomføres strengt, grundig og overalt, og ikke lemfeldig, overflattisk eller bare delvis. Ved å gjennomføre denne politikken må vi nå fem mål: Forenkling, enhet, effektivitet, sparsomhet og kamp mot byråkrati. Disse fem måla er svært viktige for arbeidet vårt med økonomien og finansene. Forenkling vil føre til mindre utgifter til forbruk og større inntekter fra produksjonen. Det vil ikke bare ha ei øyeblikkelig og positiv virkning på finansene våre. Det vil også lette byrdene til folket og gagne det økonomisk. I økonomi- og finansorganene våre må vi overvinne slike sørgelige tilstander som mangel på enhet, krav om «uavhengighet» og mangel på samordning. Vi må innføre et arbeidssystem som er enhetlig og handterlig, og som sikrer at våre linjer og for-

ordninger kan gjennomføres fullt ut. Når et slikt enhetlig system er innført, kommer effektiviteten til å øke. Alle organisasjonene våre, og særlig de som arbeider med økonomien og finansene, må legge vekt på sparing. Hvis vi er sparsomme, kan vi kvitte oss med en god del unødvendige utgifter og sløsing som kanskje går opp i flere titalls millioner yuan. Endelig må de som arbeider med økonomien og finansene, overvinne byråkratiske skikker som har overlevd til nå. Noen av dem er svært alvorlige, som for eksempel korrupsjon og bestikkelser, oppsvulma organisasjonsapparat, meningsløs «standardisering» og papirmølle. Dersom vi når disse måla fullt og helt i partiet, regjeringa og hæren, har vi nådd målsettinga for politikken med «bedre væpna styrker og enklere forvaltning». Da vil vi ganske sikkert overvinne vanskene våre og stoppe kjeften på dem som snakker hånlig om det forestående «sammenbruddet» vårt.

NOTER

1. Disse talla viser den samla jordbruksskatten (i kornleveranser til staten) som bønderne i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia betalte fra 1940 til 1942.
2. Om «bedre væpna styrker og enklere forvaltning» se «En svært viktig politikk», s. 98 i denne boka.

NOEN SPØRSMÅL OM METODER FOR LEDELSE

1. juni 1943

1. Det fins to metoder som vi kommunister må bruke i alt arbeid vi gjør. Den ene er å knytte det allmenne sammen med det særegne. Den andre er å knytte ledelsen sammen med massene.

2. Det er ikke mulig å mobilisere de breie massene til handling i ei eneste sak uten ei allmenn og brei oppfordring. Men dersom folk i ledende stillinger nøyer seg med ei allmenn oppfordring — dersom de ikke personlig går konkret og grundig inn i det arbeidet de har oppfordra til i noen av organisasjonene, gjør gjennombrudd på ett enkelt felt, samler erfaringer, og bruker disse erfaringene til å rettleie andre enheter — har de ingen mulighet til å undersøke om den allmenne oppfordringa deres er riktig, eller til å gjøre innholdet i den rikere, og da er det fare for at den allmenne oppfordringa ikke fører til noen verdens ting. I korrigeringsbevegelsen i 1942 oppnådde vi for eksempel framgang overalt der metoden med å knytte den allmenne oppfordringa sammen med særegen og konkret rettleiing blei brukt, men vi oppnådde ingen framgang der denne metoden ikke blei brukt. I korrigeringsbevegelsen i 1943 må alle byråene og underbyråene til sentralkomiteen og alle område- og prefekturkomiteene i partiet gå fram på denne måten for å samle erfaringer: Ved sida av å legge fram ei allmenn oppfordring (en årsplan for korrigeringsbevegelsen) må de velge ut to eller tre enheter (men ikke for mange) innafor sitt eget felt og fra andre organisasjoner, skoler eller hærenheter i nærheten. De må studere disse enhetene grundig, skaffe seg detaljert kunnskap om utviklinga av korrigeringsbevegelsen der, og detaljert kunnskap om den politiske fortida, de

Kamerat Mao Tsetung skreiv dette vedtaket om metoder for ledelse på vegne av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

ideologiske kjennetegna, iveren etter å studere og de sterke og svake sidene i arbeidet til noen (igjen ikke for mange) representanter for personalet der. Dessuten må de gi personlig rettleiing til dem som har ansvaret for å finne fram til konkrete løsninger på de praktiske problemene enhetene står overfor. Lederne for alle organisasjoner, skoler og hærenheter må gå fram på samme måte, ettersom alle disse enhetene har flere underordna enheter. Dette er dessuten en metode der lederne knytter ledelse sammen med læring. Folk i ledende stillinger kan ikke gi riktig allmenn rettleiing til alle enhetene hvis de ikke skaffer seg konkrete erfaringer fra særskilte personer og fra hendinger i særskilte underordna enheter. Denne metoden må utbres overalt, slik at de ledende kadrene på alle plan lærer å bruke den.

3. Erfaringene fra korrigeringsbevegelsen i 1942 beviser også at det er nødvendig å danne ei ledende gruppe i hver enhet i løpet av bevegelsen, hvis vi skal nå målet for korrigeringa. Denne gruppa må være sammensatt av noen få aktivister med lederne for enheten som kjerne, og denne ledende gruppa må knytte seg nært sammen med massene som deltar i bevegelsen. Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, blir denne aktiviteten bare fruktesløst strev fra en handfull mennesker om den ikke blir knytta sammen med aktiviteten til massene. Dersom på den andre sida bare massene er aktive, og ikke har ei sterk ledende gruppe til å organisere aktiviteten skikkelig, kan ikke aktiviteten bli holdt oppe i lang tid, utvikle seg i riktig retning eller bli heva til et høyere nivå. Alle steder kan massene som regel deles inn i tre grupper: De forholdsvis aktive, de mellomliggende og de forholdsvis tilbakeliggende. Derfor må lederne være flinke til å sveise sammen de få aktivistene rundt ledelsen, og støtte seg til dem for å heve nivået til den mellomliggende gruppa og vinne de tilbakeliggende over til seg. Ei ledende gruppe som er virkelig sammensveisa og knytta sammen med massene, kan bare bli danna litt etter litt i sjøve massekampen, og ikke løsrevet fra den. Som regel verken kan eller bør den ledende gruppa ha samme sammensetning i innledningsstadiet, mellomstadiet og sluttstadiet i en stor kamp. De aktivistene som utmerker seg under kampen, må hele tida bli forfremma og erstatte de medlemmene av den ledende gruppa som er dårligere skikka, eller har gått tilbake. Ei grunnleggende årsak til at arbeidet mange steder og i mange organisasjoner ikke går framover, er at det ikke fins ei ledende gruppe som er sammensveisa og knytta sammen med massene, og som blir holdt frisk hele tida. En skole

med hundre mennesker kan avgjort ikke drives godt om det ikke fins ei ledende gruppe på flere personer, noen ganger et dusin eller fler, som er danna i samsvar med de virkelige omstendighetene (og ikke raska sammen vilkårlig), og som er sammensatt av de mest aktive, rettskafne og våkne av lærerne, resten av personalet og elevene. I alle organisasjoner, skoler, hærenheter, fabrikker og landsbyer, små som store, må vi oppfylle det niende av Stalins tolv vilkår for bolsjevisering av partiet, nemlig det om å opprette en ledende kjerne.¹ Kriteriene for ei slik ledende gruppe bør være de fire som Dimitrov rekna opp da han drøfta kaderpolitikk — om en ofrer seg fullt ut for saka, har kontakt med massene, har evne til å sette seg inn i ting sjølstendig, og overholder disiplinen.² Både når en arbeider med sentrale oppgaver — krig, produksjon, skolering (medrekna korrigeringa) — og med kontroll av arbeidet, vurdering av kadrene og annen virksomhet, er det nødvendig å bruke metoden med å knytte den ledende gruppa sammen med massene, i tillegg til metoden med å knytte den allmenne oppfordringa sammen med særegen rettleiing.

4. I alt det praktiske arbeidet til partiet vårt er prinsippet for riktig ledelse alltid «fra massene, til massene». Dette betyr at vi må samle ideene til massene (spredte og usystematiske ideer) og konsentrere dem (studere dem og gjøre dem om til konsentrerte og systematiske ideer). Så må vi gå til massene igjen for å utbre og forklare disse ideene inntil massene gjør dem til sine egne, holder fast på dem og omsetter dem i handling. Gjennom handlingene til massene blir det stadfesta om ideene er riktige. Så må vi konsentrere ideer fra massene på nytt, og gå til massene på nytt, slik at de setter dem beslutsomt ut i livet. Og så videre, om og om igjen i en endeløs spiral der ideene blir riktigere, mer levende og rikere for hver gang. Slik er den marxistiske kunnskapsteorien.

5. Oppfatninga om at det må være et riktig forhold mellom den ledende gruppa og massene i en organisasjon eller kamp, oppfatninga om at ledelsen bare kan få riktige ideer hvis den følger prinsippet «fra massene, til massene», og oppfatninga om at den allmenne oppfordringa må være knytta sammen med særegen rettleiing når ideene til ledelsen skal settes ut i livet — disse oppfatningene må spres overalt i løpet av denne korrigeringsbevegelsen for å rette opp de feilaktige synspunktene blant kadrene våre om disse spørsmåla. Mange kamerater forstår ikke hvor viktig det er å samle aktivistene for å danne en ledende kjer-

ne, eller er ikke flinke til å gjøre det. Og de forstår ikke hvor viktig det er å knytte denne ledende kjernen nært sammen med massene, eller er ikke flinke til å gjøre det. Derfor blir ledelsen deres byråkratisk og løstrevet fra massene. Mange kamerater forstår ikke hvor viktig det er å oppsummere erfaringene fra massekamper, eller er ikke flinke til å gjøre det. De innbiller seg at de er flinke, og er glade i å legge fram sine egne subjektivistiske ideer. Dermed blir ideene deres innholdsløse og virkelighetsfjerne. Mange kamerater nøyer seg med å komme med ei allmenn oppfordring om å gjennomføre ei oppgave, og forstår ikke hvor viktig det er å følge den opp med særegen og konkret rettleiing med en gang, eller er ikke flinke til å gjøre det. Dermed blir oppfordringa deres et slag i løse lufta. Den strander på papiret eller i konferanserommet, og ledelsen deres blir byråkratisk. I korrigeringsbevegelsen nå må vi rette på disse feilene og lære å bruke metodene med å knytte ledelsen sammen med massene og det allmenne med det særegne når vi studerer, kontrollerer arbeidet og vurderer kadrene. Vi må også bruke disse metodene i alt arbeid vi gjør i framtida.

6. For å utforme riktige ideer for arbeidet med å lede må vi samle ideene til massene og konsentrere dem, og så gå til massene slik at de setter ideene besluttomt ut i livet — det er den grunnleggende metoden for ledelse. Under prosessen med å konsentrere ideer og sette dem besluttomt ut i livet må vi bruke metoden med å knytte sammen den allmenne oppfordringa med særegen rettleiing. Dette er en helt nødvendig del av den grunnleggende metoden. Vi må utforme allmenne ideer (allmenne oppfordringer) på grunnlag av den særegne rettleiinga som er blitt gitt i mange saker, og prøve dem i mange forskjellige enheter (ikke bare gjøre det sjøl, men oppfordre andre til å gjøre det også). Så må vi konsentrere de nye erfaringene (oppsummere dem) og utarbeide nye direktiver for å lede massene overalt. Kameratene våre må gå fram på denne måten både i korrigeringsbevegelsen nå og i alle andre former for arbeid. Jo flinkere vi blir til å bruke denne metoden, desto bedre blir vi til å lede.

7. Når et høyere organ og utvalga under det overlater ei eller annen oppgave til underordna enheter (enten det gjelder den revolusjonære krigen, produksjon eller utdanning, korrigeringsbevegelsen, kontroll av arbeidet, vurdering av kadrene, propagandaarbeid, organisasjonsarbeid, utrensning av spioner eller andre ting), må de alltid gå gjennom lederen for det lavere organet, slik at det blir han som får ansvaret. På

denne måten får vi både arbeidsdeling og enhetlig, sentralisert ledelse. Et utvalg på høyere nivå må ikke bare gå til det tilsvarende utvalget på lavere nivå (et høyere utvalg som driver med organisasjonsarbeid, propaganda eller utrensking av spioner, må for eksempel ikke bare gå til det tilsvarende utvalget på lavere nivå). Da får nemlig den som har hovedansvaret i det lavere organet (som for eksempel sekretæren, formannen, sjefen eller skolestyreren), ikke ansvar og ikke greie på hva som skjer. Både den som har hovedansvaret, og den som har ansvaret for det utvalget det gjelder, må bli informert om oppgava og få ansvar. Denne sentraliserte metoden, som knytter sammen arbeidsdeling og enhetlig ledelse, gjør det mulig å mobilisere et stort antall kadrer gjennom den som har hovedansvaret — noen ganger alle som arbeider i organet — til å gjennomføre ei bestemt oppgave. Slik kan en overvinne mangelen på kadrer i enkelte utvalg og gjøre riktig mange til aktive kadrer i arbeidet for å gjennomføre denne oppgava. Dette er også en måte å knytte ledelsen sammen med massene på. La oss for eksempel ta vurderinga av kadrene. Dersom dette arbeidet blir gjort isolert, dersom det bare blir gjort av noen få folk fra det organisasjonsutvalget som har ansvaret for slikt arbeid, er det helt sikkert at det ikke kan bli gjort skikkelig. Men dersom arbeidet blir gjort slik at den administrative lederen for en bestemt organisasjon eller en bestemt skole mobiliserer mange eller tilmed alle dem som arbeider der, eller mange eller tilmed alle elevene til å ta del i arbeidet, og de ledende medlemmene av organisasjonsutvalget på det høyere nivået samtidig gir riktig rettleiing etter prinsippet om å knytte ledelsen sammen med massene, blir oppgava med å vurdere kadrene uten tvil gjennomført på en tilfredsstillende måte.

8. Det kan aldri være flere sentrale oppgaver samtidig på ett sted. I en bestemt periode kan det bare være ei sentral oppgave og dessuten andre oppgaver som kommer i andre eller tredje rekke. Derfor må den som har hovedansvaret på stedet ta omsyn til historia og vilkåra for kampen på plassen og sette opp de ulike oppgavene i riktig rekkefølge. Han må ikke handle uten egne planer, og gå fra ei oppgave til ei annen etter hvert som han får instruksjer fra høyere organer. Da skaper han en mengde «sentrale oppgaver» og forvirring og rot. Et høyere organ må på si side ikke gi et lavere organ mange oppgaver samtidig uten å si noe om hvor viktige de er i forhold til hverandre og hva som haster mest, og uten å gjøre det klart hva som er den sentrale oppgava. For

det vil føre til forvirring i arbeidet til det lavere organet, og gjøre det umulig for det å nå de måla det hadde satt seg. En leder må ta omsyn til hele situasjonen og legge planer i samsvar med den i lys av de historiske vilkåra og de tilhøva som rår på hvert sted, ta riktige beslutninger om hvor tyngdepunktet i arbeidet skal ligge og om rekkefølgen i arbeidet for hver periode, gjennomføre beslutningene uten å nøle og sikre at klare mål blir nådd. Dette er en del av kunsten å lede. Dette er også et spørsmål om metoder for ledelse, og vi må leggje vekt på å løse det når vi bruker prinsippene om å knytte ledelsen sammen med massene og det allmenne med det særegne.

9. Her tar vi ikke opp alle sider av spørsmålet om metoder for ledelse. Vi håper at kameratene over hele landet vil tenke grundig gjennom dette sjøl og sette skaperevnene sine i sving på grunnlag av de prinsippene som er satt fram her. Jo hardere kampen er, desto mer nødvendig er det at kommunistene knytter sitt arbeid med å lede nært sammen med krava til de breie massene, og knytter de allmenne oppfordringene sine sammen med særegen rettleiing, slik at de subjektivistiske og byråkratiske metodene for ledelse blir fullstendig knust. Alle ledende kamerater i partiet vårt må alltid sette vitenskapelige, marxistiske metoder for ledelse opp mot subjektivistiske, byråkratiske metoder for ledelse og bruke de vitenskapelige og marxistiske metodene til å overvinne de subjektivistiske og byråkratiske. Subjektivister og byråkrater forstår ikke prinsippene med å knytte ledelsen sammen med massene og det allmenne med det særegne. De hindrer i høy grad utviklinga av partiarbeidet. Vi må fremme vitenskapelige, marxistiske metoder for ledelse både djupt og breit for å bekjempe subjektivistiske og byråkratiske metoder for ledelse.

NOTER

1. Se Stalin, «Utsiktene for Tysklands Kommunistiske Parti og spørsmålet om bolsjeviseringa» (1925), *Verker*, eng. utg., bind 7, s. 39.

2. Se Dimitrov, «For arbeiderklassens enhet mot fascismen», *Enhetsfrontens og folkefrontens problemer*, Forlaget Oktober 1970, s. 155.

NOEN SKARPE SPØRSMÅL TIL KUOMINTANG

12. juli 1943

De siste par månedene har vi opplevd noe uvanlig og rystende innaford den anti-japanske leiren i Kina, nemlig at mange parti-, regjerings- og hærorganisasjoner som blir leda av Kuomintang, har ført en kampanje for å ødelegge enheten og undergrave motstandskrigen. Denne kampanjen tar form av et angrep på kommunistpartiet, men retter seg i virkeligheten mot hele den kinesiske nasjonen, mot hele folket.

La oss først se på Kuomintang-arméene. Av de arméene i landet som blir leda av Kuomintang, er ikke mindre enn tre armégrupper av hovedstyrkene stasjonert i nordvest — 34., 37., og 38. armégruppe. Alle står under kommando av Hu Tsung-nan, nestkommanderende for 8. krigssone. Av disse blir to brukt til å innringe grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, mens bare ei har i oppgave å forsvare Den gule floden mellom Yichuan og Tungkuan mot de japanske inntrengerne. Slik har situasjonen vært i mer enn fire år, og folk vente seg til det — så lenge det ikke kom til militære sammenstøt. Men de siste par dagene har det skjedd ei plutselig endring: To av de tre armékorpsa som har i oppgave å forsvare elva — 1., 16. og 90. armékorps — er blitt forflytta. 1. armékorps er forflytta til Pinchow-Chunhua-området og 90. armékorps til Lochuan-området. Begge forbereder seg aktivt til å angripe grenseområdet. Størsteparten av forsvarslinjene mot de japanske inntrengerne langs elva er ikke lenger bemanna.

Dette får nødvendigvis folk til å spørre: Hvordan er egentlig forholdet mellom disse Kuomintang-folka og japanerne?

Dag ut og dag inn har mange Kuomintang-folk frekt spredt propaganda om at kommunistpartiet «undergraver motstandskrigen» og

Dette er en lederartikkel kamerat Mao Tsetung skreiv for Yenan-avisa Frigjøringsbladet.

«ødelegger enheten». Kan vi si at det styrker motstandskrigen å trekke tilbake hovedstyrkene som forsvarer elva? Kan vi si at angrep på grenseområdet styrker enheten?

Vi vil gjerne spørre de Kuomintang-folka som gjør alt dette: Dere snur ryggen til japanerne mens de ennå står med fronten mot dere. Hva kommer til å skje dersom japanerne begynner å rykke fram i hælene på dere?

Hva skal det bety at dere forlater store deler av forsvarsverkene langs elva, mens japanerne på den andre bredden rolig ser på, og nøyer seg med å observere dere gjennom kikkertene og fryder seg over å se dere forsvinne i det fjerne? Hvorfor liker japanerne så godt å se ryggen på dere? Og hvorfor har dere forlatt forsvarsverkene langs elva med så lett hjerte og latt store deler være ubemanna?

I samfunn som bygger på privateiendom låser folk vanligvis døra om natta før de legger seg. Alle veit at dette ikke skyldes overdreven nervøsitet, men at det er et tiltak for å beskytte seg mot innbruddstjuver. Men dere har latt inngangsdøra stå på vid vegg. Er dere ikke redde for at det kan komme innbruddstjuver. Og hva kan grunnen være til at tjuvene ikke kommer når inngangsdøra står på vid vegg?

Ifølge dere er det kommunistene som «undergraver motstandskrigen» i Kina, mens dere sjøl er ivrige tilhengere av «nasjonen framfor alt». Nåvel. Hva er det dere setter «framfor alt» når dere snur ryggen til fienden?

Ifølge dere er det også kommunistene som «ødelegger enheten», mens dere ønsker «oppriktig enhet» av hele deres hjerte. Nåvel. Dere har sendt en svær styrke på tre armégrupper (minus ett armékorps) med påsatte bajonetter og tungt artilleri mot folket i grenseområdet. Kan det kalles «oppriktig enhet»?

Eller ta en annen av påstandene deres — at dere er svært oppsatte på «samling», ikke «enhet» — og at dere derfor vil utslette grenseområdet, utrydde «den føydale separatismen» og drepe hver eneste kommunist. Godt! Hvorfor er dere ikke da redde for at japanerne skal «samle» den kinesiske nasjonen og dere med?

Sett at dere klarer å bedøve japanerne med et eller annet «sovemiddel» eller «trylleord» samtidig som dere seierrikt «samler» grenseområdet med ett slag og utsletter kommunistene, slik at både nasjonen og dere sjøl unngår å bli «samla» av japanerne. Kan dere ikke da, kjære

herrer i Kuomintang, gi oss et vink om hemmeligheten bak sovemiddelet eller trylleordet deres?

Men hvis dere ikke har noe sovemiddel eller trylleord for å hamle opp med japanerne, og heller ikke har kommet fram til en hemmelig overenskomst med dem, tillater vi oss å si dere rett ut: Dere bør ikke og må ikke angripe grenseområdet. «Det er fiskeren som tjener på drakampen mellom hegra og muslingen», «Kneleren lister seg inn på engspretta, men bak dem lurar trosten» — det er noe sant i disse to liknelserne. Det dere må gjøre, er å gå sammen med oss for å «samle» de okkuperte områdene og drive ut de japanske djevlene. Hvorfor er dere så oppsatt på å «samle» grenseområdet, som ikke er større enn ei handflate, og hvorfor har dere sånt hastverk med det? Sjøl om veldige områder av det vakre landet vårt har falt i fiendens hender, fører ikke det til hastverk fra deres side. Isteden er dere oppsatt på å angripe grenseområdet og knuse kommunistpartiet i en fei. Det er trist! Skammelig er det!

La oss så se på virksomheten til Kuomintang-partiet. For å bekjempe kommunistpartiet har Kuomintang organisert flere hundre avdelinger hemmelige agenter, som de rekrutterer all slags kjeltringer til. 6. juli 1943, i Republikken Kinas 32. år, rett før seksårsdagen for utbruddet av motstandskrigen, sendte for eksempel det sentrale nyhetsbyrået til Kuomintang ut ei nyhetsmelding som kunngjorde at visse «kulturforeninger» i Sian i Shensi-provinsen hadde holdt et møte og vedtatt å sende et telegram til Mao Tsetung som oppfordra han til å nytte oppløsninga av Den tredje internasjonale til å «oppløse» Kinas Kommunistiske Parti og dessuten «avskaffe separatistregimet i grenseområdet». Det kan kanskje se ut som en «nyhet» for leseren, men i virkeligheten er det ei gammel historie.

Det viser seg at hele greia var verket til ei av de mange hundre avdelingene med hemmelige agenter. Etter ordre fra hovedkvarteret (det vil si «Kontoret for undersøkelser og statistikk under militærrådet i den nasjonale regjeringa» og «Kontoret for undersøkelser og statistikk under Kuomintangs sentraleksekutivkomite»), sendte denne avdelinga instruksjer til trotskisten og landssvikeren Chang Ti-fei. Han er nå leder for disiplinæravdelinga i konsentrasjonsleiren i Sian, og er berykta for de anti-kommunistiske skriviene sine i *Motstand og kultur*, et landsvikertidsskrift som Kuomintang finansierer. 12. juni, dvs. tjuefem dager før Det sentrale nyhetsbyrået sendte ut nyhetsmeldinga si, samla

han ni personer til et ti minutters møte som «godkjente» innholdet i dette såkalte telegrammet.

Dette telegrammet har den dag i dag ennå ikke kommet fram til Yenan, men vi kjenner innholdet. Vi har fått vite at det står at i og med at Den tredje internasjonale er blitt oppløst, må også Kinas Kommunistiske Parti bli «oppløst», at «marxismen-leninismen er kommet i vanry», og så videre, og så videre.

Der har vi det. Det er nettopp slik Kuomintang-folka snakker! Vi har alltid vært klar over at hva som helst kunne komme fra kjeften til disse Kuomintang-folka og deres like (og krake søker make). Og som venta var, har de nå sluppet ut dette gufset av dårlig ånde!

I Kina fins det nå mange politiske partier — det fins til og med to Kuomintang. Det ene er Kuomintang til Wang Ching-wei og kompani, som er oppretta i Nanking og andre steder. Det har også et flagg med hvit sol mot blå himmel, en såkalt sentraleksekutivkomite og ei rekke hemmelige politiavdelinger. I de okkuperte områdene fins det dessuten fascistpartier overalt, som japanerne har skapt.

Kjære herrer i Kuomintang! Hva er grunnen til at dere har hatt det så enormt travelt med å smi renker for å «oppløse» kommunistpartiet etter at Den tredje internasjonale blei oppløst, men ikke er villige til å løfte en finger for å oppløse et par av de landssvikerpartiene som japanerne er faddere til? Hva er grunnen til at dere bare krever at kommunistpartiet skal oppløses i det telegrammet dere fikk Chang Ti-fei til å skrive, men ikke bryr dere om å tilføye at de landssvikerpartiene som japanerne er faddere til, også bør oppløses?

Kan dere virkelig mene at det er ett kommunistparti for mye? I hele Kina fins det bare ett kommunistparti, mens det fins to Kuomintang. Hvilket parti fins det altså ett for mye av?

Mine herrer i Kuomintang: Har dere noen gang tenkt over følgende: Hva er grunnen til at både japanerne og Wang Ching-wei — i tillegg til dere — gjør febrilske anstrengelser for å tilintetgjøre kommunistpartiet, og hevder at kommunistpartiet er det eneste partiet det er ett for mye av, og at det derfor må knuses? Og hva er grunnen til at de mener at det er for få Kuomintang-partier, at det aldri kan bli for mange, og at de overalt pleier og steller godt med Wang Ching-weis utgave av Kuomintang?

Mine herrer i Kuomintang! Vi tar gjerne bryet med å fortelle dere at japanerne og Wang Ching-wei elsker Kuomintang og Folkets tre prin-

sipper særlig høyt fordi de finner noe i begge som de kan utnytte. Den eneste gangen etter første verdenskrig som imperialistene og landssvikene ikke-elska Kuomintang, men hata det bittert og gjorde sitt ytterste for å ta knekken på det, var i perioden 1924—27, da dr. Sun Yat-sen omorganiserte partiet, tok kommunister inn i rekkene og gjorde det til et nasjonalt forbund der Kuomintang og kommunistpartiet samarbeidde. Den eneste gangen imperialistene og landssvikene ikke elska Folkets tre prinsipper, men hata dem bittert og gjorde sitt ytterste for å ta knekken på dem, var i den samme perioden, da dr. Sun Yat-sen omforma disse prinsippene til de revolusjonære Folkets tre prinsipper, slik de er utforma i oppropet fra den første nasjonale kongressen til Kuomintang. Bortsett fra i denne perioden har Kuomintang kasta ut kommunistene og fjerna den revolusjonære innstillinga til dr. Sun Yat-sen i Folkets tre prinsipper. Derfor har alle imperialister og landssvikere lagt sin elsk på dem, og det samme har de japanske fascistene og landssviker Wang Ching-wei, som verner om dem og pleier dem som dyrebare skatter. Før var det et gult merke øverst i venstre hjørne på flagget til Wang Ching-weis utgave av Kuomintang, for å skille det fra det andre Kuomintang. Men nå er til og med det fjerna for ikke å støte øyet, og begge flagga er helt like. For en stor kjærlighet!

Det fins en mengde Kuomintang-organisasjoner av Wang Ching-wei-typen i det store baklandet og de okkuperte områdene. Noen arbeider under jorda og utgjør fiendens femtekolonne. Andre opererer åpent. Medlemmene i disse organisasjonene får levebrødet sitt fra Kuomintang eller etterretningstjenesten. De gjør ikke noe som helst for å bekjempe Japan, men spesialiserer seg i anti-kommunisme. Sjøl om de ikke bærer merket til Wang Ching-wei, er disse folka i virkeligheten hans menn. De er også fiendens femtekolonnister, og bruker bære ei litt annen forkledning for å skjule hva de egentlig er og for å lure andre.

Alt står nå helt klart. Grunnen til at dere ikke under noen omstendigheter villé ta dere bryet med å tilføye at de partiene som japanerne er faddere til, og landssvikerpartiene også skulle oppløses, da dere ga Chang Ti-fei ordre om å skrive telegrammet som krevde at kommunistpartiet skulle «oppløses», er at dere har mye til felles med dem ideologisk, politisk og organisatorisk, og at grunntrekket i den felles ideologien deres er kamp mot kommunismen og folket.

Vi vil stille dere i Kuomintang enda et spørsmål. Er det sant at marxismen-leninismen er den eneste ismen i Kina og i hele verden som

er «i vanry», og at alle de andre er fine greier? Vi har nettopp snakka om Wang Ching-weis utgave av Folkets tre prinsipper. Hva med fascismen til Hitler, Mussolini og Hideki Tojo*? Hva med trotskismen til Chang Ti-fei? Hva med de kontrarevolusjonære ismene til de forskjellige etterretningsorganisasjonene i Kina som motarbeider revolusjonen?

Kjære herrer i Kuomintang! Hva er grunnen til at dere, da dere ga Chang Ti-fei ordre om å skrive telegrammet, ikke tilføyde ei eneste setning eller punkt om alle disse såkalte ismene, som er omtrent like bra som pest, veggedyr og bikkjedritt? Mener dere virkelig at all denne kontrarevolusjonære søpla er lytefri og fullkommen, og at det bare er marxismen-leninismen som er kommet helt i vanry?

For å si det rett ut mistenker vi dere sterkt for å samarbeide i det skjulte med de landssvikerpartiene som japanerne er faddere til, og at det er grunnen til at dere og de «puster gjennom samme nesebor», at det er grunnen til at det dere sier og gjør er så likt det fienden og landssvikerne sier og gjør, så identisk at det ikke er mulig å skille det fra hverandre. Japanerne og landssvikerne ville at Den nye fjerde arméen skulle oppløses, og dere ga ordre om at den skulle oppløses. De vil oppløse kommunistpartiet, og det samme vil dere. De vil avskaffe grenseområdet, og det samme vil dere. De vil ikke at dere skal forsvare Den gule floden, og derfor gir dere opp forsvaret av elva. De angriper grenseområdet (de siste seks åra har fiendestyrkene langs bredden på den andre sida av elva tvers overfor fylkene Suiteh, Michih, Chiahsien, Wupao og Chingchien uten stans bombardert forsvarsverkene som Den åttende rutearméen har her). Dere har også til hensikt å angripe grenseområdet. De er anti-kommunister, og det samme er dere. De skjeller ut kommunismen og liberale ideer, og det samme gjør dere. Når de får kloa i en kommunist, tvinger de han til å ta offentlig avstand fra sin politiske overbevisning i pressa, og det samme gjør dere. De sender ut kontrarevolusjonære agenter som skal orme seg inn i kommunistpartiet, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen for å drive sabotasje, og det samme gjør dere. Hva kommer det av at dere og de er så bemerkelsesverdig like, så identiske og ikke til å skille

* Hideki Tojo — (1884—1948) Japansk general og politiker. Statsminister fra 1941 til 1944, da han ble tvunget til å gå av pga. nederlaga til de japanske styrkene. Dømt til døden og henretta som hovedansvarlig for krigen i 1948. — *Red.*

fra hverandre? Når dere, fienden og landssvikerne er så fullkomment like og identiske, og det i mange tilfeller ikke er mulig å skille mellom dere i ord og handling, er det vel ikke til å undres over at folk har mistanke om at dere er gode busser eller har kommet fram til en hemmelig overenskomst?

Hermed sender vi denne formelle protesten til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang: Det er fullstendig galt og utillatelig å trekke tilbake hovedstyrkene som skal forsvare elva for å forberede et angrep på grenseområdet og starte borgerkrig. Nyhetsmeldinga som det sentrale nyhetsbyrået deres sendte ut den 6. juli splitter enheten og fornærmer kommunistpartiet. Det er også fullstendig galt og utillatelig. Begge disse handlingene er enorme forbrytelser som er helt på linje med fienden og landssvikerne har begått. Dere må rette på disse feilene.

Hermed stiller vi formelt dette kravet til herr Chiang Kai-shek, den øverste lederen for Kuomintang: Gi styrkene til Hu Tsung-nan ordre om å vende tilbake til forsvarslinjene langs Den gule floden, stram opp Det sentrale nyhetsbyrået og straff landssvikereren Chang Ti-fei.

Hermed oppfordrer vi alle sanne patrioter blant medlemmene i Kuomintang som ikke liker at styrkene som forsvarer elva, blir trukket tilbake for å angripe grenseområdet, og som ikke er for kravet om å oppløse kommunistpartiet: Gå til handling nå for å avverge borgerkrig. Vi er villige til å samarbeide med dere til siste slutt for å berge nasjonen.

Vi er overbevist om at dette er helt rettferdige krav.

SPRE KAMPANJENE FOR Å SETTE NED LANDSKYLDA, ØKE PRODUKSJONEN OG «STØTTE REGJERINGA OG HA OMSORG FOR FOLKET» I BASEOMRÅDENE

1. oktober 1943

1. Nå er tida for høstonna kommet. Derfor må de ledende organene i baseområdene be parti- og regjeringsorganisasjonene på alle nivåer kontrollere hvordan politikken vår med å sette ned landskylda blir gjennomført. Overalt der den ikke er gjennomført skikkelig, må dette uten unntak bli gjort i år. Overalt der det ikke er gjort grundig arbeid, må det bli gjort grundig arbeid i år. Partikomiteene må øyeblikkelig sende ut direktiver som bygger på jordbrukspolitikken til sentralkomiteen, og som er i samsvar med de lokale forholda. De må sjøl undersøke et par landsbyer, velge ut noen gode eksempler og på det viset sette fart i arbeidet andre steder. Samtidig må avisene bringe lederartikler om nedsetting av landskylda og meldinger om gode erfaringer som kan tjene som forbilder. Bevegelsen for å sette ned landskylda er en massekamp bøndene fører, og partiet og regjeringa må rettleie og hjelpe dem ved å sende ut direktiver og forordninger. Nedsettinga av landskylda er ikke noen almisse til massene. Det er galt å sette ned landskylda som en almisse istedenfor å mobilisere massene slik at de sjøl kan gjennomføre det. Det fører ikke til varige resultater. I kampen for å sette ned landskylda må vi danne bondeorganisasjoner, eller omorganisere dem som alt fins. Innstillinga til regjeringa må være å gjennomføre forordninga om å sette ned landskylda og veie interessene til godseierne og leilendingene opp mot hverandre. Baseområdene har skrumpa inn, og

Kamerat Mao Tsetung skreiv dette interne partidirektivet på vegne av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

derfor er det mer aktuelt og viktigere enn det noensinne har vært de siste seks åra at partiet vinner massene ved tålmodig, samvittighetsfullt og grundig arbeid, og står sammen med dem i ett og alt. Hvis vi i løpet av høsten kontrollerer hvor langt politikken med å sette ned landskylda er kommet og gjennomfører denne oppgava grundig, klarer vi å vekke initiativet til bondemassene, og da blir det mulig å trappe opp kampen mot fienden og sette fart i produksjonskampanjen neste år.

2. I baseområdene bak fiendens linjer har de fleste kadrene ennå ikke lært seg hvordan de skal få personell i parti- og regjeringsorganisasjonene, de væpna styrkene og folket (det gjelder alle, menn og kvinner, gamle og unge, soldater og sivile og folk i statlige og private foretak) til å drive produksjon i stor stil. I høst og vinter må partikomiteen, regjeringa og enhetene i hæren i hvert baseområde forberede seg på å sette i gang en stor produksjonskampanje neste år. Denne kampanjen må omfatte hele området, og både offentlig og privat jordbruk, industri, handverk, transport, feavl og handel. Hovedvekta må ligge på jordbruket. Denne kampanjen tar sikte på å overvinne vanskene ved hjelp av egne krefter (parolen «rikelig med mat og klær» må ikke stilles andre steder enn i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia foreløpig). Det må utarbeides planer for hver husholdning og organiseres gjensidig arbeidshjelp (kjent som arbeidsutvekslingslag i Nord-Shensi, og en gang kjent som pløyingslag eller arbeidsgrupper for gjensidig hjelp i de tidligere røde områdene i Kiangsi). Arbeidshelter må bli belønna, vi må innføre kappestrid i produksjonen, og vi må utvikle kooperativer som tjener massene. På det finansielle og økonomiske området må personell i partiet og regjeringa på fylkes- og distriktsplan bruke ni tideler av kreftene sine til å hjelpe bøndene til å øke produksjonen, og bare en tidel til å kreve inn skatt. Hvis vi virkelig legger oss i selen for å gjennomføre den første oppgava, kommer den andre til å gå lett. Slik situasjonen i krigen er nå, må alle organisasjoner, skoler og enheter i hæren gå hardt inn for å dyrke grønnsaker, drive svineavl, samle ved, brenne trekol, utvikle handverk og sjøl dyrke en del av det kornet de har behov for. I tillegg til å utvikle kollektiv produksjon i alle enheter, store som små, må alle (bortsett fra de som er i hæren) også oppmuntres til å drive en del jordbruks- og handverksproduksjon (men ikke handel) i fritida. Inntektene av dette kan de beholde sjøl. Det må holdes sju til ti dagers opplæringskurs i grønnsakdyrking og svineavl, og kokkekurs slik at inntekten blir bedre. Vi må legge vekt på sparsomhet,

bekjempe sløsing og forby korrupte skikker i alle parti-, regjerings- og hærorganisasjoner. Ledere på alle nivåer i parti-, regjerings- og hærorganisasjoner og i skolene må til fulle lære seg kunsten å lede massene i produksjonen. Den som ikke studerer problemene i produksjonen grundig, kan ikke kalles en god leder. Soldater og sivile som ikke tar produksjonen alvorlig, og som liker å spise, men ikke liker å arbeide, kan vi ikke kalle gode soldater eller gode samfunnsmedlemmer. Partimedlemmer i landsbyene som ikke er tatt ut av produksjonen, må innse at godt arbeid for å øke produksjonen er ett av krava for å bli et forbilde for massene. I produksjonskampanjen er det galt å ha et konservativt og reint finansielt syn, og konsentrere seg om inntekter og utgifter istedenfor å utvikle økonomien. Det er galt å ha ei handfull regjeringsfunksjonærer som er travelt opptatt med å kreve inn korn og skatter, penger og matforsyninger, istedenfor å organisere den enorme arbeidskrafta til personellet i partiet, regjeringa og hæren og til folkemassene for å utvikle en massekampanje for produksjon. Det er galt å bare kreve korn og penger fra massene (slik Kuomintang gjør) uten å gjøre alt en kan for å hjelpe dem til å øke produksjonen. Det er galt å la et par økonomiske utvalg organisere noen få mennesker for å drive produksjon og ikke sette i verk omfattende massekampanjer for produksjon. Det er galt å kalle det skammelig eller egoistisk at kommunister på landsbygda driver hjemmeproduksjon for å forsørge familiene sine, eller at kommunister i regjeringsorganisasjoner og skoler driver privat produksjon i fritida for å bedre sine egne levekår. For all slik virksomhet tjener den revolusjonære saka. Det er galt bare å mane folk i baseområder til å tåle påkjennningene i den harde kampen uten å oppmuntre dem til å øke produksjonen og dermed prøve å bedre de materielle kåra sine. Det er galt å se på kooperativene som profittforetak som blir drevet for noen få funksjonærers skyld, eller som handelsforetak som regjeringa driver, og ikke som økonomiske organisasjoner som blir drevet av og for massene. Det er galt å ikke innføre de mønstergyldige arbeidsmetodene som blei brukt av noen av arbeidsheltene i jordbruket i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia (f.eks. gjensidig arbeidshjelp, gjentatt pløying, hyppig lusing og rikelig gjødsling) ut fra påskuddet om at disse metodene ikke kan brukes i visse baseområder. I produksjonskampanjer er det galt å skyve produksjonsoppgavene over på de lederne for de lokale avdelingene som har ansvaret for den økonomiske utviklinga, sjefene for forsyningstjenes-

ten i hæren eller de administrative lederne i regjeringsorganer og andre organer, istedenfor å sørge for at de ledende kadrene sjøl tar på seg ansvar og deltar personlig, istedenfor at den ledende gruppa knytter nære band til massene og forener allmenne oppfordringer med særegen og konkret rettleiing, istedenfor at det blir gjort undersøkelser og studier og at de oppgavene som haster og er viktige blir løst først, istedenfor at det blir gjort en innsats for å få alle med i produksjonen — menn og kvinner, gamle og unge, til og med omstreifere — og istedenfor å lære opp kadrene og skolere massene. Under de forholda som rå, er organisering av arbeidskrafta nøkkelen til å øke produksjonen. Sjøl under en krig, som vi står oppe i nå, er det mulig og helt nødvendig å organisere arbeidskrafta til titusenvis av menn og kvinner i partiet, regjeringskontorene og hæren og hundretusenvis av mennesker i hvert eneste baseområde for å drive produksjon (dvs. å organisere alle som er i stand til å arbeide heltid eller deltid på frivillig grunnlag, og etter prinsippet om bytte av like verdier, ved å bruke metodene med planlegging for hver husholdning, arbeidsutvekslingslag, transportlag, arbeidsgrupper for gjensidig hjelp eller kooperativer). Medlemmer av kommunistpartiet må lære seg skikkelig alle prinsippene og metodene for å organisere arbeidskrafta. Hvis oppgava med å sette ned landskylda blir gjennomført grundig i alle baseområdene i år, vil det være ei spore til stor produksjonsøkning neste år. Og den store produksjonskampanjen som partiet og regjeringa, soldater og sivile, menn og kvinner, gamle og unge skal gjennomføre neste år for å øke tilførselen av korn og forbruksvarer og for å forberede oss til kamp mot naturkatastrofer, kommer til å legge det materielle grunnlaget for at vi fortsatt kan opprettholde de anti-japanske baseområdene. Ellers kommer vi til å møte alvorlige vansker.

3. Vi må sveise partiet, regjeringa og hæren sammen med folket for å utvikle kampen mot Japan og produksjonskampanjen neste år. Derfor må partikomiteene og de ledende organene i hæren og regjeringa i alle baseområdene forberede seg på å sette i verk en stortiltet massekampanje den første måneden i det neste måneåret for å «støtte regjeringa og ha omsorg for folket» og «støtte hæren og gi familiene til soldater som slåss mot japanerne særlig god behandling». De væpna styrkene må offentlig fornye løftet om å «støtte regjeringa og ha omsorg for folket», holde sjølkritikkmøter og stille til sammenkomster med lokalbefolkninga. (Her bør en også innby representanter for de lokale

parti- og regjeringsorganisasjonene.) De avdelingene som har skada massenes interesser, må be om unnskyldning og erstatte skadene. Under ledelse av de lokale parti-, regjerings- og masseorganisasjonene må massene på si side offentlig fornye løftet om å støtte hæren og gi familiene til soldater som kjemper mot japanerne særlig god behandling, og sette i gang en entusiastisk kampanje for å sende hilsener og gaver til enhetene i hæren. Under disse kampanjene må både hæren, partiet og regjeringa gjøre grundige undersøkelser av manglene og feilene sine i 1943 og beslutsomt rette på dem i 1944. Fra nå av må det settes i gang slike kampanjer overalt i den første måneden i hvert måneår. Under disse kampanjene må det stadig bli lest opp løfter om å «støtte hæren og ha omsorg for folket» og «støtte hæren og gi familiene til soldater som kjemper mot japanerne særlig god behandling». De væpna styrkene i baseområdene må ta offentlig sjølkritikk flere ganger for alle former for kjepphøy oppførsel overfor partiet, regjeringspersonell eller sivile, og partiet, regjeringspersonellet og sivilbefolkninga må ta sjølkritikk for mangelfull omsorg for de væpna styrkene (hver av partene kritiserer seg sjøl og ikke andre) for å rette opp disse manglene og feilene grundig.

KOMMENTAR TIL SESJONENE TIL KUOMINTANGS SENTRALEKSEKUTIV- KOMITE OG FOLKETS POLITISKE RÅD

5. oktober 1943

Fra 6. til 13. september holdt sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang den ellefte plenumssesjonen sin, og fra 18. til 27. september holdt Kuomintang-regjeringa den andre sesjonen til det tredje Folkets politiske råd. Nå har vi fått alle dokumentene fra disse to møtene og kan gi en allmenn kommentar.

Vi står foran store forandringer i den internasjonale situasjonen, og alle parter har på følelsen at det er like før. De europeiske aksemaktene har det på følelsen, og Hitler har slått inn på en desperat og fortvila politikk. Disse forandringene er i hovedsak Sovjetunionens verk, og nå utnytter Sovjetunionen denne situasjonen. Rødehæren har allerede kjempa seg fram til Dnepr, og har feid vekk alle hindringer på vegen. I løpet av den neste vinteroffensiven kommer den til å nå fram til de gamle grensene til Sovjetunionen, om ikke de nye. Storbritannia og De forente stater utnytter også den nye situasjonen: Roosevelt og Churchill venter på det første tegnet til at Hitler skal falle slik at de kan rykke inn i Frankrike. Kort sagt, den tyske fascistiske krigsmaskinen kommer snart til å falle sammen, det er like før den anti-fascistiske krigen i Europa er over, og Sovjetunionen er hovedkrafta i kampen for å knuse fascismen. Tyngdepunktet i den anti-fascistiske verdenskrigen ligger i Europa, og straks problemet er løst der, vil skjebnen til de to store leirene i verden, den fascistiske og den anti-fascistiske leiren, være avgjort. De japanske imperialistene føler at de er trengt opp i et hjørne,

Dette er en lederartikkel kamerat Mao Tsetung skreiv for Yenan-avisa Frigjøringsbladet.

og de kan heller ikke føre noen annen politikk enn å mønstre alle krefter til en siste desperat og fortvila kamp. I Kina kommer de til å prøve å «renske ut» kommunistene og lokke Kuomintang til å kapitulere.

Også Kuomintang værer forandringer. Dette gjør dem både glade og redde. De blir glade fordi de innbiller seg at Storbritannia og De forente stater får frie hender til å kjempe mot Japan på deres vegne når krigen i Europa er over, og at de kan vende tilbake til Nanking uten å anstrenge seg. De blir redde fordi verden kommer til å gå inn i en stor frigjøringspoke uten sidestykke når de tre fascistmaktene blir styrta, og da blir det komprador-føydalistiske fascistdiktaturet til Kuomintang ei lita øy i et veldig hav av frihet og demokrati. De er redde for at deres utgave av fascismen, «ett parti, ei lære, en leder», kommer til å bli slukt av bølgene.

Opprinnelig håpa Kuomintang at Sovjetunionen skulle føre kampen mot Hitler aleine, og at Kuomintang skulle få japanerne til å angripe Sovjetunionen, slik at sosialismens land blei ødelagt eller i hvert fall ille medtatt. Kuomintang håpa også at Storbritannia og De forente stater ville flytte alle styrkene sine til Østen, knuse Japan og så utslette det kinesiske kommunistpartiet før de brydde seg om å opprette en andre eller tredje front i Europa. Det var nettopp dette som var baktanken da Kuomintang til og begynne med ropte «Først Asia, så Europa» og så «Legg like stor vekt på Europa og Asia». Da Quebec-konferansen nærma seg slutten i august i år, kalte Roosevelt og Churchill inn T.V. Soong, utenriksministeren i Kuomintang-regjeringa, og veksle et par ord med han. Da begynte Kuomintang å rope: «Roosevelt og Churchill vender blikket mot Østen», «planen 'Først Europa, så Asia' er endra», «Quebec-konferansen er en konferanse mellom de tre stormaktene Storbritannia, De forente stater og Kina», osv. De brøt ut i hemningsløs jubel og sjølskryt. Men dette var siste gangen Kuomintang kunne juble. Sia har stemninga endra seg en del. «Først Asia, så Europa» og «Legg like stor vekt på Europa og Asia» er forvist til historisk museum, og nå koker trulig Kuomintang i hop nye intriger. Den ellefte plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang og den andre sesjonen til det Kuomintang-kontrollerte Folkets politiske råd betyr kanskje starten på disse nye intrigene.

Den ellefte plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang retta ærekrenkende anklager mot kommunistpartiet om at det «undergraver motstandskrigen og setter staten i fare». Samtidig er-

klærte den at den var for ei «politisk løsning» og «forberedelser til å innføre konstitusjonelt styre». Den andre sesjonen til det tredje Folkets politiske råd, som blei kontrollert og manipulert av Kuomintang-flertallet, vedtok resolusjoner mot kommunistpartiet som gikk ut på omtrent det samme. I tillegg «valgte» den ellefte plenumssesjonen til sentraleksektivkomiteen i Kuomintang Chiang Kai-shek til president i Kuomintang-regjeringa for å styrke diktaturapparatet sitt.

Hvilke planer kan det tenkes Kuomintang har nå, etter den ellefte plenumssesjonen? Det er bare tre muligheter:

- 1) Kapitulere for den japanske imperialismen.
- 2) Fortsette i det gamle sporet.
- 3) Endre den politiske linja.

I tråd med opplegget til de japanske imperialistene om å «slå mot kommunistpartiet og gjøre hanebein til Kuomintang» har defaitistene og kapitulasjonistene innafor Kuomintang hele tida gått inn for at Kina skal overgi seg. De har hele tida prøvd å få i stand en anti-kommunistisk borgerkrig. Straks en slik krig tok til, ville det sjølsagt bli umulig å gjøre motstand mot Japan, og da ville den eneste muligheten være å kapitulere. Kuomintang har konsentrert 400 000 til 500 000 mann i Nordvest-Kina, og omdirigerer i smug stadig flere styrker dit fra andre fronter. Det sies at generalene er i fin form og erklærer at «det er ikke noe problem å ta Yenan». Slik har de snakka sia talen til herr Chiang Kai-shek på den ellefte plenumsesjonen, der han framstilte spørsmålet om kommunistpartiet som «et politisk spørsmål som må løses med politiske midler», og sia resolusjonene fra sesjonen, som gikk ut på omtrent det samme. I fjor blei det vedtatt liknende resolusjoner på den tiende plenumsesjonen til sentraleksektivkomiteen i Kuomintang, og blekket var knapt tørt før generalene ga ordre om å legge militære planer for å gjøre ende på grenseområdet. I juni og juli i år blei det gruppert styrker for å forberede en lynkrig mot grenseområdet. Den eneste grunnen til at planen blei lagt på is midlertidig, var at folkeopinionen i Kina og utlandet var mot den. Nå skjer det samme igjen: Ikke før er resolusjonene fra den ellefte plenumssesjonen blitt satt på papiret, så får vi meldinger om fanfarer fra generalene og om troppebevegelser. Hva betyr «det er ikke noe problem å ta Yenan»? Det betyr at en har bestemt seg for å kapitulere for den japanske imperialismen. Det er ikke nødvendigvis slik at alle medlemmene i Kuomintang som er for å «ta Yenan», er bevisste og beslutsomme kapitulasjonister. Noen

av dem tenker kanskje som så: «Vi skal fortsette å gjøre motstand mot japanerne samtidig som vi slåss mot kommunistene.» Det er trulig slik mange av offiserene i Whampoa-klikken¹ tenker. Vi kommunister vil gjerne stille disse herrene følgende spørsmål: Har dere glemt lærdommene fra ti år med borgerkrig? Kommer de beslutsomme kapitulasjonistene til å la dere fortsette krigen mot Japan når en ny borgerkrig tar til? Kommer japanerne og Wang Ching-wei til å la dere fortsette krigen mot Japan? Er dere virkelig så sterke at dere kan utkjempe en borgerkrig og en krig mot den utenlandske fienden samtidig? Dere hevder at dere har tre millioner mann, men arméene deres er så demoraliserte at folk har sammenlikna dem med to kurver egg på endene av ei bærestang — ett sammenstøt og alle blir ødelagt. Det var dette som skjedde i alle felttoga i Chungtiao-fjella, Taihang-fjella, Chekiang og Kiangsi, Vest-Hupeh og Tapiéh-fjella. Den enkle grunnen til dette er at dere har fulgt den skjebnesvangre linja med «aktiv kamp mot kommunistene» og «passiv motstand mot japanerne». En fiende av nasjonen har trengt djupt inn i landet vårt, og jo mer aktivt dere kjemper mot kommunistene og jo mer passivt dere gjør motstand mot japanerne, jo lavere blir moralen til styrkene deres. Kan dere vente at styrkene deres plutselig blir stålsatte krigere i kampen mot kommunistene og folket når dere har gjort en så dårlig figur i kampen mot den utenlandske angriperen? Det er ikke mulig. Straks det bryter ut borgerkrig må dere konsentrere dere helt og holdent om den, og dere blir nødt til å gi opp alle tanker om «å gjøre motstand mot Japan samtidig». Til slutt blir dere nødt til å undertegne en avtale om vilkårløs kapitulasjon for den japanske imperialismen. Dere kommer ikke til å ha noe valg. De av dere i Kuomintang som ikke virkelig ønsker å kapitulere, kommer uunngåelig til å ende som kapitulasjonister dersom dere aktivt er med på å starte og føre en borgerkrig. Det kommer helt sikkert til å skje dersom dere blir med på manøvrene til kapitulasjonistklikken og bruker resolusjonene fra den ellevte plenumssesjonen og Folkets politiske råd som et redskap til å mobilisere folkeopinionen og forberede borgerkrig mot kommunistene. Sjøl om dere i første omgang ikke ønsker å kapitulere, kommer dere til å ende med å overgi dere sammen med kapitulasjonistklikken dersom dere gjør den feilen at dere blir med på manøvrene deres. Dette er den ene mulige vegen Kuomintang kan gå etter den ellevte plenumssesjonen, og faren for at det kommer til å gjøre det er svært stor. For kapitulasjonistklikken er snakket om ei «politisk løs-

ning» og «forberedelser til å innføre konstitusjonelt styre» det beste midlet til å dekke over forberedelsene deres til borgerkrig, dvs. kapitulasjon. Alle kommunister, alle patriotiske medlemmer i Kuomintang, alle partier og alle landsmenn som er mot Japan, må følge denne alvorlige situasjonen årvåkent og ikke la seg narre av dekkoperasjonene. Alle må skjønne at faren for borgerkrig er større enn noen gang nå etter den ellefte plenumsesjonen til Kuomintang.

Disse resolusjonene kan få Kuomintang til å slå inn på en annen veg, nemlig å «trekke ut tida ei stund og starte borgerkrig seinere». Dette er en litt annen kurs enn den kapitulasjonistklikken følger. De som kan komme til å slå inn på den, er de som fortsatt vil gi inntrykk av å gjøre motstand mot Japan samtidig som de absolutt nekter å gi opp anti-kommunismen og det diktatoriske styret. De kan komme til å gå i denne retninga fordi de skjønner at det må komme store endringer i den internasjonale situasjonen og at den japanske imperialismen er dødsdømt, at borgerkrig betyr kapitulasjon og at folket i hele landet er for motstand og mot borgerkrig, at Kuomintang er i ei alvorlig krise fordi det har fjerna seg fra massene, mista støtte i folket og er blitt mer isolert enn noen gang, og at De forente stater, Storbritannia og Sovjetunionen alle sammen er mot at den kinesiske regjeringa starter borgerkrig. Alt dette kan tvinge dem til å legge planene om borgerkrig til side ei stund og vinne tid med tomt prat om ei «politisk løsning» og «forberedelser til å innføre konstitusjonelt styre». De har alltid vært mestere i å narre folk og i å hale ut tida. Ikke en gang når de sover, glemmer de ønsket om å «ta Yenan» og «knuse kommunistpartiet». Her er de helt på linje med kapitulasjonistklikken. Likevel vil de fortsatt gi inntrykk av at de gjør motstand mot Japan. De vil ikke at Kuomintang skal sette stillinga si internasjonalt på spill, og noen ganger er de redde for at folkeopinionen i Kina og utlandet skal fordømme dem. Derfor kan det hende at de prøver å vinne tid bak et røykteppe av snakk om ei «politisk løsning» og «forberedelser til å innføre konstitusjonelt styre», mens de venter på gunstige vilkår. De har ikke noe oppriktig ønske om ei «politisk løsning» eller et «konstitusjonelt styre», i alle fall ikke for øyeblikket. I fjor, på den tida da den tiende plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang blei holdt, sendte sentralkomiteen i kommunistpartiet kamerat Lin Piao til Chungking for å ha samtaler med herr Chiang Kai-shek. Han venta i Chungking i samfulle ti måneder, men herr Chiang Kai-shek og sentraleksekutivkomiteen i Kuomin-

tang ville ikke drøfte et eneste konkret problem med han. I mars i år ga herr Chiang Kai-shek ut boka *Kinas skjebne*. Her understreker han at han er mot kommunismen og liberale ideer, velter skylda for de ti åra med borgerkrig over på kommunistpartiet, bakvasker kommunistpartiet, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen og kaller dem «krigsherrer av en ny type» og «separatister av en ny type», og antyder at han kommer til å gjøre ende på kommunistene i løpet av to år. 28. juni i år ga herr Chiang Kai-shek Chou En-lai, Lin Piao og andre kamerater lov til å vende tilbake til Yenan, men nøyaktig samtidig ga han forsvarsstyrkene langs Den gule floden ordre om å marsjere mot grenseområdet. Han ga også ordre om at de lokale myndighetene i hele landet skulle nytte oppløsninga av Den tredje internasjonale til å kreve at Kinas Kommunistiske Parti skulle oppløses. Dette kravet skulle settes fram i navnet til såkalte folkeorganisasjoner. I denne situasjonen var vi kommunister tvunget til å oppfordre Kuomintang og hele nasjonen til å hindre borgerkrig, og vi var tvunget til å avsløre alle de djevelske intrigen og sammensvergelsene til Kuomintang, som undergravde motstandskrigen og satte staten i fare. Tålmodigheten vår er blitt tøyd til bristepunktet, som disse historiske kjensgjerningene viser. Sia Wuhan falt, har det ikke vært måte på store og små kamper mot kommunistene i Nord- og Sentral-Kina. Nå er det to år sia krigen i Stillehavet brøt ut, og i hele denne tida har Kuomintang angrepet kommunistene i Sentral- og Nord-Kina. I tillegg til de styrkene som opprinnelig var stasjonert her, har Kuomintang sendt armégruppene under Wang Chung-lien og Li Hsien-chou for å angripe kommunistene i Kiangsu og Shantung. Armégruppa til Pang Ping-hsun i Taihang-fjella har ordre om å konsentrere seg helt og holdent om kampen mot kommunistene. Det samme har Kuomintang-styrkene i Anhwei og Hupeh. Vi har lenge latt være å offentliggjøre disse kjensgjerningene. Avisene og tidsskriftene til Kuomintang har bakvaska kommunistpartiet uten stans, men i lang tid svarte vi ikke med et eneste ord. Uten den ringeste grunn oppløste Kuomintang Den nye fjerde arméen som kjempa tapert mot japanerne, utsletta over ni tusen mann fra enhetene til arméen i Sør-Anhwei, arresterte Yeh Ting, drepte Hsiang Ying² og kasta hundrevis av kadrer fra arméen i fengsel. Sjøl om dette var et forferdelig svik mot folket og nasjonen, holdt vi oss rolige for landets skyld. Vi nøyde oss med å sende en protest, og krevde at dette måtte gjøres godt igjen. Da herr Chiang Kai-shek møtte kamerat Chou En-lai, represen-

tanten for kommunistpartiet, i Lushan i juni og juli 1937, lovte han at det skulle komme ei forordning om at grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia skulle bli omdanna til en administrativ enhet som sto direkte under eksekutiv-yuanen i den nasjonale regjeringa, og at tjenestemennene i grenseområdet skulle bli utnevnt offisielt. Nå har herr Chiang Kai-shek brutt dette løftet og til og med sendt en armé på 400 000 til 500 000 mann for å innringe grenseområdet og gjennomføre en militær og økonomisk blokade. Han kommer ikke til å være fornøyd før folket i grenseområdet og hovedkvarteret til Den åttende rutearméen i de bakre områdene er tilintetgjort. Dessuten veit alle at Den åttende rutearméen ikke får de forsyningene den har fått løfte om, og at kommunistpartiet blir skjelt ut som «svikerparti», Den nye fjerde arméen som «opprørshær», Den åttende rutearméen som «svikerhær», osv. Kort sagt, alle de Kuomintang-folka som oppfører seg slik, ser på kommunistpartiet som fienden. Kuomintang hater kommunistpartiet ti, nei hundre ganger mer enn de hater japanerne. Kuomintang konsentrerer hatet sitt om kommunistpartiet, og har lite igjen til japanerne, om noe i det hele tatt. Dette likner oppførselen til de japanske fascistene, som behandler kommunistpartiet og Kuomintang forskjellig. De japanske fascistene konsentrerer hatet sitt om det kinesiske kommunistpartiet og er blitt vennligere og vennligere overfor Kuomintang. Før hadde de to paroler: «Kamp mot kommunistene» og «Utslett Kuomintang». Nå har de bare en parole — «Kamp mot kommunistene». Avisene og tidsskriftene som japanerne og Wang Ching-wei kontrollerer, trykker ikke lenger paroler som «Ned med Kuomintang» og «Styrt Chiang Kai-shek». Japan bruker 58 prosent av styrkene sine i Kina mot kommunistpartiet, og bare 42 prosent til å holde oppsyn med Kuomintang. Japan har nylig slappa av på dette oppsynet og trukket tilbake mange av styrkene sine fra Chekiang og Hupeh for å gjøre det lettere å lokke Kuomintang til å kapitulere. De japanske imperialistene har aldri tort prøve å overtale kommunistpartiet til å kapitulere, men de har aldri nølt med å pøse ut strie strømmer av ord for å overtale Kuomintang til å gjøre det. Det er bare overfor kommunistpartiet og folket at Kuomintang er aggressivt. Overfor japanerne legger det bort all sin aggresjon. Det er ikke bare i handling at det har gått over fra å delta i krigen til å bli en passiv tilskuer. Ikke en gang i ord tør det så mye som ta til motmæle mot fornærmelsene og lokketonene fra den japanske imperialismen. Japanerne sier: «Det er ikke noe galt med tan-

kegangen i *Kinas skjebne* av Chiang Kai-shek.» Har herr Chiang eller noe medlem av partiet hans tatt avstand fra dette? Nei, de har ikke det, og de tør ikke. Hvordan skal japanerne kunne unngå å forakte Kuomintang når de ser at herr Chiang Kai-shek og Kuomintang bruker «militære ordrer og påbud fra regjeringa» og «disiplin» bare mot kommunistene, og verken vil eller tør bruke dem mot de om lag tjue medlemmene av sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang og de femtiåtte generalene som har gått over til fienden? Folket i hele landet og de vennligsinna nasjonene i verden har sett at herr Chiang Kai-shek og Kuomintang har oppløst Den nye fjerde arméen og angrepet Den åttende rutearméen, innringa grenseområdet og rakka ned på og stempla dem som «svikerparti», «svikerhær», «krigsherrer av en ny type», «ei ny form for separatistregime», og sagt at de «undergraver motstandskrigen» og «setter staten i fare». Og hele tida har de påberopt seg «militære ordrer og påbud fra regjeringa» og «disiplin». De har aldri sett herr Chiang og Kuomintang gripe til militære ordrer, påbud fra regjeringa eller disiplinærtiltak mot de tjue medlemmene av sentraleksekutivkomiteen og de femtiåtte Kuomintang-generalene som gikk over til fienden. På samme vis er alle de resolusjonene som nylig blei vedtatt på den ellefte plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang og på møtet til Folkets politiske råd, retta mot kommunistpartiet. Ikke en eneste er retta mot de mange medlemmene av sentraleksekutivkomiteen sjøl og de mange generalene i hæren som er blitt landssvikere og har gått over til fienden. Hva skal folket i landet og de vennligsinna nasjonene i verden tru om Kuomintang? Som en kunne vente, var det nok en gang snakk om ei «politisk løsning» og «forberedelser til å innføre konstitusjonelt styre» på den ellefte plenumssesjonen. Vel og bra, vi hilser slikt snakk velkommen. Men på bakgrunn av den politiske linja som Kuomintang har fulgt konsekvent alle disse åra, ser vi på slikt snakk som tomme ord for å narre folket. Den virkelige hensikten er å vinne tid for å forberede borgerkrig, slik at Kuomintang kan gjøre det diktatoriske styret sitt over folket evig.

Kan situasjonen nå utvikle seg i ei tredje retning? Ja. Det er det ei rekke medlemmer av Kuomintang, hele folket og vi kommunister håper på. Hva skulle det gå ut på? At det blir funnet en rettferdig og fornuftig politisk måte å ordne forholdet mellom Kuomintang og kommunistpartiet på, at det blir innført et virkelig demokratisk og fritt konstitusjonelt styre, at fascistdiktaturet med «ett parti, ei lære, en leder» blir

avskaffa, og at det under motstandskrigen blir sammenkalt ei nasjonalforsamling som virkelig er valgt av folket. Vi kommunister har gått inn for dette helt fra begynnelsen. Ei rekke medlemmer av Kuomintang vil også være enige i dette. I lang tid håpa vi at til og med herr Chiang Kai-shek og fraksjonen hans i Kuomintang ville følge denne vegen. Men på bakgrunn av det som har skjedd de siste par åra og det som skjer nå, er det ikke noe som tyder på at herr Chiang og flertallet av de personene i Kuomintang som sitter med makta, er villige til det.

For at situasjonen skal utvikle seg i denne retninga må ei rekke vilkår bli oppfylt både internasjonalt og i Kina. For øyeblikket (det er like før fascismen i Europa bryter fullstendig sammen) er den internasjonale situasjonen gunstig for motstandskrigen i Kina. Men det er nettopp nå kapitulasjonistene er særlig oppsatt på å få i stand borgerkrig slik at de kan kapitulere, og japanerne og Wang Ching-wei er spesielt oppsatt på borgerkrig for å lokke kapitulasjonistene til å kapitulere. Wang Ching-wei sa (ifølge ei melding fra nyhetsbyrået Domei 1. oktober): «Trufaste brødre vil alltid være brødre, og Chungking kommer helt sikkert til å følge vår veg. Men vi håper dette skjer så snart som mulig.» For en hengivenhet, tillit og iver! Det beste vi kan vente av Kuomintang slik situasjonen er nå, er altså at det holder igjen ei stund. Samtidig er faren for ei plutselig forverring svært stor. Alle vilkåra som er nødvendige for at situasjonen skal utvikle seg i den tredje retninga, er ikke til stede ennå, og patrioter i alle partier og folket i hele Kina må gjøre en innsats på alle områder for å skape disse vilkåra.

På den ellefte plenumssesjonen kunngjorde herr Chiang Kai-shek:

Vi må slå klart fast at de sentrale myndighetene ikke stiller noen andre krav til kommunistpartiet enn at det gir opp det væpna separatistregimet og stanser overraskelsesangrepa mot den nasjonale hæren for å undergrave motstandskrigen. Vi håper at kommunistpartiet gjennomfører den erklæringa det kom med i Republikkens 26. år (1937), som oppfordrer til samla innsats for å berge nasjonen, og at det innfrir de fire løftene som det ga i denne erklæringa.

Anklagen til herr Chiang om «overraskelsesangrep mot den nasjonale hæren for å undergrave motstandskrigen» bør heller rettes mot Kuomintang sjøl, og det er synd at han er så full av fordommer og ond-

skap at han bakvasker kommunistpartiet på denne måten. Sia Wuhan falt, har Kuomintang satt i verk tre anti-kommunistiske stormangrep, og kjensgjerningene viser at det alltid var Kuomintang-styrkene som overfalt styrkene til kommunistpartiet. Under det første felttoget, som varte fra vinteren 1939 til våren 1940, gikk Kuomintang-styrkene til overraskelsesangrep og erobra fem fylkeshovedsteder der enheter fra Den åttende rutearméen i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia var stasjonert, nemlig Chunhua, Hsunyi, Chengning, Ninghsien og Chenyuan. De brukte til og med fly under disse operasjonene. I Nord-Kina blei styrkene til Chu Huai-ping sendt til Taihang-fjella for å overfalle styrkene fra Den åttende rutearméen, som bare slo tilbake i sjølforsvar. Det andre felttoget blei satt i verk i januar 1941. Tidligere, den 19. oktober 1940, hadde Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi sendt et telegram til Chu Teh, Peng Teh-huai, Yeh Ting og Hsiang Ying, og gitt dem streng ordre om at alle enhetene i Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen sør for Den gule floden skulle forflyttes nord for elva i løpet av en måned. Vi lovte at styrkene våre i Sør-Anhwei ville bli forflytta nordover. Resten var det umulig å forflytte slik forholderne var, men vi lovte at de ville marsjere til de anviste stedene når japanerne var slått. Men før de 9000 soldatene våre i Sør-Anhwei begynte å marsjere nordover den 5. januar i samsvar med denne ordren, hadde herr Chiang Kai-shek alt sendt ut en annen ordre om å «fange alle sammen i ei dragnet». Mellom 6. og 14. januar fanga faktisk Kuomintang-styrkene i Sør-Anhwei alle disse enhetene fra Den nye fjerde arméen i ei dragnet. 117. januar ga dessuten herr Chiang Kai-shek ordre om at hele Den nye fjerde arméen skulle oppløses og at Yeh Ting skulle stilles for krigsrett. Sia da har Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen blitt angrepet overalt i de anti-japanske baseområdene i Sentral- og Nord-Kina der det fins Kuomintang-styrker, og de har bare slått tilbake i sjølforsvar. Det tredje felttoget tok til i mars i år og holder fortsatt på. Kuomintang-styrkene har fortsatt angrepa sine mot Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen i Sentral- og Nord-Kina. Dessuten har herr Chiang Kai-shek gitt ut *Kinas skjebne*, som er et kampskrift mot kommunismen og folket. Han har omdirigert mange av forsvarsstyrkene sine langs Den gule floden for å gå til lynangrep på grenseområdet. Han har fått såkalte folkeorganisasjoner over hele landet til å kreve at kommunistpartiet skal oppløses. Han har mobilisert Kuomintang-flertallet i Folkets politiske råd til å godkjenne

den militære rapporten fra Ho Ying-chin, som bakvasker Den åttende rutearméen, og til å vedta anti-kommunistiske resolusjoner. Dermed har han gjort rådet, som skulle være et symbol på enheten mot Japan, til et privat organ for Kuomintang som tjener til å stable på beina en folkeopinion mot kommunistpartiet for å forberede borgerkrig. Resultatet blei at kamerat Tung Pi-wu, representanten fra kommunistpartiet, måtte forlate rådet i protest. Kuomintang forberedte målbevisst disse tre anti-kommunistiske stormangrepa og satte dem planmessig ut i livet. Vi må ha lov å spørre om ikke dette er å «undergrave motstandskrigen»?

22. september i Republikkens 26. år (1937) sendte sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti ut ei erklæring som oppfordra til samla innsats for å berge nasjonen. Her sa vi:

For å fjerne alle påskudd for fiendens intriger og alle misforståelser blant velmenende tvilere, finner sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti det nødvendig å slå fast sin inderlige hengivenhet for den nasjonale frigjøringsaksen. Derfor erkærer den enda en gang høytidelig overfor hele nasjonen: 1) Ettersom dr. Sun Yat-sens Folkets tre prinsipper er det Kina trenger i dag, er partiet vårt klar til å kjempe for at de blir satt ut i livet fullt ut. 2) Vi skal gjøre slutt på politikken med oppstand for å styrte Kuomintang-regimet og politikken med å beslaglegge jorda til godseierne med tvang. 3) For å samle statsmakta i landet, skal vi omorganisere den røde regjeringa vi har nå, til ei demokratisk regjering i et særområde. 4) Rødehæren kommer til å endre navn og troppebetegnelse. Den skal omorganiseres og bli en del av den nasjonale revolusjonære hæren, og underordnes militærrådet i den nasjonale regjeringa. Den venter på ordre om å marsjere til fronten mot Japan for å gjøre si plikt.

Vi har oppfylt disse fire løftene til punkt og prikke. Verken herr Chiang Kai-shek eller noen andre i Kuomintang kan finne et eneste punkt de kan anklage oss for at vi ikke har oppfylt. For det første er den politikken som kommunistpartiet fører i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og i de anti-japanske baseområdene bak fiendens linjer i samsvar med dr. Sun Yat-sens Folkets tre prinsipper. Ikke på noe punkt strir politikken vår mot dem. For det andre kommer

vi til å holde løftet vårt om ikke å styrte Kuomintang-regimet og beslaglegge jorda til godseierne med tvang så lenge Kuomintang ikke kapitulerer for fienden av nasjonen, avbryter samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet eller starter borgerkrig mot kommunistpartiet. Vi har holdt dette løftet i fortida, vi gjør det nå og vi kommer til å fortsette med det i framtida. Dette betyr at vi bare blir tvunget til å gå tilbake på løftet vårt hvis Kuomintang kapitulerer for fienden, avbryter samarbeidet og starter borgerkrig. Dette er det eneste som vil gjøre det umulig for oss å holde løftet. For det tredje blei den opprinnelige røde regjeringa omorganisert alt i det første året av motstands-krigen, og det er innført et demokratisk styre som bygger på «tre-tredjedelssystemet» for lenge sia. Men den dag i dag har ikke Kuomintang oppfylt løftet sitt om å anerkjenne grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og på kjøpet anklager de oss for «føydal separatisme». Herr Chiang Kai-shek og andre medlemmer av Kuomintang! Dere burde vite at det dere kaller «separatisme» — at grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og andre anti-japanske baseområder ikke er anerkjent av Kuomintang-regjeringa — ikke er noe vi har ønska, men helt og holdent noe dere sjøl har påtvunget oss. Hvilken grunn har dere til å anklage oss for «separatisme» når dere sjøl går tilbake på det dere har lovt, nekter å innfri løftet om å anerkjenne grenseområdet, og nekter å anerkjenne det demokratiske styret her? Dag ut og dag inn ber vi om å bli anerkjent, men dere nekter. Hvem er det så som har ansvaret? Hva er logikken når herr Chiang raser mot «separatisme» i *Kinas skjebne* og ikke skjønner et fnugg av sitt eget ansvar i denne saka, trass i at han sjøl er øverste leder for Kuomintang og sjef for regjeringa til partiet? I og med at herr Chiang Kai-shek på den ellefte plenumssesjonen igjen har krevd at vi oppfyller løftet vårt, nytter vi dette høvet til å kreve at han oppfyller løftet sitt om å anerkjenne offisielt grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, som har praktisert prinsippet om demokrati i lang tid, og de anti-japanske baseområdene bak fiendens linjer. Hvis De holder fast på politikken med å ikke anerkjenne disse områdene, betyr det at De vil at vi skal fortsette med «separatismen», og at ansvaret nå som før helt og holdent faller på Dem, og ikke på oss. For det fjerde er det lenge sia rødehæren endra «navn og troppebetegnelse», blei «omorganisert og en del av den nasjonale revolusjonære hæren» og blei «underordna militærrådet i den nasjonale regjeringa». Vi oppfylte dette løftet for lenge sia. Den eneste enheten

som står direkte under sentralkomiteen i kommunistpartiet og ikke militærrådet i den nasjonale regjeringa, er Den nye fjerde arméen i den nasjonale revolusjonære hæren. Grunnen er at militærrådet den 17. januar 1941 sendte ut en kontrarevolusjonær ordre som undergravde motstandskrigen og satte staten i fare, og erklærte at den var en «opprørshær» og at den var «oppløst». Dessuten blei den angrepet daglig av Kuomintang-styrkene. Likevel har denne arméen hele tida slåss mot japanerne i Sentral-Kina, og den har oppfylt de tre første av de fire løftene. Den er villig til å bli «underordna militærrådet i den nasjonale regjeringa» enda en gang, og ber herr Chiang Kai-shek om å oppheve ordren om å oppløse den og gi den tilbake troppebetegnelsen slik at den kan oppfylle det fjerde løftet.

I dokumentet om kommunistpartiet som blei vedtatt på den ellefte plenumssesjonen, blei det også slått fast:

Når det gjelder de andre problemene, kan de bli tatt opp til diskusjon og løst i nasjonalforsamlinga, ettersom denne sesjonen har vedtatt at det skal kalles sammen ei nasjonalforsamling og utarbeides og kunngjøres en grunnlov i løpet av ett år etter at krigen er slutt.

De «andre problemene» som det siktes til her, er avskaffinga av Kuomintang-diktaturet, avskaffinga av den fascistiske etterretningstjenesten, opprettinga av demokratisk styre over hele landet, opphevinga av den økonomiske kontrollen, urimelige skatter og ulike slags avgifter som skader folket, gjennomføringa av jordbrukspolitikken med å sette ned landskylda og lånerentene i hele landet og den økonomiske politikken med å støtte småindustri og mellomstor industri og bedre levekåra til arbeiderne. I erklæringa fra 22. september 1937 som oppfordra til samla innsats for å berge nasjonen, slo partiet vårt fast:

Demokratiet må bli gjennomført, og det må kalles sammen ei nasjonalforsamling for å utarbeide og vedta en grunnlov og fastlegge en politikk for å berge nasjonen. For å gi det kinesiske folket høve til å leve et lykkelig og godt liv, må vi først ta effektive tiltak for å hjelpe folk som sulter, sørge for at alle får et trygt utkomme, utvikle industri som er viktig for forsvaret av landet, hindre at folk har det vondt og bedre levekåra deres.

Hele denne erklæringa blei godtatt av herr Chiang Kai-shek i en uttalelse som kom alt neste dag (23. september). Derfor bør han ikke bare be kommunistpartiet om å holde de fire løftene det har gitt, men også be seg sjøl, Kuomintang og Kuomintang-regjeringa om å gjennomføre de punktene i erklæringa som vi har sitert. Herr Chiang Kai-shek er ikke bare øverste leder for Kuomintang. Han er også blitt president i Kuomintang-regjeringa (som kaller seg den nasjonale regjeringa). Derfor må han samvittighetsfullt gjennomføre punktene i erklæringa om demokrati og folkets utkomme og oppfylle de utallige løftene han sjøl har gitt oss kommunister og folket i hele landet. Han må slutte med å ta tilbake løftene sine, slutte med å føre den grusomme undertrykkingspolitikken sin, og slutte med å si én ting og gjøre noe annet. Vi kommunister og hele folket ønsker handling og ikke flere tomme, løgnaktige ord. Hvis det nå kommer til handling, skal vi hilse det med glede. Tomme ord uten handling kommer ikke til å lure folket lenge. Det vi ber herr Chiang Kai-shek og Kuomintang om, er dette: Gjennomfør motstandskrigen til siste slutt, avverg faren for kapitulasjon, fortsett samarbeidet, hindre borgerkrig, anerkjenn det demokratiske styret i grenseområdet og de anti-japanske baseområdene bak fiendens linjer, gi Den nye fjerde arméen tilbake rettene sine, stans det anti-kommunistiske felttoget, trekk tilbake styrkene på 400 000 til 500 000 mann som nå innringer grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ning-sia, slutt å bruke Folkets politiske råd som et privat organ for Kuomintang til å hisse opp ei anti-kommunistisk stemning, gi folket tale-, forsamlings- og organisasjonsfrihet, avskaff ettpartidiktaturet til Kuomintang, sett ned landskylda og lånerentene, gi arbeiderne bedre arbeids- og levekår, støtt småindustri og mellomstor industri, avskaff etterretningstjenesten, gjør slutt på den fascistiske undervisninga og innfør et demokratisk undervisningssystem. Dere har sjøl lovt å gjøre mesteparten av dette. Hvis dere oppfyller disse krava og løftene, forsikrer vi dere at vi skal fortsette å oppfylle løftene våre. Vi er klare til å ta opp igjen samtalene mellom de to partiene når som helst, hvis herr Chiang Kai-shek og Kuomintang er det.

Kort sagt, det står tre veger åpne for Kuomintang. Den første, kapitulasjon og borgerkrig, er vegen til ødeleggelse for herr Chiang Kai-shek og Kuomintang. Den andre, å narre folket med tomt prat for å vinne tid samtidig som de klynger seg til det fascistiske diktaturet og aktivt gjennomfører forberedelser i det skjulte for å starte borgerkrig,

kan heller ikke redde herr Chiang og Kuomintang. Bare den tredje, å gi fullstendig avkall på den feilaktige vegen med fascistisk diktatur og borgerkrig og følge den riktige vegen med demokrati og samarbeid, kan redde herr Chiang Kai-shek og Kuomintang. Men hittil har ikke herr Chiang og Kuomintang gjort noe for å overbevise folket om at de har til hensikt å slå inn på den tredje vegen. Derfor må folket i hele landet fortsatt være på vakt mot faren for kapitulasjon og borgerkrig, som er svært stor.

Alle patriotiske medlemmer i Kuomintang må gå sammen og hindre at Kuomintang-myndighetene slår inn på den første vegen, hindre dem i å fortsette på den andre og kreve at de tar den tredje!

Alle patriotiske partier og mennesker som er mot Japan, må gå sammen og hindre at Kuomintang-myndighetene slår inn på den første vegen, hindre at de fortsetter på den andre og kreve at de tar den tredje!

Det er nå like før det skjer forandringer uten sidestykke i verden. Vi håper at herr Chiang Kai-shek og medlemmene av Kuomintang oppfører seg riktig ved dette store vendepunktet i vår tidsalder. Vi håper at alle patriotiske partier og patriotiske mennesker tar ei riktig holdning ved dette store vendepunktet i vår tidsalder.

NOTER

1. Whampoa-klikken sikter til de generalene og offiserene i Kuomintang som en gang hadde vært instruktører eller kadetter ved krigsskolen i Whampoa. De var Chiang Kai-sheks nærmeste tilhengere i Kuomintang-hæren.

2. Yeh Ting og Hsiang Ying var henholdsvis sjef og nestkommanderende for Den nye fjerde arméen.

ORGANISER DERE!

29. november 1943

På vegne av sentralkomiteen i kommunistpartiet vil jeg gjerne si noen ord på denne mottakelsen som sentralkomiteen holder for mannlige og kvinnelige arbeidshelter og andre mønsterarbeidere i produksjonen som er valgt fra landsbyene, fabrikkene, de væpna styrkene, regjeringa og andre organisasjoner og skolene i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Det jeg vil si, kan oppsummeres i orda «Organiser dere!» I år har bondemassene, hæren, regjeringa og andre organisasjoner, skolene og fabrikkene i grenseområdet gjennomført en produksjonskampanje i samsvar med resolusjonene fra møtet for kadrer på høyere nivå som Nordvest-byrået i sentralkomiteen sammenkalte i fjor vinter. Det er utført storverk og gjort framsteg på alle felter av produksjonen i år, og grenseområdet ser helt annerledes ut. Kjensgjerningene har til fulle bevist at den linja som konferansen for kadrer på høyere nivå vedtok, var riktig. Kjernen i denne politikken er å organisere massene, å mobilisere og organisere absolutt alle krefter som fins i folket, hæren, regjeringa, andre organisasjoner og skolene i en stor arbeidshær — menn og kvinner, gamle og unge — alle som kan arbeide deltid eller heltid. Vi har en kamphær og en arbeidshær. Til å slåss har vi Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen. Men til og med de har ei dobbel oppgave — de fører krig og driver produksjon. Med to slike hærer, og med en kamphær som er øvd i disse to oppgavene og i massearbeid, kan vi overvinne vanskene våre og slå den japanske imperialismen. Om resultatene fra produksjonskampanjen vår i grenseområdet de siste åra ikke har vært store eller betydelige nok til å bevise dette til fulle, har resultatene i år virkelig gjort det. Det har vi alle sett med våre egne øyne.

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på en mottakelse til ære for arbeidshelter fra grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia.

I de væpna enhetene i grenseområdet som har fått jord i år, har hver soldat i gjennomsnitt dyrka atten mou. De kan produsere eller lage praktisk talt alt — mat (grønnsaker, kjøtt, matolje), klær (vatterte bomullsklær, strikka ulltøy og fottøy), husly (huler, hus og møtesaler), ting de trenger til daglig (bord, stoler, benker, papir og skrivesaker) og brensel (ved, trekol og steinkol). Med sine egne hender har de nådd målet «rikelig med mat og klær». Hver soldat trenger bare bruke tre måneder av året til produksjonen, og kan bruke de andre ni månedene til opplæring og kamp. Styrkene våre er ikke avhengig av å få lønn fra Kuomintang-regjeringa, regjeringa i grenseområdet eller folket. De kan forsørge seg sjøl fullt ut. Det er sannelig ei livsviktig nyvinning i kampen for nasjonal frigjøring! De siste seks og et halvt åra av motstandskrigen har de anti-japanske baseområdene fått føle fiendens politikk med å «brenne alt, drepe alle, plyndre alt». Kuomintang har gjennomført harde blokader av grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og det førte til ekstreme økonomiske og finansielle vansker. Dersom styrkene våre ikke hadde kunnet andre ting enn å slåss, ville vi aldri løst problemene våre. Nå har styrkene våre i grenseområdet lært å produsere. Det samme har enkelte av styrkene ved fronten, mens andre er i ferd med å lære det. Hvis hver soldat i de heltemodige og stridsvante arméene våre, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, blir i stand til å produsere i tillegg til å slåss og gjøre massearbeid, trenger vi ikke frykte noen vansker. Da blir vi «uovervinnelige på jorda»¹ for å bruke orda i *Mencius*. Organisasjonene og skolene våre har også tatt et stort steg framover i år. Regjeringa har bare dekt en liten del av utgiftene deres, mesteparten har de dekt ved egen produksjon. De har dyrka 100 prosent av grønnsakene de trenger, mot bare 50 prosent i fjor. De har økt forbruket sitt av kjøtt ved å drive svine- og saueavl, og de har oppretta mange verksteder for å lage enkle ting som de trenger. Hæren, organisasjonene og skolene dekker nå fullt ut eller for en stor del de materielle behova sine ved egen produksjon, og derfor blir det tatt mindre fra folket i form av skatt. Folket kan altså nyte mer av fruktene av arbeidet sitt nå. Både hæren og sivilbefolkninga øker produksjonen, og derfor har alle rikelig med mat og klær og er fornøyde. Også i fabrikkene våre er produksjonen trappa opp, hemmelige agenter er blitt renska ut og produktiviteten har steget svært mye. Over hele grenseområdet har det dukka fram arbeidshelter i store skarer i jordbruket og industrien, i organisasjonene og i skolene, og også i

hæren. Vi kan si at produksjonen i grenseområdet har kommet på rett veg. Alt dette skyldes at vi har organisert massenes krefter.

Å organisere massenes krefter er ei linje. Fins det ei motsatt linje? Ja, det gjør det. Det er ei linje som ikke tar utgangspunkt i massenes interesser, som ikke støtter seg på massene og ikke organiserer dem. Den konsentrerer seg helt og holdent om å organisere de få som arbeider i finans-, forsynings- og handelsorganisasjonene og bryr seg ikke noe om å organisere massene i landsbyene, hæren, regjeringa og andre organisasjoner, skolene og fabrikkene. Den ser ikke på økonomisk arbeid som en stor bevegelse eller brei front, bare som et middel til å dekke finansielle underskudd. Det er den andre linja, den feilaktige linja. Det fans ei slik linje før i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Men den er blitt korrigert gjennom riktig rettleiing de siste åra, særlig etter konferansen for kadrer på høyere nivå i fjor og massebevegelsen i år, og det er trulig få som fortsatt tenker på denne måten. I baseområdene i Nord- og Sentral-Kina er det harde kamper, og de ledende organene har ikke lagt stor nok vekt på massebevegelsen for produksjon. Her er den ikke blitt omfattende ennå. Men etter direktivet fra sentralkomiteen 1. oktober i år² blir det gjort forberedelser overalt for å gjennomføre en produksjonskampanje neste år. Forholda ved fronten er vanskeligere enn i grenseområdet. Det er harde kamper her, og dessuten har det vært naturkatastrofer noen steder. For å støtte krigføringa, møte politikken til fienden med å «brenne alt, drepe alle og plyndre alt» og gi katastrofehjelp, må vi likevel mobilisere hele partiet, regjeringa, hæren og sivilbefolkninga både til å kjempe mot fienden og til å drive produksjon. På grunnlag av de erfaringene vi alt har høsta de siste par åra fra produksjon ved fronten, og de ideologiske, organisatoriske og materielle forberedelsene vi har gjort i vinter, kan og må det bli satt i verk en omfattende kampanje neste år. Det er ennå ikke mulig å ha «rikelig med mat og klær» i de områdene ved fronten der det er kamper. Men det er fullt ut mulig, ja helt nødvendig, å «overvinne vanskene med våre egne hender».

Den viktigste forma for masseorganisasjoner på det økonomiske området i dag er kooperativene. Det er ikke ubetinga nødvendig å hefte merkelappen kooperativ på produksjonsvirksomheten til massene i hæren, regjeringa og andre organisasjoner og skolene våre. Likevel har denne virksomheten preg av kooperasjon, for den blir gjennomført under en sentralisert ledelse for å dekke de materielle behova til ulike av-

delinger, enheter og enkeltpersoner ved gjensidig hjelp og felles arbeid. Det er en slags kooperativer.

Blant bondemassene har det rådd et system med individuell økonomi i tusenvis av år. Hver familie eller husholdning utgjør en produksjonsenhet. Denne spredte, individuelle forma for produksjon er det økonomiske grunnlaget for føydalstyret, og holder bøndene i evig fattigdom. Den eneste måten å endre det på er gradvis kollektivisering, og den eneste måten å gjennomføre kollektivisering på, er ifølge Lenin å opprette kooperativer.³ Vi har allerede organisert mange bondekooperativer i grenseområdet, men de er ikke utvikla former for kooperativer ennå. De må gjennomgå flere utviklingsstadier før de kan bli kooperativer av sovjetisk type, kjent som kollektivbruk. Økonomien vår er en nydemokratisk økonomi, og kooperativene våre er fortsatt organisasjoner for kollektivt arbeid som bygger på individuell økonomi (på privateiendom). Dessuten fins det flere slag. En type er organisasjoner for gjensidig arbeidshjelp i jordbruket, som for eksempel «arbeidsutvekslingslag» og «lag for å utveksle og leie ut arbeidskraft»⁴. Denne organisasjonsforma var kjent som «arbeidsgrupper for gjensidig hjelp» eller «pløyingslag»⁵ i de røde områdene i Kiangsi, og blir nå kalt «grupper for gjensidig hjelp» enkelte steder ved fronten. Så lenge de er kollektive organisasjoner for gjensidig hjelp, der folket blir med frivillig (tvang må aldri bli brukt), er alle sammen bra uansett hva de blir kalt, uansett om de består av noen få, et par dusin eller hundrevis av mennesker, og uansett om de består helt eller delvis av folk som kan arbeide heltid, uansett om medlemmene hjelper hverandre gjensidig med arbeidskraft, trekkdyr eller redskaper eller bor og spiser sammen i de travle årstidene og uansett om organisasjonene er midlertidige eller faste. Disse metodene for kollektiv gjensidig hjelp er det massene sjøl som har funnet opp. Tidligere har vi oppsummert erfaringene til massene i Kiangsi på dette området, og nå oppsummerer vi erfaringene fra Nord-Shensi. I grenseområdet er gjensidig arbeidshjelp blitt mye mer systematisk og bedre utvikla etter at det blei oppmuntra av møtet for kadrer på høyere nivå i fjor og satt ut i livet i år. Mange arbeidsutvekslingslag i grenseområdet har gjennomført pløyinga, plantinga, lukinga og innhøstinga kollektivt, og i år er avlinga dobbelt så stor som i fjor. Nå som massene har sett disse handfaste resultatene, kommer uten tvil flere og flere til å ta i bruk denne metoden neste år. Vi venter ikke at vi skal kunne organisere alle de hundretusenvis av menneskene i grense-

området som kan arbeide heltid eller deltid, i kooperativer i løpet av ett år, men vi kan nå dette målet i løpet av et par år. Alle kvinnene må også mobiliseres til å gjøre en del produktivt arbeid. Alle dagdriverne må bli omforma til gode medlemmer av samfunnet ved å delta i produksjonen. Vi må organisere slike produksjonskooperativer for kollektiv gjensidig hjelp i breitt omfang og på frivillig grunnlag i alle de anti-japanske baseområdene i Nord- og Sentral-Kina.

I tillegg til jordbruksproduksjonskooperativer for kollektiv gjensidig hjelp fins det tre andre typer: Kombinerte kooperativer som kooperativet i sørdistriktet i Yenan — som på en og samme gang er et produsent-, forbruker-, transport- (salttransport-) og kredittkooperativ — transportkooperativer (salttransportlag) og handverkskooperativer.

Med disse fire formene for kooperativer blant massene og kollektive arbeidskooperativer i hæren, skolene, regjeringa og andre organisasjoner, kan vi organisere alle kreftene i folket i en stor arbeidshær. Folket kan bare frigjøre seg hvis det går denne vegen. Det er den eneste vegen fra fattigdom til velstand og den eneste vegen til seier i motstandskrigen. Alle kommunister må lære seg å organisere massenes arbeid. Kommuniste som har en intellektuell bakgrunn, må også lære det. Straks de har bestemt seg for det, kan de lære det i løpet av seks måneder eller ett år. De kan hjelpe massene til å organisere produksjonen og oppsummere erfaringene. Når kameratene våre i tillegg til andre ferdigheter har lært seg å organisere massenes arbeid — å hjelpe bøndene til å lage produksjonsplaner for si egen husholdning, opprette arbeidsutvekslingslag, salttransportlag og kombinerte kooperativer, organisere produksjon i hæren, skolene, regjeringa og andre organisasjoner, organisere produksjonen i fabrikkene, utvikle kappestrid i produksjonen, oppmuntre og belønne arbeidshelter og arrangere produksjonsutstillinger — når kameratene våre har lært å utløse skaperkrafta og initiativet til massene, kommer vi helt sikkert til å greie å drive ut de japanske imperialistene og bygge et nytt Kina, sammen med hele folket.

Vi kommunister må være i stand til å forene oss med massene på alle områder. Hvilken nytte har det kinesiske folket av partimedlemmene hvis de tilbringer hele livet innadørs og aldri går ut for å møte verden og trosse stormen? Ingen som helst, og vi trenger ikke slike folk i partiet. Vi kommunister bør møte verden og trosse stormen — den store verden og den mektige stormen med massekamper. «Tre skomakere som slår seg sammen, tenker like bra som vismannen Chukeh Liang.»⁶

Massene har med andre ord stor skaperkraft. I virkeligheten fins det tusener på tusener av Chukeh Lianger i det kinesiske folket. Det fins en i hver by og landsby. Vi må gå til massene og lære av dem og sammenfatte erfaringene deres i bedre, systematiske prinsipper og metoder. Så må vi drive propaganda blant massene og oppfordre dem til å sette disse prinsippene og metodene ut i livet for å løse problemene de har, og hjelpe dem til å frigjøre seg og bli lykkelige. Kameratene våre som arbeider lokalt, må ikke isolere seg fra massene. De må forstå følelsene deres og hjelpe dem til å organisere produksjonen og bedre levekåra. Og de må ikke innskrenke seg til å kreve inn «korn til staten for å berge nasjonen», men forstå at det er nok å bruke 10 prosent av kreftene sine på dette hvis de først har brukt 90 prosent av kreftene til å hjelpe massene med å løse problemet med «privat korn slik at folket kan berge seg sjøl». Ellers er disse kameratene blitt smitta av arbeidsstilen til Kuomintang og er dekt med byråkratisk støv. Kuomintang bare krever av folket og gir ikke noe til gjengjeld. Hvis et medlem av partiet vårt gjør dette, er arbeidsstilen hans stilen til Kuomintang, og ansiktet hans, som er nedgrodd av byråkratisk støv, trenger en skikkelig vask i varmt vann. Etter mi mening kan vi finne denne byråkratiske stilen i det lokale arbeidet i alle de anti-japanske baseområdene våre, og det fins kamerater som er isolert fra massene fordi de ikke tar utgangspunkt i massenes interesser. Vi må kvitte oss med denne arbeidsstilen beslutsomt før vi kan knytte nære band til massene.

Dessuten kan vi finne en slags krigsherrestil i arbeidet i hæren. Dette er også en stil som kjennetegner Kuomintang, for hæren deres er skilt fra massene. Styrkene våre må følge de riktige prinsippene som styrer forholdet mellom hæren og folket, hæren og regjeringa, hæren og partiet, offiserer og menige, militært og politisk arbeid og forholdet kadrene imellom. De må aldri gjøre de feilene som henger sammen med krigsherrevesenet. Offiserer må ha omsorg for soldatene sine, og aldri være likeglad med velferden deres eller ty til fysisk straff. Hæren må ha omsorg for folket og aldri krenke interessene deres. Hæren må respektere regjeringa og partiet, og aldri «kreve uavhengighet». Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen vår er folkets væpna styrker. De har alltid vært utmerka styrker, og er i virkeligheten de beste i landet. Men det er sant at det har dukka opp feil de siste åra som har samband med ei bestemt form for krigsherrevesen. Noen kamerater i hæren har begynt å oppføre seg storsnuta og hensynsløst overfor sol-

datene, folket, regjeringa og partiet. De skylder alltid på de kameratene som arbeider lokalt når noe er galt og aldri på seg sjøl, de ser alltid de gode resultatene de har oppnådd, men aldri manglene sine, og de hilser alltid smiger velkommen, men tåler ikke kritikk. Slike foreteelser kan vi for eksempel finne i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Denne tendensen er stort sett overvunnet etter konferansen for kadrer på høyere nivå og møtet for militære og politiske kadrer i fjor, og kampanjene for å «støtte regjeringa og ha omsorg for folket» og «støtte hæren» under Vårfesten⁷ i år. Men det fins fortsatt rester av denne stilen, og vi må gjøre nye anstrengelser for å utrydde dem. Disse feilene kan vi finne i baseområdene i Nord- og Sentral-Kina også, og partiorganisasjonene og hæren der må prøve å utrydde dem.

Tendensen til byråkrati i arbeidet lokalt og tendensen til krigsherrevesen i arbeidet i hæren skyldes den samme feilen, nemlig isolasjon fra massene. Det overveldende flertallet av kameratene våre er bra kamerater. De som har denne feilen, kan rette på den straks de blir kritisert og gjort oppmerksom på mistaka sine. Men det er helt nødvendig å gjøre sjølkritikk, og en må se feilaktige tendenser i øynene og rette samvittighetsfullt på dem. Hvis noen lar være å kritisere tendensen til byråkrati i arbeidet lokalt eller tendensen til krigsherrevesen i arbeidet i hæren, betyr det at han vil holde på Kuomintang-stilen og gå rundt med støvet fra byråkratiet eller krigsherrevesen i det ellers så reine ansiktet sitt. Han er ikke noen god kommunist. Hvis vi får bukt med disse to tendensene, kommer alt arbeidet vårt, produksjonskampanjen også sjølsagt, til å gå glatt framover.

Grenseområdet vårt har fått et helt annet utseende fordi vi har oppnådd store resultater her i produksjonen, både blant bondemassene, i regjeringa og de andre organisasjonene, i skolene, i hæren og i fabrikkene, og forholdet mellom hæren og folket er blitt mye bedre. Alt dette viser at kameratene våre i større grad tar utgangspunkt i massenes interesser, og at de har gjort store framsteg i å forene seg med massene. Likevel må vi ikke bli sjøltilfredse, men fortsette å kritisere oss sjøl og kjempe for å gjøre ytterligere framgang. Vi må også kjempe for å gjøre ytterligere framgang i produksjonen. Vi blir lett skitne i ansiktet, og derfor må vi vaske oss hver dag. Golv har lett for å samle støv, og derfor må vi feie hver dag. Sjøl om vi stort sett har overvunnet tendensen til byråkrati i arbeidet lokalt og tendensen til krigsherrevesen i arbeidet i hæren, kan disse skadelige tendensene oppstå på ny. Vi er om-

ringa av styrkene til den japanske imperialismen og den kinesiske reaksjonen på alle kanter, og vi er omgitt av det udisiplinerte småborgerskapet. Derfor blåser det daglig store byer skitt fra byråkratiet og krigsherreesenet i ansiktet på oss. Det er grunnen til at vi ikke må bli sjøltilfredse hver gang vi får til noe. Vi må tøyse sjøltilfredsheten og hele tida kritisere manglene våre, akkurat som vi hver dag må vaske ansiktet for å holde oss reine og feie golvet for å fjerne skitten.

Arbeidshelter og mønsterarbeidere i produksjonen! Dere er ledere for folket, dere har hatt svært stor framgang i arbeidet deres, og jeg håper at heller ikke dere blir sjøltilfredse. Når dere er tilbake i fylkene i underområdene Kuanchung, Lungtung, Sanpjen, Suiteh og Yenan⁸, når dere er tilbake i organisasjonene, skolene, hærenhetene og fabrikkene, håper jeg dere vil lede folket, lede massene og arbeide enda bedre, og framfor alt organisere massene i kooperativer på frivillig grunnlag, organisere dem enda bedre og organisere enda flere. Når dere kommer hjem, håper jeg dere går løs på dette arbeidet og propagerer for det, slik at vi har oppnådd enda større resultater når vi holder konferansen for arbeidshelter neste år.

NOTER

1. Fra *Mencius*, bok 3, «Kungsun Chou», del 1, kapittel 5.
2. Direktivet fra sentralkomiteen 1. oktober var «Spre kampanjene for å sette ned landskylda, øke produksjonen og 'støtte regjeringa og ha omsorg for folket' i baseområdene», s. 127 i denne boka.
3. Se Lenin, «Om kooperasjon» (1923), *Samla verker*, bind 33.
4. «Arbeidsutvekslingslag» og «lag for å utveksle og leie ut arbeidskraft» var begge organisasjoner for gjensidig arbeidshjelp i jordbruket i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Arbeidsutveksling er et middel bøndene bruker for å fordele arbeidskrafta seg i mellom. Dagsverk pr. mann blei bytta mot dagsverk pr. mann, dagsverk pr. okse mot dagsverk pr. okse, dagsverk pr. mann mot dagsverk pr. okse osv. Bønder som blei med i arbeidsutvekslingslag bidro med arbeidskraft eller trekkdyr for å dyrke jorda til hver medlemsfamilie kollektivt og etter tur. Når regnskapet blei gjort opp, blei dagsverk satt som bytteenhet. Hvis noen hadde bidratt med flere dagsverk pr. mann eller trekkdyr enn andre, fikk de betalt for forskjellen av dem som hadde bidratt med færre dagsverk. «Lag for å utveksle og leie ut arbeidskraft» blei vanligvis danna av bønder som hadde for lite jord. De utveksla arbeidskraft seg imellom for å hjelpe hverandre

gjensidig, og dessuten leide de ut arbeidskrafta si kollektivt til familier som hadde for lite arbeidskraft.

5. Arbeidsgrupper for gjensidig hjelp og pløyingslag bygde på individuelt jordbruk, og blei danna av bønder i de røde områdene for å lette produksjonen ved å organisere arbeidskrafta bedre. Ut fra prinsippet om frivillig deltakelse og gjensidig nytte arbeidde medlemmene like mye for hverandre. Hvis en person ikke kunne gi like mye hjelp som han fikk, gjorde han opp for forskjellen i kontanter. I tillegg til å hjelpe hverandre tok laga seg særlig av familiene til soldater i rødehæren og arbeidde for ensomme gamlinger uten annen betaling enn mat under arbeidet. Disse tiltaka for gjensidig hjelp var til stor nytte for produksjonen og blei gjennomført på et rimelig grunnlag. Derfor fikk de varm støtte fra massene.

6. Chukeh Liang var en statsmann og strateg i perioden med De tre kongedømmene (221—265). Han blei et symbol på rådsnarhet og klokskap i kinesisk folketru.

7. Vårfesten er nyttårsdag i den kinesiske månekalenderen.

8. Grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia var delt inn i disse fem underområdene.

STUDIENE VÅRE OG SITUASJONEN NÅ

12. april 1944

I

Sia i fjor vinter har kadrene på høyere nivå i partiet vårt studert spørsmålet om de to linjene i historia til partiet. Dette har høyna det politiske nivået til alle disse kadrene betraktelig. I løpet av disse studiene har kameratene tatt opp mange spørsmål, og i noen av de viktige har det politiske byrået i sentralkomiteen kommet fram til konklusjoner:

1. Holdninga når vi studerer de historiske erfaringene våre. Sentralkomiteen mener at vi må hjelpe kadrene til å ta klar stilling til spørsmåla om historia til partiet fra et ideologisk synspunkt, og at vi samtidig må føre en mild politikk når vi fattar vedtak om kamerater som har gjort feil tidligere. Da skjønner kadrene på den ene sida de historiske erfaringene til partiet grundig og gjentar ikke tidligere feil, og på den andre sida kan vi forene alle kameratene til felles innsats. I historia til partiet vårt har det vært store kamper mot de feilaktige linjene til Chen Tu-hsiu¹ og Li Li-san, og disse kampene var helt nødvendige. Men det var mangler ved metodene som blei brukt. For det første førte ikke kampen til at kadrene fra et ideologisk synspunkt forsto til fulle

Fra 1942 til 1944 diskuterte det sentrale ledende organet og kadrer på høyere nivå i Kinas Kommunistiske Parti historia til partiet, særlig perioden fra begynnelsen av 1931 til slutten av 1934. Disse diskusjonene bidro i stor grad til å skape ideologisk enhet i partiet på grunnlag av marxismen-leninismen. Det utvida møtet til det politiske byrået i sentralkomiteen i Tsunyi i Kweichow i januar 1935 hadde korrigert den feilaktige «venstre»-linja som partiet hadde fulgt fra begynnelsen av 1931 til slutten av 1934, endra sammensetninga av det sentrale ledende organet, oppretta en ny ledelse med kamerat Mao Tsetung i spissen, og ført linja til partiet inn på det riktige marxist-leninistiske sporet. Likevel var det mange kadrer i partiet som ennå ikke skjønnte karakteren av de tidligere feilaktige lin-

årsakene til disse feilene, situasjonen feilene blei gjort i, og nøyaktig hvilke midler og metoder som skulle til for å korrigere dem slik at liknende feil ikke blei gjentatt. For det andre blei det lagt alt for stor vekt på ansvaret til enkeltpersoner, og det førte til at vi ikke forente så mange som vi kunne til felles innsats. Vi må la disse to manglene tjene som en advarsel. Når vi nå tar opp spørsmål i partihistoria, må vi ikke legge vekten på ansvaret visse kamerater har som enkeltpersoner, men på å analysere situasjonen som feilene blei gjort i, innholdet i feilene og de samfunnsmessige, historiske og ideologiske røttene til dem. Dette må vi gjøre med innstillinga om å «lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida» og «helbrede sjukdommen for å redde pasienten». Dermed kan vi nå to mål, nemlig ideologisk klarhet og enhet blant kameratene. Hvis vi behandler sakene til de enkelte kameratene skikkelig og verken dekker over noe eller skader kameratene, er det et tegn på at partiet vårt er livskraftig og frodig.

2. Vi må analysere alle spørsmål og ikke forkaste alt. Spørsmålet om linja til den sentrale ledelsen i perioden fra den fjerde plenums-sesjonen² til Tsunyi-møtet³ må for eksempel analyseres fra to synsvinkler. På den ene sida må vi peke på at hovedtrekka ved den politiske taktikken, den militære taktikken og kaderpolitikken som det sentrale ledende organet gikk inn for i den perioden, var feilaktig. Men på den andre sida må vi peke på at i slike grunnleggende saker som kampen mot Chiang Kai-shek, gjennomføringa av jordbruksrevolusjonen og kampen som rødehæren førte, var det ikke noen strid mellom oss og de kameratene som gjorde feil. Til og med de taktiske spørsmåla må analyseres. I jordspørsmålet lå for eksempel feilen deres i ei ultra-venstre linje som gikk ut på å ikke gi godseierne jord i det hele tatt og å gi rikbøndene dårlig jord. Men disse kameratene var helt enige med oss om å beslaglegge jorda til godseierne og dele den ut blant bønder som hadde lite eller ikke noe jord. Lenin sa at konkret analyse av de kon-

jene skikkelig. For å høyne det marxist-leninistiske ideologiske nivået til kadrene i partiet enda mer, holdt det politiske byrået i 1942 — 1943 flere diskusjoner om historia til partiet, og i 1943—44 holdt det liknende diskusjoner for kader på høyere nivå i hele partiet. Disse diskusjonene var viktige forberedelser til den sjuende nasjonale kongressen til partiet i 1945, og bidro til å skape en ideologisk og politisk enhet på kongressen som var uten sidestykke i historia til Kinas Kommunistiske Parti. «Studiene våre og situasjonen nå» er en tale om disse diskusjonene, som kamerat Mao Tsetung holdt på et møte for kader på høyere nivå i Yenan den 12. april 1944.

krete forholda er «det viktigste i marxismen, marxismens levende sjel.»⁴ Mange av kameratene våre har ikke ei slik analyserende holdning. De vil ikke trenge djupt inn i innfløkte saker, analysere og studere dem gang på gang, og trekker gjerne enkle slutninger som enten er helt positive eller helt negative. Den kjensgjerninga at avisene våre ikke har analyserende artikler og at vanen med å analysere ikke er fullt utvikla i partiet ennå, viser at det fins mangler her. Fra nå av må vi rette på dette.

3. Diskusjonen om dokumentene fra den sjette nasjonale kongresen til partiet. Vi må slå fast at linja til den sjette nasjonale kongressen var riktig i grunntrekka, for den slo fast at den revolusjonen som vi gjennomfører nå, er en borgerlig-demokratisk revolusjon og at situasjonen på den tida var en periode mellom to revolusjonære oppsving, og den fordømte opportunismen og kuppmakeriet og kunngjorde ti-punktsprogrammet.⁵ Alt dette var riktig. Kongressen hadde også mangler. Den pekte for eksempel ikke på at den kinesiske revolusjonen var en svært langvarig revolusjon, og på hvor uhyre viktig baseområdene på landsbygda var i revolusjonen. Den hadde også andre feil og mangler. Likevel spilte den sjette nasjonale kongressen ei progressiv rolle i historia til partiet vårt.

4. Var den provisoriske sentrale ledelsen som blei oppretta i Shanghai i 1931 og den femte plenumsesjonen⁶ som den sammenkalte senere, lovlig eller ikke? Sentralkomiteen mener at begge var lovlige. Men det er nødvendig å slå fast at valgordninga var mangelfull, og denne saka må tjene som en historisk lærdom.

5. Spørsmålet om fraksjoner i historia til partiet. Vi må slå fast at de fraksjonene som fans tidligere og som har spilt ei svært skadelig rolle i historia til partiet, er borte. Dette er en følge av ei rekke endringer som har skjedd etter Tsunyi-møtet. Når vi i dag studerer de to linjene innafor partiet, er det helt nødvendig å peke på at det har eksistert slike fraksjoner og at de har spilt ei skadelig rolle. Men det er galt å tru at det fortsatt fins fraksjoner i partiet som har samme feilaktige politiske programmer, og som er organisert på samme måten, etter alle endringene som kom som en følge av de mange kampene innafor partiet — Tsunyi-møtet i januar 1935, den sjette plenumsesjonen til den sjette sentralkomiteen i oktober 1938, den utvida sesjonen til det politiske byrået i september 1941,⁷ korrigeringsbevegelsen innafor hele partiet i 1942 og kampanjen for å studere de tidligere kampene mellom de to

linjene innafør partiet som begynte vinteren 1943. De gamle fraksjonene er borte. Tilbake er bare rester av dogmatisk og empiristisk ideologi, og det kan vi overvinne ved å holde fram med og å trappe opp korrigeringskampanjen vår. Men noe som fortsatt fins i en alvorlig grad og nesten overalt i partiet, er ei mer eller mindre blind «fjellfestnings»-innstilling⁸. Det er for eksempel ikke nok gjensidig forståelse, respekt og enhet blant kameratene i forskjellige enheter. Dette skyldes forskjeller i kamperfaring, forskjeller mellom områdene som de arbeider i (for eksempel mellom ett baseområde og et annet og mellom områder som er okkupert av japanerne, Kuomintang-områder og revolusjonære baseområder) og forskjeller mellom arbeidsområdene (for eksempel mellom en hærenhet og en annen og mellom en type arbeid og en annen). Dette kan se temmelig banalt ut, men i virkeligheten er det et alvorlig hinder for å skape enhet og for å styrke kampevna. De samfunnsmessige og historiske røttene til fjellfestningsinnstillinga ligger i at det kinesiske småborgerskapet er spesielt stort, og at baseområdene våre på landsbygda har vært avskåret fra hverandre av fienden i lang tid. Den subjektive årsaka er at det ikke har vært drevet nok fostring innafør partiet. Ei viktig oppgave som vi står foran nå, er å peke på disse årsakene, overtale kameratene til å kvitte seg med blindheten sin og høyne den politiske bevisstheten, bryte ned ideologiske skranker mellom kameratene og fremme gjensidig forståelse og respekt, slik at det kan bli skapt enhet i hele partiet.

Hvis hele partiet forstår disse spørsmåla klart, er vi ikke bare sikre på framgang i studiekampanjen, men også på seier i den kinesiske revolusjonen.

II

Situasjonen nå har to særtrekk: Det ene er at den anti-fascistiske fronten vokser seg sterkere og at den fascistiske fronten svekkes. Det andre er at folkets krefter vokser seg sterkere innafør den anti-fascistiske fronten, mens de kreftene som er mot folket svekkes. Det første særtrekket er helt åpenbart og lett å se. Hitler kommer til å bli slått snart, og de japanske angriperne går også nederlaget i møte. Det andre særtrekket er ikke så åpenbart og lett å se, men for hver dag som går, blir

11. — Mao bind 3.

det tydeligere og tydeligere i Europa, Storbritannia, De forente stater og Kina.

Når vi skal forklare hvorfor folkets krefter i Kina har vokst, må vi ta utgangspunkt i utviklinga til partiet vårt.

Vi kan skille mellom tre stadier i utviklinga til partiet under motstandskrigen mot Japan. Det første stadiet varte fra 1937 til 1940. I 1937 og 1938, de to første åra i dette stadiet, tok de japanske militaristene Kuomintang alvorlig og kommunistpartiet lett. Derfor satte de hovedstyrkene sine inn mot Kuomintang-fronten, og i politikken overfor Kuomintang spilte militære angrep hovedrolla, mens politiske midler for å lokke det til å kapitulere spilte ei underordna rolle. De tok ikke de anti-japanske baseområdene som kommunistpartiet leda alvorlig, for de trudde at dette bare dreide seg om ei handfull kommunister som dreiv gerilja. Men etter at de japanske imperialistene okkuperte Wuhan i oktober 1938, begynte de å endre politikken sin og ta kommunistpartiet alvorlig og Kuomintang lett. I politikken overfor Kuomintang spilte nå politiske midler for å lokke det til å kapitulere hovedrolla, mens militære angrep spilte ei underordna rolle. Samtidig forflytta de hovedstyrkene sine litt etter litt for å sette dem inn mot kommunistpartiet. For nå skjønnte de japanske imperialistene at de ikke trengte å være redd for Kuomintang mer, men for kommunistpartiet. I 1937 og 1938 var Kuomintang forholdsvis aktivt i motstandskrigen, forholdet til partiet vårt var ganske godt, og Kuomintang ga den anti-japanske folkebevegelsen ganske stor frihet, trass i mange innskrenkinger. Men etter at Wuhan falt, blei Kuomintang mer og mer reaksjonært, mer og mer aktivt mot kommunistene og mer og mer passivt i krigen mot Japan. Dette var en følge av nederlaga det hadde lidd i krigen og den stadig mer fiendtlige holdninga til kommunistpartiet. Tilbakeslaga i borgerkrigstida hadde gjort at kommunistpartiet i 1937 bare hadde om lag 40 000 organiserte medlemmer og en hær på 30 000 mann. Det var grunnen til at de japanske militaristene ikke tok partiet alvorlig. Men i 1940 var medlemstallet i partiet økt til 800 000, hæren hadde vokst til 500 000 mann, og folketallet i baseområdene var til sammen om lag 100 000 000, om vi rekner med dem som betalte kornskatt bare til oss og dem som betalte både til oss og til japanerne og marionettene deres.⁹ I løpet av disse få åra har partiet åpna en så omfattende krigsskueplass, nemlig de frigjorte områdene, at vi i hele fem og et halvt år har klart å hindre strategiske offensiver fra hovedstyrkene til de japan-

ske inntrengerne mot Kuomintang-fronten, trekke disse styrkene mot oss sjøl, redde Kuomintang ut av krisa på den krigsskueplassen det kjempa, og fortsette den langvarige motstandskrigen. Men i dette stadiet gjorde noen kamerater i partiet en feil: De undervurderte den japanske imperialismen. (Derfor skjønte de ikke at krigen var langvarig og nådeløs. De holdt fast på at bevegelig krigføring med store formasjoner skulle spille hovedrolla, og nedvurderte geriljakrigføring.) De satte sin lit til Kuomintang og førte ikke en nøktern og sjølstendig politikk. (Dette førte til kapitulasjonisme overfor Kuomintang, og de vakla når det gjaldt å gjennomføre politikken med å mobilisere massene dristig på egen hand for å opprette anti-japanske demokratiske baseområder bak fiendens linjer og utvide de væpna styrkene som blei leda av partiet vårt betraktelig.) Samtidig hadde partiet rekruttert mange nye medlemmer som fortsatt var uerfarne. Alle baseområdene i fiendens bakre områder var nylig oppretta, og de var ikke konsolidert ennå. I dette stadiet oppsto det ei form for sjøltfredshet innafor partiet på grunn av den gunstige utviklinga av situasjonen allment og veksten i partiet og de væpna styrkene, og mange medlemmer blei innbilske. Men i det samme stadiet nedkjempa vi høyreavviket i partiet og førte en sjølstendig politikk. Vi retta harde slag mot den japanske imperialismen, skapte nye baseområder og utvida Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, og vi slo også tilbake det første storstilte anti-kommunistiske stormangrepet fra Kuomintang.

Åra 1941 og 1942 var det andre stadiet. For å forberede og føre krigen mot Storbritannia og De forente stater, gikk de japanske imperialistene enda mer iherdig inn for den linja som de hadde gått over til etter at Wuhan var falt. Den gikk ut på å konsentrere seg om kommunistpartiet og ikke om Kuomintang. De konsentrerte angrepa mot kommunistpartiet og samla en enda større del av hovedstyrkene sine rundt baseområdene som kommunistpartiet leda, gjennomførte den ene «utrensknings»-operasjonen etter den andre og førte den brutale politikken med å «brenne alt, drepe alle, plyndre alt». Følgen var at situasjonen blei svært vanskelig for partiet i 1941—42. I dette stadiet skrumpa baseområdene våre inn, folketallet sank til under 50 000 000, Den åttende rutearméen blei redusert til 300 000 mann, vi mista mange kadrer, og hadde store vansker på det finansielle og økonomiske området. Kuomintang hadde nå frie hender og kjempa mot partiet vårt med alle midler. De satte i verk det andre storstilte anti-kommunistiske

stormangrepet og angrep oss i samordning med de japanske imperialistene. Men denne vanskelige situasjonen var en god skole for oss kommunister, og vi lærte mye. Vi lærte hvordan vi skulle kjempe mot «utrensknings»-operasjonene til fienden, politikken hans med å «gnage» på territoriet vårt,* kampanjen hans for å «styrke den offentlige sikkerheten»,¹⁰ politikken hans med å «brenne alt, drepe alle og plyndre alt» og politikken med å presse folk til å ta offentlig avstand fra sin politiske overbevisning. Vi lærte eller begynte å lære hvordan vi skulle gjennomføre «tre-tredjedelssystemet» i maktorganene til enhetsfronten, hvordan vi skulle gjennomføre jordpolitikken, korrigeringsbevegelsen for å rette på studiestilen, stilen i partiarbeidet og skrivestilen, linja med bedre væpna styrker og enklere forvaltning, linja for enhetlig ledelse og bevegelsen for å støtte regjeringa og ha omsorg for folket, og hvordan vi skulle utvikle produksjonen. Og vi nedkjempa mange feil, også den sjøltilfredsheten som hadde utvikla seg hos mange i det første stadiet. Sjøl om vi lei svært store tap i det andre stadiet, greide vi å holde stillinga. Vi slo tilbake offensivene fra de japanske inntrengene og det andre storstilte anti-kommunistiske stormangrepet fra Kuomintang. Angrepa fra Kuomintang på kommunistpartiet og kampene vi måtte føre for å forsvare oss, førte til ei form for ultra-venstreavvik i partiet. Ett eksempel på dette avviket var oppfatninga at samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet snart ville bryte sammen. Dette førte til alt for harde angrep på godseierne, og enheten med offentlige personer utafor partiet blei forsømt. Men vi nedkjempa dette avviket også. I kampen mot de gnisningene som Kuomintang stelte i stand, holdt vi på prinsippet om å kjempe med «retten på vår side, til vår fordel og med måte», og i arbeidet i enhetsfronten pekte vi på at «enhet, kamp, enhet gjennom kamp» var nødvendig. Dette gjorde at vi klarte å beholde den nasjonale enhetsfronten mot Japan både i baseområdene og i resten av landet.

Det tredje stadiet går fra 1943 til i dag. De forskjellige politiske linjene våre har gitt enda større resultater. Særlig har korrigeringsbeve-

* Dette var den metoden som de japanske imperialistene gikk over til etter at de storstilte angrepa mot de anti-japanske baseområdene hadde slått feil. De gikk over fra å prøve å «sluke» baseområdene til å «gnage» på dem. De tok små deler av territoriet om gangen, konsoliderte seg der, og brukte disse områdene som utgangspunkt for videre angrep. — *Red.*

gelsen og utviklinga av produksjonen ført til helt avgjørende resultater. De har gjort partiet vårt uovervinnelig både ideologisk og materielt. I fjor lærte vi dessuten, eller begynte å lære, hvordan vi skulle vurdere kadrene og hvordan vi skulle bekjempe hemmelige agenter. I denne situasjonen har baseområdene våre igjen blitt større, befolkninga har økt til over 80 000 000 — om vi rekker med dem som bare betaler kornskatt til oss og dem som betaler både til oss og til japanerne og marionettene deres, hæren har vokst til 470 000 mann og folkemilitsen til 2 270 000, og tallet på medlemmer i partiet har kommet opp i over 900 000.

I 1943 har det ikke skjedd noen merkbare endringer i politikken til de japanske imperialistene overfor Kina, og de fortsetter med å rette hovedangrepa mot kommunistpartiet. I mer enn tre år, fra 1941 til i dag, har over 60 prosent av de japanske styrkene i Kina øvd et hardt press mot de anti-japanske baseområdene som partiet vårt leder. I disse åra klarte ikke de mange hundre tusen Kuomintang-soldatene som blei etterlatt bak fiendens linjer, å stå mot slaga fra den japanske imperialismen. Nesten halvparten har overgitt seg, nesten halvparten er blitt utsletta, og bare en liten del har overlevd og trukket seg tilbake. De Kuomintang-styrkene som har overgitt seg, har vendt våpna andre vegen og gått til angrep på partiet vårt. Dermed har vi vært nødt til å slåss mot over 90 prosent av marionettstyrkene. Kuomintang har bare vært nødt til å slåss mot 40 prosent av de japanske styrkene og mindre enn 10 prosent av marionettstyrkene. I de fem og et halvt åra som har gått sia Wuhan falt i oktober 1938, har ikke de japanske militaristene satt i verk en eneste strategisk offensiv på Kuomintang-fronten. De har bare gjennomført noen få forholdsvis store operasjoner (i Chekiang-Kiangsi, Changsha, Vest-Hupeh, Sør-Honan og Changteh), og sjøl dette var bare raid. I all hovedsak har de konsentrert oppmerksomheten om de anti-japanske baseområdene som partiet vårt leder. I denne situasjonen har Kuomintang fulgt politikken med å «trekke seg tilbake til fjella» og «se på andre slåss». De har bare avverga angrep når fienden har rykka fram, og sett på med armene i kors når han har trukket seg tilbake. I 1943 blei innenrikspolitikken til Kuomintang enda mer reaksjonær, og det satte i verk det tredje storstilte anti-kommunistiske stormangrepet. Men vi slo tilbake dette angrepet også.

Fra 1943 til i vår har de japanske angriperne stadig tapt terreng på Stillehavsfrenten. De forente stater har trappa opp motoffensiven, og i

vest vakler nå Hitler under de harde slaga fra den sovjetiske rødehæren. For å redde seg fra undergang har de japanske imperialistene nå fått den ideen at de skal åpne Peiping-Hankow- og Hankow-Kanton-jernbanen med våpenmakt, og de har planer om en storoffensiv på Kuomintang-fronten i år. Grunnen til at de har funnet det nødvendig å slå til mot Kuomintang en gang til, er at de ikke har lyktes med politikken sin for å få Kuomintang i Chungking til å kapitulere. Honanfelttoget¹¹ har holdt på over en måned. Fiendestyrkene her består bare av noen få divisjoner, men likevel har Kuomintang-styrker på flere hundre tusen mann flykta uten å ta opp kampen. Det er bare de uensarta troppene som har klart å få til noe som likner på motstand. I styrkene som Tang En-po har kommandoen over, hersker det full uorden. Offiserene er skilt fra soldatene og de væpna styrkene fra folket. Mer enn to tredjedeler av de samla styrkene er gått tapt. På samme vis gikk divisjonene under Hu Tsung-nan som blei sendt til Honan, i oppløsning ved første sammenstøt med fienden. Dette skyldes helt og holdent den reaksjonære politikken Kuomintang har ført med hard hand de siste par åra. I de fem og et halvt åra som har gått sia Wuhan falt, er det fronten til de frigjorte områdene under ledelse av kommunistpartiet som har hatt den harde oppgava med å gjøre motstand mot hovedstyrkene til japanerne og marionettene deres. Og sjøl om det kanskje kommer endringer i framtida, kan de bare være midlertidige, for Kuomintang har råtna helt opp på grunn av den reaksjonære politikken det fører med passiv motstand mot Japan og aktiv motstand mot kommunistpartiet, og det kan ikke unngå harde tilbakeslag. Når det skjer, blir oppgava til partiet i kampen mot fienden og marionettene enda vanskeligere. Det Kuomintang har oppnådd ved å sitte med armene i kors og se på i fem og et halvt år, er at det har mista evna til å kjempe. Det kommunistpartiet har oppnådd ved å kjempe og slåss hardt i fem og et halvt år, er større evne til å kjempe. Det er dette som kommer til å avgjøre Kinas skjebne.

Som dere ser, kamerater, har folkets demokratiske krefter under ledelse av partiet vårt gått gjennom tre faser i de sju åra sia juli 1937 — et oppsving, en nedgang, og et nytt oppsving. Vi har slått tilbake de ville angrepa fra de japanske inntrengerne, oppretta store revolusjonære baseområder, utvida partiet og hæren betraktelig, slått tilbake tre storstilte anti-kommunistiske stormangrep fra Kuomintang og nedkjempa de feilaktige høyre- og «venstre»-standpunktene i partiet. Og

hele partiet har skaffa seg mange verdifulle erfaringer. Det er oppsummering av arbeidet vårt de siste sju åra.

Nå består oppgava i å forberede seg på å ta enda større ansvar. Vi må forberede oss på å drive de japanske inntrengerne ut av Kina, uansett hvordan forholda er. For at partiet skal klare å bære dette ansvaret, må vi utvide og konsolidere partiet, hæren og baseområdene enda mer, ta skikkelig fatt på arbeidet i de store byene og langs de viktigste samferdselslinjene og legge like stor vekt på arbeidet i byene som på arbeidet i baseområdene.

Ser vi på arbeidet vårt i baseområdene, blei disse områdene utvida betraktelig i det første stadiet, men de blei ikke konsolidert. Derfor skrumpa de inn i det andre stadiet straks fienden retta harde slag mot dem. I det andre stadiet gikk alle de anti-japanske baseområdene som partiet vårt leda, gjennom en hard herdingsprosess, og blei mye sterkere enn i det første stadiet. Kadrene og medlemmene av partiet høyna det ideologiske og politiske nivået sitt betraktelig og lærte mye de ikke visste før. Men det tar tid å lære seg å tenke klart og å studere politikk, og vi har fortsatt mye å lære. Ennå er ikke partiet sterkt, enhetlig og konsolidert nok til å ta på seg større ansvar enn det har nå. Fra nå er problemet å utvide og konsolidere partiet, hæren og grenseområdet enda mer, samtidig som vi fortsetter motstandskrigen. Det er det første vi er nødt til å gjøre når vi nå forbereder oss ideologisk og materielt til det enorme arbeidet i framtida. Hvis vi ikke gjør disse forberedelsene, kommer vi ikke til å greie å drive ut de japanske inntrengerne og frigjøre hele Kina.

Arbeidet vårt i de store byene og langs de viktigste samferdselslinjene har alltid vært prega av store mangler. Vi må arbeide for å samle rundt partiet millionmassene av arbeidende mennesker og andre som er undertrykt av de japanske imperialistene i de store byene og langs de viktigste samferdselslinjene, og forberede massene til væpna oppstand. Hvis vi ikke gjør det, får vi ikke støtte fra byene, og da kommer hæren og baseområdene våre på landsbygda til å møte alle slags vansker. Vi har vært på landsbygda i mer enn ti år, og har vært nødt til å oppmuntre folk til å lære seg å kjenne landsbygda godt og å bygge baseområder her. I disse godt og vel ti åra har vi ikke gjennomført oppgava med å forberede oppstander i byene, slik den sjette nasjonale kongressen til partiet vedtok, og det har ikke vært mulig å gjøre det heller. Men nå er situasjonen en annen, og resolusjonen fra den sjette nasjo-

nale kongressen kommer til å bli gjennomført etter den sjuende nasjonale kongressen. Den blir trulig holdt snart, og den kommer til å drøfte problemene i samband med å styrke arbeidet i byene og vinne seier i hele landet.

Industrikonferansen i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia er nå i gang. Den er svært viktig. I 1937 var det bare 700 fabrikkarbeidere i grenseområdet. I 1942 var tallet økt til 7000, og nå er det 12 000. Vi må ikke overse disse talla. Vi må lære oss hvordan vi skal administrere industri, handel og samferdsel i storbyer mens vi er i baseområdene, for ellers veit vi ikke hva vi skal gjøre når tida kommer. Det andre vi er nødt til å gjøre når vi forbereder oss ideologisk og materielt på framtida, er altså å organisere for væpna oppstand i de store byene og langs de viktigste samferdselslinjene og lære oss hvordan vi skal administrere industri og handel. Hvis vi ikke gjør slike forberedelser, kommer vi heller ikke til å klare å drive de japanske inntrengerne ut og frigjøre hele Kina.

III

For å vinne nye seirer må vi oppfordre alle kadrene i partiet til å kvitte seg med børa og sette i gang maskineriet. «Å kvitte seg med børa» betyr å frigjøre tenkninga si fra mange hindringer. Det er mye som kan bli ei hindring eller ei bær hvis vi klynger oss til det blindt og ukritisk. La oss se på noen eksempler. Når du har gjort feil, syns du kanskje at uansett hva som skjer, må du slepe rundt på dem, og så mister du motet. Hvis du ikke har gjort feil, mener du kanskje at du er feilfri og blir sjøltilfreds. Hvis du ikke får til arbeidet ditt, kan det føre til at du blir svartsynt og nedtrykt. Får du det til, kan det føre til at du setter nesa i været. En kamerat som har lite kamperfaring, lar kanskje av den grunn være å ta på seg ansvar, mens en veteran kanskje blir innbilsk fordi han har lang kamperfaring. Kamerater med arbeider- og bondebakgrunn er kanskje så stolte av klassebakgrunnen sin at de ser ned på intellektuelle, mens intellektuelle kanskje ser ned på arbeidere og bønder fordi de sjøl har en del kunnskaper. En kan slå mynt på all faglig dyktighet, og det kan føre til hovmod og forakt for andre. Sjøl alderen kan føre til sjøltilfredshet. Fordi de er oppvakte og dyktige, ser de un-

ge kanskje ned på de eldre, og de eldre ser kanskje ned på de unge fordi de sjøl er erfarne. Alt dette kan bli hindringer eller bærer hvis vi ikke har ei kritisk holdning. En viktig grunn til at noen kamerater sitter på sin høye hest, isolerer seg fra massene og gjør feil gang på gang, er at de går rundt med slike bærer. For å opprettholde nære band til massene og gjøre færre feil, er det altså ei forutsetning at vi undersøker børenes våre, kvitter oss med dem og på det viset frigjør tenkninga vår. Flere ganger i historia til partiet vårt har det gjort seg gjeldende sjøltilfredshet som vi har fått svi for. Første gangen var i første halvdel av 1927: Nordekspedisjonshæren hadde nådd Wuhan, og noen kamerater blei så stolte og overmodige at de glemte at Kuomintang sto på nippet til å angripe oss. Resultatet var den feilaktige Chen Tu-hsiu-linja, som førte til nederlag for revolusjonen. Den andre gangen var i 1930: Da utnytta rødehæren at Chiang Kai-shek førte krig mot Feng Yu-hsiang og Yen Hsi-shan¹², og seira i ei rekke slag. Igjen blei noen kamerater stolte og overmodige. Resultatet var den feilaktige Li Li-san-linja, som førte til at de revolusjonære styrkene igjen lei tap. Den tredje gangen var i 1931: Rødehæren hadde knust det tredje «innringings- og undertrykkings»-felttoget til Kuomintang. Rett etterpå sto vi ansikt til ansikt med den japanske invasjonen, og folket i hele landet starta den stormfulle og heltemodige bevegelsen mot Japan. Igjen blei noen kamerater stolte og overmodige. Resultatet var ei politisk linje som var enda mer feilaktig, og som kosta oss om lag 90 prosent av de revolusjonære styrkene som vi hadde bygd opp så møysommelig. Den fjerde gangen var i 1938: Motstandskrigen var begynt og enhetsfronten var oppretta. Enda en gang blei noen kamerater stolte og overmodige. Resultatet var at de gjorde en feil som likna en del på Chen Tu-hsiu-linja. Denne gangen blei det gjort stor skade på det revolusjonære arbeidet de stedene der de feilaktige ideene til disse kameratene hadde størst innflytelse. Kameratene i hele partiet må lære av disse eksemplene på at stolthet fører til feil. Vi har nylig trykt opp igjen artikkelen til Kuo Mo-jo om Li Tzu-cheng¹³, slik at kameratene kan lære av denne historia også, og ikke på ny gjøre den feilen at de lar framgang gå til hodet på seg.

«Å sette i gang maskineriet» betyr å bruke hodet godt. Det fins folk som ikke drar på bærer og som har evne til å knytte nære band til massene, men som likevel ikke får til noe fordi de ikke veit hvordan de skal tenke grundig, eller fordi de ikke vil bruke hodet til å tenke mye

og hardt. Andre nekter å bruke hodet fordi de drar rundt på bærer som lammer tenkeevne deres. Lenin og Stalin ga ofte folk det rådet at de skulle bruke hodet. Vi må gi dem samme råd. Det særegne ved dette maskineriet som kalles hodet, er at det brukes til å tenke. Men-tse sa: «Forstandens kall er å tenke.»¹⁴ Han ga en riktig definisjon av oppgaven til hodet. Vi må alltid bruke hodet og tenke gjennom alt omhyggelig. Et utbredt ordtak sier: «Rynk panna så kommer du på en krigslist.» Med andre ord, mye tenkning fører til visdom. For å bli kvitt praksisen med å handle blindt, som er så vanlig i partiet vårt, må vi oppmuntre kameratene våre til å tenke, lære seg metoden med å analysere og gjøre dette til en vane. Denne vanen er alt for lite utbredt i partiet vårt. Hvis vi kvitter oss med bærer og setter i gang maskineriet, hvis vi marsjerer med lett oppakning og kan tenke hardt, da er vi sikre på seier.

NOTER

1. Chen Tu-hsiu var opprinnelig professor ved Peking-universitetet, og blei landskjent som redaktør av tidsskriftet *Ny Ungdom*. Han var med på å stifte Kinas Kommunistiske Parti. Han blei generalsekretær i partiet på grunn av det ryet han hadde da 4. mai-bevegelsen foregikk, og fordi partiet var umodent den første tida. I den siste perioden av revolusjonen i 1924—27 utvikla høyretenkinga i partiet, som Chen Tu-hsiu sto for, seg til ei kapitulasjonslinje. Kamerat Mao Tsetung har sagt at kapitulasjonistene på den tida «ga frivillig avkall på partiets ledelse over bondemassene, småborgerskapet i byene og mellomborgerskapet, og ga framfor alt avkall på partiets ledelse over de væpna styrkene. Dette gjorde at revolusjonen lei nederlag.» («Situasjonen nå og våre oppgaver,» *Verker i utvalg*, bind 4.) Etter nederlaget i 1927 mista Chen Tu-hsiu og en handfull andre kapitulasjonister trua på revolusjonen, og blei likvidatorer. De tok et reaksjonært, trotskistisk standpunkt og danna ei lita partifiendtlig gruppe sammen med trotskistene. Derfor blei Chen Tu-hsiu ekskludert fra partiet i november 1929. Han døde i 1942.

2. Den fjerde plenumssesjonen til den sjette sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti blei holdt i januar 1931.

3. Tsunyi-møtet var det utvida møtet til det politiske byrået som sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti sammenkalte i Tsunyi i Kweichow-provinsen i januar 1935.

4. Se Lenin, «Kommunismus» (1920). Her kritiserer Lenin den ungarske kommunisten Bela Kun og sier at han «gir slipp på det viktigste i marxismen, marxismens levende sjel, den konkrete analysen av de konkrete forholda» (*Samla verker*, eng. utg., bind 31, s. 165—167).

5. Den sjette nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti blei holdt i juli 1928. Den vedtok tipunktsprogrammet om å 1) knuse det imperialistiske styret, 2) beslaglegge utelandske kapitalistiske foretak og banker, 3) samle Kina og anerkjenne nasjonalitetenes sjølråderett, 4) styrte regjeringa til Kuomintang-krigsherrene, 5) opprette ei regjering av arbeider-, bonde- og soldatråd, 6) innføre åttetimersdagen, øke lønningene og innføre arbeidsløshets- og sosialtrygd, 7) beslaglegge jorda til alle godseierne og fordele den blant bøndene, 8) bedre levekåra til soldatene og gi folk som hadde vært soldater jord og arbeid, 9) avskaffe alle urimelige skatter og ulike slags avgifter og innføre enhetlig og progressiv skattlegging, og 10) forene oss med verdensproletariatet, forene oss med Sovjetunionen.

6. Den femte plenumssesjonen til den sjette sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti blei holdt i januar 1934.

7. Denne sesjonen til det politiske byrået i september 1941 tok opp spørsmålet om den politiske linja i historia til partiet, særlig under den andre revolusjonære borgerkrigen.

8. «Fjellfestnings»-innstillinga var en tendens til å danne klikker. Den oppsto i hovedsak under langvarig geriljakrig, der de revolusjonære basene på landsbygda var spredt og avskåret fra hverandre. Til å begynne med blei de fleste av disse basene oppretta i fjellområder. Hver gruppe hadde en tendens til å se på seg sjøl som en kompakt enhet, som ei fjellfestning. Derfor blei denne feilaktige tendensen kjent som fjellfestningsinnstillinga.

9. I de forholdsvis stabile delene av baseområdene betalte folk vanlig kornskatt bare til den anti-japanske demokratiske regjeringa. Men områdene som lå i utkanten av baseområdene og geriljasonene blei hele tida uroa av fienden, og her blei folket ofte tvunget til å betale kornskatt til fiendens marionettregjering også.

10. I mars 1941 starta de japanske inntrengerne og de kinesiske landssvikerne i Nord-Kina en «kampanje for å styrke den offentlige sikkerheten». Dette omfatta rassiaer mot husa til folk, innføring av et nabogaranti-system, passkontroller fra hus til hus og organisering av marionettstyrker. Alt dette hadde til hensikt å undertrykke de anti-japanske kreftene.

11. I mars 1944 starta de japanske inntrengerne felttoget i Honan-provinsen med en styrke på 50 000 — 60 000 mann. Kuomintang-styrkene på 400 000 mann under ledelse av Chiang Ting-wen, Tang En-po og Hu Tsung-nan gikk i oppløsning og flykta. Fienden tok det ene fylket etter det andre, deriblant Chengchow og Loyang. Til sammen falt 38 fylker. Tang En-po mista 200 000 mann.

12. Denne store krigen mellom krigsherrene med Chiang Kai-shek på den ene sida og Feng Yu-hsiang og Yen Hsi-shan på den andre blei utkjempa langs Lunghai- og Tientsin-Pukow-jernbanen. Den varte i seks måneder, fra mai til oktober 1930. Til sammen hadde de to sidene 300 000 døde og sår.

13. Kuo Mo-jo skreiv artikkelen «Trehundreårsdagen for opprøret i 1644» i 1944 for å minnes seieren for bondereisninga som Li Tzu-cheng leda i de siste åra under Ming-dynastiet. Nederlaget for oppstanden i 1645 forklarte han med at noen av lederne for

bondestyrkene blei ødelagt av et liv i luksus etter at styrkene marsjerte inn i Peking i 1644, og at det oppsto indre strid. Artikkelen sto først i Dagbladet Nye Kina i Chungking, og blei seinere gitt ut som hefte i Yen-an og andre steder i de frigjorte områdene.

14. Fra *Mencius*, bok 11, «Kao Tzu», del 1.

TJEN FOLKET

8. september 1944

Det kommunistiske partiet vårt og Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen som partiet vårt leder, er revolusjonære styrker. Den eneste oppgava til disse styrkene er å frigjøre folket, og de arbeider helt og holdent i folkets interesser. Kamerat Chang Szu-teh var med i rekkene til disse styrkene.

Alle må dø, men døden har ikke like stor betydning i alle tilfeller. Den gamle kinesiske forfatteren Szuma Chien sa: «Sjøl om døden rammer alle, kan den ha større vekt enn Tai-fjellet eller være lettere enn ei fjær.»² Å dø for folket har større vekt enn Tai-fjellet, men å arbeide for fascistene og dø for utbytterne og undertrykkerne har mindre vekt enn ei fjær. Kamerat Chang Szu-teh døde for folket, og hans død har virkelig større vekt enn Tai-fjellet.

Hvis vi har mangler, er vi ikke redde for at noen peker på dem og kritiserer dem, for vi tjener folket. Alle, hvem som helst, kan peke på manglene våre. Hvis de har rett, skal vi rette på dem. Hvis det de foreslår gagnar folket, skal vi handle i samsvar med det. Tanken om «bedre væpna styrker og enklere forvaltning» blei lagt fram av herr Li Ting-ming³, som ikke er kommunist. Han la fram et godt forslag som er til gagn for folket, og vi har godtatt det. Hvis vi i folkets interesse fortsetter å gjøre det som er riktig og retter på det som er galt; kommer rekkene våre helt sikkert til å blomstre opp og bli sterkere.

Vi kommer fra alle kanter av landet og har gått sammen om et felles revolusjonært mål. Vi må ha det store flertallet av folket med oss på vegen mot dette målet. I dag leder vi allerede baseområder med ei be-

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på et minnemøte for kamerat Chang Szu-teh¹ som blei arrangert av de utvalga som sto direkte under sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

folkning på 91 millioner mennesker,⁴ men dette er ikke nok. Flere må til om vi skal frigjøre hele nasjonen. I vanskelige tider må vi ikke miste av syne det vi har oppnådd. Vi må evne å se den lyse framtida og samle mot. Det kinesiske folket lider. Det er vår plikt å berge det, og vi må kaste alle krefter inn i kampen. Der det er kamp, er det offer, og døden hører hverdagen til. Men det som ligger vårt hjerte nærmest, er folkets interesser og lidelsene til det store flertallet, og når vi dør for folket, er det en verdig død. Likevel må vi gjøre vårt beste for å unngå unødige offer. Kadrene våre må ha omsorg for hver eneste soldat, og alle i de revolusjonære rekkene må ha omsorg for hverandre, være glad i hverandre og hjelpe hverandre.

Fra nå av må vi holde gravferder og minnemøter når det dør noen i rekkene våre som har gjort nyttig arbeid. Vi må ære dem på denne måten, uansett om de var soldater eller kokker. Dette må vi gjøre til regel, og det må innføres blant folket også. Når noen i en landsby dør, må det holdes minnemøte. På det viset uttrykker vi vår sorg over den døde, og samler hele folket.

NOTER

1. Kamerat Chang Szu-teh var soldat i garderegimentet til sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Han var en kommunist som tjente folkets interesser trufast. Han slutta seg til revolusjonen i 1933, deltok på den lange marsjen og blei såra i tjenesten. Han blei drept 5. september 1944, mens han dreiv og lagde trekol i fjella i Ansai fylke i Nord-Shensi, da ei kolmile plutselig raste sammen.

2. Szuma Chien var en berømt kinesisk historiker i det 2. hundreåret f.Kr. Det var han som skreiv *Historiske optegnelser*. Sitatet er fra «Svar på brevet fra Jen Shao-ching».

3. Li Ting-ming var en opplyst godseier fra den nordlige delen av Shensi-provinsen. Han blei valgt til visepresident for regjeringa i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia.

4. Dette var det samla folketallet i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og alle de andre frigjorte områdene i Nord-, Sentral- og Sør-Kina.

OM TALEN TIL CHIANG KAI-SHEK PÅ 10. OKTOBER-FESTEN

11. oktober 1944

Ett av særtrekka ved talen til Chiang Kai-shek den 10. oktober¹ er at den er blotta for innhold og ikke gir svar på noen av de spørsmåla som folket virkelig er opptatt av. Chiang Kai-shek erklærer at vi ikke trenger være redde for fienden, for det fins fortsatt veldige områder i det store baklandet. Hittil har de eneveldige Kuomintang-lederne verken vist vilje eller evne til å innføre politiske reformer eller holde fienden i sjakk. Territoriet er den eneste «kapitalen» de har å falle tilbake på i kampen mot fienden. Men det er opplagt for alle at denne kapitalen ikke holder. Det kreves også ei riktig politisk linje og menneskelig innsats, for den japanske imperialismen er en daglig trusel mot resten av områdene. Chiang Kai-shek har etter all sannsynlighet følt hvor overhengende denne faren er. Det går fram av at han gang på gang forsikrer folket om at denne truselen ikke fins, og til og med sier: «I de tjue åra som har gått sia jeg grunnla hæren på krigsskolen i Whampoa², har den revolusjonære situasjonen aldri vært så stabil som i dag.» Han fortsetter også å gjenta: «Vi må ikke miste sjøltilliten.» Dette viser i virkeligheten at mange i Kuomintangs rekker og mange framstående offentlige personer i Kuomintang-områdene har gjort nettopp det. Chiang Kai-shek har vært på leiting etter midler for å gjenopprette tilliten. Men istedenfor å prøve å finne dem ved å granske linja og arbeidet sitt på det politiske, militære, økonomiske og kulturelle området, avviser han all kritikk og reinvasker seg for alle feil. Han sier at ingen av «de utenlandske observatørene» «veit hva saka egentlig dreier seg om», og at «opinionen i utlandet fortaper seg i smålig kritikk av våre militære og politiske saker» fordi de godtruende fester lit til «ryktene og knepa

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne kommentaren for nyhetsbyrået Hsinhua.

til inntrengerne og de kinesiske samarbeidsfolka». Pussig nok nekter både utlendinger som Franklin D. Roosevelt og medlemmer av Kuomintang som Soong Ching Ling, mange medlemmer av Folkets politiske råd og alle kinesere som har samvittighet, å tru på de besnærende forklaringene som Chiang Kai-shek og hans nærmeste tilhengere kommer med, og de «fortaper seg» også i «smålig kritikk av våre militære og politiske saker». Chiang Kai-shek er irritert. Men det var ikke før på 10. oktober-festen i år at han klarte å finne et argument som er overbevisende fra hans synspunkt, nemlig at disse folka trur på «ryktene og knepa til inntrengerne og de kinesiske samarbeidsfolka». Nå fordømmer Chiang Kai-shek disse «ryktene og knepa til inntrengerne og de kinesiske samarbeidsfolka» voldsomt og i det vide og breie i talen sin. Han innbiller seg at denne fordømmelsen kan få alle kinesere og utlendinger til å tie stille. Alle som igjen «fortaper seg i smålig kritikk» av hans militære og politiske saker kommer til å få sitt pass påskrevet som folk som villig trur på «ryktene og knepa til inntrengerne og de kinesiske samarbeidsfolka»! Vi mener at anklagene til Chiang Kai-shek er helt latterlige. For inntrengerne og de kinesiske samarbeidsfolka har aldri kritisert Kuomintang for at det er eneveldig, fører krigen halvhjerta, er korrupt og udugelig, og for at Kuomintang-regjeringa sender ut fascistiske påbud og defaitistiske militære ordrer. Tvert om, de har hylla Kuomintang varmt for dette. Chiang Kai-sheks bok *Kinas skjebne* har møtt allmenn motvilje, men de japanske imperialistene har lovprist den oppriktig flere ganger. Inntrengerne og de kinesiske samarbeidsfolka har aldri sagt et ord om å omorganisere den nasjonale regjeringa og overkommandoen, for deres høyeste ønske er å beholde denne regjeringa og overkommandoen, som fortsetter å undertrykke folket og tape slag. Er det ikke ei kjensgjerning at japanerne hele tida har prøvd å lokke Chiang Kai-shek og gruppa hans til å kapitulere? Er det ikke også ei kjensgjerning at de japanske imperialistene for lenge sia har lagt bort den ene av de to parolene de satte fram, nemlig «Tilintetgjør Kuomintang!», og at bare den andre, «Kamp mot kommunistpartiet!», står igjen? Den dag i dag har ikke de japanske imperialistene erklært krig mot Kuomintang-regjeringa, og de sier at det ikke hersker krigstilstand mellom Japan og denne regjeringa! Den dag i dag tar inntrengerne og de kinesiske samarbeidsfolka godt vare på eiendommen til Kuomintang-kakseie i Shanghai, Nanking, Ningpo, osv. Fiendehøvdingen Shunroku Hata har sendt representanter til Fenghua for å ofre på

grava til Chiang Kai-sheks forfedre. I Shanghai og andre steder har hemmelige utsendinger fra Chiang Kai-sheks trufaste tilhengere nesten uavbrutt kontakt med de japanske inntrengerne, og fører hemmelige forhandlinger med dem. Disse kontaktene og forhandlingene blir hyp-pigere når japanerne trapper opp offensivene sine. Er ikke alt dette kjensgjerninger? Er det slik at de som «fortaper seg i smålig kritikk» av de militære og politiske sakene til Chiang Kai-shek og gruppa hans faktisk «ikke veit hva saka egentlig dreier seg om», eller veit de det tvert om alt for godt? Hvor fins det «saka egentlig dreier seg om» når alt kommer til alt — i «ryktene og knepa til inntrengerne og de kinesiske samarbeidsfolka» eller hos Chiang Kai-shek sjøl og gruppa hans?

I ei annen erklæring i talen nekter Chiang Kai-shek for at det kommer til å bryte ut borgerkrig i Kina. Men han legger til: «Aldri mer kommer noen til å våge å gjøre opprør mot Republikken og undergrave motstandskrigen, slik Wang Ching-wei og hans like gjorde.» Her leiter Chiang Kai-shek etter et påskudd for å starte borgerkrig, og har i virkeligheten funnet det. Alle kinesere som ikke har alt for dårlig hukommelse, vil huske at Chiang Kai-shek i 1941 holdt en tale der han sa at det aldri ville komme noen krig for å «undertrykke kommunistene», og at hvis det kom til krig, ville det bare bli en straffekrig for å slå ned opprørere. Denne talen blei holdt nøyaktig samtidig som de kinesiske landssvikerne ga ordre om at Den nye fjerde arméen skulle oppløses og det kinesiske folket reiste seg for å hindre borgerkrig. De som har lest *Kinas skjebne* vil også huske bemerkninga til Chiang Kai-shek om at Kinas Kommunistiske Parti var «i forbund med» Wang Ching-wei under Wuhan-regjeringa i 1927. I resolusjonene fra den ellefte plenums-sesjonen til sentralesekutivkomiteen i Kuomintang i 1943 blei det kinesiske kommunistpartiet beskyldt for å «undergrave motstandskrigen og sette staten i fare». Etter å ha lest talen hans 10. oktober, har vi en følelse av at faren for borgerkrig ikke bare er til stede, men at den faktisk øker. Nå må det kinesiske folket legge seg på minne at Chiang Kai-shek en vakker dag kommer til å gi ordre om en straffeekspedisjon mot såkalte opprørere, og at anklagen vil være at de gjør «opprør mot Republikken», «undergraver motstandskrigen» og gjør det samme som «Wang Ching-wei og hans like gjorde». Chiang er flink i dette spillet. Han er ikke flink til å fordømme folk som Pang Ping-hsun, Sun Liang-cheng og Chen Hsiao-chiang³ som opprørere eller sette i verk straffeekspedisjoner mot dem, men han er veldig flink til å fordømme

12. — Mao bind 3.

Den nye fjerde arméen i Sentral-Kina og Dødsforaktkorpset⁴ i Shansi som opprørere, og han er uvanlig flink til å sette i verk straffeekspedisjoner mot dem. Det kinesiske folket må ikke glemme at samtidig som Chiang Kai-shek erklærer at han ikke vil utkjempe en borgerkrig, har han allerede sendt ut 775 000 mann som bare har i oppgave å innringe eller angripe Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og geriljastyrkene til folket i Sør-Kina.

Talen til Chiang Kai-shek har ikke noe positivt å by på, og han har ikke på noe vis oppfylt det brennende ønsket til det kinesiske folket om å styrke fronten mot Japan. På den negative sida inneholder talen mange farlige muligheter. Innstillinga hans blir mer og mer uholdbar. Det viser den hardnakka motstanden hans mot folkekravet om politiske endringer, det bitre hatet hans til det kinesiske kommunistpartiet og antydninga om det påskuddet han vil bruke for å starte den anti-kommunistiske borgerkrigen, som han forbereder. Men han kommer ikke til å lykkes med noen av planene sine. Hvis han ikke er villig til å forbedre seg, kommer han bare til å løfte en stor stein for å slippe den på sine egne tær. Vi håper oppriktig at han forbedrer seg, for den linja han følger nå, fører ikke fram. Han har erklært at det «kommer til å bli tillatt større meningsfrihet»⁵, og derfor bør han ikke true dem som «fortaper seg i smålig kritikk» og stoppe munnen på dem ved å æreskjelte dem for mer enn gjerne å feste lit til «ryktene og knepa til inn-trengerne og de kinesiske samarbeidsfolka». Han har erklært at «perioden med politisk formynderskap vil bli forkorta», og derfor bør han ikke avvise kravet om å omorganisere regjeringa og overkommandoen. Han har erklært at «spørsmålet om kommunistpartiet bør løses politisk», og derfor bør han ikke enda en gang prøve å finne et påskudd for å forberede borgerkrig.

NOTER

1. 10. oktober er årsdagen for den væpna oppstanden i Wuhan som utløste revolusjonen i 1911.

2. Krigsskolen lå i Whampoa nær Kanton, og blei oppretta av dr. Sun Yat-sen i 1924 med hjelp fra det kinesiske kommunistpartiet og Sovjetunionen. Dette skjedde etter at Kuomintang var omorganisert. Før Chiang Kai-shek sveik revolusjonen i 1927, blei

krigsskolen drevet av Kuomintang og kommunistpartiet i fellesskap. På forskjellige tidspunkter hadde Chou En-lai, Yeh Chien-ying, Yun Tai-ying, Hsiao Chu-nu og andre kamerater ansvarlige stillinger ved krigsskolen. Mange av kadettene var medlemmer av kommunistpartiet eller Det kommunistiske ungdomsforbundet, og de utgjorde den revolusjonære kjernen på krigsskolen.

3. Pang Ping-hsun, Sun Liang-cheng og Chen Hsiao-chiang var Kuomintang-generaler som åpent gikk over til de japanske inntrengerne.

4. Dødsforaktkorpset i Shansi var en av de væpna anti-japanske styrkene til folket som blei skapt under ledelse og innflytelse av kommunistpartiet i de første dagene av motstandskrigen mot Japan.

5. I april 1944 kunngjorde Kuomintang at «det kommer til å bli tillatt større meningsfrihet». Hensikten var å holde folket stangen, for fra begynnelsen av det året var det blitt et allment krav blant folket i Kuomintang-områdene at Kuomintang-diktaturet måtte opphøre, demokratiet opprettes og ytringsfriheten sikres. I mai erklærte den tolvte plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang igjen at den ville «verne ytringsfriheten». Men Kuomintang oppfylte aldri noen av de løftene det var blitt tvunget til å gi, og da folkebevegelsen for demokrati feide framover, greip det til stadig nye tiltak for å undertrykke folkeopinionen.

ENHETSFRONTEN I KULTURARBEIDET

30. oktober 1944

Hensikten med alt vi gjør er å knuse den japanske imperialismen. Liksom Hitler går nå den japanske imperialismen undergangen i møte. Men vi må holde fram med anstrengelsene våre, for bare da kan vi knuse den en gang for alle. I arbeidet vårt kommer krigen først, så produksjonen, og så kulturarbeidet. En hær uten kultur er en dum hær, og en dum hær kan ikke slå fienden.

Kulturen i de frigjorte områdene kan vise til ei progressiv side, men den har fortsatt ei tilbakeliggende side. De frigjorte områdene har allerede en ny kultur, en folkekultur, men det fins fortsatt temmelig mange føydale levninger. Av de 1 500 000 menneskene som bor i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, er det mer enn 1 000 000 som ikke kan lese og skrive. Det er 2000 medisinnmenn, og de breie massene er fortsatt påvirkta av overtru. Dette er fiendene i tenkninga til folket. Ofte er det vanskeligere å bekjempe fiendene i tenkninga til folket enn å slåss mot den japanske imperialismen. Vi må oppfordre massene til å reise seg til kamp mot analfabetisme, overtru og uhygieniske vaner hos seg sjøl. I denne kampen er en brei enhetsfront nødvendig. Og enhetsfronten må være spesielt brei på et sted som grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, som er tynt befolka, har dårlige kommunikasjoner og lavt kulturelt nivå i utgangspunktet, og som dessuten fører krig. Innafor skolevesenet må vi derfor ikke bare ha regelmessige grunnskoler og høyere skoler, men også spredte, uregelmessige landsbyskoler, avislesningsgrupper og kurs for å lære folk å lese og skrive. Vi trenger ikke bare moderne skoler, vi må også utnytte og omforme de gamle landsbyskolene. Innafor kunsten trenger vi ikke

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på en konferanse for kulturarbeidere og skolefolk i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia.

bare moderne teater. Vi trenger også Shensi-opera og yangko-dans.* Vi trenger ikke bare nye Shensi-operaer og nye yangko-dansere, vi må også utnytte og omforme litt etter litt de gamle operaselskapene og de gamle yangko-gruppene, som utgjør 90 prosent av alle yangko-gruppene. Innafor medisinen er ei slik innstilling enda mer nødvendig. I grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia er dødeligheten høy både blant mennesker og dyr, og samtidig er det mange som fortsatt tror på medisinmennene. Under slike omstendigheter kommer vi ikke langt om vi bare støtter oss på moderne leger. Sjølsagt har moderne leger fordeler framfor leger av den gamle sorten, men hvis de ikke bryr seg om at folket har det vondt, ikke lærer opp leger for folket, ikke forener seg med de mer enn tusen legene og dyrlegene av den gamle sorten i grenseområdet og hjelper dem til å gjøre framsteg, så hjelper de i virkeligheten medisinmennene og er likeglad med den høye dødeligheten blant mennesker og dyr. Enhetsfronten har to prinsipper: Det første er å forene, det andre er å kritisere, skolere og omforme. Innafor enhetsfronten er kapitulasjonisme feilaktig, og det samme er avsondra sekterisme og forakt for andre. Oppgava vår er å forene oss med alle intellektuelle, kunstnere og leger av den gamle sorten som kan være nyttige, og hjelpe dem, overbevise dem og omforme dem. For å omforme dem må vi først forene oss med dem. Hvis vi gjør dette skikkelig, kommer de til å ønske hjelpa vår velkommen.

Kulturen vår er en folkekultur. Kulturarbeiderne våre må tjene folket med stor begeistring og hengivenhet. De må knytte band til massene, ikke skille seg fra dem. For å gjøre det må de handle i samsvar med det massene trenger og ønsker. Alt vi gjør for massene må ta utgangspunkt i det de trenger og ikke i ønskene til enkeltpersoner, uansett hvor velmente de er. Ofte er det slik at massene objektivt sett har behov for bestemte reformer. Men subjektivt er de ennå ikke klar over behovet, og ikke villige til eller fast bestemt på å gjennomføre reformene. Da må vi vente tålmodig. Vi må ikke gjennomføre reformer før arbeidet vårt har ført til at flertallet av massene er klar over at det er nødvendig, og er villige til og fast bestemt på å gjennomføre dem. Ellers kommer vi til å isolere oss fra massene. All slags arbeid som krever at massene deltar, blir halvhjerta og mislykka hvis ikke massene er bevisste og vil være med. Ordtaket «Hastverk er lastverk» betyr ikke at

* *Yangko-dans* — kinesisk folkelig sangdans. — *Red.*

vi ikke skal handle raskt. Det betyr at vi ikke må handle overilt, for det fører bare til nederlag. Dette gjelder i all slags arbeid, og særlig i kultur- og utdanningsarbeid, der målet er å omforme tenkninga til massene. Det er to prinsipper for dette arbeidet. Det ene er at vi må ta utgangspunkt i de virkelige behova til massene, ikke det vi tror de har behov for. Det andre er at vi må ta utgangspunkt i det massene vil. De må bestemme seg sjøl, vi må ikke gjøre det på deres vegne.

VI MÅ LÆRE OSS Å DRIVE ØKONOMISK ARBEID

10. januar 1945

Arbeidshelter og mønsterarbeidere!

Dere har vært samla til konferanse og har oppsummert erfaringene deres. Vi hilser og ærer dere. Dere utmerker dere på tre måter og dere spiller tre roller. For det første, rolla som foregangsfolk. Det betyr at arbeidet deres er blitt et forbilde for andre, takket være den store innsatsen og de tallrike nyskapningene dere har stått for, og dere har høy- na arbeidsnivået og anspora andre til å lære av dere. For det andre, rolla som ryggrad. De fleste av dere er ikke kadrer ennå, men dere er blitt ryggraden, den harde kjernen, i massene. Takket være dere er det lettere å drive arbeidet vårt framover. I framtida blir dere kanskje kad- rer. Nå er dere en kaderreserve. For det tredje, rolla som bru. Dere er ei bru mellom ledelsen og de breie massene. Gjennom dere blir masse- nes meninger formidla til ledelsen og omvendt.

Dere har mange gode egenskaper og har gjort stor innsats, men vær alltid på vakt mot sjøltilfredshet. Alle respekterer dere, og med rette, men dette kan lett føre til sjøltilfredshet. Hvis dere blir sjøltilfredse, hvis dere ikke er beskjedne, hvis dere slutter å anstrenge dere, og hvis dere ikke respekterer andre, respekterer kadrene og massene, er dere ikke helter og forbilder lenger. Det har gått den vegen med folk før, og jeg håper at det ikke går samme vegen med dere.

Denne konferansen har oppsummert erfaringene deres. Denne opp- summeringa er svært god og kan brukes i andre frigjorte områder og- så. Men jeg skal ikke oppholde meg ved det. Jeg vil bare si noen ord om det økonomiske arbeidet vårt.

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på en konferanse for arbeidshelter og mønster- arbeidere i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia.

De siste par åra har vi begynt å lære hvordan vi skal drive økonomisk arbeid. Vi har gjort viktige framsteg på dette området, men det er ennå bare en begynnelse. Vi må sørge for at grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og de frigjorte områdene bak fiendens linjer kan bli helt og holdent eller i hovedsak sjølforsynt med korn og industrivarer i løpet av to til tre år, og til og med få et overskudd. Vi må gjøre enda større framgang i jordbruk, industri og handel. Først da kan vi si at vi har lært mer om økonomisk arbeid og at vi er blitt bedre til å drive det. Der levekåra til de væpna styrkene og folket ikke er blitt bedra, der det materielle grunnlaget for motoffensiven fortsatt ikke er sikra og jordbruket, industrien og handelen står i stampe eller til og med går tilbake istedenfor å øke fra år til år, er det klart at kadrene i partiet, regjeringa og hæren ikke har lært hvordan de skal drive økonomisk arbeid, og her kommer vi uten tvil til å møte store vansker.

Det er en ting jeg gjerne vil gjøre alle oppmerksom på igjen, nemlig at vi må tenke i samsvar med omgivelsene. Omgivelsene våre er landsbygda. En skulle ikke tru at noen var i tvil om det, for alle veit vel at vi lever på landsbygda? Men i virkeligheten veit ikke alle det. Mange kamerater kjenner ikke landsbygda i det hele tatt, i hvert fall ikke grundig, sjøl om de bor her og innbiller seg at de kjenner den. De tar ikke utgangspunkt i at omgivelsene våre er områdene på landsbygda, som bygger på individuell økonomi, som fienden har avskåret fra hverandre og som fører geriljakrig. Følgen er at de ofte behandler politiske, militære, økonomiske og kulturelle problemer, partisaker og problemer i arbeider-, bonde-, ungdoms- og kvinnebevegelsen feilaktig, eller bare delvis riktig. De behandler problemene på landsbygda som om de var i byen, og ofte kjører de hodet mot veggen fordi de er subjektivistiske og lager uhensiktsmessige planer som de tvinger gjennom uten videre. I seinere år har kameratene våre gjort store framsteg. Dette skyldes både korrigeringskampanjen og de tilbakeslaga de har møtt i arbeidet sitt. Men vi må fortsatt legge vekt på å tenke fullstendig i samsvar med omgivelsene. Først da kan vi oppnå resultater på alle områder, og oppnå dem raskt. Hvis vi virkelig forstår at de baseområdene på landsbygda som vi holder til i, er bygd på individuell økonomi, at de er avskåret fra hverandre av fienden og at det blir ført geriljakrig her, og hvis vi har dette som utgangspunkt for alt vi gjør, blir spørsmålet: Kommer resultatene våre så langsomt og er de så lite imponerende som det kan se ut til sammenlikna med de resultatene vi ville oppnådd med

et annet utgangspunkt, for eksempel om vi handla som om vi var i byen? Det er ikke slik at vi oppnår resultater langsomt, i virkeligheten oppnår vi dem temmelig raskt. Hvis vi handla som om vi var i byen og så bort fra den virkeligheten vi lever i i dag, ville det ikke være spørsmål om å oppnå resultater raskt eller langsomt. Da ville vi havne i vansker hele tida og ikke oppnå resultater i det hele tatt.

Et klart bevis på dette er den store framgangen for den forma for produksjonsbevegelse i hæren og folket som vi har gått i spissen for.

Vi ønsker å slå hardt mot de japanske angriperne og gjøre forberedelser til å ta byene og erobre tilbake de områdene vi har tapt. Men hvordan kan vi nå dette målet når vi holder til i områdene på landsbygda, som bygger på individuell økonomi, er avskåret fra hverandre av fienden og fører geriljakrig? Vi kan ikke ta etter Kuomintang, som ikke løfter en finger sjøl, og som er fullstendig avhengig av utlendinger til og med når det gjelder slike forbruksvarer som bomullstøy. Vi går inn for å stole på egne krefter. Vi håper på hjelp fra utlandet, men kan ikke gjøre oss avhengig av det. Vi setter vår lit til egen innsats, til skaperkrafta til hele hæren og hele folket. Hvilke metoder bruker vi for å nå dette målet? Vi setter i gang store produksjonskampanjer i hæren og folket samtidig.

Vi holder til på landsbygda, der de menneskelige og materielle ressursene er spredte. Derfor har vi gått inn for politikken med «enhetlig ledelse og desentralisert forvaltning» når det gjelder produksjon og forsyninger.

Vi holder til på landsbygda, der bøndene er spredte, individuelle produsenter som bruker tilbakeliggende produksjonsmidler, der gods-eierne fortsatt eier det meste av jorda, og der bøndene blir utbytta føydalt gjennom landskylda. Derfor har vi gått inn for politikken med å sette ned landskylda og lånerentene og organisere gjensidig arbeids-hjelp, slik at bøndene blir mer interessert i å produsere, og slik at arbeidsproduktiviteten i jordbruket blir høyere. Bøndene er blitt mer interessert i å produsere etter at vi satte ned landskylda og lånerentene, og arbeidsproduktiviteten i jordbruket har økt etter at vi organiserte gjensidig hjelp. Jeg har samla materiale fra forskjellige steder i Nord- og Sentral-Kina, og alle opplysninger viser at bøndene blir mye mer interessert i å produsere når landskylda blir satt ned. Da blir de også vilige til å organisere grupper for gjensidig hjelp som minner om de arbeidsutvekslingslaga vi har her. I disse laga produserer nå tre personer

like mye som fire gjorde før i tida. Det betyr at 90 millioner mennesker nå kan gjøre like mye som 120 millioner gjorde før. Vi har også eksempler på at to personer nå gjør et arbeid som tidligere krevde tre. Vi må gå inn for politikken med å overtale folk tålmodig og gå foran med et godt eksempel istedenfor å bruke tvang og kommandometoder, som virker mot sin hensikt fordi de krever resultater øyeblikkelig. Gjør vi det, blir det mulig å organisere flertallet av bøndene i grupper for gjensidig hjelp i jordbruks- og handverksproduksjonen i løpet av de neste par åra. Når slike produksjonsgrupper blir en del av hverdagen, kommer produksjonen til å øke, og alle slags nyvinninger kommer til å se dagens lys. Da kommer også politiske framsteg, utdanningsnivået blir høyere, hygienen blir bedre, omstreifere blir omskolert, sosiale vaner blir endra, og det kommer ikke til å ta lang tid før produksjonsredskapene blir forbedra heller. Når alt dette skjer, blir samfunnet på landsbygda bygd opp igjen litt etter litt på en ny grunnvoll.

Hvis kadrene våre studerer dette arbeidsområdet skikkelig og kaster alle krefter inn for å hjelpe folket på landsbygda til å utvikle produksjonskampanjer, kommer det til å bli mer enn nok korn og andre forbruksvarer på landsbygda i løpet av få år. Vi kommer ikke bare til å greie å fortsette krigen og møte uår, men også til å bygge opp store reserver av korn og andre forbruksvarer for framtida.

Vi må organisere enhetene i hæren, regjeringa og andre organisasjoner og bøndene til å drive produksjon.

Vi holder til på landsbygda, som stadig blir herja av fienden og som fører en langvarig krig. Derfor er det helt nødvendig at enhetene i hæren, regjeringa og andre organisasjoner deltar i produksjonen. De kan gjøre det fordi geriljakrigføringa er spredt over et stort område. Dessuten er tallet på soldater og regjeringspersonell i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia svært stort i forhold til befolkninga som helhet, og de kommer til å sulte hvis de ikke sjøl deltar i produksjonen. På den andre sida kommer folket til å sulte hvis vi tar for mye fra dem slik at byrdene blir for tunge å bære. Dette er grunnene til at vi har bestemt oss for å sette i verk en storstilt produksjonskampanje. Ta for eksempel grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Til sammen trenger enhetene i hæren, regjeringa og de andre organisasjonene 260 000 tan (her er 1 tan lik 300 chin) korn (hirse) i året. De får 160 000 tan av dette fra folket og resten produserer de sjøl. Hvis de ikke deltok i produksjonen sjøl, ville enten de eller folket sulte. Takket

være produksjonskampanjene våre fins det ikke sult hos oss, og de væpna styrkene og folket har i virkeligheten godt med mat.

Med unntak av korn, klær og sengetøy er regjeringa og andre organisasjoner i grenseområdet sjølberga med det meste, og noen enheter er helt sjølberga. Mange enheter er delvis sjølberga til og med når det gjelder korn, klær og sengetøy.

Enheterne i hæren i grenseområdet har oppnådd enda større resultater. Mange er helt sjølberga med korn, klær, sengetøy og andre ting de trenger. De er altså 100 prosent sjølberga, og trenger ikke noe fra regjeringa. Dette er den høyeste normen, norm nummer en, og den blei nådd litt etter litt i løpet av en periode på flere år.

Vi kan ikke innføre denne normen ved fronten, der en må slåss. Her kan vi innføre en norm nummer to og en norm nummer tre. Norm nummer to krever at en bortsett fra korn, klær og sengetøy, som regjeringa sørger for, skal bli sjølberga gjennom egen produksjon med disse tingene: Matolje (0,5 liang pr. person pr. dag), salt (0,5 liang pr. person pr. dag), grønnsaker (1 — 1,5 chin pr. person pr. dag) og kjøtt (1 — 2 chin pr. person i måneden), midler til å kjøpe brensel, kontorutstyr og forskjellige småting, midler til skole- og helsevesenet, midler til våpenpuss og tobakk, sko, sokker, hansker, handklær, tannbørster osv. Dette er omlag 50 prosent av de samla utgiftene. En kan nå denne normen litt etter litt i løpet av to til tre år. Noen steder er den alt nådd. Den kan innføres i stabile baseområder.

Norm nummer tre gjelder utkantdistrikter og geriljasoner der 50 prosent sjølberging ikke er mulig, men der 15 — 25 prosent kan være det. Her er det godt nok å nå denne normen.

Kort sagt: Bortsett fra i særegne tilfeller må alle enheter i hæren, regjeringa og andre organisasjoner drive produksjon i tida mellom kamp, opplæring og arbeid. I tillegg til å bruke denne tida til kollektiv produksjon, må de organisere en del av personellet til å drive spesielt med produksjon. De må gi dem i oppgave å drive garder, grønnsakshager, feavl, verksteder, små fabrikker, transportlag og kooperativer, eller dyrke korn og grønnsaker i kompaniskap med bøndene. I den situasjonen vi er oppe i nå, må alle organisasjoner og enheter i hæren innføre sin egen «husholdningsøkonomi» for å overvinne vanskene. Uvilje mot dette er typisk for omstreifere, og det er skammelig. For å oppmuntre produksjonen må vi også innføre et system med individuell bonus på grunnlag av kvaliteten på arbeidet. Dette må gjelde for alle som

deltar direkte i produksjonen. For å utvikle arbeidet effektivt må dessuten sjefen for hver organisasjon ta ansvaret og delta personlig. Han må bruke metoden med å knytte den ledende gruppa sammen med massene og allmenne oppfordringer med særegen og konkret rettleiing.

Noen sier at enhetene i hæren ikke kommer til å greie å trene og slåss hvis de driver produksjon, og at regjeringa og andre organisasjoner ikke kommer til å klare arbeidet sitt hvis de gjør det. Dette er ikke riktig. De siste par åra har enhetene i hæren i grenseområdet drevet produksjon i stor stil for å skaffe seg nok mat og klær. Samtidig har de gjennomført treninga og drevet politiske studier og vanlig utdanningsarbeid mye mer framgangsrikt enn tidligere, og det er større enhet enn noen sinne innafor hæren og mellom hæren og folket. Samtidig som den storstilte produksjonskampanjen pågikk ved fronten i fjor, blei det oppnådd stor framgang i krigen, og i tillegg begynte en omfattende opplæringskampanje. Personellet i regjeringa og andre organisasjoner har det bedre fordi de driver produksjon, og de arbeider med større innsatsvilje og mer effektivt. Slik er det både i grenseområdet og ved fronten.

Under vilkår med geriljakrigføring på landsbygda viser det seg altså at hærenhetene, regjeringa og andre organisasjoner som driver produksjon for sjølberging, legger for dagen større energi og innsats i kamp, opplæring og arbeid, og de styrker både disiplinen og det indre samholdet og enheten med folket. Produksjon for sjølberging er et resultat av den langvarige geriljakrigen landet vårt fører, og dette er vi stolte av. Når vi mestrer det, kan ingen materielle vansker ta motet fra oss. Vi kommer til å få større kraft og energi for hvert år som går, og bli sterkere for hvert slag. Vi kommer til å knuse fienden, og er slett ikke redde for at han skal knuse oss.

Her er enda en ting kameratene våre ved fronten må være oppmerksom på. Noen av de områdene vi nylig har oppretta, er ganske rike på materielle ressurser, og derfor er kadrene verken villige til å spare eller drive produksjon. Dette er svært skadelig, og de kommer avgjort til å svi for det seinere. Uansett hvor vi er, må vi ta godt vare på arbeidskrafta og de materielle ressursene, og ikke være kortsynte, sløse eller ødsle. Uansett hvor vi er, må vi helt fra starten ha i minne de mange åra som kommer, den langvarige krigen vi må fortsette, motoffensiven og arbeidet med å bygge opp igjen landet når fienden er drevet ut. På den ene sida må vi aldri sløse eller være ødsle, og på den andre sida må

vi aktivt utvide produksjonen. Tidligere har folket noen steder fått betale dyrt fordi de ikke la langsiktige planer og ikke brydde seg om å behandle arbeidskrafta og de materielle ressursene sparsomt og å utvikle produksjonen. Lærdommene fins, og vi må gjøre folk oppmerksomme på dem.

Når det gjelder industrivarer, har grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia vedtatt å bli helt sjølberga med bomull, bomullsgarn, bomullstøy, jern, papir og mange andre ting i løpet av to år. Vi må dyrke, lage og skaffe alt som ikke blir produsert her, eller som bare blir produsert i små mengder. Vi må ikke være avhengige av omverdenen i det hele tatt. Disse oppgavene må bli gjennomført av offentlige, private og kooperative foretak. Vi krever ikke bare at alt skal produseres i store mengder, men også at det skal ha gode kvalitet. Det betyr at det må være holdbart og slitesterkt. Regjeringa i grenseområdet, det felles forsvarshovedkvarteret for Den åttende rutearméen og Nordvestbyrået i sentralkomiteen i partiet gjør helt rett i å legge stor vekt på disse sakene. Jeg håper at det samme blir gjort alle steder ved fronten. Mange steder blir det gjort alt, og jeg ønsker kameratene der lykke til.

I grenseområdet og de andre frigjorte områdene kommer det til å ta to — tre år til før vi har lært å arbeide på alle områder av økonomien. Den dagen vi dyrker alt eller mesteparten av kornet vi trenger, lager alle eller mesteparten av de varene vi trenger og på det viset er helt og holdent eller i hovedsak sjølberga, og til og med får et overskudd, blir også den dagen vi mestrer alle økonomiske oppgaver på landsbygda. Når vi har jagd fienden ut av byene, kan vi gå løs på nye økonomiske oppgaver. Vi må legge alle krefter til for å lære, for det står på oss å få bygd opp Kina.

DET ER MULIG Å PRODUSERE I GERILJASONENE OGSÅ

31. januar 1945

Det er allerede klart og hersker ikke lenger tvil om at vi kan og må gjennomføre produksjonskampanjer i hæren og folket i de forholdsvis stabile basene i de frigjorte områdene bak fiendens linjer. Men det er mange som ikke har vært overbevist om at det kan gjennomføres produksjonskampanjer i geriljasonene og de fjerneste områdene bak fiendens linjer, fordi det har mangla bevis på at det er mulig.

Men nå har vi bevis. I 1944 blei det drevet produksjon i ganske stort omfang i mange geriljasoner. Resultatene var strålende ifølge rapporten fra kamerat Chang Ping-kai om produksjonskampanjen til geriljaenhetene i grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei, som blei trykt i Frigjøringsbladet den 28. januar. I denne rapporten er disse distriktene og enhetene tatt med: Sjette underområde, fjerde distriktskorps i andre underområde, åttende distriktskorps i fjerde underområde, Hsushui-Tinghsien-avdelinga, Paoting-Mancheng-avdelinga og Yunpiao-avdelinga i Sentral-Hopei, og i Shansi styrkene i fylkene Taihsien og Kuohsien. Forholda i disse områdene er svært ugunstige:

Området er stappfullt av støttepunkter og blokkhus som fienden og marionettstyrkene har satt opp, og det er delt opp på kryss og tvers av grøfter, murer og veger. Fienden utnytter den militære overlegenheten sin og de gode kommunikasjonene, og innleder ofte overraskelsesangrep og innringings- og «utrensknings»-felttog mot oss. Under slike forhold må geriljaenhetene ofte forflytte seg flere ganger om dagen.

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne lederartikkelen for Frigjøringsbladet i Yenan.

Ikke desto mindre har geriljaenhetene klart å drive produksjon i tida mellom kampene. Resultatene er:

Alle får bedre forpleining — hver person får 0,5 liang matolje og salt og 1 chin grønnsaker hver dag, og 1,5 chin kjøtt i måneden. Dessuten kan det nå skaffes tannbørster, tannpulver og lesebøker, ting som det har vært umulig å skaffe i årevis.

Se sjøl! Hvem sier at det ikke er mulig å drive produksjon i geriljasonene?

Mange påstår at det ikke fins udyrka jord i de tett befolka områdene. Er det virkelig tilfelle? Se på grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei en gang til:

Framfor alt er jordspørsmålet løst i samsvar med politikken om å legge hovedvekt på jordbruket. De bruker ni metoder i alt: 1) Rive ned murer og fyller igjen grøfter som fienden bruker til blokadeformål, 2) ødelegge bilveger som fienden kan bruke og så korn langs dem, 3) utnytte små jordflekker som ligger brakk, 4) hjelpe folkemilitsen med væpna beskyttelse når folket trosser fienden og driver planting på åkrene rundt blokkhusa i månelysenetter, 5) pløye åkrene sammen med bønder som har for lite arbeidskraft, 6) bruke soldater forkledd som bønder til å pløye åkrene rundt fiendens støttepunkter og blokkhus mer eller mindre åpenlyst, 7) utnytte elvebreddene ved å bygge diker, fjerne sand og forvandle elvebreddene til åkrer, 8) hjelpe bøndene til å bygge vanningsanlegg, 9) hjelpe bøndene med gardsarbeidet i alle landsbyene i aksjonsområdet.

Men sjøl om det er mulig å drive jordbruk, er det kanskje fortsatt umulig å drive handverk og annen produksjon? Er det virkelig det? Se på grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei:

De væpna styrkene i nærheten av blokadelinjene og blokadegrøftene til fienden driver ikke bare jordbruksproduksjon, men har også utvikla handverksproduksjonen og transportvesenet, akkurat som i de stabile områdene. Fjerde distriktskorps har oppretta et verksted som lager filtfluer, ei oljepresse og ei mølle.

På sju måneder oppnådde de en fortjeneste på 500 000 yuan i lokal valuta. Korpset har ikke bare løst sine egne vansker, men dekker også behova til folket i geriljasonen. Soldatene kan nå lage alt de trenger av ullgensere og sokker sjøl.

Det er jo ofte kamper i geriljasonene, og det går kanskje ut over kamphandlingene hvis de væpna styrkene driver produksjon? Gjør det virkelig det? Se på grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei:

De følger prinsippet om å forene produktivt arbeid og militær virksomhet, og legger like stor vekt på produksjonsoppgaver og kampoppgaver.

Videre:

Ta for eksempel fjerde distriktskorps i andre underområde. Da de begynte våronna, sendte de ut ei spesialavdeling for å angripe fienden. Samtidig starta de en kraftig politisk offensiv. Dette førte til større virksomhet på det militære området også, og kampevna til styrkene økte. Fra februar til begynnelsen av september utkjempa denne lille avdelinga 71 trefninger, tok støttepunktene Chutungsseh, Shangchuang, Yehchuang, Fengchiachai og Yaitou, drepte eller såra 165 soldater fra fiende- og marionettestyrkene, tok til fange 91 marionettesoldater og erobra 3 lette maskingeværer og 101 geværer og pistoler.

Videre:

De samordna den militære virksomheten med propaganda for omfattende produksjon, og satte øyeblikkelig i gang en politisk offensiv under parolen: «Knus alle som prøver å ødelegge den store produksjonsbevegelsen!» I fylkeshovedstedene Taihsien og Kuohsien spurte fienden innbyggerne: «Hvorfor er Den åttende rutearméen blitt så knallhard i det siste?» De svarte: «Fordi dere prøver å ødelegge den store produksjonsbevegelsen i grenseområdet.» Marionettesoldatene sa til hverandre: «Det er best vi ikke viser oss mens de gjennomfører denne store produksjonsbevegelsen.»

Er det også mulig å få folket i geriljasonene til å sette i verk en produksjonskampanje? Er bøndene interessert i å øke produksjonen i slike soner, der landskylda kanskje ikke er satt ned ennå, eller nedsettinga ikke er gjennomført skikkelig? I grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei har folket svart ja på det spørsmålet:

Dessuten har styrkene i nærheten av blokadelinjene og blokadegrøftene til fienden hjulpet lokalbefolkninga direkte ved å utvikle produksjonskampanjen. På den ene sida gir de massene som driver produksjon væpna beskyttelse, og på den andre sida hjelper de dem en god del med arbeidskraft. Noen enheter har gjort det til en regel å bruke 50 prosent av mannskapene til å gi massene gratis hjelp i onnene. Dermed har massene blitt mye mer begeistra for produksjonen, forholdet mellom hæren og folket er blitt enda bedre og massene har nok mat. Derfor er det mer sympati og støtte blant massene i geriljasonene for kommunistpartiet og Den åttende rutearméen.

Det hersker altså ingen tvil lenger om at hæren og folket i geriljasonene kan og må gjennomføre storstilte produksjonskampanjer. Vi krever at alle kadrene i partiet, regjeringa og hæren i de frigjorte områdene, særlig i geriljasonene, forstår dette fullt ut. For straks dette «kan» og «må» blir forstått, kommer produksjonen i sving overalt. Det var nettopp dette som var utgangspunktet i grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei:

Under produksjonskampanjen klarte styrkene i nærheten av blokadelinjene og blokadegrøftene til fienden å oppfylle produksjonsplanen på bare fem måneder. I tillegg skapte de ei rekke praktiske nyvinninger. Dette skyldtes at kadrene endra tenkninga si, la stor vekt på produksjonen og på å forene produktivt arbeid og militær virksomhet, og fikk fram arbeidshelter og mønsterarbeidere blant massene (seksstiseks arbeidshelter og mønsterarbeidere ifølge ei foreløpig oppsummering).

I 1945 må hæren og folket i de frigjorte områdene gjennomføre en større produksjonskampanje enn noen gang. Alle må gå sammen og

gjøre en innsats. Til vinteren skal vi sammenlikne resultatene fra alle områdene.

Krigen er ikke bare ei militær og politisk styrkeprøve. Den er også ei økonomisk styrkeprøve. For å slå de japanske angriperne må vi legge vekt på økonomisk arbeid i tillegg til alle de andre oppgavene, og vi må mestre dette arbeidet i løpet av to til tre år. I år, i 1945, må vi oppnå større resultater enn noen gang før. Det er dette sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet venter av alle kadrene og hele folket i de frigjorte områdene, og vi håper at dette målet blir nådd.

DE TO SKJEBNENE SOM STÅR ÅPNE FOR KINA

23. april 1945

Kamerater! Den sjuende nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti åpner i dag.

Hvilken betydning har kongressen vår? Vi må si at det er en kongress som får virkning for de 450 millioner menneskene i Kina. To skjebner står åpne for Kina. Det er skrevet ei bok om den ene.¹ Kongressen vår er talsmann for den andre skjebnen som står åpen for Kina, og vi skal også skrive ei bok om det.² Kongressen vår har som mål å knuse den japanske imperialismen og frigjøre hele folket i Kina. Kongressen vår er en kongress for å slå de japanske angriperne og bygge et nytt Kina, for enhet i hele det kinesiske folket og mellom folka i hele verden for å vinne endelig seier.

Tidene er svært gunstige. I Europa blir Hitler snart slått. Hovedskueplassen for den anti-fascistiske verdenskrigen er i Vesten, der kampene snart vil ende med seier takket være innsatsen til den sovjetiske rødehæren. I Berlin kan en allerede høre kanonene til den røde hæren, og byen faller sannsynligvis snart. Krigen i Østen for å knuse den japanske imperialismen nærmer seg også seier. Kongressen vår kommer sammen når den endelige seieren i den anti-fascistiske krigen står for døra.

To veger åpner seg for det kinesiske folket — lysets veg og mørkets veg. Det fins to mulige skjebner for Kina, en lys og en mørk. Den japanske imperialismen er ikke slått ennå. Men sjøl etter at den er slått, vil vi stå overfor de to framtidsutsiktene: Enten et Kina som er sjølstendig, fritt, demokratisk, forent, velstående og sterkt, det vil si et

Dette var åpningstalen på den sjuende nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti.

Kina som er fylt av lys, et nytt Kina med et frigjort folk, eller et Kina som er halvkolonialt, halvføydalt, splitta, fattig og svakt, det vil si det gamle Kina. Det nye Kina eller det gamle Kina — dette er de to framtidsutsiktene som det kinesiske folket, Kinas Kommunistiske Parti og kongressen vår står overfor.

Hvordan skal vi ta fatt på arbeidet vårt så lenge Japan ikke er slått og så lenge vi kommer til å stå overfor de to framtidsutsiktene sjøl etter at Japan er slått? Hva er oppgava vår? Den eneste oppgava vår er å mobilisere massene dristig, øke folkets styrke og forene alle kreftene i nasjonen som lar seg forene, til kamp under ledelse av partiet vårt for å slå de japanske angriperne og bygge et strålende, nytt Kina, et Kina som er sjølstendig, fritt, demokratisk, forent, velstående og sterkt. Vi må kaste alle krefter inn i kampen for ei strålende framtid, en lysende skjebne, mot ei mørk framtid, en dyster skjebne. Dette er den eneste oppgava vi har! Det er nettopp dette som er oppgava til kongressen vår, hele partiet og hele det kinesiske folket.

Kan vi gjøre håpa våre til virkelighet? Vi trur det. Muligheten er til stede fordi vi kan utnytte disse vilkåra:

- 1) Et mektig kommunistparti med rike erfaringer og 1 210 000 medlemmer.
- 2) Mektige frigjorte områder med et folketall på 95 500 000, en hær på 910 000 mann og en milits på 2 200 000.
- 3) Støtte fra massene i hele landet.
- 4) Støtte fra folka i alle land, særlig i Sovjetunionen.

Kan håpa våre bli til virkelighet under disse vilkåra — et mektig kommunistparti, mektige frigjorte områder, støtte fra massene i hele landet og støtte fra verdens folk? Vi trur det. Kina har aldri hatt så gode vilkår. Noen av dem har vært til stede en del år, men aldri i så fullt monn som i dag. Kommunistpartiet vårt har aldri vært så mektig, de revolusjonære baseområdene har aldri hatt så stort folketall og en så stor hær, kommunistpartiet nyter større respekt enn noen gang blant folket både i de områdene som er okkupert av Japan og i Kuomintang-områdene, og de revolusjonære styrkene til Sovjetunionen og folka i alle land er sterkere enn noen gang før. Vi må si at det er fullt mulig å slå angriperne og bygge et nytt Kina under disse vilkåra.

Vi må ha en riktig politikk. Det grunnleggende i politikken vår er å mobilisere massene dristig og øke folkets styrke slik at de kan seire

over angriperne og bygge et nytt Kina under ledelse av partiet vårt.

I de tjuefire åra som har gått sia Kinas Kommunistiske Parti blei stifta i 1921, har det vært gjennom tre historiske perioder med heltemodig kamp — nordekspedisjonen, jordbruksrevolusjonskrigen og motstandskrigen mot Japan — og det har samla et vell av erfaringer. Nå har partiet vårt blitt tyngdepunktet i den kampen det kinesiske folket fører for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, tyngdepunktet i frigjøringskampen og kampen for å slå angriperne og bygge et nytt Kina. Tyngdepunktet i Kina ligger nettopp der vi er, og ingen andre steder.

Vi må være beskjedne og varsomme, og vokte oss for å bli hovmodige og handle overilt. Vi må tjene det kinesiske folket med liv og sjel for å forene dem i kampen for å slå de japanske angriperne i dag og for å bygge en nydemokratisk stat i framtida. Hvis vi gjør det, hvis vi har en riktig politikk og hvis vi løfter i flokk, kan vi avgjort fullføre oppgava vår.

Ned med den japanske imperialismen!

Lenge leve frigjøringa av det kinesiske folket!

Lenge leve Kinas Kommunistiske Parti!

Lenge leve den sjuende nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti!

NOTER

1. Det dreier seg om *Kinas skjebne* av Chiang Kai-shek, som blei gitt ut i 1943.
2. Det dreier seg om rapporten «Om koalisjonsregjeringa», som kamerat Mao Tse-tung la fram på denne kongressen.

OM KOALISJONSREGJERINGA

24. april 1945

I. DE GRUNNLEGGENDE KRAVA DET KINESISKE FOLKET STILLER

Vi holder kongressen vår under disse omstendighetene: Det har oppstått en ny situasjon etter at det kinesiske folket har ført en besluttom, heltmodig og ukuelig kamp mot de japanske angriperne i nesten åtte år, gjort utallige offer og holdt ut ubeskrivelige påkjenninger. Over hele verden er det vunnet avgjørende seirer i den rettferdige og hellige krigen mot de fascistiske angriperne, og den tida er ikke langt unna da de japanske angriperne blir slått av det kinesiske folket i samordning med de allierte landa. Men Kina er fortsatt splitta, og det står fortsatt overfor ei alvorlig krise. Hva bør vi gjøre under disse omstendighetene? Det er heva over tvil at det mest brennende behovet er å forene representanter for alle politiske partier og grupper og for folk uten partitilknytning, og opprette ei provisorisk demokratisk koalisjonsregjering. Formålet må være å innføre demokratiske reformer, overvinne den krisa vi står oppe i og mobilisere og samle alle de kreftene i landet som er mot Japan til å kjempe energisk i samordning med de allierte landa for å slå de japanske angriperne, slik at det kinesiske folket kan rive seg løs fra klørne deres. Etter det blir det nødvendig å kalle sammen ei nasjonalforsamling på et breitt demokratisk grunnlag og danne ei formelt oppnevnt demokratisk regjering. Dette må også bli ei koalisjonsregjering, og den må ha et enda breiere innslag av folk fra alle partier og grupper og folk uten partitilknytning. Den skal lede det fri-

Dette er den politiske rapporten som kamerat Mao Tsetung la fram på den sjuende nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti.

gjorte folket i bygginga av et sjølstendig, fritt, demokratisk, forent, velstående og mektig nytt Kina. Kort sagt, vi må slå inn på ei linje med enhet og demokrati, slå angriperne og bygge et nytt Kina.

Vi trur at dette er det eneste som kan gi uttrykk for de grunnleggende krava det kinesiske folket stiller. Derfor kommer rapporten min hovedsakelig til å ta for seg disse krava. Spørsmålet om det bør opprettes ei demokratisk koalisjonsregjering i Kina eller ikke, er noe hele det kinesiske folket og den demokratiske folkeopinionen i de allierte landa er svært opptatt av. Derfor skal jeg legge særskilt stor vekt på dette spørsmålet i denne rapporten.

Kinas Kommunistiske Parti har overvunnet mange vansker og oppnådd store framganger på de åtte åra vi har ført motstandskrig mot Japan, men situasjonen nå er slik at partiet og folket fortsatt står overfor alvorlige vansker. Denne situasjonen krever at partiet må arbeide enda hardere og grundigere, og at det må fortsette å overvinne vanskene og kjempe for å oppfylle de grunnleggende krava til det kinesiske folket.

II. SITUASJONEN INTERNASJONALT OG INNENLANDS

Kan det kinesiske folket omsette disse grunnleggende krava til virkelighet? Dette avhenger av det politiske bevissthetsnivået, enheten og innsatsen deres. Situasjonen internasjonalt og innenlands gir det kinesiske folket svært gunstige muligheter til å klare det. Dersom det utnytter disse mulighetene godt, og fortsetter å kjempe hardt, beslutsomt og standhaftig, kommer det uten tvil til å slå angriperne og bygge et nytt Kina. Folket må fordoble innsatsen sin i kampen for å gjennomføre de hellige oppgavene sine.

Hvordan er situasjonen internasjonalt nå?

Den militære situasjonen er at den sovjetiske hæren angriper Berlin, og at de allierte styrkene til Storbritannia, De forente stater og Frankrike angriper de siste restene av Hitlers styrker i samordning med den offensiven, mens det italienske folket har reist seg til oppstand. Alt dette kommer til å utslette Hitler en gang for alle. Når Hitler er knust, er ikke nederlaget for de japanske angriperne langt unna. Stikk i strid med spådommene til kinesiske og utenlandske reaksjonære kommer de

aggressive fascistiske kreftene uten tvil til å bli utsletta, og folkets demokratiske krefter kommer uten tvil til å seire. Verden vil uten tvil slå inn på vegen til framsteg og ikke vegen til reaksjon. Sjølsagt må vi fortsatt være svært årvåkne og rekne med at utviklingas gang kan komme til å by på midlertidige krokveger, ja kanskje alvorlige krokveger til og med. I mange land er de reaksjonære kreftene sterke ennå, og de unner ikke folket i sitt eget land og i utlandet enhet, framsteg og frigjøring. Alle som glemmer dette kommer til å gjøre politiske feil. Men hovedretninga i historia er allerede fastlagt og kommer ikke til å endre seg. Dette er bare ille for fascistene og de reaksjonære i alle land, som i virkeligheten er deres medhjelpere, men det er en velsignelse for folket og de organiserte demokratiske kreftene i alle land. Folket og bare folket er drivkrafta i verdenshistoria. Det sovjetiske folket er blitt svært sterkt, og er blitt hovedkrafta i kampen for å slå fascismen. Det er innsatsen deres sammen med innsatsen til folket i de andre anti-fascistiske allierte landa som gjør det mulig å knuse fascismen. Krigen har oppdratt folket, og det er folket som kommer til å vinne krigen, freden og framsteget.

Denne nye situasjonen er svært forskjellig fra situasjonen under den første verdenskrigen. Den gangen fans ikke Sovjetunionen og folket hadde ikke våkna politisk slik det har i mange land i dag. De to verdenskrigene tilhører to helt forskjellige epoker.

Dette betyr ikke at kampen er slutt når de fascistiske angriperlanda er slått, den andre verdenskrigen er over og freden er oppretta internasjonalt. Restene av de fascistiske kreftene som ennå fins mange steder, kommer helt sikkert til å fortsette å lage bråk. Innafor den leiren som kjemper mot fascistisk aggresjon nå, er det krefter som går mot demokrati og undertrykker andre nasjoner, og de kommer til å fortsette å undertrykke folket i ulike land og i koloniene og halvkoloniene. Etter at det er oppretta fred internasjonalt vil det derfor fortsatt komme tallrike kamper over storparten av verden — mellom de anti-fascistiske massene og levningene av fascismen, mellom de demokratiske kreftene og de anti-demokratiske kreftene, mellom nasjonal frigjøring og nasjonal undertrykking. Først når restene av de fascistiske kreftene, de anti-demokratiske kreftene og alle de imperialistiske kreftene er overvunnet etter langvarig kamp, kan folket vinne virkelig omfattende seier. Det er klart at denne dagen ikke kommer særlig raskt eller lett, men den kommer helt sikkert. Seieren i den anti-fascistiske andre verdenskrigen vil

legge grunnlaget for at folket seirer i kampene etter krigen. Først når folket har seira i disse kampene, er en fast og varig fred trygga.

Hvordan er situasjonen innenlands nå?

Den langvarige krigen til Kina har krevd store offer av det kinesiske folket, og den kommer fortsatt til å kreve store offer. Men samtidig har nettopp denne krigen herda folket. Den har vekt og forent det kinesiske folket i større grad enn noen av de store kampene de siste hundre åra. Det kinesiske folket står ikke bare overfor en mektig fiende av nasjonen, men også mektige innenlandske reaksjonære krefter, som i virkeligheten hjelper fienden. Dette er den ene sida av saka. Den andre sida er at det kinesiske folket er mer politisk bevisst enn noen gang før. Dessuten har det bygd mektige frigjorte områder og en landsomfattende demokratisk bevegelse som vokser fra dag til dag. Dette er de gunstige vilkåra i Kina. Om nederlaga og tilbakeslaga i kampene som det kinesiske folket har ført de siste hundre åra skyldtes at visse nødvendige vilkår internasjonalt og innenlands ikke var til stede, så er situasjonen annerledes i dag — alle de nødvendige vilkåra er til stede. Nå er det fullt ut mulig å unngå nederlag og vinne seier. Vi kommer til å seire hvis vi kan forene hele folket og lede det skikkelig.

Nå har det kinesiske folket mye større tru på at de kan forene seg for å seire over angriperen og bygge et nytt Kina. Tida er kommet da de overvinner alle vansker, og de grunnleggende krava deres, de store historiske måla deres går i oppfyllelse. Er det noen tvil om det? Jeg trur ikke det.

Slik er den allmenne situasjonen internasjonalt og innenlands i dag.

III. TO LINJER I KRIGEN MOT JAPAN

NØKKELEN TIL KINAS PROBLEMER

Når vi snakker om situasjonen innenlands, må vi også lage en konkret analyse av motstandskrigen Kina fører.

Kina er et av de fem største landa som er med i krigen mot fascismen, og det er det viktigste landet i kampen mot de japanske angriperne på det asiatiske fastlandet. Det kinesiske folket spiller ikke bare ei svært stor rolle i krigen mot Japan. Det kommer også til å spille ei

svært stor rolle for å trygge freden i verden etter krigen, og den avgjørende rolla for å trygge freden i Østen. Kina har gjort en svært stor innsats for å frigjøre seg og hjelpe de allierte landa i løpet av de åtte åra vi har ført motstandskrigen mot Japan. Denne innsatsen er det først og fremst folket i Kina som har stått for. Store mengder offiserer og menige fra de kinesiske hærene har ofra livet i kamp ved fronten. Arbeiderne, bøndene, de intellektuelle og industrifolka i Kina har arbeidd hardt i de bakre områdene. Utenlandskineserne har støtta krigen med penger. Og alle de politiske partiene som er mot Japan, med unntak av de medlemmene som er mot folket, har gitt sitt bidrag til krigen. Kort sagt, det kinesiske folket har bidratt med blod og svette til den heltedemodige kampen mot de japanske angriperne i åtte lange år. Men de reaksjonære i Kina har spredd rykter og villeda folkeopinionen i mange år for å hindre at verden skulle få vite sannheten om den rolla det kinesiske folket har spilt i krigen. Dessuten har det ennå ikke blitt lagd ei omfattende oppsummering av de allsidige erfaringene Kina har fått i løpet av disse åtte krigsåra. Derfor må denne kongressen lage ei skikkelig oppsummering av alle disse erfaringene, som kan tjene til å skolere folket og skaffe partiet vårt et grunnlag for å utforme politikken sin.

Når en skal lage ei slik oppsummering, ser en tydelig at det fins to ulike linjer for kampen i Kina. Den ene fører til nederlag for de japanske angriperne. Den andre fører ikke bare til at det blir umulig å slå angriperne, på noen områder er den faktisk til hjelp for dem og undergraver motstandskrigen.

Politikken til Kuomintang-regjeringa med passiv motstand mot Japan, og den reaksjonære innenrikspolitikken med aktiv underkuing av folket har ført til militære tilbakeslag, tap av enorme landområder, finansiell og økonomisk krise, og undertrykking, nød og elendighet for folket, og den har ødelagt enheten i nasjonen. Denne reaksjonære politikken har stått i vegen for å mobilisere og forene alle de kreftene i det kinesiske folket som er mot Japan, til å føre krigen effektivt, og den har hindra folket i å våkne og stå sammen. Likevel har det kinesiske folket våkna politisk, og enheten har utvikla seg uten stans. Denne utviklinga har fulgt en krokete veg, men den har gått framover trass i undertrykkinga både fra de japanske angriperne og Kuomintang-regjeringa. Det er åpenbart at det har vært to linjer i Kina i lang tid, linja til Kuomintang-regjeringa med å undertrykke folket og gjøre pas-

siv motstand, og linja til det kinesiske folket med å høyne sin egen bevissthet og enhet for å føre folkekrig. Her ligger nøkkelen til alle Kinas problemer.

HISTORIA FØLGER EN KROKETE VEG

Vi må gå gjennom historia til motstandskrigen mot Japan på ny for å hjelpe folk til å forstå hvorfor dette spørsmålet om de to linjene er nøkkelen til alle Kinas problemer.

Motstandskrigen til det kinesiske folket har fulgt en krokete veg. Den tok til allerede i 1931. De japanske angriperne okkuperte Shenyang 18. september det året, og i løpet av noen få måneder tok de de tre provinsene i nordøst. Kuomintang-regjeringa slo inn på ei linje med ikke-motstand. Men folket og patriotiske deler av styrkene i disse provinsene organiserte De anti-japanske frivillige og Den forente anti-japanske hæren mot Kuomintang-regjeringas vilje, og med hjelp eller ledelse fra det kinesiske kommunistpartiet. Disse styrkene starta en heltemodig geriljakrig. Denne heltemodige geriljakrigføringa fikk svært stort omfang ei tid, og til tross for mange vansker og tilbakeslag har den aldri blitt slått ned av fienden. Da de japanske inntrengerne angrep Shanghai i 1932, var det igjen ei gruppe patrioter i Kuomintang som trossa viljen til Kuomintang-regjeringa og leda 19. rutearmé til kamp mot de japanske angriperne. I 1933 gjorde de japanske angriperne invasjon i provinsene Jehol og Chahar. Da trossa ei gruppe patrioter i Kuomintang viljen til Kuomintang-regjeringa for tredje gang. De samarbeidde med kommunistpartiet om å organisere Den allierte anti-japanske hæren for å gjøre motstand mot fienden. Men det var bare det kinesiske folket, det kinesiske kommunistpartiet, andre demokratiske grupper og patriotiske utenlandskinesere som støtta alle disse kampene mot Japan. Kuomintang-regjeringa holdt seg til ikke-motstandslinja si og bidro ikke med noen ting. Det var tvert imot Kuomintang-regjeringa sjøl som torpederte de militære aksjonene mot Japan både i Shanghai og Chahar. I 1933 knuste den også den folkeregjeringa som 19. rutearmé hadde oppretta i Fukien.

Hvorfor slo Kuomintang-regjeringa den gangen inn på ei linje med ikke-motstand? Den viktigste årsaka er at den hadde sprenget samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet og enheten i det kinesiske folket i 1927.

I 1924 godtok dr. Sun Yat-sen forslaga fra det kinesiske kommunistpartiet, og kalte sammen Kuomintang's første nasjonale kongress der også kommunistene var med. Han slo fast De tre store politiske retningslinjene — forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne — oppretta krigsskolen i Whampoa og stifta den nasjonale enhetsfronten mellom Kuomintang, kommunistpartiet og alle deler av folket. Dette førte til at de reaksjonære styrkene i Kwangtung-provinsen blei knust i 1924—25, nordekspedisjonen blei ført fram til seier i 1926—27, størstedelen av området langs Yangtse-elva og Den gule floden blei tatt, regjeringa til krigsherrene i nord blei slått, og frigjøringskampen til folket fikk et omfang uten sidestykke i kinesisk historie. Men så slo Kuomintang-myndighetene inn på den svikefulle og reaksjonære linja med «partiutrensking» og blodbad seint på våren og tidlig på sommeren i 1927, på et avgjørende tidspunkt i utviklinga av nordekspedisjonen. Dette ødela den nasjonale enhetsfronten — enhetsfronten mellom Kuomintang, kommunistpartiet og alle deler av folket, som var et uttrykk for frigjørings-saka til det kinesiske folket — og gjorde ende på alle de revolusjonære politiske linjene til fronten. Nå blei gårsdagens forbundsfeller, det kinesiske kommunistpartiet og det kinesiske folket, sett på som fiender, mens gårsdagens fiender, imperialistene og føydalistene, blei sett på som forbundsfeller. Slik gikk det til at det kinesiske kommunistpartiet og folket plutselig blei utsatt for et tarvelig bakholdsangrep, og at den store, levende og kraftfulle revolusjonen blei knust. Deretter fikk vi borgerkrig istedenfor enhet, diktatur istedenfor demokrati og et Kina innhylla i mørke istedenfor et Kina fullt av lys. Men det kinesiske kommunistpartiet og det kinesiske folket var verken kua, beseira eller utsletta. De kom seg på beina, tørka av seg blodet, gravla de falne kameratene og gikk til kamp igjen. De reiste seg til væpna motstand med den store fana til revolusjonen høyt heva. De oppretta folkeregjeringer, gjennomførte jordreform, bygde en folkehær — den kinesiske rødehæren — tok vare på de revolusjonære kreftene til det kinesiske folket og utvikla dem videre i veldige områder av landet. Dr. Sun Yat-sens revolusjonære Folkets tre prinsipper, som de reaksjonære i Kuomintang hadde kasta overbord, blei ført videre av folket, det kinesiske kommunistpartiet og andre demokrater.

Etter at de japanske angriperne hadde gjort invasjon i de tre provinsene i nordøst, la det kinesiske kommunistpartiet i 1933 fram forslag

om å inngå våpenstillstandsavtale med alle de Kuomintang-styrkene som angrep de revolusjonære baseområdene og rødehæren på den tiden, for å få i stand felles motstand mot Japan. Tre vilkår var knytta til dette forslaget — at angrepa skulle ta slutt, at folket skulle få demokratiske retter, og at folket skulle få våpen. Men Kuomintang-myndighetene av slo.

Fra da av førte Kuomintang-regjeringa en stadig mer hensynsløs borgerkrigspolitikk, samtidig som kravet fra det kinesiske folket om slutt på borgerkrigen og felles motstand mot Japan blei stadig mer høylytt. I Shanghai og mange andre steder blei det danna alle slags patriotiske folkeorganisasjoner. I åra fra 1934 til 1936 dro hovedstyrkene til rødehæren bort fra områdene sør og nord for Yangtse-elva under ledelse av sentralkomiteen i partiet. Til tross for uhørte påkjenninger kom de fram til Nordvest-Kina og slutta seg sammen med de enhetene fra rødehæren som opererte der. Det var i de to åra det kinesiske kommunistpartiet vedtok ei ny og omfattende politisk linje som svarte til den nye situasjonen, og satte den ut i livet — linja med den nasjonale enhetsfronten mot Japan. Målet for kampen var å få til felles motstand mot Japan og opprette en nydemokratisk republikk. 9. desember 1935 starta studentmassene i Peiping en heltemodig patriotisk bevegelse under ledelse av partiet vårt. De danna Fortropppskorpset for å frigjøre den kinesiske nasjonen¹, og spredde denne bevegelsen til alle storbyene i Kina. To grupper av patrioter i Kuomintang som var for motstand mot Japan, nordøstarméen og 17. rutearmé, tok modig opp kampen mot den reaksjonære politikken Kuomintang førte med å inngå kompromisser med Japan og slakte ned sitt eget folk. 12. desember 1936 gikk de sammen og satte i scene den berømte Sian-hendinga. Andre patrioter i Kuomintang var også misnøye med politikken til Kuomintang-myndighetene på den tiden. Under disse omstendighetene blei Kuomintang-myndighetene tvunget til å gå bort fra borgerkrigspolitikken sin og rette seg etter krava til folket. Den fredelige løsinga av Sian-hendinga blei vendepunktet. I denne nye situasjonen vokste samarbeidet i landet fram og den landsomfattende motstandskrigen mot Japan tok til. I mai 1937, rett før Lukouchiao-hendinga², kalte partiet vårt sammen den historiske landskonferansen som slutta seg til den nye politiske linja sentralkomiteen i partiet hadde fulgt etter 1935.

Kuomintang-regjeringa var forholdsvis aktiv i krigen mot Japan fra Lukouchiao-hendinga 7. juli 1937 til Wuhan falt i oktober 1938. De

storstilte japanske angrepa og den stigende patriotiske harmen i hele folket tvang Kuomintang-regjeringa til å gjøre motstanden mot de japanske angriperne til tyngdepunktet for politikken sin i den perioden. Dette gjorde det lettere å skape et oppsving i kampen mot Japan i hele hæren og folket, og ei tid herska det ei ny og livlig stemning. Hele folket, også kommunistene og andre demokrater, håpa oppriktig at Kuomintang-regjeringa ville gripe høvet til å innføre demokratiske reformer og sette dr. Sun Yat-sens revolusjonære Folkets tre prinsipper ut i livet da nasjonen var i fare og folket var fylt av begeistring. Men håpa deres blei gjort til skamme. Sjøl i de to åra med forholdsvis aktiv motstand fortsatte Kuomintang-myndighetene å motarbeide mobiliseringa av massene til folkekrig og legge hindringer i vegen for de spontane anstrengelsene til folket for å slutte seg sammen og gjennomføre aksjoner mot Japan og for demokrati. Sjøl om Kuomintang-regjeringa hadde endra holdning til kommunistpartiet og de andre partiene som var mot Japan mer eller mindre, fortsatte den med å nekte dem likeverdig status og med å innskrenke virksomheten deres på mange måter. Et stort antall patriotiske politiske fanger blei fortsatt holdt fengsla. Framfor alt opprettholdt Kuomintang-regjeringa fortsatt det fåmannsdiktaturet den hadde oppretta etter at den starta borgerkrigen i 1927, slik at det var umulig å danne ei demokratisk koalisjonsregjering som kunne representere den enstemmige viljen til nasjonen.

Helt fra begynnelsen av denne perioden har vi kommunister påpekt at det fins to linjer for Kinas motstandskrig mot Japan: Enten en altomfattende folkekrig som fører til seier, eller en delvis krig, der folket blir undertrykt som før, og som fører til nederlag. Vi har også påpekt at krigen blir langvarig og at den er nødt til å føre med seg mange vansker og strabaser, men at anstrengelsene til det kinesiske folket helt sikkert vil gi oss den endelige seieren.

FOLKEKRIGEN

I den samme perioden hadde hovedstyrkene av den kommunistisk leda rødehæren, som var forflytta til Nordvest-Kina, fått navnet Den åttende rutearméen i Den kinesiske nasjonale revolusjonære hæren. Den kinesiske rødehærens geriljaenheter, som var blitt igjen på forskjellige steder på begge sider av Yangtse-elva, hadde fått navnet Den nye fjerde arméen i Den kinesiske nasjonale revolusjonære hæren. Den åttende rutearméen dro for å kjempe på fronten i Nord-Kina og Den nye

fjerde arméen dro til fronten i Sentral-Kina. Under borgerkrigen tok den kinesiske rødehæren vare på og utvikla den demokratiske tradisjonen fra krigsskolen i Whampoa og fra den nasjonale revolusjonære hæren i nordekspedisjonens dager, og på et tidspunkt var hæren på flere hundre tusen mann. Men da motstandskrigen mot Japan begynte, var det ikke mer enn noen få titusener igjen. Dette kom av den grusomme undertrykkinga som Kuomintang-regjeringa gjennomførte i de sørlige baseområdene våre, tapa under den lange marsjen og andre ting. Derfor var det noen som så ned på denne hæren og mente at en i hovedsak måtte stole på Kuomintang i motstanden mot Japan. Men folket er best i stand til å dømme. Folket visste at Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen hadde høy kvalitet sjøl om de var få på den tida, at bare de kunne føre virkelig folkekrig, og at det ville åpne seg ubegrensa perspektiver for dem så snart de nådde fram til fronten i motstandskrigen og slutta seg sammen med de breie massene der. Og folket hadde rett. Nå, når jeg skriver denne rapporten, har hæren vår allerede vokst til 910 000 mann, og militsen på landsbygda, som ikke er trukket ut av vanlig produktivt arbeid, har vokst til mer enn 2 200 000. Den regulære hæren vår er fortsatt mye mindre enn hæren til Kuomintang (om vi både rekner med Kuomintang-enhetene under lokal og sentral kontroll). Trass i dette har den allerede blitt hovedstyrken i Kinas motstandskrig om en ser på tallet på japanske styrker og marionettstyrker som den kjemper mot, omfanget av frontene, effektiviteten i strid, støtta massene gir i operasjonene den gjennomfører, og den politiske kvaliteten, samhørigheten og enheten.

Denne hæren er mektig fordi alle soldatene har en disiplin som bygger på at de er politisk bevisste. De har slutta seg sammen, og de kjemper ikke for de private interessene til noen få enkeltpersoner eller en snever klikk, men for interessene til de breie massene og hele nasjonen. Det eneste målet denne hæren har, er å stå fast sammen med det kinesiske folket og tjene det helhjerta.

Fordi den har ei slik målsetting, lar denne hæren seg aldri kue, og er fast bestemt på å overvinne alle fiender og aldri overgi seg. Så lenge det er en eneste mann igjen, vil han fortsette å kjempe, uansett vansker og strabaser.

Fordi den har ei slik målsetting, har denne hæren oppnådd stor enhet i egne rekker og med folk utafor rekkene. I hæren er det enhet mellom offiserer og menige, mellom overordna og underordna og mellom

militært arbeid, politisk arbeid og vedlikeholds- og forsyningsarbeid i de bakre områdene. Utad er det enhet mellom hæren og folket, hæren og regjeringsorganisasjonene og mellom vår hær og de vennligsinna hæravdelingene. Det er absolutt nødvendig å overvinne alt som svekker denne enheten.

Fordi den har ei slik målsetting, har denne hæren ei riktig linje for å vinne fiendens offiserer og menige over til seg, og for å behandle krigsfanger. Absolutt alle fra fiendestyrkene som overgir seg, som kommer over til oss, eller som ønsker å bli med i kampen mot den felles fienden etter at de har lagt ned våpna, blir ønska velkommen, og de får skikkelig opplæring. Det er forbudt å drepe, mishandle eller krenke krigsfanger.

Fordi den har ei slik målsetting, har denne hæren utvikla ei rekke strategiske og taktiske prinsipper som er avgjørende for folkekrigen. Den fører geriljakrig smidig og dyktig og tilpasser seg de konkrete vilkåra som stadig skifter, og den er også dyktig i bevegelig krigføring.

Fordi den har ei slik målsetting, har denne hæren skapt ei rekke prinsipper for politisk arbeid som er avgjørende for folkekrigen. De er retta inn på å fremme enhet i hærens egne rekker, enhet med de vennligsinna hæravdelingene og enhet med folket, og på å skape oppløsning i fiendens rekker og sikre seier i kamp.

Fordi den har ei slik målsetting, er hele hæren, som opererer under forhold med geriljakrig, i stand til å utnytte — og utnytter faktisk — pausene mellom slag og mellom opplæringsperioder til å produsere korn og andre nødvendige ting. Dermed blir den helt, halvvægs eller i det minste delvis sjølhjulpen. Dermed overvinnes den økonomiske vansker, levkåra blir bedre og byrden som folket må bære blir lettere. Den har utnytta alle muligheter den har hatt til å opprette ei rekke små våpenfabrikker i forskjellige militære baseområder.

Dessuten er denne hæren mektig fordi folkets sjølforsvarskorps og militsen — de svære væpna organisasjonene til massene — kjemper sammen med den. I de frigjorte områdene i Kina er alle menn og kvinner, fra ungdommen til de middelaldrende, organisert i folkets anti-japanske sjølforsvarskorps på frivillig og demokratisk grunnlag, uten at de må slutte i arbeidet sitt i produksjonen. Kremen av sjølforsvarskorpsa blir tatt opp i militsen, bortsett fra de som blir med i hæren eller i geriljaenhetene. Det ville være umulig å slå fienden uten samarbeid fra disse væpna styrkene til massene.

Endelig er denne hæren mektig fordi den er delt inn i to deler, hovedstyrkene og de regionale styrkene. Hovedstyrkene kan brukes i operasjoner hvor som helst i landet når det måtte være nødvendig, og de regionale styrkene konsentrerer seg om å forsvare sine egne steder og angripe fienden der i samarbeid med den lokale militsen og sjøforsvarskorpset. Denne arbeidsdelinga har vunnet helhjerta støtte i folket. Uten denne riktige arbeidsdelinga — hvis en for eksempel bare tok hensyn til hovedstyrkene si rolle og overså rolla til de regionale styrkene — ville det på samme måte være umulig å slå fienden under de vilkåra som råer i Kinas frigjorte områder. De regionale styrkene har organisert mange væpna arbeidslag som har fått god opplæring, og som derfor er bedre skikka til å drive militært og politisk arbeid og massearbeid. De trenger djupt inn i områdene bak fiendens linjer, slår til mot fienden og reiser massene til kamp mot Japan. Dermed støtter de de militære frontoperasjonene i de forskjellige frigjorte områdene. Her har de allerede oppnådd store resultater.

De demokratiske regjeringene, som leder det anti-japanske folket i Kinas frigjorte områder, oppfordrer alle til å bli med i arbeider-, bonde-, ungdoms- og kvinneorganisasjoner, kulturorganisasjoner, yrkesorganisasjoner og andre organisasjoner som helhjerta utfører forskjellige oppgaver for å støtte de væpna styrkene. Disse oppgavene begrenser seg ikke til å mobilisere folket til hæren, transportere korn for den, ta seg av familiene til soldatene og hjelpe de væpna styrkene med å dekke de materielle behova. De omfatter også mobilisering av geriljaenhetene, militsen og sjøforsvarskorpset til å gjøre omfattende raid og legge ut landminer mot fienden, samle opplysninger om han, luke ut forrædere og spioner, transportere og beskytte de såra og ta direkte del i hærens operasjoner. Samtidig tar folket i alle de frigjorte områdene entusiastisk fatt på forskjellige typer politisk og økonomisk arbeid, kultur- og helsearbeid. Det viktigste i denne sammenhengen er å mobilisere alle til å produsere korn og andre nødvendige ting, og sikre at alle regjeringsinstitusjoner og skoler, unntatt i særtilfeller, bruker fritida til å produsere det de sjøl trenger for å støtte opp om produksjonskampanjene i hæren og folket for å bli sjølberga. På det viset kan de bidra til å skape et stort oppsving i produksjonen for å skaffe forsyninger i den langvarige motstandskrigen. I de frigjorte områdene i Kina har fienden stelt i stand store ødeleggelser, og det har ofte vært oversvømmelser, tørke og angrep av skadeinsekter. Men de demokratiske regje-

ringene der har leda folket til å overvinne disse vanskene på en organisert måte, og de store massekampanjene for å utrydde skadeinsekter, hindre flom og gi katastrofehjelp har gitt enestående resultater. Dette har gjort det mulig å fortsette den langvarige motstandskrigen. Kort sagt, alt for fronten, alt for seier over de japanske angriperne og for frigjøring av det kinesiske folket — dette er den allmenne parolen, den allmenne politiske linja til hele hæren og hele folket i de frigjorte områdene i Kina.

Dette er en virkelig folkekrig. Bare når vi fører en slik folkekrig, kan vi slå den nasjonale fienden. Kuomintang har mislykkes nettopp fordi det kjempa så desperat mot folkekrig.

Så snart den blir utstyrt med moderne våpen, blir hæren til Kinas frigjorte områder enda mektigere, og den blir i stand til å knuse de japanske angriperne en gang for alle.

DE TO FRONTENE I KRIGEN

Helt fra begynnelsen har det vært to fronter i motstandskrigen i Kina, Kuomintang-fronten og fronten til de frigjorte områdene.

Etter at Wuhan falt i oktober 1938, innstilte de japanske angriperne den strategiske offensiven mot Kuomintang-fronten, og overførte litt etter litt hovedstyrkene sine til fronten til de frigjorte områdene. Samtidig utnyttet de den defaitistiske stemninga i Kuomintang-regjeringa, og erklærte at de var villige til å komme fram til en kompromissfred med den. De slo inn på ei linje som var lagt opp for å narre den kinesiske nasjonen, og fikk landssvikeren Wang Ching-wei til å dra fra Chungking og opprette ei marionetteregjering i Nanking. Da begynte Kuomintang-regjeringa å legge om politikken sin. Den flytta tyngdepunktet i politikken litt etter litt fra motstand mot Japan til kamp mot kommunistpartiet og folket. Denne endringa kom først til syne på det militære området. Kuomintang-regjeringa slo inn på ei linje med passiv motstand mot Japan for å ta vare på sin egen militære styrke. Den velta ansvaret for krigføringa over på fronten til de frigjorte områdene ved å la de japanske inntrengerne angripe dem med store styrker, mens den sjøl «satt på fjelltoppen og så på tigrene slåss».

I 1939 vedtok Kuomintang-regjeringa de reaksjonære «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier» og tok fra folket og de

partiene som er mot Japan, alle de rettighetene de hadde kjempa seg til i begynnelsen av motstandskrigen. Fra da av er alle demokratiske partier, og først og fremst Kinas Kommunistiske Parti, blitt tvunget til å gå under jorda i Kuomintang-områdene. I alle provinsene i disse områdene er fengslene og konsentrasjonsleirene fulle av kommunister, patriotisk ungdom og andre som kjemper for demokrati. På de fem åra fra 1939 til høsten 1943 gjennomførte Kuomintang-regjeringa tre storstilte anti-kommunistiske stormangrep³ for å splitte enheten i nasjonen. Dermed stilte den landet overfor en alvorlig fare for borgerkrig. Det var i denne perioden det blei gitt ordre om at Den nye fjerde arméen var «oppløst», og mer enn ni tusen mann fra denne arméen blei tilintetgjort i Sør-Anhwei — ei hending som rysta verden. Ennå i dag har ikke Kuomintang-styrkene slutta å angripe styrkene fra de frigjorte områdene, og det er ingen tegn til at de vil slutte med det. Samtidig har de reaksjonære i Kuomintang øst ut all slags rykter og bakvaskelser. Det er de som har funnet på slike merkelapper og uttrykk som «svikerparti», «svikerhær», «svikerområder» og «undergrave motstandskrigen og sette staten i fare». Formålet med dette er å æreskjelle kommunistpartiet, Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og de frigjorte områdene. For å møte denne krisa offentliggjorde sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet et opprop den 7. juli 1939, der disse parolene blei lagt fram: «Hold fast ved motstanden og gå mot kapitulasjon! Hold fast ved enheten og gå mot splittelse! Hold fast ved framsteget og gå mot tilbakesteg!» I disse fem åra har partiet vårt fulgt disse parolene som er i samsvar med situasjonen, slått de tre reaksjonære og folkefiendtlige anti-kommunistiske stormangrepa kraftig tilbake og overvunnet krisa hver gang.

Det var faktisk ingen alvorlige kamper ved Kuomintang-fronten i løpet av de åra. Spydodden i den japanske aggresjonen var først og fremst retta mot de frigjorte områdene. I 1943 bandt hæren og folket i de frigjorte områdene 64 prosent av de japanske invasjonsstyrkene i Kina og 95 prosent av marionettstyrkene, mens bare 36 prosent av de japanske styrkene og 5 prosent av marionettstyrkene sto ved Kuomintang-fronten.

I 1944 satte de japanske angriperne i verk militære operasjoner for å åpne hovedjernbanene mellom Nord- og Sør-Kina for trafikk.⁴ Kuomintang-styrkene blei vettskremte og var helt ute av stand til å yte motstand. Store områder i provinsene Honan, Hunan, Kwangsi og

Kwangtung falt i hendene på fienden i løpet av få måneder. Først da skjedde det ei forskyvning i forholdet mellom styrkene fienden satte inn på de to frontene. Men sjøl nå, når jeg legger fram denne rapporten, står 22 ½ divisjon med 320 000 mann, eller 56 prosent av de samla japanske styrkene, ved fronten til de frigjorte områdene. Av de 40 divisjonene med 580 000 japanske soldater i Kina (når vi ikke rekner med de styrkene som står i de tre provinsene i nordøst) står bare 17 ½ divisjon med 260 000 mann, eller 44 prosent, ved Kuomintang-fronten. Forholdet mellom marionettstyrkene ved de to frontene har ikke endra seg i det hele tatt.

Vi bør også merke oss at marionettstyrkene, som teller mer enn 800 000 mann (regulære og lokale styrker), stort sett består av Kuomintang-enheter som har desertert sammen med sjefene sine, eller av enheter som er satt opp av Kuomintang-offiserer som har overgitt seg til japanerne. De reaksjonære i Kuomintang har på forhånd utrusta disse marionettstyrkene med en falsk og svekefull teori, som går ut på å «gå omveger for å berge fedrelandet». Etter at disse styrkene gikk over til fienden, har de reaksjonære i Kuomintang gitt dem moralsk og organisatorisk støtte for å få dem til å gå sammen med de japanske angriperne om å angripe de frigjorte områdene til det kinesiske folket. Disse reaksjonære har også mønstra store styrker, ikke mindre enn 797 000 mann til sammen, for å gjennomføre en blokade og angripe grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og andre frigjorte områder. Den harde nyhetssensuren til Kuomintang-regjeringa sørger for at mange kinesere og utlendinger ikke får vite om denne alvorlige situasjonen.

DE FRIGJORTE OMRÅDENE I KINA

Nå har de frigjorte områdene i Kina, som kommunistpartiet leder, et folketall på 95 500 000. De fins fra Indre Mongolia i nord til Hainan-øya i sør. Nesten alle steder fienden kommer til, opererer Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen eller noen av de andre styrkene til folket. Dette enorme frigjorte landområdet består av nitten større frigjorte områder som dekker større eller mindre deler av provinsene Liaoning, Jehol, Chahar, Suiyuan, Shensi, Kansu, Ningsia, Shansi, Hopei, Honan, Shantung, Kiangsue, Chekiang, Anhwei, Kiangsi, Hupeh, Hunan, Kwangtung og Fukien. Yenan er det ledende senteret for

alle disse frigjorte områdene. Grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia vest for Den gule floden, med et folketall på bare 1 500 000, er bare ett av de nitten områdene som utgjør den enorme frigjorte delen av Kina. Etter folketallet er det også det minste, bortsett fra ett i Øst-Chekiang og ett på Hainan-øya. Noen er ikke klar over dette og trur at det frigjorte landområdet i Kina stort sett består av grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Denne misforståelsen er oppstått på grunn av blokaden til Kuomintang-regjeringa. Alle tiltak som politikken til den nasjonale enhetsfronten mot Japan krever, er satt ut i livet i hvert eneste frigjort område, og det har blitt eller blir oppretta folkevalgte maktorganer, det vil si lokale koalisjonsregjeringer, der kommunister, representanter for andre partier som er mot Japan, og folk uten partitilknytning samarbeider. I de frigjorte områdene er all den styrken folket har, blitt mobilisert. Derfor har de frigjorte områdene i Kina holdt stand og vokst jamt og trutt, gjort de områdene som fienden okkuperer mindre og utvida sine egne, til tross for det voldsomme presset fra fienden og blokaden og angrepa fra Kuomintang, og til tross for at de ikke får hjelp utfra i det hele tatt. De er blitt forbilde for et demokratisk Kina og den viktigste krafta i kampen for å drive ut de japanske angriperne og frigjøre det kinesiske folket i militært samarbeid med de allierte landa. De væpna styrkene til de frigjorte områdene i Kina, Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og de andre væpna styrkene til folket, er ikke bare et heltemodig forbilde i kampen mot Japan. De er også et forbilde når det gjelder å gjennomføre den demokratiske politikken til den nasjonale enhetsfronten mot Japan. 22. september 1937 offentliggjorde sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti et opprop der den slo fast at «dr. Sun Yat-sens Folkets tre prinsipper er det Kina trenger i dag, og partiet vårt står klart til å kjempe for at de skal bli satt ut i livet fullt ut». Dette er blitt satt ut i livet fullt og helt i de frigjorte områdene i Kina.

KUOMINTANG-OMRÅDENES

Den øverste herskerklikken i Kuomintang tviholder på det diktatoriske styret sitt. De fører en politikk med passiv motstand mot Japan og en folkefiendtlig innenrikspolitik. Dette har ført til at hæren deres har skrumpa inn til under halvparten av det den var, og de fleste av de styrkene som er igjen, har mista nesten all kampkraft. Det er ei djup

kløft mellom denne klikken og de breie massene, og det er oppstått ei alvorlig krise — folket er utarma, det syder av misnøye, og opprør flammer opp overalt. Den rolla denne klikken spiller i krigføringa, er mye mindre enn før. Nå er den blitt ei hindring for mobiliseringa og enheten mellom alle de kreftene i det kinesiske folket som er mot Japan.

Hvorfor har det oppstått en så alvorlig situasjon under ledelse av den øverste herskerklikken i Kuomintang? Det skyldes at denne klikken representerer interessene til storgodseierne, de store bankierene og storkompradorene i Kina. Dette reaksjonære sjiktet består av en handfull mennesker som kontrollerer alle de viktige militære, politiske, økonomiske og kulturelle organisasjonene under Kuomintang-regjeringa. De er mer opptatt av å verne sine egne interesser enn å gjøre motstand mot Japan. De sier også «nasjonen framfor alt», men det de gjør, stemmer ikke overens med krava til det store flertallet av nasjonen. De sier også «staten framfor alt», men det de mener, er det føydal-fascistiske diktaturet til storgodseierne, de store bankierene og storkompradorene, og ikke den demokratiske staten til folkemassene. Derfor er de redde for at folket skal reise seg, redde for den demokratiske bevegelsen og redde for full mobilisering av massene til krig mot Japan. Dette er den egentlige årsaka til politikken med passiv motstand mot Japan og den reaksjonære innenrikspolitikken deres, som er folkefiendtlig, anti-demokratisk og anti-kommunistisk. De spiller dobbeltspill på alle områder i politikken. For eksempel: På den ene sida gjør de motstand mot Japan, men på den andre sida fører de en passiv krigspolitikk, og dessuten prøver japanerne hele tida å få dem til å overgi seg. De snakker om å utvikle den kinesiske økonomien, men i virkeligheten bygger de opp sin egen byråkrat-kapital, dvs. kapitalen til de store godseierne, bankierene og kompradorene. De skaffer seg monopol over livsnervene i den kinesiske økonomien, og undertrykker bøndene, arbeiderne, småborgerskapet og det ikke-monopolistiske borgerskapet hensynsløst. De snakker om å innføre «demokrati» og «gi statsmakta tilbake til folket», og likevel undertrykker de folkebevegelsen for demokrati hensynsløst og nekter å gjennomføre sjøl de aller minste demokratiske reformene. De sier at «spørsmålet om kommunistpartiet er et politisk spørsmål, og må løses politisk», og likevel undertrykker de det kinesiske kommunistpartiet hensynsløst med militære, politiske og økonomiske midler. De ser på kommunistpartiet som

«fiende nummer en» og de japanske angriperne bare som «fiende nummer to». Dag ut og dag inn er de travelt opptatt med forberedelser til borgerkrig og sammensvergelses for å tilintetgjøre kommunistpartiet. De sier at de vil opprette en «moderne stat», og likevel arbeider de av alle krefter for å bevare det føydal-fascistiske diktaturet til de store godseierne, bankierene og kompradorene. Formelt sett har de diplomatiske forbindelser med Sovjetunionen, men i virkeligheten er de fiendtlig innstilt til landet. De messer «først Asia, så Europa» i kor med de amerikanske isolasjonistene for å forlenge livet for det fascistiske Tyskland. Og det er det samme som å forlenge livet til fascistene overalt, medrekna sitt eget fascistiske styre over det kinesiske folket. Samtidig driver de et diplomatisk spill, og gir seg ut for å være antifascistiske helter. Dersom dere leiter etter røttene til dette politiske dobbeltspillet som er så fullt av motsigelser, vil dere finne ut at de ligger i det samfunnssjiktet som de store godseierne, bankierene og kompradorene hører til.

Men Kuomintang er ikke et ensarta politisk parti. Sjøl om den reaksjonære klikken som representerer sjiktet av store godseiere, bankierer og kompradorer, kontrollerer og leder partiet, kan vi ikke sette hele partiet i samme bås som dem. Noen av lederne i Kuomintang hører ikke til denne klikken, og blir til og med sett ned på, satt til side og utsatt for angrep fra den. Mange av kadrene og de vanlige partimedlemmene og mange medlemmer av Ungdomsforbundet Folkets tre prinsipper er misnøyde med ledelsen til denne klikken, og noen setter seg til og med opp mot den. Det samme er tilfelle innafor alle arméene, regjeringsorganene og de økonomiske og kulturelle organisasjonene som denne reaksjonære klikken kontrollerer. Det er ganske mange demokrater i alle disse organisasjonene. Dessuten er den reaksjonære klikken sjøl splitta i flere stridende fraksjoner. Den er ikke en fasttømra enhet. Det er ingen tvil om at det er galt å se på Kuomintang som ei ensarta gruppe som bare består av reaksjonære.

MOTPOLER

Det kinesiske folket har oppdaga den grelle motsetninga mellom de frigjorte områdene og Kuomintang-områdene.

Er ikke kjensgjerningene klare nok? Vi har to linjer, linja med folkekrig og linja med passiv motstand, som er mot folkekrig. Den ene

linja fører til seier sjøl med de vanskelige vilkåra som rår i de frigjorte områdene i Kina, som ikke får hjelp utafra i det hele tatt. Den andre fører til nederlag sjøl med de umåtelig gunstige vilkåra som rår i Kuomintang-områdene, der de har tilgang til hjelp fra utlandet.

Kuomintang-regjeringa forklarer nederlaga sine med mangel på våpen. Da må vi få spørre: Hvem har for lite våpen, Kuomintang-styrkene eller styrkene til de frigjorte områdene? Av alle de væpna styrkene i Kina er det styrkene til de frigjorte områdene som har størst mangel på våpen. De eneste våpna de har, er de de tar fra fienden eller framstiller sjøl under svært ugunstige forhold.

Er det ikke sant at de styrkene som står direkte under sentralregjeringa til Kuomintang er bedre utstyrt med våpen enn provinsstyrkene? Likevel er kampkrafta til de fleste sentrale styrkene mindre enn kampkrafta til provinsstyrkene.

Kuomintang rår over enorme mannskapsreserver. Likevel er det svært vanskelig for dem å skaffe nye mannskaper fordi de har en feilaktig rekrutteringspolitikk. De frigjorte områdene i Kina er avskåret fra hverandre av fienden, og er i kamp hele tida. Likevel klarer de å mobilisere utømmelige mannskapsreserver fordi de overalt har innført systemet med milits og sjøforsvarskorps, som svarer til det folket trenger, og fordi de ikke misbruker eller sløser med mannskapene.

Kuomintang kontrollerer veldige områder som har korn i overflod, og folket forsyner dem med 70—100 millioner tan i året. Likevel er det alltid matmangel i Kuomintang-hæren, og soldatene er underernært og utmagra fordi storparten av kornet havner i lomma på de embetsmennene som har ansvaret for kornforsyningene. De fleste frigjorte områdene i Kina ligger i de bakre områdene til fienden og er blitt herja av politikken til fienden, som å «brenne alt, drepe alle og plyndre alt», og noen områder, som for eksempel Nord-Shensi, er svært ufruktbare. Likevel har vi greid å løse kornproblemet ved å øke jordbruksproduksjonen med egen innsats.

Kuomintang-områdene står overfor ei svært alvorlig økonomisk krise. De fleste industriforetaka er ruinert, og til og med vanlige forbruksvarer som bomullstøy må importeres fra De forente stater. Derimot klarer de frigjorte områdene i Kina å dekke sin egne behov for bomullstøy og andre vanlige forbruksvarer fordi de utvikler industrien sin.

I Kuomintang-områdene lever arbeiderne, bøndene, butikkpersonalet, de statsansatte, de intellektuelle og kulturarbeiderne i ytterste nød

og elendighet. I de frigjorte områdene har hele folket mat, klær og arbeid.

Det som kjennetegner Kuomintang-områdene er at embetsmennene utnytter motstandskrigen til å sko seg på den nasjonale krisa. De slår seg opp som handelsfolk på si, korrupsjonen florerer, og all skamfølelse og hederlighet er som blåst bort. Det som kjennetegner de frigjorte områdene i Kina er at kadrene er med i produksjonen i tillegg til de daglige pliktene sine, og at de tjener som forbilder ved å levè enkelt og arbeide hardt. Ærlighet blir satt høyt, og korrupsjon er strengt forbudt.

I Kuomintang-områdene har ikke folket frihet i det hele tatt. I de frigjorte områdene i Kina har folket full frihet.

Hvem er det som har skylda for alle de uholdbare forholda Kuomintang-herskerne står overfor? Er det andre som har skylda, eller er det de sjøl? Er det andre land som har skylda fordi de ikke har gitt dem nok hjelp, eller er det det diktatoriske styret, korrupsjonen og udugeligheten til Kuomintang-regjeringa som har skylda? Er ikke svaret innlysende?

HVEM ER DET SOM «UNDERGRAVER MOTSTANDSKRIGEN OG SETTER STATEN I FARE»?

Har ikke disse kjensgjerningene bevist klart og tydelig at det er Kuomintang-regjeringa sjøl som har undergravd motstandskrigen til det kinesiske folket og satt landet vårt i fare? I ti samfulle år brukte denne regjeringa alle krefter på borgerkrig. Den retta spydodden mot folket, og brydde seg ikke om å forsvare nasjonen i det hele tatt. Den førte en politikk med ikke-motstand, og la de fire provinsene i nordøst i hendene på fienden. Da de japanske angriperne trengte sør for den store muren, presterte Kuomintang-regjeringa et blaff av motstand, og så trakk den seg tilbake fra Lukouchiao og helt til Kweichow-provinsen. Likevel påstår Kuomintang at «kommunistpartiet undergraver motstandskrigen og setter staten i fare» (se resolusjonene fra den ellefte plenums-sesjonen til Kuomintangs sentralesekutivkomite, som blei holdt i september 1943). Det eneste beviset de har, er at kommunistpartiet har gått sammen med alle lag av folket og skapt de frigjorte områdene som gjør heltedmodig motstand mot Japan. Logikken til

Kuomintang er så forskjellig fra logikken til det kinesiske folket at det ikke er noen grunn til å undre seg over at de ikke greier å komme fram til et felles språk i mange ting.

Det melder seg to spørsmål.

For det første: Hva er det egentlig som har fått Kuomintang-regjeringa til å gi opp et så enormt og så tett befolka område, som strekker seg fra Heilungkiang-provinsen til Lukouchiao og fra Lukouchiao til Kweichow? Kan det være noe annet enn den politikken den fører, først ikke-motstand og så passiv motstand mot Japan, og innenrikspolitikken som retter seg mot folket?

For det andre: Hvordan har de frigjorte områdene i Kina egentlig greid å knuse de nådeløse og langvarige angrepa fra de japanske styrkene og marionettstyrkene, rive så enorme områder løs fra klørne til fienden og frigjøre ei så stor befolkning? Kan det skyldes noe annet enn den riktige linja vår, linja med folkekrig?

«ULYDIGHET MOT PÅBUD FRA REGJERINGA OG MILITÆRE ORDRER»

Kuomintang-regjeringa anklager stadig det kinesiske kommunistpartiet for «ulydighet mot påbud fra regjeringa og militære ordrer». Alt vi trenger å si til det, er at de kinesiske kommunistene heldigvis har like mye sunt vett som det kinesiske folket. Derfor har de ikke retta seg etter «påbud fra regjeringa og militære ordrer» som faktisk ville ha betydd at det kinesiske folket måtte gi tilbake de frigjorte områdene som det hadde gjenerobra fra de japanske angriperne under store vansker og harde påkjenninger. Eksempler på slike «påbud og ordrer» er: «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier» fra 1939, ordrene fra 1941 om at «Den nye fjerde arméen skulle oppløses» og at den skulle «forflytte seg nord for det gamle løpet til Den gule floden», ordren fra 1943 om at «Kinas Kommunistiske Parti skulle oppløses», ordren fra 1944 om at vi skulle «oppløse alle styrker unntatt ti divisjoner innen en bestemt frist», og det forslaget Kuomintang-regjeringa la fram i forhandlinger med oss nå nylig, som de kalte en «innrømmelse». Det innebar at vi måtte gi fra oss de væpna styrkene og de lokale maktorganene våre i bytte for noen få plasser i den diktatoriske regjeringa til Kuomintang, istedenfor at det skulle bli oppretta ei koalisjons-

regjering. Heldigvis har vi ikke bøyd oss for slike ordrer og påbud. Dermed har vi sørga for at det kinesiske folket har en del av landet sitt og en heltemodig anti-japansk hær i god behold. Burde ikke det kinesiske folket prise seg lykkelig over slik «ulydighet»? Syns ikke Kuomintang-regjeringa at den har gjort nok når den har overlatt det veldige og tett befolka området fra Heilungkang til Kweichow til de japanske angriperne gjennom sine egne fascistiske regjeringsforordninger og defaitistiske militære ordrer? De japanske angriperne og de reaksjonære ønsker disse «påbuda fra regjeringa og militære ordrene» velkommen, men kan en eneste hederlig kinesisk patriot ønske slike ting velkommen? Er det mulig å tenke seg at det kinesiske folket ville la det kinesiske kommunistpartiet overlevere de frigjorte områdene, der folket har vunnet frihet, og de væpna styrkene til folket, som har utmerka seg i motstandskrigen, til den defaitistiske, fascistiske og diktatoriske Kuomintang-regjeringa hvis det ikke blir oppretta ei koalisjonsregjering — ei virkelig koalisjonsregjering, og ikke bare ei koalisjonsregjering i navnet — ikke et fascistisk diktatur, men et demokratisk styre? Hva ville motstandskrigen til det kinesiske folket vært i dag dersom vi ikke hadde hatt de frigjorte områdene og folkehæren? Kan noen forestille seg hvordan framtida til den kinesiske nasjonen ville se ut da?

FAREN FOR BORGERKRIG

Til denne dag holder den øverste herskerklikken i Kuomintang fast ved den reaksjonære politikken sin med diktatur og borgerkrig. Det er mye som tyder på at de i lang tid har forberedt seg på å starte en borgerkrig så snart styrkene fra ei bestemt alliert makt har jagd ut de japanske angriperne fra en betydelig del av det kinesiske fastlandet, og at de trapper opp disse forberedelsene nå. De håper også at generalene fra bestemte allierte makter skal gjøre den samme jobben i Kina som den britiske generalen Scobie⁵ har gjort i Hellas. De jubler over det blodbadet Scobie og den reaksjonære greske regjeringa har stelt i stand. De har planer om å kaste Kina inn i borgerkrigens malstrøm igjen, slik som i 1927—37. De forbereder borgerkrig i hemmelighet bak et røykteppe av prat om å «kalle sammen ei nasjonalforsamling» og få i stand ei «politisk løsning». Dersom landsmennene våre ikke er på vakt, ikke avslører sammensvergelsene og ikke setter en stopper for disse forberedelse-

ne, kommer de en vakker dag til å høre kanontordenen fra borgerkrigen.

FORHANDLINGER

Etter samtykke fra de andre demokratiske partiene, la Kinas Kommunistiske Parti fram et krav i Folkets politiske råd i september 1944 om at ettpartidiktaturet til Kuomintang skulle avskaffes øyeblikkelig, og at det skulle bli oppretta ei demokratisk koalisjonsregjering. Formålet med dette er å slå de japanske angriperne, bygge et nytt Kina og hindre borgerkrig. Dette kravet kom utvilsomt til rett tid, og det har fått varm oppslutning fra de breie massene i løpet av noen få måneder.

Vi har hatt mange forhandlingsrunder med Kuomintang-regjeringa om spørsmålet om å avskaffe ettpartidiktaturet, danne ei koalisjonsregjering og innføre helt nødvendige demokratiske reformer, men den har avslått alle forslag. Kuomintang-regjeringa er ikke bare uvillig til å avskaffe ettpartidiktaturet og danne ei koalisjonsregjering. Den er også uvillig til å innføre en eneste en av de demokratiske reformene som det er brennende behov for, som for eksempel å oppløse det hemmelige politiet, oppheve reaksjonære lover og forordninger som undertrykker friheten til folket, løslate politiske fanger, gi de politiske partiene legal status, anerkjenne de frigjorte områdene og trekke tilbake de styrkene som gjennomfører blokaden av disse områdene og angriper dem. Dette har ført til at de politiske forholda i Kina er blitt svært spent.

TO UTSIKTER

I lys av situasjonen som helhet og denne analysen av forholda internasjonalt og innenlands, ber jeg alle som er her, om å være på vakt og ikke rekne med at saka vår skal gå glatt og lett framover. Det kommer den ikke til å gjøre. I virkeligheten er det to muligheter, to utsikter, en god og en dårlig. Den ene muligheten eller utsikten er at det fascistiske diktaturet fortsetter og at ingen demokratiske reformer blir tillatt, at hovedvekta blir lagt på kamp mot folket og ikke mot de japanske angriperne. Det kan til og med bryte ut borgerkrig etter at de japanske angriperne er slått, slik at Kina blir trukket ned i den gamle elendigheiten igjen, uten sjølstendighet, frihet, demokrati, enhet, velstand og

styrke. Denne muligheten eller utsikten fins fortsatt. Den har ikke blitt borte, og er ikke forsvunnet automatisk bare fordi den internasjonale situasjonen er gunstig, og fordi den politiske bevisstheten og de organiserte kreftene til folket har økt. I Kina er det den reaksjonære klikken innafor Kuomintang som håper at denne muligheten eller utsikten skal bli til virkelighet, og i utlandet er det de reaksjonære med imperialistiske drømmer. Dette er ei side av saka, som vi må ta omsyn til.

Men på den andre sida får vi større tillit og større mot i kampen for den andre muligheten eller utsikten når vi ser den i lys av situasjonen som helhet og vår analyse av forholda internasjonalt og innenlands. Den andre muligheten er at vi overvinner alle vansker, forener hele folket, avskaffer det fascistiske diktaturet til Kuomintang, gjennomfører demokratiske reformer, grunnfester og bygger ut de anti-japanske styrkene, slår de japanske angriperne sønder og sammen og bygger et sjølstendig, fritt, demokratisk, forent, velstående og mektig nytt Kina. Her i landet er det massene, kommunistpartiet og de andre demokratiske partiene som håper at denne muligheten eller utsikten skal bli til virkelighet, og i utlandet er det alle de nasjonene som behandler oss som likemenn, de progressive og folkemassene.

Vi veit svært godt at vi kommunister og hele det kinesiske folket fortsatt står overfor store vansker og mange hindringer, og at vegen fram er lang og krokete. Men vi veit like godt at vi kommer til å overvinne alle vanskene og hindringene og gjennomføre den oppgava historia har lagt på Kina, sammen med hele det kinesiske folket. Den store oppgava for oss og hele folket er å avverge den første muligheten eller utsikten, og arbeide av alle krefter for den andre muligheten eller utsikten. Stort sett er situasjonen internasjonalt og innenlands som helhet gunstig for oss kommunister og for hele det kinesiske folket. Det har jeg allerede forklart. Vi håper at Kuomintang-myndighetene har mot til å endre den feilaktige politikken de fører i dag i samsvar med den allmenne utviklingstendensen i verden og folkeviljen i Kina, slik at vi kan vinne krigen, minske lidelsene til det kinesiske folket og skape et nytt Kina. Vi må være klar over at det kinesiske folket helt sikkert kommer til å gjennomføre oppgava med å oppnå sjølstendighet og frigjøring, uansett hvor krokete vegen fram er, og at tida er inne til det nå. Det faller på vår generasjon å oppfylle de store forhåpningene som utallige helter har ofra livet for de siste hundre åra, og den som prøver å stanse oss, kommer helt sikkert til å li nederlag.

IV. POLITIKKEN TIL DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET

Jeg har analysert de to linjene i motstandskrigen i Kina. En slik analyse er helt nødvendig. For helt fram til i dag er det mange kinesere som fortsatt ikke veit hva som virkelig foregår i denne krigen. Blokadepolitikken til Kuomintang-regjeringa skjuler sannheten for mange i Kuomintang-områdene og i utlandet. De visste omtrent ingen ting om de frigjorte områdene i Kina før ei gruppe kinesiske og utenlandske journalister kom hit på besøk i 1944. Kuomintang-regjeringa var svært redd for at den virkelige situasjonen i de frigjorte områdene skulle bli kjent for omverdenen, og så snart denne gruppa kom tilbake, låste regjeringa døra og nekta å la en eneste journalist til få komme hit. På samme vis har den undertrykt sannheten om Kuomintang-områdene. Derfor mener jeg det er vår plikt å gjøre alt vi kan for å gjøre det sanne bildet av «de to områdene» kjent for folk. Først når folk ser hele situasjonen i Kina klart, vil de forstå hvorfor det er så stor forskjell på politikken til de to største politiske partiene i landet, Kuomintang og kommunistpartiet, og hvorfor det er så hard kamp mellom de to linjene. Først da kommer folk til å forstå at striden mellom de to partiene ikke er unødvendig eller lite viktig, eller rett og slett en smålig krangel, slik som noen har påstått, men at det er en prinsippstrid som dreier seg om liv eller død for hundrevis av millioner mennesker.

I den alvorlige situasjonen Kina står oppe i i dag håper folket, demokratene og de demokratiske partiene her i landet og folk i utlandet som er opptatt av hva som skjer i Kina, at vi skal få enhet istedenfor splittelse og at det skal bli innført demokratiske reformer. Dessuten vil alle sammen vite hvilken politikk det kinesiske kommunistpartiet har for å løse de mange livsviktige problemene landet står overfor. Parti-medlemmene våre er sjølsagt enda mer interessert i disse spørsmåla.

Den nasjonale enhetsfrontpolitikken vår mot Japan har alltid vært klar og bestemt, og den er blitt prøvd gjennom åtte års krig. På grunnlag av den må kongressen vår trekke slutninger som kan rettleie kampen i framtida.

Nå skal jeg forklare ei rekke av de slutningene partiet vårt har kommet fram til når det gjelder de viktigste politiske linjene for å løse Kinas problemer.

DET ALLMENNE PROGRAMMET VÅRT

Dersom vi skal kunne mobilisere og forene alle de kreftene i det kinesiske folket som er mot Japan, utslette de japanske angriperne fullstendig og bygge et nytt Kina som er sjølstendig, fritt, demokratisk, forent, velstående og mektig, har vi brennende behov for et fellesprogram som det kinesiske folket, det kinesiske kommunistpartiet og alle de demokratiske partiene som er mot Japan er enige om.

Et slikt fellesprogram kan deles i to deler, det allmenne og det konkrete programmet. Vi skal først ta for oss det allmenne programmet, og så det konkrete.

Med utgangspunkt i den hovedforutsetninga at vi må tilintetgjøre de japanske angriperne fullstendig og bygge et nytt Kina, er vi kommunister og det overveldende flertallet av befolkninga enige om disse grunnleggende punktene for dette stadiet av utviklinga i Kina. For det første: Kina bør ikke ha et føydalt, fascistisk og folkefiendtlig statssystem under diktaturet til storgodseierne og storborgerskapet. Atten års styre fra den øverste herskerklikken i Kuomintang har allerede bevist at dette systemet har spilt fullstendig fallitt. For det andre: I Kina er det helt umulig å opprette et demokratisk diktatur av den gamle typen, der det nasjonale borgerskapet har statsmakta aleine, og derfor må ingen prøve å gjøre det. På den ene sida har det nemlig vist seg at det nasjonale borgerskapet i Kina er svært svakt økonomisk og politisk, og på den andre sida fins det en ny faktor som dukka opp for lang tid sia. Det er det politisk bevisste kinesiske proletariatet og det kinesiske kommunistpartiet som leder det. De har allerede vist store evner på den politiske arenaen og overtatt ledelsen av bondemassene, småborgerskapet i byene, de intellektuelle og andre demokratiske krefter. For det tredje: Det er også umulig for det kinesiske folket å innføre et sosialistisk statssystem på dette stadiet. Oppgava til folket er fortsatt å kjempe mot utenlandsk og føydal undertrykking, og de samfunnsmessige og økonomiske vilkåra for en sosialistisk stat fins ikke ennå.

Hva foreslår vi da? Vi foreslår at det blir oppretta et statssystem som vi kaller nydemokrati etter at de japanske angriperne er slått fullstendig. Det vil si et demokratisk forbund i form av en enhetsfront, som bygger på det overveldende flertallet av folket og står under ledelse av arbeiderklassen.

Denne typen statssystem svarer virkelig til de krava det overveldende

flertallet av det kinesiske folket stiller, for det kan vinne støtte fra dem, og det har det faktisk gjort — for det første fra millioner av industriarbeidere og titalls millioner handverkere og landarbeidere, for det andre fra bøndene, som utgjør 80 prosent av folketallet i Kina, dvs. 360 millioner av ei befolkning på 450 millioner, og for det tredje fra det store småborgerskapet i byene og det nasjonale borgerskapet, de opplyste storfolka og andre patrioter.

Det fins sjølsagt fortsatt motsigelser mellom disse klassene, først og fremst motsigelsen mellom arbeid og kapital. Derfor stiller alle disse klassene sine særegne krav. Det ville være hykleri og feil å nekte at disse motsigelsene og ulike krava fins. Men i løpet av hele det nydemokratiske stadiet kommer ikke disse motsigelsene og ulike krava til å vokse og gå ut over de krava som er felles for alle, og det må de ikke få lov til heller. De kan avveies mot hverandre. Skjer det, kan disse klassene sammen gjennomføre de politiske, økonomiske og kulturelle oppgavene i den nydemokratiske staten.

Politikken til nydemokratiet, som vi går inn for, går ut på å kaste av oss det fremmede åket, og knuse den fascistiske og føydale undertrykkinga i landet. Etter det skal vi ikke opprette et demokrati av den gamle typen, men et politisk system som er en enhetsfront mellom alle de demokratiske klassene. Disse synspunktene våre er helt i samsvar med de revolusjonære synspunktene til dr. Sun Yat-sen. I Oppropet fra Kuomintangs første nasjonale kongress skreiv dr. Sun:

Borgerskapet har vanligvis skaffa seg monopol på det såkalte demokratiske systemet i moderne stater, og det er rett og slett blitt et redskap for å undertrykke vanlige folk. Derimot betyr Kuomintangs prinsipp om demokrati at det demokratiske systemet er noe alle vanlige folk har del i, og ikke privateiendommen til de få.

Dette er et viktig politisk påbud fra dr. Sun. Det kinesiske folket, det kinesiske kommunistpartiet og alle andre demokrater må rette seg etter det og sette det besluttomt ut i livet. De må kjempe målbevisst mot alle enkeltpersoner og grupper som bryter det eller bekjemper det. Slik må de forsvare og utvikle dette helt riktige politiske prinsippet for nydemokratiet.

Organisasjonsprinsippet for den nydemokratiske staten må være den

demokratiske sentralismen, der folkekongresser avgjør de viktigste politiske linjene og velger styringsorganene på ulike nivåer. Dette systemet er demokratisk og sentralisert på samme tid, det vil si sentralisering som bygger på demokrati, og demokrati under sentralisert ledelse. Dette er det eneste systemet som kan la demokratiet komme fullt og helt til uttrykk, ettersom hele makta ligger hos folkekongressene på alle nivåer. Samtidig sikrer det ei sentralisert forvaltning der styringsorganene på alle nivåer behandler alle saker som folkekongressene på det tilsvarende nivået sender over til dem, på en sentralisert måte. Og det er det eneste systemet som sikrer folket frihet til å drive demokratisk virksomhet.

Hæren og de andre væpna styrkene er en viktig del av statsapparatet til den nydemokratiske makta. Uten den kan ikke staten forsvares. De væpna styrkene til den nydemokratiske staten tilhører folket og beskytter folket, akkurat som alle de andre maktorganene. De har ingen ting til felles med hæren, politiet osv. av den gamle typen, som hører til de få og undertrykker folket.

Økonomien til nydemokratiet, som vi går inn for, er også i samsvar med prinsippene til dr. Sun. I jordspørsmålet var dr. Sun forkjemper for å gi «jorda til dem som dyrker den». I spørsmålet om industri og handel skreiv dr. Sun i Oppropet fra Kuomintang's første nasjonale kongress:

Kinesisk-eide og utenlandsk-eide foretak som banker, jernbaner og flyselskaper skal drives og administreres av staten hvis det dreier seg om monopolselskaper, eller hvis de er for store til å drives privat. Da kan ikke privatkapitalen dominere levekåra til folket. Dette er hovedprinsippet for kontroll med kapitalen.

I dette stadiet er vi helt enige i disse synspunktene til dr. Sun om økonomiske spørsmål.

Noen mistenker de kinesiske kommunistene for å være mot at det personlige initiativet og privatkapitalen skal få utvikle seg og mot å verne privateiendommen. De tar feil. Det er den utenlandske og den føydale undertrykkinga som brutalt svinebinder utviklinga av personlig initiativ i det kinesiske folket, hemmer veksten av privatkapital og ødelegger eiendommen til folket. Oppgava til nydemokratiet som vi går inn for, er nettopp å bryte disse lenkene og stanse denne ødeleggelsen,

sikre at folket kan utvikle personligheten sin fritt innafor rammene av samfunnslivet, og at det fritt kan utvikle en privatkapitalistisk økonomi som tjener folket og ikke «dominerer levekåra» deres, og verne all privateiendom som folk har skaffa seg på lovlig vis.

I samsvar med prinsippene til dr. Sun og erfaringene fra den kinesiske revolusjonen må nasjonaløkonomien i Kina på dette stadiet være sammensatt av en statlig sektor, en privat sektor og en kooperativ sektor. Men denne staten må så visst ikke være «privateiendommen til de få», men en nydemokratisk stat som «alle vanlige folk har del i» under ledelse av proletariatet.

Kulturen til nydemokratiet må også være noe «alle vanlige folk har del i». Det betyr at det må være en nasjonal og vitenskapelig massekultur. Kulturen må under ingen omstendigheter være «privateiendommen til de få».

Dette er det allmenne eller grunnleggende programmet som vi kommunister går inn for i dette stadiet, hele stadiet med den borgerlig-demokratiske revolusjonen. Dette er minimumsprogrammet vårt i motsetning til framtidsprogrammet eller maksimumsprogrammet for sosialismen og kommunismen. Gjennomføringa av dette programmet kommer til å føre den kinesiske staten og det kinesiske samfunnet ett steg framover, fra en stat og et samfunn som er koloniale, halvkoloniale og halvføydalt til en nydemokratisk stat og et nydemokratisk samfunn.

Den politiske ledelsen til proletariatet og den statlige og kooperative sektoren av økonomien som proletariatet leder, slik programmet vårt krever, er sosialistiske faktorer. Likevel blir ikke Kina et sosialistisk samfunn når dette programmet er gjennomført.

Vi kommunister legger ikke skjul på de politiske standpunktene våre. Det er helt klart og heva over all tvil at framtidsprogrammet vårt, eller maksimumsprogrammet, er å føre Kina fram til sosialismen og kommunismen. Både navnet til partiet vårt og den marxistiske verdensanskuelsen vår peker klart fram mot dette høye idealet for framtida, ei uendelig strålende og storslått framtid. En kommunist har to fastlagte mål for øye når han går inn i partiet, den nydemokratiske revolusjonen nå og sosialismen og kommunismen i framtida. Han kommer til å kjempe for alt dette til tross for fiendskapen fra dem som er motstandere av kommunismen, og til tross for de grove og tåpelige bakvaskelsene, skjellsorda og spydighetene deres. Alt slikt må vi slå tilbake fast og bestemt. Vi må ikke angripe velmenende tvilere, men forklare dem

ting velvillig og tålmodig. Alt dette er helt klart, bestemt og entydig.

Men alle kommunister og alle som sympatiserer med kommunismen i Kina må kjempe for å nå målet for dette stadiet. De må kjempe mot utenlandsk og føydal undertrykking for å fri det kinesiske folket fra den elendige koloniale, halvkoloniale og halvføydale tilstanden de lever under, og opprette et nydemokratisk Kina under ledelse av proletariatet, der den viktigste oppgava er å frigjøre bøndene, et Kina i samsvar med dr. Sun Yat-sens revolusjonære Folkets tre prinsipper, et Kina som er sjølstendig, fritt, demokratisk, forent, velstående og mektig. Det er nettopp dette vi driver med. Vi kommunister har kjempa heltemodig for dette målet sammen med de kinesiske folkemassene de siste tjuefire åra.

Dersom en kommunist eller en som sympatiserer med kommunismen bare prater om sosialismen og kommunismen, og ikke kjemper for å nå disse måla, dersom han rynker på nesa av denne borgerlig-demokratiske revolusjonen, slapper av eller trapper ned innsatsen aldri så lite og viser de aller minste tegn til likegyldighet og mangel på lojalitet, dersom han ikke er villig til å ofre liv og lemmer for denne revolusjonen, da sviker han sosialismen og kommunismen i større eller mindre grad, med eller uten overlegg, og er slett ikke en politisk bevisst og standhaftig forkjemper for kommunismen. Det er en marxistisk lov at vi må gjennom det demokratiske stadiet for å nå fram til sosialismen. Og i Kina er kampen for demokratiet en langvarig kamp. Det er et reint fantasifoster å tru at en kan bygge et sosialistisk samfunn på ruinene av den koloniale, halvkoloniale og halvføydale ordninga uten en forent nydemokratisk stat, uten å utvikle en statlig sektor i den nydemokratiske økonomien, uten å utvikle en privatkapitalistisk og en kooperativ sektor, uten å utvikle en nasjonal og vitenskapelig massekultur, dvs. en nydemokratisk kultur, og uten å frigjøre og utvikle personligheten til hundrevis av millioner mennesker — kort sagt, uten en gjennomgripende borgerlig-demokratisk revolusjon av en ny type under ledelse av kommunistpartiet.

Noen forstår ikke hvorfor kommunistene slett ikke er redde for kapitalismen, men går inn for å utvikle den under visse bestemte vilkår. Vårt svar er enkelt. Ei viss utvikling av kapitalismen istedenfor undertrykkinga fra den utenlandske imperialismen og den kinesiske føydalismen er ikke bare et framsteg, det er en prosess som ikke er til å unngå. Den er til gagn for både proletariatet og borgerskapet, og kanskje

mest for proletariatet. Det er ikke den kinesiske kapitalismen som er overflødig i Kina i dag, det er den utenlandske imperialismen og den kinesiske føydalismen. I virkeligheten har vi for lite kapitalisme. Merkelig nok er det noen talsmenn for det kinesiske borgerskapet som ikke våger å gå åpent inn for å utvikle kapitalismen, men går som katten rundt den varme grauten når de snakker om det. Det fins andre som nekter blankt å gå med på at Kina må tillate en nødvendig grad av kapitalistisk utvikling, og prater om å nå fram til sosialismen med ett steg og «fullføre med ett slag» de oppgavene som Folkets tre prinsipper og sosialismen stiller. Det er åpenbart at disse synspunktene enten gjen-speiler svakheten til det nasjonale borgerskapet i Kina eller er knep som storgodseierne og storborgerskapet bruker for å føre folket bak lyset. For å fremme framsteget i samfunnet under det nydemokratiske statssystemet i Kina er det nødvendig å gi den privatkapitalistiske sektoren av økonomien mulighet til å utvikle seg (forutsatt at den ikke dominerer levekåra til folket) i tillegg til at vi utvikler den statlige sektoren og den individuelle økonomien og den kooperative sektoren til det arbeidende folket. Vi kommunister forstår dette helt klart ut fra vår kunnskap om de marxistiske lovene for utviklinga av samfunnet. Vi lar oss ikke forvirre av tomt prat og sviskefulle knep.

Det fins folk som tviler på om vi kommunister er oppriktige når vi erklærer at «Folkets tre prinsipper er det Kina trenger i dag, og partiet vårt står klart til å kjempe for at de skal bli satt ut i livet fullt ut». Grunnen til det er at de ikke forstår at grunntankene i Folkets tre prinsipper, som dr. Sun Yat-sen la fram i Oppropet fra Kuomintang's første nasjonale kongress i 1924, og som vi har godtatt, faller sammen med bestemte grunntanker i vårt partiprogram for dette stadiet, det vil si minimumsprogrammet vårt. Vi må slå fast at dr. Sun Yat-sens Folkets tre prinsipper bare faller sammen med partiprogrammet vårt for dette stadiet når det gjelder bestemte grunntanker, og ikke på alle punkter. Partiprogrammet vårt for nydemokratiet er sjølsagt mye mer omfattende enn prinsippene til dr. Sun, særlig ettersom teorien, programmet og praksisen til partiet vårt for nydemokratiet har utvikla seg sterkt med framgangen for den kinesiske revolusjonen på de tjue åra som er gått sia dr. Sun døde. Og de kommer til å utvikle seg videre. Men djupest sett er disse Folkets tre prinsipper et program for nydemokratiet, og det skiller dem fra de tidligere, gamle Folkets tre prinsipper. Dermed er de sjølsagt «det Kina trenger i dag», og like sjølsagt

«står partiet vårt klart til å kjempe for at de skal bli satt ut i livet fullt ut». Kampen for minimumsprogrammet til partiet vårt og kampen for dr. Suns revolusjonære, eller nye, Folkets tre prinsipper er grunnleggende sett (men ikke på alle punkter) en og samme ting for oss kinesiske kommunister. Derfor kommer det til å vise seg at de kinesiske kommunistene blir de som går mest oppriktig og grundigst til verks for å gjennomføre de revolusjonære Folkets tre prinsipper i framtida, akkurat som før i tida og i dag.

Noen er mistenksomme og trur at kommunistpartiet kommer til å følge Russlands eksempel og opprette proletariatets diktatur og et ettpartisystem så snart det kommer til makta. Svaret vårt er at en nydemokratisk stat som bygger på et forbund mellom de demokratiske klassene er prinsipielt forskjellig fra en sosialistisk stat under proletariatets diktatur. Det er heva over tvil at det nydemokratiske systemet vårt kommer til å bli bygd under ledelse av proletariatet og kommunistpartiet, men gjennom hele det nydemokratiske stadiet i Kina er det ikke mulig å ha et énklassediktatur og ei ettpartiregjering, og derfor må vi ikke prøve å gjennomføre det. Vi har ingen grunn til å nekte å samarbeide med alle politiske partier, grupper i samfunnet og enkeltpersoner så sant de er innstilt på å samarbeide med kommunistpartiet, og ikke er fiendtlige. Det russiske systemet er forma av den russiske historia. I Russland er menneskers utbytting av mennesker avskaffa som samfunnssystem. De har satt ut i livet det politiske, økonomiske og kulturelle systemet i dette stadiet som svarer til den nyeste typen demokrati, dvs. sosialismen. Folket har vraka alle de anti-sosialistiske partiene og støtter bare bolsjevikpartiet. Alt dette har forma det russiske systemet, og det er helt nødvendig og fornuftig for Russland. Men sjøl i Russland, der bolsjevikpartiet er det eneste politiske partiet, blir det praktisert et system med forbund mellom arbeidere, bønder og intellektuelle og forbund mellom partimedlemmer og folk som ikke er med i partiet i alle maktorganene i staten. De har ikke et system der bare arbeiderklassen og bolsjevikene får lov til å arbeide i maktorganene. I Kina kommer det til å bli oppretta et system som er i samsvar med dette stadiet i kinesisk historie. I lang tid framover kommer det til å være ei særegen form for stat og politisk makt i Kina, ei form som skiller seg fra det russiske systemet, men som er helt nødvendig og fornuftig for oss, nemlig den nydemokratiske forma for stat og politisk makt som bygger på forbundet mellom de demokratiske klassene.

DET KONKRETE PROGRAMMET VÅRT

Partiet vårt må også ha et konkret program for hver periode som bygger på dette allmenne programmet. Det allmenne programmet vårt for nydemokratiet kommer ikke til å bli endra i stadiet med den borgerlig-demokratiske revolusjonen, det vil si på flere tiår. Men vilkåra har endra seg fra fase til fase i dette stadiet, og de fortsetter med å endre seg. Derfor sier det seg sjøl at vi må endre det konkrete programmet vårt i samsvar med det. For eksempel har det allmenne programmet vårt for nydemokratiet vært det samme gjennom periodene med nordekspedisjonen, jordbruksrevolusjonskrigen og motstandskrigen mot Japan, men vi har gjennomført endringer i det konkrete programmet vårt, for vi har ikke hatt de samme vennene og fiendene i disse tre periodene.

Nå er dette situasjonen for det kinesiske folket:

- 1) De japanske angriperne er ennå ikke slått.
- 2) Det kinesiske folket har et brennende behov for å arbeide sammen for å gjennomføre demokratiske reformer, slik at de kan nå fram til nasjonal enhet, mobilisere og forene alle krefter som er mot Japan raskt, og slå de japanske angriperne i samarbeid med de allierte landa.
- 3) Kuomintang-regjeringa splitter den nasjonale enheten og hindrer slike demokratiske reformer.

Hva er det konkrete programmet vårt i denne situasjonen? Eller med andre ord, hvilke krav stiller det kinesiske folket akkurat nå?

Vi mener at dette er de riktige minimumskrava:

Mobiliser alle krefter som står til rådighet for å slå de japanske angriperne en gang for alle og opprette fred i hele verden i samarbeid med de allierte landa.

Avskaff ettpartidiktaturet til Kuomintang og opprett ei demokratisk koalisjonsregjering og en felles overkommando.

Straff de pro-japanske elementene, fascistene og defaitistene som splitter den nasjonale enheten og kjemper mot folket, og hjelp til å bygge opp den nasjonale enheten.

Straff de reaksjonære som skaper fare for borgerkrig, og hjelp til å trygge den indre freden.

Straff landssvikerne, gjennomfør straffeaksjoner mot offiserer som går over til fienden, og straff dem som spionerer for Japan.

Oppløs den reaksjonære etterretningstjenesten som undertrykker folket, sett en stopper for virksomheten den driver, og avskaff konsentrasjonsleirene.

Opphev alle reaksjonære lover og forordninger som tjener til å undertrykke ytringsfriheten, pressefriheten, forsamlingsfriheten, organisasjonsfriheten, friheten til politisk overbevisning, religionsfriheten og den personlige friheten til folket, og garanter folket fulle borgerretter.

Gi alle demokratiske partier og grupper legal status.

Løslat alle patriotiske politiske fanger.

Trekk tilbake alle styrker som innringer og angriper de frigjorte områdene i Kina, og send dem til fronten for å kjempe mot de japanske inntrengerne.

Anerkjenn de anti-japanske væpna styrkene og de folkevalgte maktorganene i de frigjorte områdene i Kina.

Grunnfest og utvid de frigjorte områdene og de væpna styrkene deres, og vinn tilbake alle de områdene vi har tapt.

Hjelp folket i de områdene som japanerne okkuperer, til å organisere væpna undergrunnsstyrker og forbered dem på væpna opprør.

La det kinesiske folket få lov til å gripe til våpen og forsvare hjem og fedreland.

Gjennomfør ei politisk og militær omforming innafor de arméene som står direkte under overkommandoen til Kuomintang. De taper slag hele tida, undertrykker folket og diskriminerer de arméene som ikke tilhører denne klikken. Straff de offiserene som har ansvaret for katastrofale nederlag.

Forbedre rekrutteringssystemet og levekåra for offiserer og menige.

Gi familiene til de soldatene som kjemper i krigen mot Japan særlig god behandling, slik at offiserer og menige ved fronten slipper å være urolige for hvordan det står til hjemme.

Gi særlig god behandling til krigsinvalidene og familiene til de soldatene som gir livet sitt for fedrelandet, og hjelp demobiliserte soldater til å få seg et levebrød og et sted å bo.

Utvikle rustningsindustrien for å lette krigføringa.

Fordel den militære og finansielle hjelpa fra de allierte landa rettferdig mellom alle de arméene som kjemper i motstandskrigen.

Straff korrupte embetsmenn og opprett en hederlig administrasjon.

Gi høyere lønn til statsansatte på mellomtrinnet og lavere trinn.

Gi det kinesiske folket demokratiske retter.

Avskaff pao chia-systemet som tjener til å undertrykke folket.⁶

Gi hjelp til flyktninger og offer for naturkatastrofer.

Sett av betydelige midler slik at folk som har lidd under fiendens okkupasjon, kan få omfattende hjelp når de tapte landområdene i Kina er vunnet tilbake.

Avskaff urimelige skatter og ulike slags avgifter, og innfør enhetlig og progressiv skattlegging.

Innfør reformer på landsbygda, sett ned landskylda og lånerentene, gi bøndene høvelige garantier for retten til å leie jord, gi utarma bønder lån til lav rente og hjelp bøndene til å organisere seg for å gjøre det lettere å øke jordbruksproduksjonen.

Bannlys byråkratkapitalen.

Gjør slutt på dagens politikk med økonomiske kontroller.

Stans den utemma inflasjonen og de galopperende prisene.

Hjelp den private industrien og gi den høye til å få lån, kjøpe råmaterialer og omsette produktene sine.

Forbedre levikåra til arbeiderne, gi støtte til de arbeidsløse og hjelp arbeiderne til å organisere seg for å gjøre det lettere å øke industriproduksjonen.

Gjør slutt på Kuomintang-indoktrineringa innafor utdanningsvesenet, og utvikle en kultur og ei utdanning som er nasjonal og vitenskapelig og tjener massene.

Trygg levikåra til lærerne og andre medlemmer av personalet ved utdanningsinstitusjonene, og trygg den akademiske friheten.

Vern om interessene til ungdommen, kvinnene og barna — gi støtte til unge studenter som har vært nødt til å flykte og avbryte

studiene sine. Hjelp ungdommen og kvinnene til å organisere seg slik at de kan delta på like fot i alt arbeid som er til nytte for krigsinnsatsen og framsteget i samfunnet. Garanter retten til å gifte seg med hvem en vil og likestilling mellom menn og kvinner, og sørg for at barn og ungdom får ei nyttig utdanning.

Gi minoritetsnasjonalitetene i Kina bedre behandling og gi dem rett til nasjonal autonomi.

Vern om interessene til utenlandskineserne og hjelp dem som har kommet tilbake til fedrelandet.

Beskytt utenlandske statsborgere som har rømt fra den japanske undertrykkinga og er flyktninger i Kina, og støtt den kampen de fører mot de japanske angriperne.

Forbedre forholdet mellom Kina og Sovjetunionen.

Det viktigste som skal til for å oppfylle disse krava, er at ettpartidiktaturet til Kuomintang straks blir avskaffa og at det blir oppretta ei provisorisk demokratisk sentralregjering, ei koalisjonsregjering som har støtte i hele landet, og som omfatter representanter fra alle partier og partiløse personer som er mot Japan. Dersom denne forutsetninga ikke blir oppfylt, er det umulig å få til ei virkelig endring i Kuomintang-områdene, og dermed i hele landet.

Disse krava uttrykker ønskene til de kinesiske massene og breie lag av den demokratiske folkeopinionen i de allierte landa.

Vi kan absolutt ikke klare oss uten et konkret minimumsprogram som alle de anti-japanske demokratiske partiene er enige om. Vi er villige til å rådføre oss med dem på grunnlag av det programmet som er streka opp her. Ulike partier kan ha ulike krav, men alle sammen må bli enige om et fellesprogram.

I Kuomintang-områdene er dette programmet fortsatt bare et krav. Med unntak av punktet om å organisere væpna undergrunnsstyrker med sikte på væpna opprør, kan ikke dette programmet settes ut i livet i de områdene som er okkupert av Japan, før vi har vunnet disse områdene tilbake. I de frigjorte områdene er dette programmet enten satt ut i livet allerede, eller så blir det satt ut i livet nå, og det bør fortsette.

De umiddelbare krava det kinesiske folket stiller, eller det konkrete programmet som er streka opp her, omfatter mange livsviktige problemer for krigstida og etterkrigstida som krever nærmere klargjøring. Nå skal vi forklare disse spørsmåla, og samtidig kritisere noen av de feil-

aktige synspunktene til den øverste herskerklikken i Kuomintang og svare på noen spørsmål som andre folk har stilt.

1. Knus de japanske angriperne fullstendig, gå ikke med på noe kompromiss på halvvegen

Kario-konferansen⁷ fatta et helt riktig vedtak om at de japanske angriperne må tvinges til å overgi seg uten vilkår. Men nå arbeider de japanske angriperne bak kulissene for å få i stand en kompromissfred, og de pro-japanske elementene i Kuomintang-regjeringa stikker hodene sammen med de hemmelige utsendingene fra Japan, og med marionetteregjeringa i Nanking som mellommann. Det er ikke blitt satt noen stopper for dette. Derfor er ikke faren for et kompromiss på halvvegen helt over ennå. Kairo-konferansen fatta et godt vedtak til, nemlig at Kina skal få tilbake de fire provinsene i nordøst, Taiwan og Penghu-øyene. Men med den politikken Kuomintang-regjeringa fører, går det ikke an å stole på at den vil kjempe seg helt fram til Yalu-elva og ta tilbake alle de områdene vi har tapt. Hva må det kinesiske folket gjøre under disse omstendighetene? Det må kreve at Kuomintang-regjeringa skal knuse de japanske angriperne fullstendig og ikke gå med på noe kompromiss på halvvegen. Alle intriger som tar sikte på et kompromiss, må stanses øyeblikkelig. Det kinesiske folket må kreve at Kuomintang-regjeringa endrer politikken med passiv motstand som den fører i dag, og setter hele den militære styrken sin inn i aktiv krigføring mot Japan. De må bygge ut sine egne væpna styrker — Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og de andre væpna enhetene til folket — og sjøl ta initiativet til å bygge opp anti-japanske væpna styrker i stort omfang overalt der fienden er. De må gjøre seg klar til å samarbeide direkte med de allierte landa for å vinne tilbake alle de områdene vi har tapt. De må ikke under noen omstendigheter sette sin lit bare til Kuomintang. Det kinesiske folket har en hellig rett til å slå de japanske angriperne. Dersom de reaksjonære prøver å ta fra dem denne retten, undertrykke de aksjonene folket gjennomfører mot Japan eller undergrave styrken deres, må det kinesiske folket slå hardt tilbake i sjølforsvar hvis overtalelse ikke fører fram. For en slik virksomhet fra de reaksjonære i Kina er landssvik, og tjener bare til å hjelpe og støtte de japanske angriperne.

2. Avskaff ettpartidiktaturet til Kuomintang og opprett ei demokratisk koalisjonsregjering

Det er nødvendig å gjennomføre demokratiske reformer over hele landet hvis vi skal utslette de japanske angriperne. Men dette er ikke mulig hvis ikke ettpartidiktaturet til Kuomintang blir avskaffa og det blir oppretta ei demokratisk koalisjonsregjering.

Ettpartidiktaturet til Kuomintang er i virkeligheten diktaturet til den folkefiendtlige klikken i Kuomintang. Det er dette diktaturet som splitter den nasjonale enheten i Kina, gir opphav til nederlaga i krigen på Kuomintang-fronten, og som først og fremst står i vegen for mobilisering og samling av de anti-japanske kreftene i det kinesiske folket. Det kinesiske folket er blitt fullstendig klar over hvor djevelsk dette diktaturet er etter åtte års bitre erfaringer under motstandskrigen. Det krever sjølsagt at det skal avskaffes øyeblikkelig. Det er også dette reaksjonære diktaturet som avler borgerkrig. Dersom det ikke blir avskaffa øyeblikkelig, kommer det til å trekke folket inn i borgerkrigens ulykker en gang til.

Ropet fra det kinesiske folket om at dette folkefiendtlige diktaturet må avskaffes er så utbredt og så kraftig at Kuomintang-myndighetene sjøl er blitt tvunget til å stå fram offentlig og erklære at de er enige i at «det politiske formynderskapet skal oppheves før det var meninga». Dette viser i hvor stor grad dette «politiske formynderskapet» eller ettpartidiktaturet har mista støtte og tillit i folket. Det er ikke et eneste menneske i Kina som fortsatt våger å hevde at «politisk formynderskap» eller ettpartidiktatur er noe tess, eller at det ikke må avskaffes eller «oppheves». Det er et tegn på at situasjonen har endra seg mye.

Det er helt sikkert og heva over tvil at det må «oppheves». Men det fins ulike meninger om hvordan det skal gjøres. Noen sier at vi må oppheve det med en gang og opprette ei provisorisk demokratisk koalisjonsregjering. Andre sier at vi må vente litt, at vi må kalle sammen «nasjonalforsamlinga», og så «gi statsmakta tilbake til folket» og ikke til ei koalisjonsregjering.

Hva betyr dette?

Det betyr at det fins to måter å gjøre ting på, en hederlig måte og en uhederlig måte.

Først har vi den hederlige måten. Den hederlige måten er å kunngjøre øyeblikkelig at ettpartidiktaturet til Kuomintang er avskaffa, opprette ei provisorisk sentralregjering sammensatt av representanter fra

Kuomintang, kommunistpartiet, Det demokratiske forbundet og folk uten partitilknytning, og offentliggjøre et demokratisk politisk handlingsprogram i samsvar med de umiddelbare krava til det kinesiske folket som vi har lagt fram her, for å gjenopprette den nasjonale enheten og slå de japanske angriperne. Så må vi kalle sammen en rundebordskonferanse for representanter for de ulike partiene og folk uten partitilknytning for å drøfte disse spørsmåla og komme fram til enighet, og så gå til handling på grunnlag av det. Dette er ei linje for enhet, som det kinesiske folket kommer til å slutte fast opp om.

Så har vi den uhederlige måten. Den uhederlige måten er å se bort fra krava til massene og alle de demokratiske partiene, pukke på å kalle sammen ei såkalt nasjonalforsamling i regi av den folkefiendtlige klikken i Kuomintang, og få den til å vedta en «grunnlov» som i praksis kommer til å være anti-demokratisk, og som kommer til å holde diktaturet til denne klikken ved lag. Formålet med det er å gi den ulovlige «nasjonale regjeringa» et skinn av lovlighet — denne regjeringa som noen få dusin Kuomintang-medlemmer har oppretta seg imellom bak stengte dører, som slett ikke støtter seg på folkeviljen og som er tredd ned over hodet på folket med vold og makt. På det viset prøver de å få det til å se ut som om de «gir statsmakta tilbake til folket», mens de i virkeligheten «gir den tilbake» til den samme reaksjonære klikken innafor Kuomintang. Den som ikke går med på dette, kommer til å bli anklaga for å sabotere «demokratiet» og «enheten», og så blir det en «grunn» til å gi ordre om at han skal straffes. Dette er ei linje for splittelse, som det kinesiske folket kommer til å bekjempe besluttomt.

De tiltaka som de reaksjonære heltene våre gjør seg klare til å gjennomføre i samsvar med denne splittelsespolitikken, kommer trulig til å føre dem mot avgrunnen. De legger ei løkke om halsen på seg sjøl og drar den til, og denne løkka er «nasjonalforsamlinga». De har tenkt å bruke «nasjonalforsamlinga» som et magisk våpen — for det første for å hindre at det skal bli danna ei koalisjonsregjering, for det andre for å opprettholde diktaturet sitt, og for det tredje for å finne et påskudd til å starte borgerkrig. Men logikken i historia går på tvers av det de ønsker, og de kommer til å «løfte en stor stein for å slippe den på sine egne tær». For nå står det klart for alle at folket i Kuomintang-områdene ikke har noen frihet, at folket i de områdene som er okkupert av Japan ikke kan delta i valg, og at de frigjorte områdene der det

er frihet, ikke er godkjent av Kuomintang-regjeringa. Hvordan kan vi få valgt representanter for hele nasjonen under slike omstendigheter? Hvordan kan vi få til ei «nasjonalforsamling»? Den «nasjonalforsamlinga» de skriker og skråler etter, er den samme «nasjonalforsamlinga» som Kuomintang-diktaturet rigga til i alle detaljer under borgerkrigsperioden for åtte år sia. Dersom det blir kalt sammen ei slik forsamling, kommer hele nasjonen helt sikkert til å reise seg mot den. Tør vi spørre hvordan de reaksjonære heltene våre har tenkt å komme seg ut av den klemma? Når alt kommer til alt, kommer de til å styrte seg sjøl i avgrunnen hvis de kaller sammen denne falske nasjonalforsamlinga.

Vi kommunister foreslår to tiltak for å få slutt på ettpartidiktaturet til Kuomintang. For det første, å opprette ei provisorisk koalisjonsregjering i dette stadiet, på grunnlag av en felles avtale mellom representanter for alle partiene og folk uten partitilknytning. For det andre, å kalle sammen ei nasjonalforsamling i det neste stadiet, etter frie og uinnskrenka valg, og danne ei regulær koalisjonsregjering. I begge tilfeller blir det ei koalisjonsregjering der representantene for alle klasser og politiske partier som er villige til å være med, går sammen på grunnlag av et demokratisk fellesprogram for å kjempe mot Japan i dag, og for å bygge opp landet i morgen.

Dette er den eneste vegen Kina kan gå, uansett hva Kuomintang eller andre partier, grupper og enkeltpersoner mener, uansett om de liker det eller ikke, og uansett om de er klar over det eller ikke. Dette er en historisk lov, en ubønnhørlig tendens som ingen makt kan endre.

Kuomintang-myndighetene holder fortsatt trassig fast på den feilaktige politikken sin, og bruker forhandlinger til å vinne tid og berolige folkeopinionen. Likevel erklærer vi kommunister at vi står klar til å ta opp igjen forhandlingene med dem om dette spørsmålet og alle andre spørsmål som har å gjøre med demokratiske reformer, i samme øyeblikk de viser at de er villige til å gi avkall på den feilaktige politikken de fører i dag og gå med på demokratiske reformer. Men forhandlingene må bygge på det allmenne prinsippet om motstand, enhet og demokrati, og vi kommer ikke til å gå med på noen såkalte tiltak, planer eller tomme talemåter som avviker fra dette allmenne prinsippet, uansett hvor forlokkende de måtte høres ut.

3. Frihet for folket

I dag er frihetsskampen til det kinesiske folket først og fremst retta mot

de japanske angriperne. Men Kuomintang-regjeringa har tatt fra folket friheten og bundet det på hender og føtter, slik at det ikke kan kjempe mot de japanske angriperne. Det blir ikke mulig å mobilisere og samle alle krefter i nasjonen som er mot Japan, hvis ikke dette problemet blir løst. Det er nettopp for å fri folket fra lenkene slik at de kan få frihet til å gjøre motstand mot Japan, gå sammen og vinne demokrati at programmet vårt legger fram krav som at ettpartidiktaturet må avskaffes, at det må opprettes ei koalisjonsregjering, at det hemmelige politiet må oppløses, at lover og forordninger som undertrykker folket må oppheves, at landssvikere, spioner, pro-japanske elementer, fascister og korrupte embetsmenn må straffes, at politiske fanger må løslates, at alle demokratiske partier må få legal status, at de styrkene som innringer eller angriper de frigjorte områdene må trekkes tilbake, at de frigjorte områdene må anerkjennes, at pao chia-systemet må avskaffes, og mange andre krav som har tilknytning til økonomien, kulturen og massebevegelsen.

Det er folket sjøl som vinner friheten gjennom kamp, det er ingen som skjenker dem friheten som nådegave. Folket i de frigjorte områdene i Kina har allerede vunnet friheten, og folket kan og må vinne frihet i de andre områdene også. Jo større frihet det kinesiske folket har og jo sterkere de organiserte demokratiske kreftene til folket er, desto større er sjansen til å danne ei provisorisk og enhetlig koalisjonsregjering. Så snart denne koalisjonsregjeringa er danna, vil den på si side sørge for at folket får full frihet, og på den måten styrke grunnlaget sitt. Først da vil det være mulig å holde frie og uinnskrenka valg over hele landet når de japanske angriperne er knust. Først da blir det mulig å skape ei demokratisk nasjonalforsamling og opprette ei regulær og enhetlig koalisjonsregjering. Om folket ikke har full frihet, kan det ikke bli snakk om ei nasjonalforsamling og ei regjering som virkelig er valgt av folket. Er ikke dette klart nok?

Ytringsfrihet, pressefrihet, forsamlingsfrihet, organisasjonsfrihet, frihet til politisk overbevisning, religionsfrihet og personlig frihet er de viktigste frihetene til folket. I Kina er det bare i de frigjorte områdene en kan nyte disse frihetene fullt ut.

I 1925 erklærte dr. Sun Yat-sen i testamentet sitt på dødsleiet:

I førti år har jeg ofra meg for den nasjonale revolusjonen. Målet er å vinne frihet og likhet for Kina. På grunnlag av erfaringene

fra disse førti åra er jeg blitt fast overbevist om at vi må reise folkemassene og forene oss med de nasjonene i verden som behandler oss som likemenn, og kjempe sammen med dem for å nå dette målet.

De uverdige etterfølgerne til dr. Sun har sveket han. De undertrykker folkemassene istedenfor å reise dem, tar fra dem all yringsfrihet, pressfrihet, forsamlingsfrihet, organisasjonsfrihet, frihet til politisk overbevisning, religionsfrihet og personlig frihet. De setter merkelappene «svikerparti», «svikerhær» og «svikerområder» på kommunistpartiet, Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og de frigjorte områdene, som virkelig reiser folkemassene og verner om friheten og rettene til folket. Vi håper at det snart blir slutt på å snu opp ned på riktig og galt på denne måten. Dersom dette står på stort lenger, kommer det kinesiske folket til å miste tålmodigheten fullstendig.

4. Enhet i folket

Det er absolutt nødvendig å forvandle det splitta Kina til et forent Kina hvis vi skal knuse de japanske angriperne, hindre borgerkrigen og bygge et nytt Kina. Dette er den historiske oppgava til det kinesiske folket.

Men hvordan skal det bli enhet i Kina? Skal en diktator samle Kina på eneveldig vis, eller skal folket gjøre det på demokratisk vis? Fra Yuan Shih-kais⁸ dager prøvde krigsherrene i nord å oppnå samling på eneveldig vis. Men hva førte det til? De oppnådde det motsatte av det de ønska seg, ikke samling men oppsplitting, og til slutt raste makta deres sammen. Den folkefiendtlige klikken i Kuomintang fulgte i fotspora til Yuan Shih-kai, prøvde å samle landet på eneveldig vis og førte borgerkrig i ti samfulle år. Det eneste som kom ut av det, var at de slapp inn de japanske angriperne, mens de sjøl trakk seg tilbake til Omei-fjellet⁹. Og nå sitter de på fjelltoppen sin og roper ut teorien sin om eneveldig samling igjen. Hvem er det de roper til? Vil en eneste hederlig og patriotisk kineser høre på dem? Folket har levd gjennom seksen år med herredømmet til krigsherrene i nord og atten år med det diktatoriske styret til Kuomintang. De har skaffa seg rikelig med erfaringer og et skarpt blikk. De vil ha demokratisk samling gjennomført av massene, og ikke eneveldig samling gjennomført av en diktator. Allerede i 1935 la vi kommunister fram politikken med den nasjonale enhetsfronten mot Japan, og vi har kjempa for den hele tida etterpå. I

1939 gjennomførte Kuomintang de reaksjonære «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier», og dermed skapte de en overhengende fare for kapitulasjon, splittelse og tilbakesteg. De ropte og bar seg om teorien sin om eneveldig samling. Da erklærte vi igjen: Vi må ha samling som bygger på motstand og ikke på kapitulasjon, på enhet og ikke på splittelse, på framsteg og ikke på tilbakesteg. Bare samling som bygger på motstand, enhet og framsteg er ekte, og alle andre former for samling er bløff. Det har gått seks år, men problemet er fortsatt det samme.

Er enhet mulig hvis folket ikke har frihet og demokrati? Det kommer til å bli enhet så snart folket har begge disse to tingene. Bevegelsen til det kinesiske folket for frihet, demokrati og ei koalisjonsregjering er også en bevegelse for enhet. Når vi legger fram mange krav om frihet, demokrati og ei koalisjonsregjering i det konkrete programmet vårt, tar vi samtidig sikte på enhet. Med mindre diktaturet til den folkefiendtlige klikken i Kuomintang blir avskaffa, og det blir danna ei demokratisk koalisjonsregjering, blir det umulig å gjennomføre demokratiske reformer i Kuomintang-områdene eller å mobilisere arméene og folket til å slå de japanske angriperne. Og ikke bare det, da blir vi også ramma av borgerkrigens ulykker. Dette er rett og slett sunt folkevett. Hvorfor er det så mange demokrater, med eller uten partitilknytning, medrekna mange fra Kuomintang, som enstemmig krever ei koalisjonsregjering? Fordi de er helt klar over den krisa vi står øppe i, og innser at det ikke fins andre måter å overvinne den på, og samtidig oppnå både enhet mot fienden og enhet for å bygge opp landet.

5. Folkehæren

Uten en hær som står på folkets side, kan ikke det kinesiske folket bli fritt og samla, opprette ei koalisjonsregjering, nedkjempe de japanske angriperne helt og holdent og bygge et nytt Kina. De eneste væpna styrkene som nå står fullt og helt på folket si side, er Den åttende rute-arméen og Den nye fjerde arméen til de frigjorte områdene. De er ikke svært store, de er langt fra store nok. Likevel driver den folkefiendtlige Kuomintang-klikken med alle slags knep for å undergrave og ødelegge arméene til de frigjorte områdene. I 1944 la Kuomintang-regjeringa fram et såkalt memorandum som krevde at kommunistpartiet skulle «oppløse» fire femtedeler av de væpna styrkene til de frigjorte områdene «innen ei bestemt tidsramme». I 1945, under de aller siste for-

handlingene, har den videre krevd at kommunistpartiet skal gi fra seg alle de væpna styrkene til de frigjorte områdene. Deretter vil den gi kommunistpartiet «legal status».

Disse folka sier til kommunistene: «Gi fra dere styrkene deres, så skal vi gi dere frihet.» Ifølge teorien deres skal politiske partier som ikke har noen hær, nyte frihet. I perioden 1924—27 hadde det kinesiske kommunistpartiet bare en liten væpna styrke, men den lille friheten det hadde, forsvant da Kuomintang-regjeringa satte politikken sin med «partiutrenskninger» og massakrer ut i livet. Og i dag har Kinas Demokratiske Forbund og demokratene innafor Kuomintang, som ikke har noen væpna styrker, ikke noen frihet heller. La oss se på arbeiderne, bøndene og studentene og de progressivt innstilte menneskene i kultur-, utdannings- og industrikretser under Kuomintang-regimet. De siste atten åra har ingen av dem hatt væpna styrker, og ingen av dem har hatt frihet. Kan det være slik at alle disse demokratiske partiene og menneskene er blitt nekta frihet fordi de har organisert hærer, oppretta «føydale separatistregimer», skapt «svikerområder» og brutt «påbud fra regjeringa og militære ordrer»? Aldeles ikke. De er tvert om blitt nekta frihet nettopp fordi de ikke har gjort noe av dette.

«Hæren tilhører staten» — det er helt sant, og det fins ikke en hær i verden som ikke tilhører en stat. Men hva slags stat? En stat under det føydale og fascistiske diktaturet til storgodseierne, de store finansfyrstene og storkompradorene, eller en nydemokratisk stat for de breie folkemassene? Den eneste statsforma Kina kan opprette, er en nydemokratisk stat. På dette grunnlaget må det bli danna ei nydemokratisk koalisjonsregjering. Alle de væpna styrkene i Kina må stå under ei slik regjering i en slik stat, slik at de kan trygge folkets frihet og kjempe effektivt mot utenlandske angripere. I det øyeblikket ei nydemokratisk koalisjonsregjering ser dagens lys i Kina, kommer de frigjorte områdene til å overlate sine væpna styrker til den. Men samtidig må alle de væpna Kuomintang-styrkene avleveres til denne regjeringa.

I 1924 sa dr. Sun Yat-sen: «Denne dagen bør bli stående som begynnelsen på en ny epoke i den nasjonale revolusjonen ... Det første steget er å forene de væpna styrkene med folket, og det neste steget er å gjøre dem til folkets væpna styrker.»¹⁰ Det er fordi Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen har satt denne politikken ut i livet, at de er blitt «folkets væpna styrker», det vil si en folkehær, og har vært i stand til å vinne seirer. I den første tida under nordekspedisjonen tok

16. — Mao bind 3.

Kuomintang-arméene dr. Suns «første steg», og da vant de seirer. I den siste tida under nordekspedisjonen gikk de til og med tilbake på det «første steget», og tok standpunkt mot folket. Fra da av og like fram til i dag har de blitt mer og mer forderva og degenererte. De er i sitt rette element når de kjemper en borgerkrig, derfor er de nødvendigvis utafor sitt rette element når det blir snakk om å kjempe mot ytre fiender. Hver eneste ærlig og patriotisk offiser i Kuomintang-hæren må gå i gang med å vekke Sun Yat-sens ånd til live igjen og omforme styrkene sine.

I arbeidet med å omforme de gamle arméene må alle offiserer som overhodet kan omskoleres, bli fostra for at de skal kunne kvitte seg med den forelda innstillinga si og få ei riktig innstilling, slik at de kan bli i folkehærene og gjøre tjeneste der.

Det er hele nasjonens plikt å kjempe for å skape den kinesiske folkehæren. Uten en folkehær har folket ingenting. På dette området kan vi overhodet ikke tåle løst snakk.

Vi kommunister er rede til å støtte oppgava med å omforme den kinesiske hæren. Alle de militære styrkene som er villige til å forene seg med folket og gå mot de japanske angriperne i stedet for å kjempe mot de væpna styrkene til Kinas frigjorte områder, må bli sett på som vennligsinna hæravdelinger og må få skikkelig hjelp av Den åttende ru-tearméen og Den nye fjerde arméen.

6. Jordspørsmålet

Det er absolutt nødvendig å endre jordsystemet og frigjøre bøndene hvis vi skal utslette de japanske angriperne og bygge et nytt Kina. Dr. Sun Yat-sens parole «jorda til dem som dyrker den» er riktig for denne perioden av revolusjonen vår, den borgerlig-demokratiske revolusjonen.

Hvorfor sier vi at revolusjonen vår er borgerlig-demokratisk i denne perioden? Vi mener at angrepsmålet for denne revolusjonen ikke er borgerskapet allment sett, men den nasjonale og føydale undertrykkinga. De tiltaka som blir gjennomført i denne revolusjonen er allment sett ikke retta inn på å avskaffe privateiendommen, men på å beskytte den. Denne revolusjonen vil sette arbeiderklassen i stand til å bygge opp styrke for å føre Kina i retning av sosialismen, sjøl om kapitalismen fortsatt vil få høve til å vokse i passende omfang i en temmelig lang periode. «Jorda til dem som dyrker den» betyr å overføre jorda

fra de føydale utbytterne til bøndene, gjøre privateiendommen til de føydale godseierne om til privateiendommen til bøndene og frigjøre bøndene fra de føydale forholda på landsbygda. Dermed blir det mulig å forvandle et jordbruksland til et industriland. «Jorda til dem som dyrker den» er altså et borgerlig-demokratisk og ikke proletarisk-sosialistisk krav. Det er et krav som alle revolusjonære demokrater, og ikke bare kommunistene, stiller. Forskjellen er at det bare er vi kommunister som tar dette kravet særlig alvorlig i Kina i dag, og ikke bare prater om det, men setter det ut i livet. Hvem er de revolusjonære demokraterne? Bortsett fra proletariatet, som er de grundigste revolusjonære demokraterne, er bøndene langt den største gruppa. Det overveldende flertallet av bøndene, det vil si alle unntatt rikbøndene, som fortsatt har en føydal hale, reiser aktivt kravet «jorda til dem som dyrker den». Småborgerskapet i byene er også revolusjonære demokrater. «Jorda til dem som dyrker den» vil vise seg å tjene dem også, for det vil hjelpe til med å utvikle produktivkreftene i jordbruket. Det nasjonale borgerskapet er en vaklende klasse — de er også for «jorda til dem som dyrker den» fordi de trenger markeder, men flertallet av denne klassen er knytta til jordeiendom, og derfor er mange av dem redde for dette kravet. Dr. Sun Yat-sen var den første revolusjonære demokrat i Kina. Han representerte den revolusjonære delen av både det nasjonale borgerskapet, småborgerskapet i byene og bøndene, og han gjennomførte en væpna revolusjon og stilte parolene «lik rett til å eie jord» og «jorda til dem som dyrker den». Dessverre tok han ikke noe initiativ til å endre jordsystemet da han hadde makta. Og da den folkefiendtlige klikken i Kuomintang kom til makta, sveik den alt det han sto for. Det er denne klikken som kjemper halsstarrig mot å gi «jorda til dem som dyrker den» nå, for den representerer sjiktet av storgodseiere, store bankierer og storkompradorer. Det fins ikke noe politisk parti i Kina som bare representerer bøndene. De politiske partiene til det nasjonale borgerskapet har ikke noe gjennomgripende jordprogram. Derfor har det kinesiske kommunistpartiet blitt lederen for bøndene og alle andre revolusjonære demokrater. Det er nemlig det eneste partiet som har utforma og gjennomført et gjennomgripende jordprogram, kjempa oppriktig for interessene til bøndene, og derfor vunnet det overveldende flertallet av dem som sin store forbundsfelle.

Fra 1927 til 1936 gjennomførte det kinesiske kommunistpartiet ulike tiltak med sikte på å endre jordsystemet fra grunnen av, og satte ut i li-

vet dr. Suns parole «jorda til dem som dyrker den». Det var nettopp den reaksjonære klikken i Kuomintang, denne gjengen av uverdige etterfølgere etter dr. Sun Yat-sen, som flekka tenner, kvessa klørne og kjempa mot å gi «jorda til dem som dyrker den» i en ti år lang krig mot folket.

Kommunistpartiet har gjort en stor innrømmelse under perioden med krig mot Japan ved å endre politikken med å gi «jorda til dem som dyrker den» til en politikk med å sette ned landskylda og lånerentene. Det var riktig å gjøre denne innrømmelsen, for det bidro til å få Kuomintang med i krigen mot Japan, og det førte til mindre motstand fra godseierne i de frigjorte områdene mot vår mobilisering av bøndene til krigen. Dersom det ikke dukker opp særlige hindringer, er vi villige til å fortsette denne politikken etter krigen. Først skal vi sette ned landskylda og lånerentene i hele landet, og seinere skal vi ta passende tiltak for å gjennomføre prinsippet «jorda til dem som dyrker den» litt etter litt.

Men de som har sveket dr. Sun, er mot å sette ned landskylda og lånerentene, for ikke å snakke om å gi «jorda til dem som dyrker den». Kuomintang-regjeringa har ikke gjennomført forordninga om å «sette ned landskylda med 25 prosent» og liknende forordninger som den sjøl har kunngjort. Det er bare vi i de frigjorte områdene som har gjennomført dem, og på grunn av denne forbrytelsen blir de frigjorte områdene hengt ut som «svikerområder».

I løpet av krigen mot Japan har det dukka opp en såkalt teori om to stadier, et stadium med en «nasjonal revolusjon» og et stadium med en «revolusjon for demokratiet og folkets utkomme». Denne teorien er gal.

«Når vi står overfor en fryktinngytende fiende, må vi ikke reise spørsmålet om demokratiske reformer eller folkets utkomme. Det er best å vente til japanerne er vekk» — dette er den meningsløse teorien som den reaksjonære klikken i Kuomintang legger fram for å hindre full seier i krigen. Likevel fins det folk som slutter seg til dette koret, og er blitt underdanige tilhengere av denne teorien.

«Når vi står overfor en fryktinngytende fiende, er det umulig for oss å bygge opp baser mot japanerne og stå mot angrepa deres dersom vi ikke løser spørsmålet om demokratiet og folkets utkomme» — det er dette det kinesiske kommunistpartiet har gått inn for, og vi har også satt det ut i livet med utmerka resultater.

Nedsettinga av landskylda og lånerentene og alle de andre demokratiske reformene tjener krigføringa i perioden med krigen mot Japan. Vi har nøyd oss med å sette ned landskylda og lånerentene og latt være å oppheve godseiernes eiendomsrett til jorda for å minske deres motstand mot krigsinnsatsen. Samtidig har vi oppmuntra dem til å plassere kapitalen sin i industrien, og gitt de opplyste storfolka høve til å delta i offentlig virksomhet som tjener krigføringa, og i arbeidet i maktorganene på linje med andre representanter for folket. Rikbøndene blir oppmuntra til å utvikle produksjonen. Alt dette er en del av linja med beslutsom kamp for demokratiske reformer på landsbygda, og er helt nødvendig.

Det fins to linjer. Enten kjemper en trassig mot strevet til de kinesiske bøndene for å løse problemet med demokratiet og folkets utkomme, og blir korrupt, avmektig og helt ute av stand til å kjempe mot Japan. Eller så gir en fast støtte til bøndene, og vinner den største av alle forbundsfeller, som utgjør 80 prosent av befolkninga, og dermed skaper en ei voldsom kampkraft. Den første linja er linja til Kuomintang-regjeringa, den andre er linja til de frigjorte områdene i Kina.

Linja til opportunistene er å vakle mellom disse to linjene. De støtter bøndene i ord, men i handling gjennomfører de ikke beslutsomt linja med å sette ned landskylda og lånerentene, væpne bøndene eller opprette demokratisk politisk makt i områdene på landsbygda.

Den folkefiendtlige klikken i Kuomintang har tatt i bruk alle krefter den rår over, og retta alle slags ondsinna angrep mot det kinesiske kommunistpartiet, åpne og hemmelige, militære og politiske, blodige og ublodige. Samfunnsmessig sett er striden mellom de to partiene egentlig en strid om forholda på landsbygda. Hva er det egentlig vi har gjort som gjør oss fortjent til raseriet til den reaksjonære klikken i Kuomintang? Er det ikke nettopp holdninga vår i dette spørsmålet? Og er det ikke nettopp fordi denne klikken har gitt de japanske angriperne stor hjelp i dette spørsmålet at de ser på den med velvilje og oppmuntrer den? Blir ikke allé klagemåla om at det kinesiske kommunistpartiet «undergraver motstandskrigen og setter staten i fare», om «svikerparti», «svikerhær» og «svikerområder», og «ulydighet mot påbud fra regjeringa og militære ordrer» retta mot partiet nettopp fordi det har gjort samvittighetsfullt arbeid som svarer til nasjonens virkelige interesser på dette området?

Det er bøndene som er kilden til industriarbeiderklassen i Kina. I

framtida kommer nye titalls millioner bønder til å dra til byene og begynne i fabrikkene. Dersom Kina skal bygge opp en mektig nasjonal industri og mange moderne storbyer, må vi gjennom en lang prosess der folket på landsbygda blir forvandla til byfolk.

Det er bøndene som er det viktigste markedet for industrien i Kina. Det er bare de som kan levere rikelige mengder matvarer og råmaterialer og kjøpe ferdigvarer i store mengder.

Det er bøndene som er kilden til den kinesiske hæren. Soldatene er bønder i uniform, de japanske angripernes dødsfiender.

Det er bøndene som er den viktigste politiske krafta i kampen for demokrati i Kina i dette stadiet. De kinesiske demokratene oppnår ingenting dersom de ikke sikrer seg støtte fra de 360 millionene bønder.

Det er bøndene som er det viktigste målet for kulturbevegelsen i Kina i dette stadiet. Blir det ikke stort sett tomme ord å snakke om å «utrydde analfabetismen», å «innføre allmenn utdanning», «litteratur og kunst for massene» og «folkehelse» dersom de 360 millionene bønder blir holdt utafør?

Når jeg sier dette, ser jeg sjølsagt ikke bort fra den viktige politiske, økonomiske og kulturelle rolla til resten av folket, som teller 90 millioner. Jeg ser framfor alt ikke bort fra arbeiderklassen som er den mest politisk bevisste klassen, og som dermed er skikka til å lede hele den revolusjonære bevegelsen. Ingen må misforstå dette.

Det er helt nødvendig at alle demokrater i Kina, og ikke bare kommunistene, forstår dette.

Når det blir gjennomført reformer i jordsystemet — sjøl om det bare er snakk om en enkel reform som å sette ned landskylda og lånerentene — blir bøndene mer interessert i produksjonen. Og når bøndene får hjelp til å organisere jordbrukskooperativer og andre slags kooperativer steg for steg på frivillig grunnlag, vokser produktivkreftene. I dag kan jordbrukskooperativene bare være kollektive arbeidsorganisasjoner for gjensidig hjelp på grunnlag av en individuell bondeøkonomi (dvs. bøndenes privateiendom), som for eksempel arbeidsutvekslingslag, lag for gjensidig hjelp og arbeidsutvekslingsgrupper. Og likevel har arbeidsproduktiviteten og produksjonen allerede økt forbløffende mye. I de frigjorte områdene i Kina er slike organisasjoner blitt utvikla i stor målestokk, og fra nå av må systemet utbres så mye som mulig.

Vi kan nevne at bøndene har hatt kooperative organisasjoner av samme type som arbeidsutvekslingslaga i lange tider. Men før i tida var

dette bare noe de greip til for å prøve å bøte på det elendige livet de levde. I dag er arbeidsutvekslingslaga i de frigjorte områdene i Kina annerledes både i form og innhold. De er blitt et redskap bondemasse- ne griper til for å øke produksjonen og stri for et bedre liv.

Det som avgjør om politikken og den praktiske virksomheten til et politisk parti i Kina får god eller dårlig, stor eller liten, innflytelse på det kinesiske folket, er til sjuende og sist om og hvor mye det hjelper til med å utvikle produktivkreftene til folket, om det binder eller frigjør disse kreftene. De samfunnsmessige produktivkreftene i Kina kan bare bli frigjort hvis vi knuser de japanske angriperne, gjennomfører en jordreform, frigjør bøndene, utvikler moderne industri og oppretter et sjølstendig, fritt, demokratisk, forent, velstående og mektig nytt Ki- na — og dette kommer det kinesiske folket til å være enig i.

Dessuten må vi påpeke at det ikke er lett for intellektuelle fra byene som kommer til landsbygda for å arbeide, å forstå særtrekka ved områ- dene på landsbygda, dvs. at grunnlaget der fortsatt er en spredt og tilba- keliggende individuell økonomi. Dessuten er de frigjorte områdene fore- løpig avskåret fra hverandre av fienden, og det blir ført geriljakrig her. De intellektuelle fra byene forstår ikke disse særtrekka, og derfor gjør de ofte den feilen at de tar utgangspunkt i livet og arbeidet i byene når de skal sette seg inn i problemene på landsbygda og arbeide her. Dermed fjerner de seg fra virkeligheten på landsbygda, og greier ikke å smelte sammen med bøndene. Slike mangler må overvinnes gjennom skoling.

De mange revolusjonære intellektuelle i Kina må innse hvor viktig det er å bli ett med bøndene. Bøndene trenger dem og venter på hjelp fra dem. De må dra ut til landsbygda fulle av begeistring, kvitte seg med studentklærne og ta på seg arbeidstøy, og gi seg villig i kast med arbeidet uansett hvor ensformig det er. De må lære seg hva bøndene vil, og hjelpe til med å reise og organisere dem til kamp for å fullføre den demokratiske revolusjonen på landsbygda, for det er ei av de vik- tigste oppgavene i den demokratiske revolusjonen i Kina.

Når de japanske angriperne er utsletta, skal vi beslaglegge den jorda de og de største landssvikerne har rana til seg, og fordele den blant de bøndene som har lite eller ikke noe jord.

7. Spørsmålet om industrien

Det er nødvendig å utvikle industrien hvis vi skal slå de japanske angri- perne og bygge et nytt Kina. Men under Kuomintang-regjeringa er vi

avhengige av utlandet på alle områder. Den finansielle og økonomiske politikken til regjeringa undergraver hele det økonomiske livet til folket. Alt som fins i Kuomintang-områdene, er noen få små industribedrifter, og de fleste av dem har ikke klart å unngå konkurs. Uten politiske reformer er alle produktivkreftene dømt til å bli ødelagt, og dette gjelder både for jordbruket og industrien.

I det store og hele er det umulig å utvikle industrien hvis ikke Kina er sjølstendig, fritt, demokratisk og forent. Å utslette de japanske angriperne er å kjempe for sjølstendighet. Å avskaffe ettpartidiktaturet til Kuomintang, opprette ei demokratisk og forent koalisjonsregjering, omforme alle styrkene i Kina til folkets væpna styrker, gjennomføre jordreformen og frigjøre bøndene er å kjempe for frihet, demokrati og enhet. Uten sjølstendighet, frihet, demokrati og enhet er det umulig å bygge opp industri i virkelig stor målestokk. Uten industri kan vi ikke ha et sterkt forsvar, ikke noe godt liv for folket, ikke noen velstand og styrke for nasjonen. Historia fra de 105 åra sia opiumskrigen i 1840,¹¹ og særlig fra de atten åra sia Kuomintang kom til makta, har gjort dette viktige poenget klart for det kinesiske folket. Et Kina som ikke er fattig og svakt, men velstående og sterkt, forutsetter et Kina som ikke er koloniale eller halvkoloniale, men sjølstendig, ikke halvføydalt, men fritt og demokratisk, ikke splitta, men forent. Mange mennesker i det halvkoloniale, halvføydale og splitta Kina har i mange år drømt om å utvikle industrien, bygge opp forsvaret, gi folket et godt liv og nasjonen velstand og styrke, men alle drømmene deres er blitt lagt i grus. Mange velmenende skolefolk, vitenskapsmenn og studenter har gravd seg ned i arbeidet eller studiene sine og ikke brydd seg om politikk fordi de trudde at de kunne tjene landet sitt med kunnskapene sine. Men dette har også vist seg å være en drøm, en drøm som er blitt lagt i grus. Dette er virkelig et godt tegn, for det at disse barnslige drømmene blir lagt i grus, er første steg på vegen til velstand og styrke for Kina. Det kinesiske folket har lært mye under krigen. De veit at de må bygge et nydemokratisk Kina etter at de japanske angriperne er slått, et Kina som er sjølstendig, fritt, demokratisk, forent, velstående og sterkt. Alt dette henger sammen og er uunnværlig. Dersom de gjør dette, ligger det ei strålende framtid åpen for Kina. Produktivkreftene til det kinesiske folket vil ikke bli frigjort og få alle muligheter til å utvikle seg før det nydemokratiske politiske systemet hersker i alle deler av Kina. For hver dag som går, er det fler og fler som forstår dette.

Når vi har innført det nydemokratiske politiske systemet, må det kinesiske folket og regjeringa deres treffe praktiske tiltak for å bygge opp tung- og lettindustri steg for steg i løpet av flere år, og omforme Kina fra et jordbruksland til et industriland. Den nydemokratiske staten kan ikke bli grunnfesta om den ikke har et fast økonomisk grunnlag, et mye mer framskredent jordbruk enn i dag og en storindustri som har ei dominerende stilling i nasjonaløkonomien, og samferdsel, handel og finansvesen på et tilsvarende nivå.

Vi kommunister er villige til å kjempe for dette målet i samarbeid med alle de demokratiske partiene og industrikretsene over hele landet. Den kinesiske arbeiderklassen kommer til å spille ei viktig rolle i dette arbeidet.

Helt sia den første verdenskrigen har den kinesiske arbeiderklassen kjempa bevisst for å gjøre Kina sjølstendig og fritt. I året 1921 blei Kinas Kommunistiske Parti, fortroppen til arbeiderklassen, stifta. Da gikk Kinas kamp for frigjøring inn i et nytt stadium. I de tre periodene etterpå, nordekspedisjonen, jordbruksrevolusjonskrigen og motstandskrigen mot Japan, har arbeiderklassen og Kinas Kommunistiske Parti arbeidd svært hardt for å frigjøre det kinesiske folket, og gitt et uvurderlig bidrag til denne saka. Den kinesiske arbeiderklassen kommer til å spille ei svært viktig rolle i kampen for å slå de japanske angriperne en gang for alle, og særlig i kampen for å vinne tilbake de store byene og de viktige samferdselslinjene. Vi kan forutsi at den kinesiske arbeiderklassen vil gjøre en enda større innsats og bidra med enda mer etter krigen mot Japan. Oppgava til den kinesiske arbeiderklassen er ikke bare å kjempe for å opprette en nydemokratisk stat, men også for å industrialisere Kina og modernisere jordbruket i landet.

Under det nydemokratiske statssystemet kommer det til å bli ført en politikk som veier interessene til arbeid og kapital opp mot hverandre. Den skal på den ene sida verne om interessene til arbeiderne, innføre en arbeidsdag på åtte til ti timer alt etter omstendighetene, sørge for ei passende arbeidsløshetsstrygd og sosialtrygd og sikre rettighetene til fagforeningene. På den andre sida skal den garantere at de statlige, private og kooperative foretaka som blir drevet fornuftig, får en rettmessig profitt — slik at både den offentlige og den private sektoren og både arbeid og kapital arbeider sammen for å utvikle industriproduksjonen.

Foretaka og eiendommene som de japanske angriperne og de største

landssvikerne har i Kina, kommer til å bli beslaglagt og stilt til rådighet for regjeringa når Japan er slått.

8. Spørsmålet om kulturen, utdanninga og de intellektuelle

De ulykkene som den utenlandske og føydale undertrykkinga har påført det kinesiske folket, påvirker også den nasjonale kulturen vår. De progressive kultur- og utdanningsinstitusjonene og de progressive kulturarbeiderne og skolefolka har lidd særlig under dette. Skal vi feie vekk den utenlandske og føydale undertrykkinga og bygge et nydemokratisk Kina, trenger vi et stort antall skolefolk og lærere for folket, og også vitenskapsmenn, ingeniører, teknikere, leger, journalister, forfattere, boklærde menn, kunstnere og andre kulturarbeidere som tilhører folket. De må være gjennomsyra av den holdninga at de skal tjene folket, og de må arbeide hardt. Alle intellektuelle som gjør en stor innsats for folket, må bli satt høyt og sett på som en verdifull skatt for nasjonen og samfunnet. Spørsmålet om de intellektuelle blir særlig viktig i Kina fordi landet er kulturelt tilbakeliggende på grunn av den utenlandske og føydale undertrykkinga, og fordi folket har et brennende behov for intellektuelle i frigjøringskampen sin. De tallrike revolusjonære intellektuelle har spilt ei svært viktig rolle i frigjøringskampen til folket de siste femti åra, og særlig sia 4. mai-bevegelsen i 1919 og i de åtte åra med krig mot Japan. De kommer til å spille ei enda viktigere rolle i de kampene som kommer. Derfor blir oppgava til folkeregjeringa å arbeide planmessig for å utdanne intellektuelle kadrer fra folkets rekke på alle arbeidsområder. Samtidig må den legge vekt på å forene seg med alle de intellektuelle som fins i dag og kan være til nytte, og omskolere dem.

Det er ei livsviktig oppgave for det nye Kina å utrydde analfabetismen hos 80 prosent av befolkninga.

Det må bli gjennomført høvelige og besluttomme tiltak for å utrydde all føydal og fascistisk kultur og utdanning som slavebinder folket.

Det må bli gjennomført energiske tiltak for å forebygge og behandle sjukdommer, og for å bygge ut helse- og sunnheitsvesenet til folket.

Intellektuelle av den gamle typen som arbeider med kultur og utdanning og i helsevesenet, må få passende omskolering slik at de kan tilegne seg et nytt syn og nye arbeidsmetoder som tjener folket.

Kulturen og utdanninga til det kinesiske folket må være nydemokra-

tisk, det vil si at Kina må bygge opp en ny kultur og ei ny utdanning som er nasjonal og vitenskapelig, og som tjener massene.

Når det gjelder utenlandsk kultur, ville det være galt å stenge den helt ute. Vi må heller tilegne oss det i den som er progressivt så langt som mulig, og bruke det når vi utvikler den nye kulturen i Kina. Det ville også være galt å kopiere utenlandsk kultur blindt. Vi må heller være kritiske og tilegne oss det som svarer til det det kinesiske folket virkelig trenger. Den nye kulturen som er skapt i Sovjetunionen, må være et forbilde for oss når vi skal utvikle vår folkekultur. På samme vis må vi heller ikke avvise blankt eller kopiere blindt den gamle kinesiske kulturen. Vi må være kritiske og tilegne oss det som hjelper den nye kinesiske kulturen til å utvikle seg framover.

9. Spørsmålet om minoritetsnasjonalitetene

Den folkefiendtlige klikken i Kuomintang nekter for at det fins mange nasjonaliteter i Kina. De kaller alle som ikke tilhører hannasjonaliteten for «stammer». De har tatt over den reaksjonære politikken som regjeringene til Ching-dynastiet og krigsherrene i nord førte overfor minoritetsnasjonalitetene, og undertrykker og utbytter dem på alle mulige måter. Nedslaktinga av mongolene i Ikhchao-forbundet i 1943, den væpna undertrykkinga av minoritetsnasjonalitetene i Sinkiang etter 1944 og massakrene av hui-folket i Kansu-provinsen de siste åra er klare eksempler på dette. Dette er uttrykk for en feilaktig hanskjåvinistisk ideologi og politikk.

I 1924 skreiv dr. Sun Yat-sen i Oppropet fra Kuomintangs første nasjonale kongress at «Kuomintangs prinsipp om nasjonalisme betyr to ting. For det første frigjøring av den kinesiske nasjonen, og for det andre likeverd mellom alle nasjonalitetene i Kina». «Kuomintang erklærer høytidelig at det anerkjenner retten til sjølbestemmelse for alle nasjonalitetene i Kina, og at det vil bli oppretta en fri og forent kinesisk republikk (danna på grunnlag av et frivillig forbund mellom alle nasjonalitetene) når krigen mot imperialismen og krigsherrene er krona med seier.»

Kinas Kommunistiske Parti er helt enig i nasjonalitetspolitikken til dr. Sun slik den er lagt fram her. Kommunistene må gi aktiv hjelp til folket fra alle minoritetsnasjonalitetene i kampen for å sette denne politikken ut i livet. De må hjelpe dem og alle lederne deres som har band til massene, til å kjempe for politisk, økonomisk og kulturell frigjøring

og utvikling, og til å opprette sine egne hærer som skal trygge folkets interesser. Det må bli vist respekt for talemåla og skriftspråka, livsformene, skikkene og religionene deres.

Den holdninga som grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og de frigjorte områdene i Nord-Kina har hatt til mongolene og hui-nasjonaliteten i flere år, er riktig, og det arbeidet som er blitt gjort der, har gitt gode resultater.

10. Spørsmålet om utenrikspolitikken

Kinas Kommunistiske Parti er enig i Atlanterhavserklæringa og vedtaka fra de internasjonale konferansene i Moskva, Kairo, Teheran og på Krim¹², fordi alle disse vedtaka bidrar til at de fascistiske angriperne lir nederlag og til å forsvare verdensfreden.

Grunnprinsippet i den utenrikspolitikken som det kinesiske kommunistpartiet går inn for, er: Kina må opprette og styrke diplomatiske forbindelser med alle land og avgjøre alle spørsmål av felles interesse, slik som samordning av militære operasjoner i krigen, fredskonferanser, handel og investeringer, på grunnlag av kampen for å slå de japanske angriperne en gang for alle, forsvaret av verdensfreden, gjensidig respekt for nasjonal sjølstendighet og likeverd, og felles interesser og vennskap mellom stater og folk.

Det kinesiske kommunistpartiet er fullt ut enig i forslaga fra konferansen i Dumbarton Oaks og vedtaka fra Krim-konferansen om å opprette en organisasjon for å trygge internasjonal fred og sikkerhet etter krigen. Det hilser konferansen til De forente nasjoner i San Francisco velkommen. Det har utnevnt sin egen representant i den kinesiske delegasjonen til denne konferansen for at viljen til det kinesiske folket skal komme til uttrykk.¹³

Vi mener at Kuomintang-regjeringa må oppgi den fiendtlige holdninga til Sovjetunionen og straks bedre forholdet mellom Kina og Sovjetunionen. Sovjetunionen var det første landet som ga avkall på de urettferdige avtalene, og undertegna nye avtaler med Kina på grunnlag av prinsippet om likeverd. Under den første nasjonale kongressen til Kuomintang som dr. Sun Yat-sen kalte sammen i 1924, og under nordekspedisjonen som fulgte seinere, var Sovjetunionen det eneste landet som støtta den kinesiske frigjøringskrigen. Da krigen mot Japan brøt ut i 1937, var Sovjetunionen igjen det første landet som hjalp Kina mot

de japanske angriperne. Det kinesiske folket er takknemlig overfor den sovjetiske regjeringa og det sovjetiske folket for denne hjelpa. Vi trur ikke det er mulig å løse problemene i Stillehavsområdet grundig og en gang for alle hvis ikke Sovjetunionen er med.

Vi ber regjeringene i alle de allierte landa, og først og fremst i De forente stater og Storbritannia, om å legge nøye merke til hva det kinesiske folket sier, og ikke skade vennskapet med dem ved å føre en utenrikspolitikk som går mot viljen deres. Vi hevder at det ville være en grov feil av ei utenlandsk regjering å hjelpe de reaksjonære i Kina og gå mot det kinesiske folkets kamp for demokrati.

Det kinesiske folket ønsker velkommen de tiltaka som mange utenlandske regjeringer har tatt for å gi avkall på de urettferdige avtalene og slutte nye avtaler med Kina på grunnlag av prinsippet om likeverd. Men vi holder likevel fast ved at slike avtaler i seg sjøl ikke betyr at Kina virkelig har oppnådd ekte likeverd. Ekte og virkelig likeverd er ikke noe vi kan få som gave av utenlandske regjeringer. Det er i hovedsak noe det kinesiske folket sjøl må kjempe seg fram til, og måten å gjøre det på er å bygge et nydemokratisk Kina politisk, økonomisk og kulturelt. Ellers blir sjølstendigheten og likeverdet bare formelt, og ikke virkelig. Det vil si at Kina aldri kan oppnå ekte sjølstendighet og likeverd ved å følge den politikken Kuomintang-regjeringa fører nå.

Vi mener at det blir nødvendig å hjelpe de demokratiske kreftene i det japanske folket til å opprette sitt eget demokratiske system når de japanske angriperne er slått og har overgitt seg uten vilkår. Da kan den japanske fascismen og militarismen og de politiske, økonomiske og samfunnsmessige røttene til den bli utsletta fullstendig. Hvis det japanske folket ikke får et demokratisk system, blir det umulig å utslette den japanske fascismen og militarismen fullstendig og umulig å trygge freden i Stillehavsområdet.

Vi mener at vedtaket fra Kairo-konferansen om sjølstendighet for Korea er riktig. Det kinesiske folket må hjelpe det koreanske folket til å frigjøre seg.

Vi håper at India blir sjølstendig. For det er ikke bare det indiske folket som trenger et sjølstendig og demokratisk India. Det er avgjørende for verdensfreden.

Når det gjelder landa i Sørøst-Asia — Burma, Malaya, Indonesia, Vietnam og Filippinene — håper vi at folka der vil bruke retten sin til å opprette sine egne sjølstendige og demokratiske stater når de japanske

angriperne er slått. Thailand må behandles på samme måte som de fascistiske satellittstatene i Europa.

* * *

Dette er de viktigste punktene i det konkrete programmet vårt.

Jeg gjentar at ingen av punktene i dette konkrete programmet kan bli gjennomført framgangsrikt over hele landet uten ei demokratisk koalisjonsregjering som hele nasjonen støtter.

Etter tjuefire års kamp for å frigjøre det kinesiske folket har Kinas Kommunistiske Parti oppnådd ei slik stilling at alle politiske partier og grupper i samfunnet og alle kinesere og utlendinger som ikke tar omsyn til hva det mener om spørsmål som har med Kina å gjøre, gjør en alvorlig feil og lager ris til egen bak. Det fans, og fins fortsatt, folk som er så forstokka at de prøver å følge sitt eget hode uten å ta omsyn til hva vi mener, men de har havna i ei blindgate alle sammen. Hvorfor det? Rett og slett fordi våre meninger stemmer overens med interessene til de kinesiske massene. Det kinesiske kommunistpartiet er den mest trufaste talsmannen for det kinesiske folket. Den som ikke respekterer kommunistpartiet, respekterer i virkeligheten ikke de kinesiske massene, og er dømt til nederlag.

OPPGAVENE I KUOMINTANG-OMRÅDENE

Nå har jeg forklart det allmenne og det konkrete programmet til partiet vårt utførlig. Det er ingen tvil om at disse programmene kommer til å bli satt ut i livet over hele Kina før eller seinere. Den internasjonale og innenrikspolitiske situasjonen som helhet har overbevist det kinesiske folket om dette. Men for øyeblikket er forholda forskjellige i Kuomintang-områdene, de områdene som er okkupert av fienden og de frigjorte områdene. Derfor må vi gå fram på forskjellig måte når vi skal gjennomføre programmet vårt i de tre områdene. Ulike forhold fører med seg ulike oppgaver. Noen av disse oppgavene har jeg forklart allerede, andre må jeg gå enda grundigere inn på.

I Kuomintang-områdene har ikke folket frihet til å drive patriotisk

virksomhet, og demokratiske bevegelser blir sett på som ulovlige. Likevel blir ulike samfunnslag, demokratiske partier og enkeltpersoner stadig mer aktive. Kinas demokratiske forbund sendte ut et opprop i januar i år der de krevde at ettpartidiktaturet til Kuomintang skulle oppheves, og at det skulle bli oppretta ei koalisjonsregjering. Mange grupper i folket har kommet med liknende uttalelser. Innafor Kuomintang er det også mange som gir uttrykk for økende tvil og misnøye med politikken til de ledende organene i sitt eget parti. De blir stadig mer klar over faren for at partiet deres kan bli isolert fra folket, og derfor krever de demokratiske reformer som svarer til de krava tida stiller. I Chungking og andre steder vokser de demokratiske bevegelsene blant arbeiderne, bøndene, studentene, kvinnene og de statsansatte, og også innafor kultur- og utdanningskretser, industri- og handelskretser og til og med blant noen av soldatene og offiserene. Dette tyder på at de demokratiske bevegelsene til alle undertrykte grupper litt etter litt samler seg om et felles mål. En svakhet ved bevegelsene i dag er at de grunnleggende samfunnslaga ennå ikke har slutta seg til i stor utstrekning, og at de viktigste kreftene, nemlig bøndene, arbeiderne, soldatene, de underordna statsansatte og lærerne, som alle lever i bitter nød, ennå ikke er organisert. En annen svakhet er at mange av de kjente demokratiske personene i bevegelsen fortsatt ikke har tatt et klart og fast standpunkt til den grunnleggende linja, nemlig at vi må prøve å endre situasjonen ved å føre kamp på et breitt demokratisk grunnlag. Men den objektive situasjonen tvinger alle de undertrykte laga, politiske partiene og samfunnsgruppene til å våkne og slutte seg sammen litt etter litt. Ingen undertrykkingstiltak fra Kuomintang-regjeringa kan stanse framgangen for denne bevegelsen.

Alle de undertrykte laga, politiske partiene og samfunnsgruppene i Kuomintang-områdene må utvikle den demokratiske bevegelsen sin i bredden og smått om senn sveise sammen de spredte kreftene sine for å kjempe for enhet i nasjonen, for ei koalisjonsregjering, for å slå de japanske angriperne og for å bygge et nytt Kina. Kinas Kommunistiske Parti og folket i de frigjorte områdene må gi dem så mye hjelp som mulig.

I Kuomintang-områdene må kommunistene fortsette å føre politikken med en brei nasjonal enhetsfront mot Japan. I kampen for felles mål må vi samarbeide med alle som ikke kjemper mot oss i dag, sjøl om de gjorde det i går.

OPPGAVERNE I DE OMRÅDENE SOM ER OKKUPERT AV JAPAN

I de okkuperte områdene må kommunistene oppfordre alle som er mot Japan, til å følge eksemplet fra Frankrike og Italia og danne organisasjoner og væpna undergrunnsstyrker for å forberede væpna opprør. Når tida er inne, kan de gå til aksjon innafor og utslette de japanske angriperne i samordning med de styrkene som angriper utafor. Ugjeringene, plyndringa, voldtektene og ydmykelsene som de japanske angriperne og de krypende løpeguttene deres har gjort seg skyldig i mot brødrene og søstrene våre i de okkuperte områdene, har tent en brennende harme i alle kinesere, og hevnens time nærmer seg raskt. Seirene på krigsskueplassen i Europa og seirene til Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen har satt mot i folket i de okkuperte områdene, og ført til at den anti-japanske stemninga har blitt sterkere. Folket har et brennende ønske om å organisere seg for å frigjøre seg så snart som mulig. Derfor må vi legge like stor vekt på arbeidet vårt i de okkuperte områdene som i de frigjorte områdene. Vi må sende mange kadrer dit for å arbeide. Vi må lære opp mange aktivister blant folket der, forfremme dem og sette dem i arbeid lokalt. Vi må styrke undergrunnsarbeidet vårt i de fire provinsene i nordøst, som har vært okkupert lenger enn noe annet område, og som er et industrielt nøkkelområde og et viktig oppmarsjområde for de japanske aggresjonsstyrkene. Skal vi vinne tilbake disse tapte områdene, må vi styrke solidariteten med folk som har flykta sørover fra Nordøst-Kina.

I alle de okkuperte områdene må kommunistene føre en breiest mulig enhetsfrontpolitikk. De må slutte seg sammen med alle som er mot de japanske angriperne og de krypende løpeguttene deres, for å knuse den felles fienden.

Vi advarer alle marionettestyrkene, marionettepolitiet og andre som hjelper fienden og undertrykker landsmennene sine: Dere må straks innse at det dere har gjort er en forbrytelse, angre før det er for seint, og gjøre opp for forbrytelsene ved å hjelpe landsmennene deres mot fienden. Ellers kan dere ikke vente dere noen nåde når nasjonen stiller dere til rette den dagen fienden bryter sammen.

Kommunistene må drive propaganda overfor alle de marionetteorganisasjonene som har oppslutning i massene, for å overtale folk og vinne den delen av massene som har blitt ført på villspor, over til vår side

i kampen mot fienden av nasjonen. Samtidig må vi samle bevis mot de samarbeidsfolka som har begått de mest avskyelige forbrytelsene og som ikke viser tegn på anger, slik at vi kan stille dem for retten når vi har vunnet tilbake de tapte områdene.

Vi må advare de reaksjonære i Kuomintang som har sveket nasjonen ved å organisere landssvikere til kamp mot det kinesiske folket, kommunistpartiet, Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og de andre væpna styrkene til folket. De må angre før det er for seint. Ellers vil de bli straffa for forbrytelsene sine på linje med folk som har samarbeidd med Japan når vi har vunnet tilbake de tapte områdene. Vi kommer ikke til å vise dem noen nåde.

OPPGAVENE I DE FRIGJORTE OMRÅDENE

Partiet vårt har gjennomført hele det nydemokratiske programmet sitt i de frigjorte områdene og oppnådd store resultater. Slik har vi bygd opp veldige krefter mot den japanske aggresjonen. Fra nå av må disse kreftene utvikles og grunnfestes på alle måter.

Slik som situasjonen er i dag, må styrkene til de frigjorte områdene gå til omfattende angrep på alle steder som kan erobres fra japanerne og marionettestyrkene, for å utvide de frigjorte områdene og gjøre de okkuperte områdene mindre.

Men samtidig må vi ikke glemme at fienden fortsatt er sterk, og at han kan komme til å gå til nye angrep på de frigjorte områdene. Hæren og folket i områdene våre må alltid stå klar til å knuse fiendens angrep, og de må gjøre alt som skal til for å grunnfeste disse områdene.

Vi må utvide arméene, geriljaenhetene, folkemilitsen og sjøforsvarskorpsa i de frigjorte områdene og trappe opp opplæringa og konsolideringa av disse styrkene for å øke kampkrafta deres, slik at vi blir sterke nok til å slå angriperne en gang for alle.

Hæren i de frigjorte områdene må støtte regjeringa og ha omsorg for folket. Den demokratiske regjeringa må lede folket i arbeidet for å støtte hæren, og ta seg godt av familiene til de soldatene som slåss mot Japan. På dette viset vil forholdet mellom hæren og folket bli enda bedre.

I arbeidet i de lokale koalisjonsregjeringene og masseorganisasjonene må kommunistene fortsette å samarbeide nært med alle demokrater som er mot Japan på grunnlag av det nydemokratiske programmet.

I det militære arbeidet må kommunistene på samme vis samarbeide nært med alle demokrater som er mot Japan og som er villige til å samarbeide med oss, enten de er med i arméene til de frigjorte områdene eller ikke.

Vi må gjennomføre grundig politikken med å sette ned landskylda og lånerentene og øke lønna til arbeidere og kontorpersonell for å øke gløden for krigen og produksjonen blant massene av arbeidere, bønder og andre arbeidsfolk. Kadrene i de frigjorte områdene må være flittige til å lære seg å drive økonomisk arbeid. Vi må mobilisere alle krefter som står til rådighet, for å utvikle jordbruket, industrien og handelen i stor målestokk, og for å bedre levekåra til soldatene og folket. Med dette for øye må vi drive kampanjer for kappestrid i arbeidet og gi belønninger til arbeidshelter og mønsterarbeidere. Når de japanske angriperne blir drevet ut av byene, må kadrene våre raskt lære seg å drive økonomisk arbeid der.

Vi må utvikle arbeidet vårt innafor kultur og utdanning for å heve det politiske bevissthetsnivået til folket i de frigjorte områdene, og framfor alt til massene av arbeidere, bønder og soldater, og for å lære opp store mengder nye kadrer. De som skal drive dette arbeidet, må gi det ei form og et innhold som passer til de forholda som rå på landsbygda, og til behova og ønskene til folket der etter hvert som arbeidet går framover.

I alt arbeidet vårt i de frigjorte områdene må vi utnytte arbeidskrafta og de materielle ressursene best mulig. Vi må legge langsiktige planer på alle felt og unngå misbruk og sløsing. Dette må til både for å slå de japanske angriperne og for å bygge det nye Kina.

I alt arbeidet vårt i de frigjorte områdene må vi legge stor vekt på å hjelpe lokalbefolkninga til å administrere sine egne saker og lære opp mange kadrer blant de beste i lokalbefolkninga. Det blir umulig å fullføre den store oppgava med den demokratiske revolusjonen på landsbygda hvis ikke kamerater som kommer fra andre steder, smelter sammen med lokalbefolkninga og hjelper kadrene fra stedet helhjerta, oppriktig og på en måte som passer til de lokale forholda, og hvis de ikke viser omsorg for dem som om de skulle være deres egne brødre og søstre.

Når en enhet fra Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen eller en av de andre væpna styrkene til folket kommer til et sted, må den straks hjelpe lokalbefolkninga til å organisere væpna styrker under le-

delse av kadrer fra stedet, ikke bare militts og sjøforsvarskorps, men også lokale og regionale styrker. Da blir det mulig å opprette regulære styrker og regulære hærenheter under ledelse av lokale kadrer seinere. Dette er ei svært viktig oppgave. Gjennomfører vi ikke den, kan vi heller ikke bygge stabile anti-japanske baseområder eller utvide folkehæren.

Lokalbefolkninga må sjølsagt på si side ønske de revolusjonære kadrene og folkestyrkene som kommer fra andre områder, varmt velkommen og gi dem hjelp.

Vi må gjøre alle oppmerksomme på spørsmålet om hvordan vi skal hamle opp med fordekke sabotører. Det er nemlig lett å oppdage og ta seg av folk som er åpne fiender av nasjonen og saboterer saka vår åpenlyst, men ikke dem som arbeider i det skjulte. Derfor må vi ta opp denne saka med stort alvor, og samtidig være svært forsiktige når vi har med slike folk å gjøre.

I samsvar med prinsippet om religionsfrihet er alle religioner tillatt i de frigjorte områdene i Kina. Alle tilhengere av protestantismen, katolisismen, islam, buddhismen og andre religioner nyter godt av beskyttelse fra folkeregjeringa så lenge de retter seg etter lovene til regjeringa. Alle har frihet til å tru eller ikke tru. Verken tvang eller diskriminering er tillatt.

Kongressen vår må foreslå for folket i de frigjorte områdene at det skal holdes en folkekonferanse for de frigjorte områdene i Kina¹⁴ i Yenan så snart som mulig, for å drøfte spørsmålet om å samordne virksomheten til de ulike frigjorte områdene, styrke arbeidet deres i motstandskrigen, hjelpe den anti-japanske bevegelsen til folket i Kuomintang-områdene, hjelpe de væpna undergrunnsstyrkene til folket i de okkuperte områdene, og arbeide for nasjonal enhet og for at det skal bli oppretta ei koalisjonsregjering. Nå er de frigjorte områdene i Kina blitt tyngdepunktet i den landsomfattende kampen til folket for å gjøre motstand mot Japan og berge landet. Derfor setter massene over hele landet sin lit til oss, og det er vår plikt ikke å skuffe dem. En slik konferanse kommer til å gi frigjörungssaka til det kinesiske folket et mektig puff framover.

V. HELE PARTIET MÅ FORENE SEG OG KJEMPE FOR Å FULLFØRE OPPGAVA SI!

Kamerater! Nå er vi klare over hvilke oppgaver vi har og hvilke politi-

ske linjer vi må følge for å gjennomføre dem. Hva slags holdning bør vi ha når vi setter disse linjene ut i livet og utfører disse oppgavene?

Den internasjonale og innenrikspolitiske situasjonen åpner for ei strålende framtid, og vilkåra for oss og hele det kinesiske folket er gunstigere enn noen gang før. Dette er åpenbart og heva over tvil. Men samtidig fins det fortsatt alvorlige vansker. Den som bare ser det lyse og ikke vanskene, kan ikke kjempe effektivt for å fullføre oppgavene til partiet.

Sammen med det kinesiske folket har partiet vårt skapt mektige krefter for den kinesiske nasjonen i de tjuefire åra sia partiet blei stifta, medrekna de åtte åra med motstandskrigen mot Japan. Framgangen i arbeidet vårt er åpenbar og heva over tvil. Men samtidig er det fortsatt mangler i arbeidet vårt. Den som bare ser framgangen og ikke manglene, kan heller ikke kjempe effektivt for å fullføre oppgavene til partiet.

På de tjuefire åra sia Kinas Kommunistiske Parti blei stifta i 1921, har det gått gjennom tre store kamper — nordekspedisjonen, jordbruksrevolusjonskrigen og motstandskrigen mot Japan, som pågår fortsatt. Partiet vårt har stått på marxismen-leninismens grunn helt fra begynnelsen, for denne teorien er et fortetta uttrykk for den riktigste og mest revolusjonære vitenskapelige tekninga til verdensproletariatet. Da marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet begynte å bli knytta sammen med den konkrete praksisen i den kinesiske revolusjonen, fikk den kinesiske revolusjonen et helt nytt utseende, og det historiske stadiet med nydemokratiet oppsto. Væpna med den marxist-leninistiske teorien har Kinas Kommunistiske Parti innført en ny arbeidsstil blant det kinesiske folket, en arbeidsstil som i hovedsak går ut på å knytte sammen teori og praksis, smi nære band til massene og bruke metoden med sjølkritikk.

Marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet, som gjenspeiler praksisen i kampen til proletariatet over hele verden, blir et uovervinnelig våpen for det kinesiske folket når den blir knytta sammen med den konkrete praksisen i den revolusjonære kampen til det kinesiske proletariatet og det kinesiske folket. Dette har Kinas Kommunistiske Parti oppnådd. Partiet vårt har vokst og gått framover i hardnakka kamp mot alle former for dogmatisme og empirisme, som står i strid med dette prinsippet. Dogmatismen er løsrevet fra konkret praksis, mens empirismen forveksler ufullstendig erfaring med allmenngyldig

sannhet. Begge disse formene for opportunistisk tenkning står i strid med marxismen. I løpet av de tjuefire kampåra til partiet vårt har det kjempa framgangsrikt mot slik tenkning, og det gjør det fortsatt. På denne måten konsoliderer det seg sjøl sterkt ideologisk. Nå har partiet vårt 1 210 000 medlemmer. Det overveldende flertallet av dem har blitt med under motstandskrigen, og det fins ulike former for slagg i ideologien deres. Det samme gjelder for noen av de medlemmene som blei med i partiet før krigen. Korrigeringsarbeidet de siste par åra har ført til stor framgang, og vi har kommet et godt stykke på vegen til å fjerne dette slagget. Dette arbeidet må fortsette, og den ideologiske skoleringa i partiet må bli utvikla mye lenger etter prinsippet om å «lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida» og «helbrede sjukdommen for å redde pasienten». Vi må sette de ledende kadrene på alle nivåer i partiet i stand til å forstå at det nære sambandet mellom teori og praksis er et kjennemerke som skiller vårt parti fra alle andre politiske partier. Derfor er ideologisk skoling nøkkelledet som vi må gripe tak i, for å sveise sammen hele partiet til store politiske kamper. Blir ikke dette gjort, kan ikke partiet gjennomføre noen av de politiske oppgavene sine.

Et annet kjennemerke som skiller partiet vårt fra alle andre politiske partier, er at vi har svært nære band til de breie folkemassene. Utgangspunktet vårt er å tjene folket helhjerta og aldri skille oss fra massene et øyeblikk, å gå ut fra folkets interesser i alle saker og ikke fra interessene til enkeltpersoner eller grupper, og å forstå at det er identitet mellom ansvaret vi har overfor folket og ansvaret vårt overfor de ledende partiorganene. Kommunistene må bestandig stå klar til å forsvare sannheten, for sannheten tjener folkets interesser. Kommunistene må bestandig stå klar til å rette på feilene sine, for feil er mot folkets interesser. Tjuefire års erfaring viser oss at når oppgava, den politiske linja og arbeidsstilen er riktig, stemmer de uten unntak overens med de krava massene stiller på ei bestemt tid og et bestemt sted, og at de uten unntak styrker våre band til massene. Når oppgava, den politiske linja og arbeidsstilen er gal, står de uten unntak i strid med de krava massene stiller på ei bestemt tid og et bestemt sted, og de fører uten unntak til at vi fjerner oss fra massene. Grunnen til at lyter som dogmatisme, empirisme, kommandometoder, halehengspolitikk, sekterisme, byråkrati og ei storsnuta holdning i arbeidet avgjort er skadelige og utilsatte, er at de fører til at vi fjerner oss fra massene. Og derfor må alle

som lir av disse sjukdommene komme over dem. Kongressen vår må oppfordre hele partiet til å være på vakt og sørge for at ingen kamerater på noe arbeidsfelt blir skilt fra massene. Vi må lære alle kameratene å være glad i folket og høre oppmerksomt på massenes stemme. Alle kameratene må smelte sammen med massene uansett hvor de drar, og dykke ned i folkehavet istedenfor å stille seg over folket. De må ta utgangspunkt i det nivået massene står på, og vekke dem eller høyne det politiske bevissthetsnivået deres, og hjelpe dem til å organisere seg litt etter litt på frivillig grunnlag og til å sette i verk alle de nødvendige kampene som er mulige ut fra de indre og ytre vilkåra på det bestemte tidspunktet og det bestemte stedet. Bruk av kommandometoder er galt i alt slags arbeid, for det er å gå ut over det politiske bevissthetsnivået til massene og krenke prinsippet om frivillig tilslutning fra massene. Det gjenspeiler den sjukdommen vi kaller utålmodighet. Kameratene må ikke gå ut fra at massene forstår alt det de sjøl skjønner. Den eneste metoden for å finne ut om massene forstår det og står klar til å handle, er å gå ut blant dem og gjøre undersøkelser. Gjør vi det, kan vi unngå kommandometoder. Halehengspolitik er også galt i alt slags arbeid, for det er å henge etter det politiske bevissthetsnivået til massene og krenke prinsippet om å lede massene framover. Det gjenspeiler den sjukdommen vi kaller treghet. Kameratene våre må ikke gå ut fra at massene ikke forstår noen ting av det de sjøl ikke skjønner. Det skjer ofte at massene ligger foran oss og er ivrige etter å rykke fram et steg når kameratene våre fortsatt dilter i halen på enkelte tilbakeliggende elementer. Istedenfor å stille seg i spissen for massene gjenspeiler slike kamerater synspunktene til disse tilbakeliggende elementene, som de forveksler med synspunktene til de breie massene. Kort sagt, vi må få alle kameratene til å forstå at det som er avgjørende når vi skal vurdere orda og gjerningene til en kommunist, er om de stemmer overens med de høyeste interessene til det overveldende flertallet av folket og har støtte fra det. Alle kameratene må få hjelp til å forstå at ingen fiende kan knuse oss så lenge vi stoler på folket, trur fullt og fast på den utømmelige skaperkrafta til massene, og dermed har tillit til dem og smelter sammen med dem. Da kan vi knuse alle fiender og overvinne alle vansker.

Enda et kjennemerke som skiller partiet vårt fra alle andre politiske partier, er at vi samvittighetsfullt praktiserer sjølkritikk. Vi pleier å si at støvet hoper seg opp om et rom ikke blir gjort reint regelmessig, og

at vi blir skitne i fjeset dersom vi ikke vasker oss regelmessig. Tenkningen til kameratene våre og arbeidet til partiet vårt kan også samle støv, og der trengs det også feiing og reingjøring. Ordtaket «rennende vann råtner ikke, et dørhengsel er aldri markstukkent» betyr at stadig bevegelse hindrer at bakterier og andre organismer trenger inn. Det fins bare ett effektivt middel for å hindre all slags politisk støv og bakterier i å forurense tenkningen til kameratene våre og organismen til partiet. Det er å kontrollere arbeidet vårt med jamne mellomrom og utvikle en demokratisk arbeidsstil, verken frykte kritikk eller sjølkritikk, og holde oss til gode folkelige kinesiske leveregler som for eksempel: «Si alt du veit og si det uten forbehold», «Klandre ikke den som taler, ta orda hans som et varsku» og «Har du gjort feil, rett på det. Har du ikke gjort feil, vær på vakt». Formålet med korrigeringsbevegelsen var å «lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida, og helbrede sjukdommen for å redde pasienten». Årsaka til at den blei så effektiv var at vi praktiserte kritikk og sjølkritikk ærlig og samvittighetsfullt, og ikke overflatisk og forvrengt. Vi kinesiske kommunister legger de høyeste interessene til de breie massene av det kinesiske folket til grunn for alt vi gjør. Vi er helt overbevist om at saka vår er rettferdig, viker ikke tilbake for noen personlige offer, og står alltid klar til å ofre livet for saka. Kan vi da kvie oss for å kaste vrak på en eneste ide, synspunkt, mening eller metode som ikke stemmer overens med det folket trenger? Kan vi være villige til å la politisk støv og bakterier skitne til de reine fjesa våre eller ete seg inn i den sunne organismen vår? Utallige revolusjonære helter har ofra livet for folkets interesser, og vi som er i live tenker på dem med sorg i hjertet — kan det da finnes personlige interesser som vi ikke ville ofre, eller feil som vi ikke ville kvitte oss med?

Kamerater! Når denne kongressen er over, skal vi dra til fronten og bruke resolusjonene fra kongressen som rettleiing i kampen for å gi de japanske angriperne det endelige nederlaget og bygge et nytt Kina. For å nå dette målet skal vi slutte oss sammen med hele folket i landet vårt. Jeg gjentar: Vi skal slutte oss sammen med alle klasser, alle partier, alle grupper og enkeltpersoner som er for å slå de japanske angriperne og bygge et nytt Kina. For å nå dette målet skal vi forene fast alle krefter partiet vårt rår over, på grunnlag av den demokratiske sentralismens prinsipper for organisering og disiplin. Vi skal slutte oss sammen med alle kamerater som retter seg etter programmet, vedtektene og vedtaka til partiet. I perioden med nordekspedisjonen hadde partiet

mindre enn 60 000 medlemmer, og de fleste av dem blei seinere spredd av fienden. I perioden med jordbruksrevolusjonskrigen hadde vi mindre enn 300 000 medlemmer, og de fleste av dem blei også spredd av fienden. Nå har vi mer enn 1 200 000 medlemmer. Denne gangen må vi ikke under noen omstendigheter la fienden spre oss. Hvis vi kan dra nytte av erfaringene fra disse tre periodene, hvis vi er beskjedne og er på vakt mot sjøltilfredshet og klarer å styrke enheten mellom alle kameratene i partiet og med hele folket utafør partiet, kan vi være sikre på at vi slett ikke skal bli spredd av fienden. Vi skal tvert imot knuse de japanske angriperne og de kryptende løpeguttene deres beslutsomt, grundig, fullt og helt, og deretter bygge et nydemokratisk Kina.

Erfaringene fra de tre periodene i revolusjonen, og særlig fra motstandskrigen mot Japan, har overbevist oss og hele det kinesiske folket om at Kina aldri kan bli sjølstendig eller frigjort, og at vi aldri kan klare å industrialisere Kina eller modernisere jordbruket uten innsatsen til det kinesiske kommunistpartiet, uten de kinesiske kommunistene som er ryggraden i det kinesiske folket.

Kamerater! Jeg trur fullt og fast at vi kan fullføre den store politiske oppgava vår når vi har Kinas Kommunistiske Parti som er væpna med erfaringene fra de tre revolusjonene.

Tusener på tusener helter har modig gitt livet sitt for folket. Vi må bære fana deres høyt heva og marsjere framover på den vegen som er rød av blodet deres!

Snart gryr dagen da et nydemokratisk Kina blir født. La oss hilse denne store dagen!

NOTER

1. Fortroppskorpset for å frigjøre den kinesiske nasjonen, forkorta til Det nasjonale fortroppskorpset, var en revolusjonær ungdomsorganisasjon under ledelse av det kinesiske kommunistpartiet. Den blei danna i september 1936 av progressiv ungdom som hadde vært med i 9. desember-bevegelsen i 1935. Etter at motstandskrigen brøt ut, deltok mange av medlemmene i kamp og var med på å bygge baseområder bak fiendens linjer. Organisasjonene til Det nasjonale fortroppskorpset i Kuomintang-områdene blei oppløst med makt i 1938 av regjeringa til Chiang Kai-shek. I de frigjorte områdene gikk de seinere sammen med Ungdomsforbundet for å berge nasjonen, en organisasjon som var enda breiere.

2. 7. juli 1937 angrep de japanske invasjonstyrkene den kinesiske garnisonen ved Lukouchiao, om lag ti kilometer sørvest for Peking. De kinesiske styrkene var påvirket av den glødende og landsomfattende anti-japanske bevegelsen og satte seg til motverge. Denne hendinga var begynnelsen på den heltedige motstandskrigen til det kinesiske folket mot Japan, som varte i åtte år.

3. Se «Kommentar til sesjonene til Kuomintang's sentralesekutivkomite og Folkets politiske råd», s. 132 i denne boka for ei fyldigere framstilling av de tre antikommunistiske stormangrepa.

4. Operasjonene for å åpne hovedjernbanene mellom Nord- og Sør-Kina for trafikk var den offensiven den japanske hæren satte i verk i mai 1944 for å ta Kanton—Hankow-jernbanen i hele sin lengde og sikre seg ei sammenhengende landstripe mellom Nord- og Sør-Kina.

5. Scobie var sjef for aggresjonsstyrkene til de britiske imperialistene i Hellas. I oktober 1944, da de tyske inntrengerne blei slått og trakk seg tilbake på det europeiske fastlandet, gikk styrkene til Scobie inn i Hellas. De hadde med seg den reaksjonære greske regjeringa som hadde vært i eksil i London. Scobie rettleidde og hjalp regjeringa med å angripe Det greske folkets frigjøringshær, som hadde ført en langvarig og heltedig kamp mot de tyske inntrengerne, og med å slakte greske patrioter. Dette førte til blodbad i Hellas.

6. Pao chia var det administrasjonssystemet som den reaksjonære Kuomintang-klikken brukte for å gjennomføre fasciststyret sitt på grunnplanet. 1. august 1932 kunngjorde Chiang Kai-shek «Bestemmelser om pao- og chia-organisasjonene og om ei folketelling i fylkene», som dekket provinsene Honan, Hupeh og Anhwei. «Bestemmelsene» fastslo at «pao og chia skal organiseres på husstandsbase. Det skal være et overhode for hver husstand, for hver chia, som består av ti husstander, og for hver pao, som består av ti chia.» Naboe måtte holde øye med virksomheten til hverandre og melde fra til myndighetene, og når én blei funnet skyldig, kunne alle straffes. Det blei også fastsatt kontrarevolusjonære tiltak som skulle tvinge folk til pliktarbeid. 7. november 1934 kunngjorde Kuomintang-regjeringa offisielt at dette fascistiske styresystemet skulle opprettes i alle provinser og byprovinser som den hadde kontrollen over.

7. I november 1943 kom representanter for Kina, De forente stater og Storbritannia sammen til en internasjonal konferanse i den egyptiske hovedstaden Kairo. Denne konferansen offentliggjorde Kairo-erklæringa som slo klart fast at Kina skulle få tilbake Taiwan og en del andre områder. I juni 1950 krenka den amerikanske regjeringa åpent denne avtalen da den sendte en flåtestyrke for å ta kontroll over Taiwan. Dette var et forsøk på å ta fra Kina suvereniteten over Taiwan.

8. Yuan Shih-kai var lederen for krigsherrene i nord i de siste åra av Ching-dynastiet. Etter at Ching-dynastiet blei styrta ved revolusjonen i 1911, rana han til seg presidentembetet i republikken og organiserte den første regjeringa til krigsherrene i nord, som representerte storgodseierklassen og storkompradorklassen. Dette gjorde han ved å støtte seg på de kontrarevolusjonære væpna styrkene og imperialistene, og ved å utnytte den

forsonlige karakteren til borgerskapet som leda revolusjonen da. I 1915 ville han gjøre seg sjøl til keiser, og for å få støtte fra de japanske imperialistene godtok han de tjuen krava Japan satte fram for å få eneherre-dømme over hele Kina. I desember samme år blei det opprør i Yunnan-provinsen mot at han hadde rana til seg trona. Dette ga straks gjenlyd og fikk støtte fra hele landet. Yuan Shih-kai døde i Peking i juni 1916.

9. Omei er et berømt fjell sørvest i Szechuan-provinsen. Her er det et symbol på fjell-områdene i Szechuan, det siste tilfluktsstedet for herskerklikken til Chiang Kai-shek i motstandskrigen mot Japan.

10. Fra dr. Sun Yat-sens «Uttalelse før avreise mot nord», datert 10. november 1924.

11. Storbritannia eksporterte en økende mengde opium til Kina fra slutten av 1700-tallet og i mange tiår framover. Denne trafikken utsatte ikke bare det kinesiske folket for narkotikamisbruk, men plyndra også Kina for det sølvet landet hadde. Dette vakte voldsom motstand i Kina. Under påskudd av å verne handelen med Kina satte Storbritannia i gang væpna angrep mot landet i 1840. De kinesiske styrkene under ledelse av Lin Tse-hsu gjorde motstand, og folket i Kanton organiserte spontant «Slå-ned-britene-korpset» som retta alvorlige slag mot de britiske aggresjonsstyrkene. Men i 1842 undertegna den korrupte Ching-regjeringa Nanking-avtalen med Storbritannia. Denne avtalen sørga for at Storbritannia fikk utbetalt erstatninger, og at Hongkong blei avstått til Storbritannia. Avtalen bestemte videre at Shanghai, Foochow, Amoy, Ningpo og Kanton skulle åpnes for britisk handel, og at tollsatsene for britiske varer som blei importert til Kina, skulle fastsettes av Kina og Storbritannia i fellesskap.

12. Atlanterhavserklæringa blei kunngjort av De forente stater og Storbritannia i fellesskap ved avslutninga av Atlanterhavskonferansen i august 1941. Moskva-konferansen blei holdt i oktober 1943 mellom utenriksministrene fra Sovjetunionen, De forente stater og Storbritannia. Teheran-konferansen mellom Sovjetunionen, De forente stater og Storbritannia blei holdt i hovedstaden i Iran fra november til desember 1943. Krimkonferansen mellom Sovjetunionen, De forente stater og Storbritannia blei holdt i Jalta i februar 1945. På alle disse internasjonale konferansene blei det stadfesta i protokollen at signatarmaktene var fast bestemt på å slå det fascistiske Tyskland og Japan ved felles anstrengelser, hindre at aggresjonskreftene og restene av fascismen skulle livne til igjen etter krigen, opprettholde verdensfreden og hjelpe folka i alle land til å gjøre håpa om sjølstendighet og demokrati til virkelighet. Men regjeringene i De forente stater og Storbritannia brøt alle disse internasjonale avtalene rett etter krigen.

13. Forslaga om organiseringa av De forente nasjoner blei utarbeidd i Dumbarton Oaks i De forente stater, der representantene for Sovjetunionen, De forente stater, Storbritannia og Kina kom sammen fra august til oktober i 1944 i samsvar med vedtaka fra Moskva- og Teheran-konferansen. Konferansen til De forente nasjoner blei holdt i San Francisco fra april til juni 1945, med representanter fra femti land. Kamerat Tung Pi-wu møtte som representant for de frigjorte områdene i Kina.

14. Etter den sjuende nasjonale kongressen til det kinesiske kommunistpartiet blei det oppretta en komite i Yenan som skulle forberede folkekonferansen for de frigjorte om-

rådene i Kina. Denne komiteen holdt et åpningsmøte med representanter for alle de frigjorte områdene. Men situasjonen endra seg da Japan kapitulerte, og derfor blei ikke folkekonferansen for de frigjorte områdene i Kina kalt sammen.

DEN DUMME GAMLE MANNEN SOM FLYTTA FJELLA

11. juni 1945

Kongressen vår har vært svært vellykka. Vi har gjort tre ting. For det første har vi slått fast linja til partiet vårt: Den er å mobilisere massene djervt og utvide styrkene til folket, slik at de kan slå de japanske angriperne, frigjøre hele folket og bygge et nydemokratisk Kina under ledelse av partiet vårt. For det andre har vi vedtatt nye partivedtekter. For det tredje har vi valgt det ledende organet for partiet — sentralkomiteen. Fra nå av er oppgava vår å lede alle medlemmene til å sette partilinja ut i livet. Kongressen vår har vært en seierskongress, en enhetskongress. Utsendingene har kommet med mange verdifulle merknader til de tre rapportene. Mange kamerater har gjort sjølkritikk. Målet var enhet, og enheten blei nådd gjennom sjølkritikk. Denne kongressen er et forbilde på enhet, sjølkritikk og indre demokrati i partiet.

Etter at kongressen er slutt, kommer mange kamerater til å dra tilbake til postene sine ved de ulike frontene i krigen. Kamerater, uansett hvor dere drar, må dere gjøre linja til kongressen kjent, og dere må forklare den til de breie massene med hjelp fra medlemmene i partiet.

Målet vårt med å gjøre linja til kongressen kjent er at hele partiet og hele folket skal bli gjennomsyra av tillit til at revolusjonen vil seire. Først og fremst må vi høyne den politiske bevisstheten til fortroppen, slik at den blir fylt av beslutsomhet, ikke skyr noe offer, og overvinner alle vansker for å vinne seier. Men dette er ikke nok. Vi må også høyne den politiske bevisstheten til hele folket, slik at de villig og med

Dette var sluttalen til kamerat Mao Tsetung på den sjuende nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti.

glede kjemper sammen med oss for seieren. Vi må overbevise hele folket om at Kina tilhører det kinesiske folket og ikke de reaksjonære. Det fins en gammel kinesisk fabel som heter «Den dumme gamle mannen som flytta fjella». Den handler om en gammel mann som levde i Nord-Kina for lenge, lenge sia, som blei kalt den dumme gamle mannen fra Nordfjellet. Huset hans lå sørvendt, og utafor døråpninga lå de to store fjelltoppene Taihang og Wangwu og stengte vegen. Han fikk med seg sønnene sine, og utstyrt med hakker og stor beslutsomhet gikk de i gang med å grave bort de to fjella. En annen gamling, som blei kalt den kloke gamle mannen, lo da han fikk se dem, og sa: «Hva er det for noe tull dere driver med! Dere klarer aldri å grave bort disse to svære fjella på egen hand!» Den dumme gamle mannen svarte: «Når jeg dør, fortsetter sønnene mine. Når de dør, fortsetter sønnesønnene mine, og deretter sønnene og sønnesønnene deres, og så videre i det uendelige. Fjella er nok høye, men de kan ikke bli høyere, og hver gang vi graver bort en bit, blir de litt lavere. Så hvorfor skulle vi ikke greie å få dem vekk?» Overbevisninga til den dumme gamle mannen var urokka, og da han hadde tilbakevist det feilaktige synet til den kloke gamle mannen, fortsatte han å grave hver eneste dag. Gud blei rørt da han så dette. Han sendte to engler ned til jorda, og de tok fjella på ryggen og bar dem bort. I dag ligger det to fjell og knuger ned det kinesiske folket. Det ene er imperialismen, og det andre er føydalismen. Det er lenge sia det kinesiske kommunistpartiet bestemte seg for å grave dem bort. Holder vi ut og arbeider uten stans, kommer vi også til å røre Guds hjerte. Vår gud er ingen annen enn de kinesiske folkemassene. Hvorfor skulle vi ikke kunne få vekk disse to fjella hvis hele folket reiser seg og graver sammen med oss?

I går hadde jeg en samtale med to amerikanere som sto på farten til å reise til De forente stater. Jeg sa at den amerikanske regjeringa prøver å undergrave oss, og at vi ikke kommer til å finne oss i det. Vi er mot politikken til den amerikanske regjeringa som går ut på å støtte Chiang Kai-shek mot kommunistpartiet. Men vi må for det første trekke ei skillelinje mellom folket i De forente stater og regjeringa deres, og for det andre mellom dem som bestemmer politikken til regjeringa og deres underordna. Jeg sa til disse to amerikanerne: «Si til dem som bestemmer politikken til regjeringa deres at vi nekter dere amerikanere å slippe inn i de frigjorte områdene fordi politikken deres går ut på å støtte Chiang Kai-shek mot kommunistpartiet, og vi stoler ikke på de-

re. Dere kan få komme til de frigjorte områdene dersom formålet er å kjempe mot Japan, men først må vi ha en avtale. Vi vil ikke la dere snuse rundt overalt. Patrick J. Hurley¹ har uttalt seg offentlig mot samarbeid med det kinesiske kommunistpartiet. Hvorfor vil dere da komme hit og luske rundt i de frigjorte områdene våre?»

Politikken til den amerikanske regjeringa som går ut på å støtte Chiang Kai-shek mot kommunistpartiet, viser at de reaksjonære i De forente stater ikke har skam i livet. Men alle intrigene de kinesiske og utenlandske reaksjonære stiller i stand for å hindre at det kinesiske folket skal seire, er dømt til å mislykkes. De demokratiske kreftene er hovedstrømmen i verden i dag, reaksjonen er bare en motstrøm. Den reaksjonære motstrømmen prøver å drukne hovedstrømmen for nasjonal sjølstendighet og folkedemokrati, men den kan aldri bli til hovedstrømmen. I den gamle verden fins fortsatt de tre store motsigelsene som Stalin pekte på for lenge sia: For det første motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de imperialistiske landa. For det andre motsigelsen mellom de ulike imperialistiske maktene. Og for det tredje motsigelsen mellom de koloniale og halvkoloniale landa på den ene sida og de imperialistiske kolonimaktene på den andre sida.² Ikke nok med at disse tre motsigelsene fins fortsatt, de blir stadig mer skjerpa og mer omfattende. Ettersom disse motsigelsene fins og vokser, vil det komme ei tid da den reaksjonære anti-sovjetiske, anti-kommunistiske og anti-demokratiske motstrømmen som fortsatt fins i dag, blir feid vekk.

I dette øyeblikket blir det holdt to kongresser i Kina, den sjette nasjonale kongressen til Kuomintang og den sjuende nasjonale kongressen til kommunistpartiet. Målsettingene for disse to kongressene er helt forskjellige: Målsettinga for den ene er å tilintetgjøre kommunistpartiet og alle de andre demokratiske kreftene i Kina, og dermed kaste landet vårt ut i mørket. Målsettinga for den andre er å knuse den japanske imperialismen og løpeguttene for den, de føydale kreftene i Kina, bygge et nydemokratisk Kina og dermed føre landet vårt mot lyset. Disse to linjene står i motsetning til hverandre. Vi trur fullt og fast at det kinesiske folket kommer til å seire under ledelse av det kinesiske kommunistpartiet og linja fra den sjuende partikongressen, og at den kontrarevolusjonære linja til Kuomintang er dømt til å li nederlag.

NOTER

1. Patrick J. Hurley var en reaksjonær politiker fra det republikanske partiet. Han blei utnevnt til amerikansk ambassadør i Kina mot slutten av 1944. Hans støtte til den anti-kommunistiske politikken til Chiang Kai-shek møtte sterk motstand fra det kinesiske folket, og i november 1945 blei han nødt til å gå av. Her er det snakk om en uttalelse Hurley kom med på en pressekonferanse i det amerikanske utenriksdepartementet i Washington 2. april 1945, der han gikk åpent mot samarbeid med det kinesiske kommunistpartiet. Nærmere detaljer finner du i «Duetten mellom Hurley og Chiang er en fiasko», s. 275 i denne boka.

2. Se Stalin, «Om leninismens grunnlag» (1924), i *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 9.

OM HÆRENS PRODUKSJON FOR SJØLBERGING OG OM BETYDNINGA AV DE STORE KORRIGERINGS- OG PRODUKSJONSBEVEGELSENE

27. april 1945

Nå står hæren vår overfor umåtelige materielle vansker, og den opererer spredt. Under disse omstendighetene kan vi absolutt ikke tillate at de ledende organene tar på seg hele ansvaret for å skaffe forsyninger til hæren. Det ville nemlig hindre initiativet hos det store antallet offiserer og menige på de lavere nivåene og samtidig ikke dekke behovene deres. Vi må si: «Kamerater, la oss alle gå til handling og overvinne vanskene våre!» Om bare ledelsen på de høyere nivåene stiller oppgavene godt og gir de lavere nivåene frie hender til å overvinne vanskene ved egen innsats, blir problemet løst, og det på en mer tilfredsstillende måte. Men dersom de høyere nivåene isteden alltid tar på seg mer enn de greier, dersom de ikke tør gi de lavere nivåene frie hender og ikke veker entusiasme for sjølberging blant de breie massene, blir resultatet at både de høyere og de lavere nivåene kommer i vanskeligheter, trass i alle anstrengelsene fra de høyere nivåene. Da kommer aldri problemet til å bli løst under de omstendighetene som rår nå. Erfaringene fra de siste par åra har bevist dette fullt ut. Prinsippet om «enhetlig ledelse og desentralisert forvaltning» har vist seg å være det rette for å organisere all økonomisk virksomhet i de frigjorte områdene slik situasjonen er nå.

De væpna styrkene til de frigjorte områdene er allerede på mer enn 900 000 mann. For å slå de japanske angriperne, må vi øke disse styr-

Dette er en lederartikkel kamerat Mao Tsetung skreiv for Frigjøringsbladet, Yenan.

kene til det mangedobbelte. Men til nå har vi ikke fått noe hjelp uta-fra. Sjøl om vi får det i framtida, må vi fortsatt sjøl skaffe oss det vi trenger for å leve. Vi må ikke ha noen som helst illusjoner om dette. I nær framtid må vi ta så mange militære enheter som vi trenger fra de områdene der de nå opererer spredt, og trekke dem sammen for å angripe bestemte fiendtlige mål. Slike store formasjoner for konsentrerte kamphandlinger kommer ikke til å klare å ta del i produksjon for sjøl-berging, og de kommer dessuten til å trenge store forsyninger fra de bakre områdene. Bare de lokale styrkene og de regionale formasjonene som blir igjen bak fronten (og det vil fortsatt være mange av dem), kommer til å klare både å kjempe og delta i produksjonen som før. Når det er slik, er det da noen tvil om at alle styrker uten unntak må nytte dette høvet til å lære seg hvordan de skal bli delvis sjølberga ved produksjon, så lenge kamp og opplæring ikke blir hindra?

Hærens produksjon for sjølberging er progressiv i innhold og har stor historisk betydning i den situasjonen vi står i nå, sjøl om den er tilbakeliggende og et tilbakesteg i forma. Formelt sett krenker vi prinsippet om arbeidsdeling. Men situasjonen er at landet er fattig og split-ta (på grunn av forbrytelsene til den øverste herskerklikken i Kuomin-tang), og folket fører en langvarig og spredt geriljakrig — og i denne situasjonen er det vi gjør progressivt. Se så bleike og utmagra Kuomintang-soldatene er, og hvor hardføre og sterke soldatene til de frigjorte områdene er! Se hvilke vansker vi sjøl hadde før vi starta produksjon for sjølberging, og hvor mye bedre vi har hatt det etterpå! La oss be to hærenheter her, for eksempel to kompanier, om å velge mellom de to metodene, dvs. mellom at de høyere nivåene forsyner dem med alt de trenger for å leve, og at de høyere nivåene forsyner dem med lite eller ingenting, men lar dem produsere sjøl alt de trenger, eller mesteparten, eller halvparten eller til og med mindre enn halvparten av det de trenger. Hvilken metode ville gi best resultater? Hvilken metode ville de foretrekke? Etter at de har forsøkt alvorlig å produsere for sjølberging i ett år, kommer de avgjort til å svare at den metoden gir bedre resultater og være villige til å bruke den, og de kommer avgjort til å svare at den andre metoden gir dårligere resultater og ikke være villige til å bruke den. Grunnen er at metoden med å produsere for sjølberging kan bedre levkåra til alle i hæren, mens den andre aldri kan dekke behova deres under de vanskelige materielle tilhøva nå, uan-sett hvor hardt de høyere nivåene prøver. Vi har tatt i bruk en metode

som virker som om den er «tilbakeliggende» og «et tilbakesteg», og derfor klarer troppene våre å overvinne skort på midler til livets opphold og bedre levkåra sine, slik at hver soldat er hardfør og sterk. Dette fører til at vi er i stand til å lette skattebyrden på folket, som også har det vanskelig. Dermed vinner vi støtte fra dem og blir i stand til å holde fram med den langvarige krigen og utvide de væpna styrkene våre. Dermed kan vi også utvide de frigjorte områdene, redusere de områdene som er okkupert av fienden og nå målet, som er endelig seier over angriperen og frigjøring av hele Kina. Har ikke dette stor historisk betydning?

Hærens produksjon for sjølberging har ikke bare bedra levkåra for hæren og letta byrdene til folket, og dermed gjort det mulig å utvide hæren enda mer. I tillegg har det også hatt mange øyeblikkelige virkninger, nemlig:

1) Bedre forhold mellom offiserer og menige. Offiserer og menige arbeider sammen i produksjonen og blir som brødre.

2) Bedre innstilling til kroppsarbeid. Det vi har nå er verken det gamle leiehærsystemet eller allmenn militærtjeneste, men et tredje system, systemet med å mobilisere frivillige. Det er bedre enn leiehærsystemet, for det skaper ikke så mange dagdrivere, men det er ikke så bra som allmenn militærtjeneste. Men situasjonen nå gjør at det bare er mulig for oss å bruke systemet med å mobilisere frivillige, og ikke systemet med allmenn militærtjeneste. De mobiliserte soldatene må være lenge i hæren. Dette kan skade innstillinga de har til kroppsarbeid, og på det viset gjøre noen av dem til dagdrivere eller smitte dem med visse dårlige vaner som kjennetegner krigsherrehærene. Men etter at hæren begynte å produsere for sjølberging, har innstillinga til kroppsarbeid bedra seg og dagdriverstilen er blitt overvunnet.

3) Strammere disiplin. Arbeidsdisiplinen i produksjonen har slett ikke svekka disiplinen i kamp og i dagliglivet i hæren, men tvert om styrka den.

4) Bedre forhold mellom hæren og folket. Når en væpna styrke begynner «å holde eget hus», skjer det sjelden eller aldri overgrep mot folkets eiendom. Ettersom hæren og folket gjør arbeid for hverandre og hjelper hverandre i produksjonen, blir vennskapet mellom dem styrka.

5) Mindre skumlerier i hæren om regjeringa og bedre forhold mellom de to.

6) Et puff for folkets store produksjonskampanje. Straks hæren tar del i produksjonen, blir det tydeligere at regjeringsorganisasjoner og andre organisasjoner må gjøre det samme, og de gjør det mer energisk. Det blir sjølsagt også tydeligere at det er behov for en allmenn kampanje i hele folket for å øke produksjonen, og denne blir også gjennomført mer energisk.

De omfattende korrigerings- og produksjonsbevegelsene som begynte i 1942 og 1943 har spilt ei avgjørende rolle, og gjør det fortsatt, den ene i det ideologiske livet vårt og den andre i det materielle. Dersom vi ikke griper disse to ledda i rette tid, klarer vi ikke å gripe hele revolusjonskjeden, og kampen vår kommer ikke til å gå framover.

Som vi veit er det bare noen få titusener igjen av dem som blei med i partiet før 1937, og størstedelen av medlemsstokken vår nå, på 1 200 000, kommer fra bøndene og andre deler av småborgerskapet. Den revolusjonære gløden til disse kameratene er beundringsverdig, og de vil gjerne ha marxistisk skolering. Men de har tatt med seg ideer inn i partiet som ikke er i samsvar med marxismen, eller ikke helt i samsvar med den. Det samme gjelder for noen som blei med i partiet før 1937. Det er en umåtelig alvorlig motsigelse, det er enormt vanskelig. Kunne vi ha gått jamt framover under disse omstendighetene om vi ikke hadde starta en omfattende bevegelse for marxistisk skolering, dvs. korrigeringsbevegelsen? Sjølsagt ikke. Men vi har løst eller er i ferd med å løse denne motsigelsen blant mange kadrer — motsigelsen innafor partiet mellom den proletariske ideologien og ikke-proletariske ideologier (medrekna ideologien til småborgerskapet, borgerskapet og til og med godseierklassen, men i hovedsak småborgerskapet), dvs. motsigelsen mellom den marxistiske ideologien og ikke-marxistiske ideologier. Derfor kan partiet vårt gå framover med store, faste steg i sterkere (men ikke fullstendig) ideologisk, politisk og organisatorisk enhet enn noen gang før. Fra nå av kan og må partiet vårt vokse seg enda større, og med prinsippene i den marxistiske ideologien til å lede oss skal vi klare å styre partiets videre utvikling enda mer virkningsfullt.

Det andre leddet er produksjonsbevegelsen. Motstandskrigen har vart i åtte år. Da vi begynte, hadde vi mat og klær. Men etter hvert gikk det stadig verre, helt til vi kom opp i store vansker. Vi slapp opp

for korn, matolje og salt, sengetøy, klær og penger. Disse store vanskene, denne store motsigelsen, kom i kjølvannet til de store japanske offensivene og de tre store angrepa Kuomintang-regjeringa retta mot folket («de anti-kommunistiske stormangrepa») i 1940—43. Kunne kampen mot Japan ha gått framover dersom vi ikke hadde overvunnet disse vanskene, løst denne motsigelsen, grepet dette leddet? Sjølsagt ikke. Men vi har lært å utvikle produksjonen og lærer fortsatt. Slik har vi samla krefter igjen, og har fått tilbake overskuddet. Vi frykter ingen fiende, og om noen få år skal vi seire over dem alle.

Derfor kan det ikke være noen tvil om hvilken historisk betydning de to store bevegelsene for korrigerering og produksjon har.

La oss gå framover og spre disse to store bevegelsene overalt, som grunnlag for å oppfylle andre oppgaver i kampen. Dersom vi kan gjøre det, er den fullstendige frigjøringa av det kinesiske folket sikra.

Nå er vi midt i våronna. Vi håper at de ledende kameratene, alt arbeidende personell og folkemassene i alle frigjorte områder griper produksjonsleddet i god tid og kjemper for å oppnå bedre resultater enn i fjor. I år må vi henge i mer, særlig i områder der vi ikke har lært å utvikle produksjonen ennå.

DUETTEN MELLOM HURLEY OG CHIANG ER EN FIASKO

10. juli 1945

Det fjerde Folkets politiske råd åpna i Chungking 7. juli. Det blei kalt sammen for å tjene som fikenblad for det diktatoriske regimet til Chiang Kai-shek. På åpningsmøtet var det færre til stede enn noen gang før i historia. Det var ikke bare talsmennene for det kinesiske kommunistpartiet som ikke var der, mange av rådsmedlemmene fra andre grupper holdt seg også borte. Bare 180 av i alt 290 medlemmer viste seg. Chiang Kai-shek snakka i det vide og breie på dette åpningsmøtet. Han sa:

Regjeringa kommer ikke til å legge fram konkrete forslag i spørsmål som dreier seg om å sammenkalle nasjonalforsamlinga. Derfor kan dere, mine damer og herrer, drøfte disse sakene grundig. Regjeringa er villig til å lytte ærlig og oppriktig til det dere mener om disse spørsmåla.

Dette betyr trulig slutten på alt pratet om å kalle sammen nasjonalforsamlinga 12. november i år. Imperialisten Patrick J. Hurley har hatt en finger med i dette spillet. Han oppfordra nemlig Chiang Kai-shek sterkt til å gå til et slikt skritt, og det var det som stramma opp Chiang til nyttårstalen¹, og enda mer til 1. mars-talen², der han kunngjorde at han var fast bestemt på å «gi statsmakta tilbake til folket» den 12. november. I talen sin 1. mars avslo han blankt forslaget fra det kinesiske kommunistpartiet om å kalle sammen en konferanse av alle partier og

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne kommentaren for nyhetsbyrået Hsinhua.

opprette ei koalisjonsregjering, enda dette forslaget gir uttrykk for viljen til det kinesiske folket. Til gjengjeld kasta han begeistra fram tanken om å danne en såkalt tremannskomite, som skulle ha med en amerikaner, for å «omorganisere» de væpna styrkene til det kinesiske kommunistpartiet. Han var freidig nok til å si at kommunistpartiet måtte overlevere styrkene sine før han ville skjenke det «legal status». I alt dette spilte støtta fra Hans Nåde Patrick J. Hurley ei avgjørende rolle. I en uttalelse i Washington 2. april gjorde Hurley sitt beste for å reklamere for «nasjonalforsamlinga» til Chiang Kai-shek og andre slike stygge planer. Dessuten nekta han for at det kinesiske kommunistpartiet spilte noen stor rolle, rakka ned på virksomheten til partiet, erklærte at han var mot å samarbeide med det, og lirte av seg annet slikt imperialistisk skvalder. Dermed nådde duetten mellom Hurley i De forente stater og Chiang Kai-shek i Kina sitt mest skingrende høydepunkt, og det de begge hadde som mål, var å ofre det kinesiske folket. Etter det ser det ut til at forestillinga har tapt seg. Overalt har utallige røster heva seg i protest, blant både kinesere og utlendinger, både innfor og utafor Kuomintang, blant folk med og uten partitilknytning. Den eneste årsaka til det er at geskjeften til Hurley og Chiang til tross for alle de hule talemåtene, tar sikte på å ofre interessene til det kinesiske folket, undergrave enheten i folket enda mer, og så å si legge ut ei mine for å utløse en storstilt borgerkrig i Kina. Dette vil skade de felles interessene til folket i De forente stater og andre allierte land under krigen mot fascismen, og utsiktene til fredelig sameksistens etterpå. Akkurat nå ser det ut til at Hurley ligger lavt, og ingen veit hva han pusler med. Derfor må Chiang Kai-shek prate sprøyt i Folkets politiske råd. 1. mars sa Chiang Kai-shek:

I landet vårt et forholde forskjellige fra i andre land. Før nasjonalforsamlinga blir kalt sammen, har vi ikke noen ansvarlig organisasjon som representerer folket, og som regjeringa kan rådspørre om hva folket mener.

Hvis det stemmer, hvorfor går generalissimusen vår nå til Folkets politiske råd for å «lytte» til «meninger»? Han sier sjøl at det ikke fins en «ansvarlig organisasjon» i hele Kina som en «kan rådspørre om hva folket mener». Dette betyr at Folkets politiske råd er en «organisasjon» som bare tjener til å fø på dem som sitter der, og at Chiang ikke

har noe rettslig grunnlag for å «lytte» til det. Det får være som det vil med det, men skulle Folkets politiske råd ytre et eneste ord mot å kalle sammen den falske «nasjonal»-forsamlinga, har det gjort ei god gjerning og gjort seg fortjent til guddommelig nåde, sjøl om det da ville krenke den keiserlige forordninga fra 1. mars og gjøre seg skyldig i majestetsfornærmelse. Det er sjølsagt ennå for tidlig å vurdere denne sesjonen til Folkets politiske råd. Vi må vente et par dager til før vi får vite hva de vil gi generalissimusen å «lytte» til. Men en ting står fast: Helt sia det kinesiske folket begynte å heve stemmene i protest mot denne nasjonalforsamlinga, har til og med de glødende tilhengerne av «konstitusjonelt monarki» vært bekymra for «monarken» vår. De rår han til ikke å stikke nakken inn i ei renneløkke ved å kalle sammen et «svineparlament»³, og til å unngå skjebnen til Yuan Shih-kai. Hvem veit om ikke det vil få «monarken» vår til å holde seg i skinnet? Men det er helt sikkert at han og følget hans ikke vil la folket få et fnugg av makt dersom det skulle koste dem sjøl det aller minste. Det siste beviset for det er at Hans Majestet har omtalt den rettmessige kritikken fra folket som «hemningsløse angrep». Han sa:

... i krigstid kan det sjølsagt ikke bli snakk om å gjennomføre et parlamentsvalg i de områdene som er okkupert av Japan. Derfor vedtok plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang for to år sia å kalle sammen nasjonalforsamlinga og innføre konstitusjonelt styre i løpet av det første året etter at krigen er slutt. Men på den tida kom det hemningsløse angrep fra visse hold.

Årsakene til disse angrepa var at denne fristen kanskje var for lang. Da foreslo Hans Majestet at «nasjonalforsamlinga skal kalles sammen så snart den militære situasjonen har stabilisert seg, med tanke på at det kanskje kan trekke ut før krigen er endelig over, og at det kanskje ikke vil være mulig å gjenopprette orden raskt overalt sjøl etter at krigen er slutt». Til hans store forbauselse kom disse folka igjen med «hemningsløse angrep». Dette har satt Hans Majestet i ei fryktelig klemme. Men det kinesiske folket må gi Chiang Kai-shek og gruppa hans en lærepenge og si til dem: Uansett hva dere sier eller gjør, kommer vi ikke til å finne oss i noen knep som går på tvers av folkeviljen. Det det kinesiske folket krever, er at det straks blir gjennomført demokratiske

reformer, som blant annet må gå ut på å løslate politiske fanger, avskaffe etterretningstjenesten, og gi folket frihet og de politiske partiene legal status. Dere gjør ikke noe av dette, og isteden driver dere og sjonglerer med skinn-problemet om fristen for å kalle sammen «nasjonalforsamlinga». Dette lurer ikke en treåring en gang. Uten et minstemål av ekte demokratiske reformer kommer alle de store og små forsamlingene deres til å bli kasta på søppeldynga. Kall dette et «hemningsløst angrep» om dere vil, men alt bedrageri av dette slaget må avsløres besluttosomt, grundig og helt og holdent, og det må ikke få lov til å stå igjen et eneste spor av det. Årsaka er rett og slett at det er svindel. Om det blir kalt sammen ei nasjonalforsamling eller ikke er én ting, og om det blir gjennomført et minstemål av demokratiske reformer er ei helt annen sak. Vi kan klare oss uten ei nasjonalforsamling inntil videre, men demokratiske reformer må innføres straks. Chiang Kai-shek og gruppa hans er villige til å «gi statsmakta tilbake til folket før det var meninga». Hvorfor nekter de da å gjennomføre et minstemål av demokratiske reformer «før det var meninga»? Mine herrer i Kuomintang! Når dere kommer til disse siste linjene i artikkelen min, blir dere nødt til å innrømme at de kinesiske kommunistene på ingen måte går til «hemningsløse angrep» på dere, men stiller dere ett enkelt spørsmål. Får vi ikke engang stille et spørsmål? Kan dere hoppe bukk over det? Det spørsmålet dere må svare på er: Hvordan har det seg at dere er villige til å «gi statsmakta tilbake til folket», men ikke er villige til å innføre demokratiske reformer?

NOTER

1. Dette sikter til den radiotalen Chiang Kai-shek holdt den 1. januar 1945. Her sa han ikke et eneste ord om de vanærende nederlaga som Kuomintang-styrkene hadde lidd for de japanske angriperne i det året som var gått. Han rakka ned på folket og gikk mot forslaget om å avskaffe ettpartidiktaturet til Kuomintang og danne ei koalisjonsregjering og en felles overkommando. Dette forslaget hadde støtte fra hele folket og alle de partiene i landet som var mot Japan. Han holdt fast på at ettpartidiktaturet til Kuomintang måtte fortsette. For å verge seg mot kritikken fra folket snakka han om å kalle sammen ei «nasjonalforsamling» under kontroll av Kuomintang, ei nasjonalforsamling som hele nasjonen hadde avvist med forakt.

2. 1. mars 1945 holdt Chiang Kai-shek en tale i Forbundet for å opprette konstitusjo-

nelt styre i Chungking. Her gjentok Chiang de reaksjonære synspunktene fra nyttårstalen sin. Dessuten foreslo han at det skulle bli danna en tremannskomite, som skulle ha med en representant for De forente stater, for å «omorganisere» Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen. Dette var jamgodt med en åpen innbydelse til de amerikanske imperialistene om å blande seg inn i de indre forholda i Kina.

3. Tsao Kun, som var en av krigsherrene i nord, fikk valgt seg sjøl til «president i Republikken Kina» i 1923, ved å bestikke parlamentsmedlemmene med 5000 sølvnyan hver. Han blei berykta som den presidenten som var blitt valgt ved hjelp av korrupsjon, og de parlamentsmedlemmene som hadde tatt mot bestikkelsene, fikk tilnavnet «medlemmer av svineparlamentet». Her likestiller kamerat Mao Tsetung Kuomintang's falske «nasjonalforsamling» med «svineparlamentet».

FAREN VED HURLEY-POLITIKKEN

12. juli 1945

Det er blitt stadig tydeligere at politikken til De forente stater overfor Kina, slik den blir satt ut i livet av den amerikanske ambassadøren Patrick J. Hurley, skaper fare for borgerkrig i Kina. Kuomintang-regjeringa holder fast på den reaksjonære politikken sin og har holdt seg i live ved hjelp av borgerkrig helt sia den blei danna for atten år sia. Bare Sian-hendinga i 1936 og den japanske invasjonen sør for den store muren i 1937 tvang den til å gi opp borgerkrigen i landsmålestokk ei stund. Men etter 1939 har den igjen ført borgerkrig i lokal målestokk uten avbrudd. «Kjemp mot kommunistene først» er den parolen Kuomintang-regjeringa bruker for å mobilisere folk i sine egne rekker. Samtidig setter den motstand mot Japan i andre rekke. For tida er alle de militære tiltaka retta inn på å angripe de frigjorte områdene i Kina for å «vinne tilbake tapte områder» og utslette det kinesiske kommunistpartiet, og ikke på å gjøre motstand mot de japanske angriperne. Vi må ta skikkelig omsyn til denne situasjonen både når vi slåss for seier i motstandskrigen og når vi slåss for fredelig oppbygging etter krigen. Avdøde president Roosevelt tok omsyn til dette, og i tråd med interessene til De forente stater avsto han derfor fra å føre en politikk som gikk ut på å hjelpe Kuomintang med væpna angrep mot det kinesiske kommunistpartiet. Da Hurley var i Yenan i november 1944 som Roosevelts personlige utsending, erklærte han seg enig i planen til det kinesiske kommunistpartiet for å avskaffe ettpartidiktaturet til Kuomintang og danne ei demokratisk koalisjonsregjering. Men seinere fikk pipa en annen låt, og han gikk tilbake på det han hadde sagt i Yenan.

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne kommentaren for nyhetsbyrået Hsinhua.

Denne kuvendinga kom klart for dagen i uttalelsen han kom med i Washington 2. april. Ifølge den samme Hurley ser det ut til at Kuomintang-regjeringa, representert ved Chiang Kai-shek, har blitt forvandla til Snøhvit i mellomtida, mens det kinesiske kommunistpartiet er blitt til hekse. Han sa rett ut at De forente stater bare ville samarbeide med Chiang Kai-shek og ikke med det kinesiske kommunistpartiet. Dette er sjølsagt ikke bare Hurleys personlige syn, men synet til ei hel gruppe i den amerikanske regjeringa. Det er et galt og farlig syn. Nettopp på denne tida døde Roosevelt, og Hurley vendte tilbake til den amerikanske ambassaden i Chungking i strålende humør. Faren ved Kina-politikken til De forente stater slik den blir satt ut i livet av Hurley, er at den oppmuntrer Kuomintang-regjeringa til å bli enda mer reaksjonær og skjerper faren for borgerkrig. Hvis Hurley-politikken fortsetter, kommer den amerikanske regjeringa ubønnhørlig til å falle ned i den djupe og stinkende kloakken til den kinesiske reaksjonen. Den kommer til å sette seg sjøl i ei stilling der den gjør seg til fiende med hundrevis av millioner kinesere som har våkna eller er i ferd med å våkne, og bli ei hindring for motstandskrigen i dag og verdensfreden i framtida. Er det ikke klart at dette er nødt til å bli resultatet? En del av folkeopinionen i De forente stater er bekymra over den Kina-politikken Hurley står for, og de farene den innebærer, og krever endringer. For når det gjelder Kinas framtid, ser de klart at de kreftene i det kinesiske folket som krever sjølstendighet, frihet og enhet, er uimotståelige og nødt til å sprengte seg fram og kaste av seg det utenlandske og føydale åket. Vi kan ennå ikke si om eller når politikken til De forente stater blir endra. Men én ting er sikkert. Hvis den politikken som Hurley står for — å hjelpe og støtte de reaksjonære kreftene i Kina og gjøre et så stort folk som det kinesiske til fiender — fortsetter uendra, kommer det til å legge ei knugende bær på regjeringa og folket i De forente stater og kaste dem ut i endeløse vansker. Det er nødvendig å gjøre dette klart for det amerikanske folket.

TELEGRAM TIL KAMERAT WILLIAM Z. FOSTER

29. juli 1945

Kamerat William Z. Foster og nasjonalkomiteen i Amerikas Forente Staters Kommunistiske Parti:

Det gleder oss å høre at det ekstraordinære landsmøtet i Det kommunistiske politiske forbundet i De forente stater har vedtatt å forkaste den revisjonistiske, det vil si kapitulasjonistiske, linja til Browder,¹ har gjenopprettet en marxistisk ledelse og gjenopplivet De forente staters Kommunistiske Parti. Vi sender dere hermed våre varme lykkønskninger med denne store seieren for arbeiderklassen og den marxistiske bevegelsen i De forente stater. Hele den revisjonistisk-kapitulasjonistiske linja til Browder (som fullt ut kommer til uttrykk i boka hans *Teheran*) gjenspeiler i sin kjerne den innflytelsen som reaksjonære amerikanske kapitalistgrupper har i arbeiderbevegelsen i De forente stater. Nå gjør disse gruppene sitt ytterste for å få mer innflytelse i Kina også. De støtter den feilaktige politikken til den reaksjonære klikken innafor Kuomintang, en politikk som går mot interessene til nasjonen og folket. Dermed stiller de det kinesiske folket overfor en alvorlig trusel om borgerkrig, og setter interessene til de to store landa våre, Kina og De forente stater, i fare. Seieren for den amerikanske arbeiderklassen og fortroppen deres, De forente staters Kommunistiske Parti, over den revisjonistisk-kapitulasjonistiske linja til Browder, vil uten tvil være et stort bidrag til den store felles saka til det kinesiske og amerikanske folket, nemlig krigen mot Japan og bygginga av en fredelig og demokratisk verden etter krigen.

NOTER

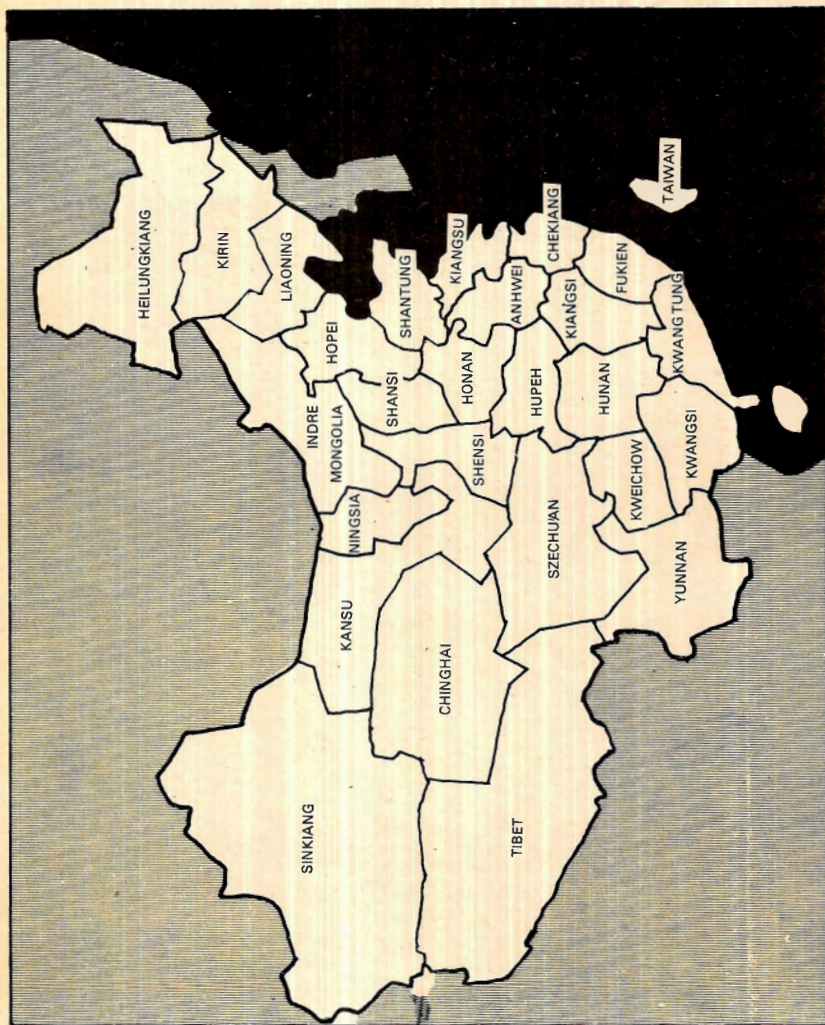
1. Earl Browder var generalsekretær i Amerikas Forente Staters Kommunistiske Parti fra 1930 til 1944. Høyreideene i De forente staters Kommunistiske Parti, som Browder var hovedtalsmann for, utvikla seg til ei anti-marxistisk og revisjonistisk-kapitulasjonistisk linje under den andre verdenskrigen. Fra og med desember 1943 gikk Browder inn for denne linja i flere taler og artikler, og i april 1944 ga han ut *Teheran*, som inneholdt det høyreopportunistiske programmet hans. Han reviderte den grunnleggende leninistiske tesen om at imperialismen er monopolistisk, råtnende og døende kapitalisme. Han nekta for at den amerikanske kapitalismen var imperialistisk, erklærte at den «fortsatt har noen av kjennetegna til en *ung* kapitalisme» (Browders utheving), og at proletariatet og storborgerskapet i De forente stater har «felles interesser». Han gikk inn for å bevare trustsystemet og drømte om å redde den amerikanske kapitalismen fra uunngåelige kriser ved hjelp av forsoning mellom klassene. Med utgangspunkt i denne meningsløse vurderinga av den amerikanske kapitalismen og ei kapitulasjonistisk linje for klassesamarbeid med monopolkapitalen, gikk Browder i mai 1944 i spissen for å oppløse De forente staters Kommunistiske Parti, partiet til proletariatet i De forente stater, og danna Det kommunistiske politiske forbundet i De forente stater, en organisasjon som ikke var noe parti. Helt fra første stund møtte den gale linja til Browder motstand fra mange av medlemmene i De forente staters Kommunistiske Parti, med kamerat William Z. Foster i spissen. Under ledelse av kamerat Foster vedtok Det kommunistiske politiske forbundet en resolusjon i juni 1945 som fordømte linja til Browder. I juli holdt forbundet et ekstraordinært landsmøte som vedtok å knuse denne linja fullstendig og gjenopprette De forente staters Kommunistiske Parti. Browder blei ekskludert fra partiet i februar 1946 fordi han holdt fast på standpunktet sitt, som var et svik mot proletariatet, og fordi han åpent støtta den imperialistiske politikken til Truman-regjeringa og dreiv partifiendtlig fraksjonsvirksomhet.

SISTE RUNDE MOT DE JAPANSKE INNTRENGERNE

9. august 1945

Det kinesiske folket har med stor glede mottatt meldinga om at den sovjetiske regjeringa erklærte krig mot Japan den 8. august. Denne handlinga fra Sovjetunionen kommer til å gjøre krigen mot Japan mye kortere. Krigen er allerede inne i siste stadium, og tida er inne til å tilføye de japanske angriperne og løpeguttene deres det endelige nederlaget. I denne situasjonen må alle de kreftene i det kinesiske folket som er mot Japan, sette i verk en landsomfattende motoffensiv, og samordne den nært og effektivt med operasjonene til Sovjetunionen og de andre allierte landa. Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og de andre væpna styrkene til folket må nytte alle sjanser til å gå til omfattende angrep mot alle inntrengerne og løpeguttene deres som nekter å overgi seg, tilintetgjøre styrkene deres, erobre våpna og utstyret deres, utvide de frigjorte områdene energisk og redusere de områdene som fienden okkuperer. Vi må være dristige og danne væpna arbeidslag som kan trenge djupt inn bak fiendens linjer i de okkuperte områdene i hundretall og tusentall, organisere folket for å ødelegge samferdselslinjene til fienden og støtte operasjonene til de regulære styrkene. Vi må være dristige og reise millionmassene i de okkuperte områdene, og straks organisere undergrunnsstyrker for å forberede væpna oppstander og utslette fienden i samordning med operasjonene til de styrkene som angriper fra fronten. Samtidig må vi fortsette å konsolidere de frigjorte områdene. I løpet av vinteren og våren må vi sette ned landskylda og lånerentene overalt i de frigjorte områdene med sine 100 millioner innbyggere, og i alle andre områder etter hvert som de blir frigjort. Vi må øke produksjonen, bygge opp den politiske makta og de væpna styrkene til folket, trappe opp arbeidet med folkemilitsen,

styrke disiplinen i hæren, holde fast på og utvikle enhetsfronten mellom alle lag i folket og unngå sløsing med arbeidskraft og materielle ressurser. Alt dette tar sikte på å gjøre offensiven til hæren vår mot fienden mer slagkraftig. Folket i hele landet må være på vakt for å avverge faren for borgerkrig og gjøre det de kan for at det skal bli dannet ei demokratisk koalisjonsregjering. Den nasjonale frigjøringskrigen i Kina har gått inn i et nytt stadium. Folket i hele landet må styrke enheten og kjempe for endelig seier.

Oversiktskart over Kina

Fra 1. januar 1979 er det innført et nytt system for å skrive kinesiske navn (pinyin-systemet). De to systemene kommer trulig til å bli brukt om hverandre ei tid framover. I Mao Tsetungs *Verker i utvalg* kommer vi fortsatt til å bruke det gamle systemet slik at skrivemåten skal bli den samme gjennom hele serien.

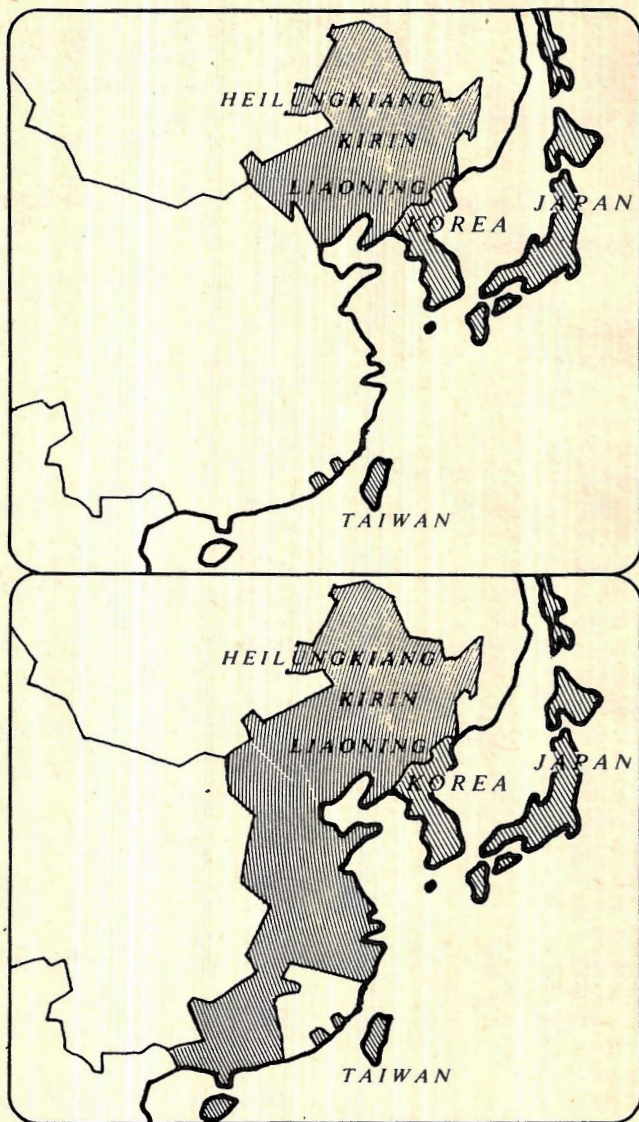
Oversikt over provinser og byprovinser med gammel og ny skrivemåte:

Gammel skrivemåte:

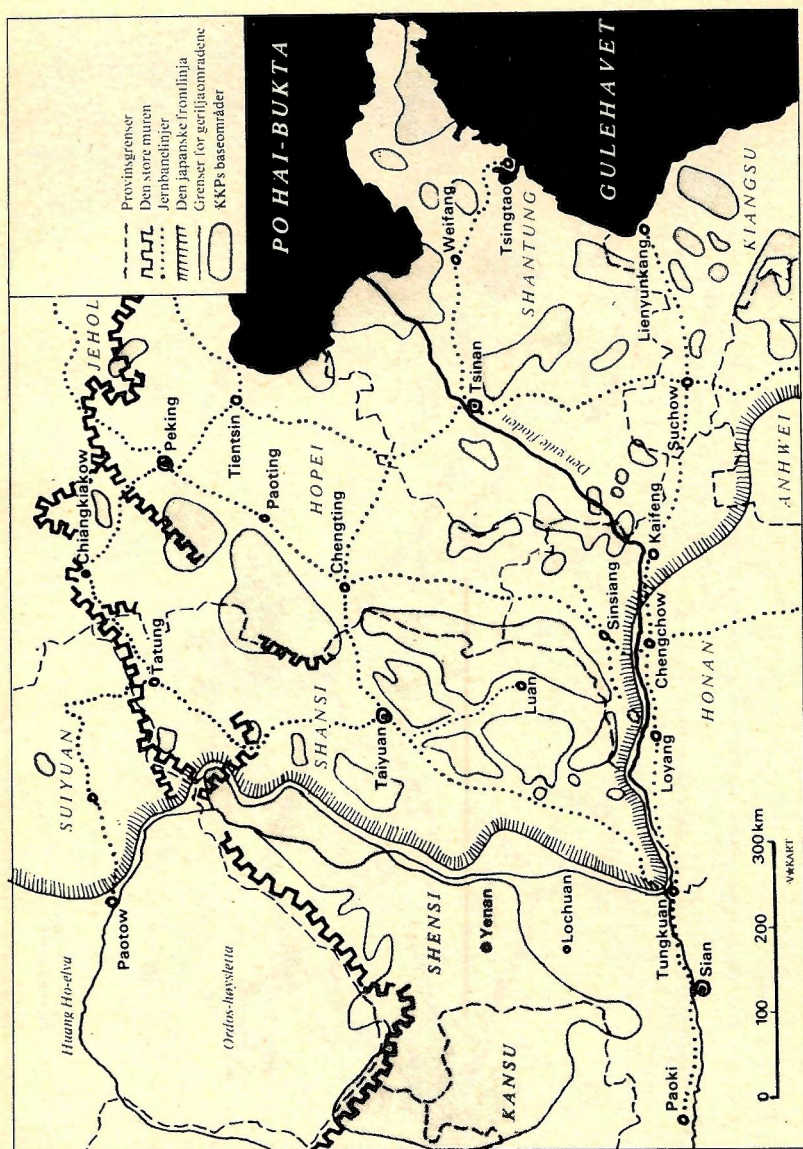
Pinyin:

Provinser:

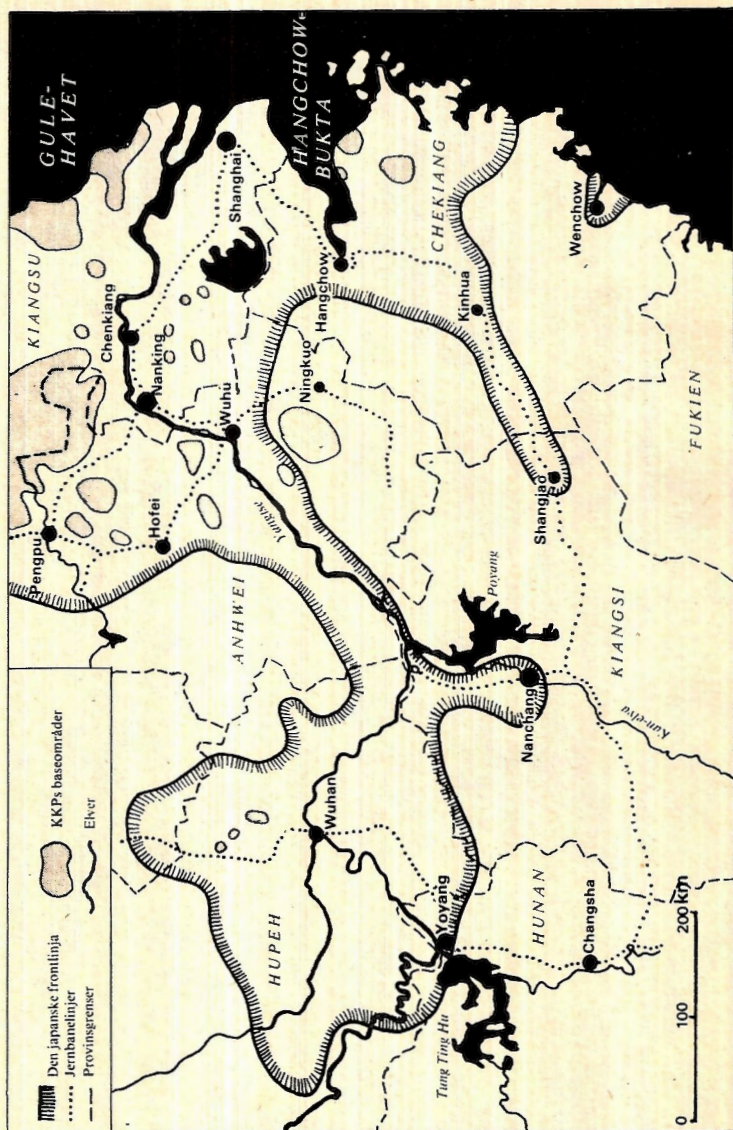
Anhui	Anhui
Chekiang	Zhejiang
Chinghai	Qinghai
Fukien	Fujian
Heilungkiang	Heilongjiang
Honan	Henan
Hopei	Hebei
Hunan	Hunan
Hupeh	Hubei
Indre Mongolia	Nei Monggol autonome område
Kansu	Gansu
Kiangsi	Jiangxi
Kiangsu	Jiangsu
Kirin	Jilin
Kwangsi	Guangxi Zhuang autonome område
Kwangtung	Guangdong
Kweichow	Guizhou
Liaoning	Liaoning
Ningsia	Ningxia Hui autonome område
Shansi	Shanxi
Shantung	Shandong
Shensi	Shaanxi
Sinkiang	Xinjiang Uygur autonome område
Szechuan	Sichuan
Taiwan	Taiwan
Tibet	Xizang autonome område
Yunnan	Yunnan
	<i>Byprovinser:</i>
Peking	Beijing
Shanghai	Shanghai
Tientsin	Tianjin

Områder som var okkupert av Japan i 1937 og 1945.

Den japanske fronten i Nord-Kina og basene bak den, 1938—45

Den japanske fronten i Sentral-Kina og basene bak den 1938—45.

Den 22. juni 1941 gikk Hitlers armeer inn i Sovjetunionen. Fra den dagen rekna Mao Kinas kamp mot Japan som del av den internasjonale krigen mot de fascistiske aksemaktene.

Artiklene i denne boka dekker Kinas politiske historie fram til august 1945, da Japan kapitulerte og verdenskrigen tok slutt. I disse åra fikk Kina oppreisning for mer enn 100 ars vdmykelser: De slo Japan og vant friheten uten hjelp. Samtidig blei framtida forberedt. Hva slags styreform skulle det frie Kina ha? Hvem skulle rå over Kinas rikdommer? Hva for en rolle skulle kommunistpartiet spille?

Mao har sjøl valgt ut og gått gjennom artiklene. I tillegg til stoffet om innen- og utenrikspolitikk, inneholder boka blant annet Yenantalene om kunst og kultur.

Oktober

ISBN 82-7094-216-2

kr. 92,—